

ELLEN G. WHITE ESTATE

KOVA IR DRASA

ELLEN G. WHITE

Kova Ir Drasa

Ellen G. White

2000

**Copyright © 2023
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Turiny

Information about this Book	i
Sausio	11
KAD BŪTUME PADRAŠINTI, Sausio 1	12
YRA VILTIS, Sausio 2	13
VIETA EILĖJE, Sausio 3	14
KOKS VAISIUS?, Sausio 4	15
PAGAL DIEVO ATVAIZDĄ, Sausio 5	16
EDENAS, Sausio 6	17
GALIMYBĖ RINKTIS, Sausio 7	18
PIRMOJI SANTUOKA, Sausio 8	19
APGAUTI, Sausio 9	20
PANAUDOTA ŠĖTONO, Sausio 10	21
KADA GERIAU NEŽINOTI, Sausio 11	22
PRAKEIKTAS!, Sausio 12	23
MOKINAMI GAMTOS, Sausio 13	24
TARP DIEVO IR ŽMOGAUS, Sausio 14	25
VIENA BRANGI KLAIDA, Sausio 15	26
SAVO BURNOS ŽODŽIU, Sausio 16	27
VĒL NAMUOSE!, Sausio 17	28
TAI PRIKLAUSO NUO TAVĖS, Sausio 18	29
DU KELIAI, Sausio 19	30
KALBA TAVO VEIDAS	31
KAINAS PASITRAUKĖ, Sausio 21	32
JIS VAIKŠČIOJO SU DIEVU, Sausio 22	33
DIEVAS JĮ PASIĖMĖ, Sausio 23	34
ŽIŪRĖJIMAS Į KRISTŲ, Sausio 24	35
ATVIROS AKYS, Sausio 25	36
DIEVAS AR STABAS?, Sausio 26	37
MILŽINAI ŽEMĖJE, Sausio 27	38
NETEISINGAI PANAUDOTI TALENTAI, Sausio 28	39
TURTINGA VISUOMENĖ, Sausio 29	40
VEDĖ IR TEKĖJO, Sausio 30	41
IKI TOS DIENOS..., Sausio 31	42
Vasario	43
PASISTATYK LAIVĄ, Vasario 1	44
SAUGŪS VIDUJE, Vasario 2	45
PO SEPTYNIŲ DIENŲ, Vasario 3	46
TAIP, KAIP BUVO NOJAUS DIENOMIS, Vasario 4	47
DIEVAS NUŽENGIA PASIŽIŪRĖTI, Vasario 5	48
SUSIRINKĖ IR IŠSKLAIDYTI, Vasario 6	49
NEPAKLAUSTAS JOKS KLAUSIMAS, Vasario 7	50
YRA PRIEŽASTIS, Vasario 8	51
DIEVAS APSAUGO SAVUOSIUS, Vasario 9	52
RAMYBĖS IŠSAUGOJIMAS, Vasario 10	53

SODOMOS LINK, Vasario 11	54
NAMAI, KURIUOS DIEVAS GALI LAIMINTI, Vasario 12	55
SVEČIŲ PRIĖMIMAS, Vasario 13	56
SODOMOS LIKIMAS, Vasario 14	57
NESAUGIOS GATVĖS, Vasario 15	58
TA PASKUTINĖ NAKTIS, Vasario 16	59
NEPAMIRŠK, Vasario 17	60
GERESNĖ TĖVYNĖ, Vasario 18	61
NIEKO PERDAUG BRANGAUS, Vasario 19	62
PASIRENKANT ŽMONĄ, Vasario 20	63
LAIMINGA SANTUOKA, Vasario 21	64
LEISKITE MOKYTIS JŪSŲ RELIGIJOS, Vasario 22	65
NEPANAŠŪS DVYNYIAI, Vasario 23	66
IŠKREIPTOS VERTYBĖS, Vasario 24	67
IŠMAINYTA PIRMAGIMYSTĖS TEISĖ, Vasario 25	68
SKAUDI KAINA, Vasario 26	69
VILTIS BĖGLIUI, Vasario 27	70
ATIDUOTI TAI, KAS YRA DIEVO, Vasario 28	71
Kovas	73
SEPTYNI TRUMPI METAI, Kovo 1	74
GYVYBĖS IR MIRTIES KLAUSIMAS, Kovo 2	75
JOKŪBO BĖDŲ METAS, Kovo 3	76
PAGALBA GARANTUOTA, Kovo 4	77
SUSIVIENIJIMAS, Kovo 5	78
SKIRTINGI KELIAI, Kovo 6	79
NESANTAİKA NAMUOSE, Kovo 7	80
IKVĖPTAS APSISPĖNDIMAS, Kovo 8	81
PALAIMINTA PARTNERYSTĖ, Kovo 9	82
Kovo 10	83
PAMOKOS KALĖJIME, Kovo 11	84
VISADA TOKS PAT, Kovo 12	85
PAGAL DIEVO PLANA, Kovo 13	86
JIS BUVO KAIP KRISTUS, Kovo 14	87
VERGE MOTINA, Kovo 15	88
TINKAMAS PASIRINKIMAS, Kovo 16	89
NE DIEVO KELIAS, Kovo 17	90
DIEVO MOKYKLA, Kovo 18	91
VERTAS DAUGIAU, Kovo 19	92
REGINT NEREGIMĄ, Kovo 20	93
IŠMOKTI VIENA, PAMIRŠTI KITA, Kovo 21	94
JI SIUNTĖ DIEVAS, Kovo 22	95
„KAS YRA VIEŠPATS?“, Kovo 23	96
ŠIRDIES UŽKIETINIMAS, Kovo 24	97
PAGALIAU LAISVI, Kovo 25	98
UGNIS IR DEBESIS, Kovo 26	99
SAUGUS KELIAS, Kovo 27	100
MOZĖS IR AVINĖLIO GIESMĖ, Kovo 28	101
VĖL NEPATENKINTI, Kovo 29	102

RANKOS, IŠTIESTOS Į DANGŲ, Kovo 30	103
ABI RANKOS DIEVUI, Kovo 31	104
Balandžio	105
KRIZĖ IZRAELYJE, Balandžio 1	106
JIS NUVYLĖ SAVO BROLĮ, Balandžio 2	107
VEIDAS Į VEIDĄ, Balandžio 3	108
SVETIMA UGNIS, Balandžio 4	109
PER DAUG GIRTI, KAD RŪPĖTŲ, Balandžio 5	110
NETINKAMA MEILĖ, Balandžio 6	111
NEPASOTINAMOS SIELOS, Balandžio 7	112
DU PRIEŠ VIENĄ, Balandžio 8	113
ŠĖTONIŠKAS BRUOŽAS, Balandžio 9	114
PRIEŠTARAUJANTYS PRANEŠIMAI, Balandžio 10	115
KODĖL LAUKTI, Balandžio 11	116
MAIŠTAS STOVYKLOJE, Balandžio 12	117
JIS NETEKO KANTRYBĖS, Balandžio 13	118
JOKIO PASITEISINIMO DĖL NUODĖMĖS, Balandžio 14	119
IŠ KAPO I ŠLOVĘ, Balandžio 15	120
PRANAŠYSTĖ UŽ PINIGUS, Balandžio 16	121
PAREIGA AR NORAS, Balandžio 17	122
PANAŠUMAS, Balandžio 18	123
NUODĖMĖS, PALIEKANČIOS VARDUS, Balandžio 19	124
VIENTELIS BŪDAS LAIMĖTI, Balandžio 20	125
NEMATOMA SAJUNGA, Balandžio 21	126
TIK DIEVAS GALI TAI PADARYTI, Balandžio 22	127
VIENO ŽMOGAUS NUODĖMĖ, Balandžio 23	128
NUO DIEVO NEPASISLĖPSI, Balandžio 24	129
PER VĖLU!, Balandžio 25	130
MELO KAINA, Balandžio 26	131
„DUOK MAN ŠĮ KALNĄ“, Balandžio 27	132
GELEŽINIAI VEŽIMAI, Balandžio 28	133
„O AŠ...“, Balandžio 29	134
AŠ TAVE SIUNČIU, Balandžio 30	135
Gegužės	137
PER DAUG KAREIVIŲ, Gegužės 1	138
VIS DAR PER DAUG, Gegužės 2	139
SUKLAIDINTAS, Gegužės 3	140
PRIEŠ KŪDIKIUI ATEINANT, Gegužės 4	141
KOMPROMISAS, Gegužės 5	142
SILPNAVALIS GALIŪNAS, Gegužės 6	143
KOKIA PASLAPTIS?, Gegužės 7	144
PASLAPTIS, Gegužės 8	145
PASĖTAS SĖKLA, Gegužės 9	146
DIEVAS PRISIMINĖ, Gegužės 10	147
JI ĮVYKDĖ SAVO PAŽADA, Gegužės 11	148
DIEVO NUOSAVYBĖ, Gegužės 12	149
KOKIE TĖVAI, TOKIE IR VAIKAI, Gegužės 13	150
PAVOJINGAS PAVYZDYS, Gegužės 14	151

JOKIŲ APRIBOJIMU, Gegužės 15	152
UŽDELSTAS TEISMAS, Gegužės 16	153
BAILUS TĖVAS, Gegužės 17	154
JOKIO SKIRTUMO TARP KARTŲ, Gegužės 18	155
ATGIMIMAS, Gegužės 19	156
KAIP IR VISI KITI, Gegužės 20	157
NEREIKALINGAS JOKS PASITEISINIMAS, Gegužės 21	158
ŽMONIŲ PASIRINKIMAS, Gegužės 22	159
VISADA YRA GALIMYBĖ, Gegužės 23	160
BĖGIMAS DIEVO PRIEŠAKY, Gegužės 24	161
RASTAS PER LENGVAS, Gegužės 25	162
LAIKAS BŪTI DRAŠESNIEMS, Gegužės 26	163
TIKRASIS KARALIUS, Gegužės 27	164
TAI PASIREIŠKIA DVEJOPAI, Gegužės 28	165
VĒL IŠBANDYTAS, Gegužės 29	166
NEVERTAS PASITIKĖJIMO, Gegužės 30	167
AŠ GIRDŽIU AVIS, Gegužės 31	168
Birželio	169
NESIGAILĖJO NUOŠIRDŽIAI, Birželio 1	170
BEVEIK NEBĖRA SVEIKO PROTO, Birželio 2	171
DIEVO, O NE ŽMOGAUS PASIRINKIMAS, Birželio 3	172
PASIRUOŠIMAS VADOVAUTI, Birželio 4	173
ŽMOGIŠKAS PAGYRŪNIŠKUMAS, Birželio 5	174
PENKI GLUDŪS AKMENĖLIAI, Birželio 6	175
UŽTIKRINTA PABAIGA, Birželio 7	176
BE GAILESČIO, Birželio 8	177
MUZIKA OLOJE, Birželio 9	178
PAMIŠIMO PASEKMĖS, Birželio 10	179
NEPAVYKUSI SANTUOKA	180
ŠVELNUS PABARIMAS, Birželio 12	181
DIEVO KERŠTAS, Birželio 13	182
JOKIO ATSAKYMO IŠ DIEVO, Birželio 14	183
TAI NE SAMUELIS, Birželio 15	184
DIEVO PASLAPTYS, Birželio 16	185
SAVIŽUDYBĖ, Birželio 17	186
DRAUGO LIŪDESYS, Birželio 18	187
JO PASKUTINĖ KLAIDA, Birželio 19	188
ŠĖTONO SLAPTAS DARBAS, Birželio 20	189
VIENA NUODĖMĖ VEDA PRIE KITOS, Birželio 21	190
KARALIAUS PABARIMAS, Birželio 22	191
NUODĖMĖS KELIAS YRA SUNKUS, Birželio 23	192
IŠORINIS GROŽIS, Birželio 24	193
DIDYBĖ NUOLANKUME, Birželio 25	194
KVAILAS IŠMINTINGAS ŽMOGUS, Birželio 26	195
PAMINKLAS IŠ AKMENŲ, Birželio 27	196
DAUGIAU NEI PINIGAI, Birželio 28	197
SENATVĖ, Birželio 29	198
PASKUTINIAI ŽODŽIAI, Birželio 30	199

Liepos	201
SUTARTIS SU DIEVU, Liepos 1	202
LYG MAŽAS VAIKAS, Liepos 2	203
IŠMINTIS PRAŠANČIAJAM, Liepos 3	204
IŠMINTINGIAUSIAS IŠ ŽMONIŲ, Liepos 4	205
KOKS ANTKAPIO UŽRAŠAS!, Liepos 5	206
PARDUOTA, Liepos 6	207
TIKRIEJI TURTAI, Liepos 7	208
KRYŽKELĖJE, Liepos 8	209
VĒLYVAS PRABUDIMAS, Liepos 9	210
PATIRTIES BALSAS, Liepos 10	211
NEPAŠVENTINTI SUGEBĖJIMAI, Liepos 11	212
ŠLOVĖ TAM, KURIAM JI PRIKLAUSO, Liepos 12	213
GĒDINGI PAMINKALAI, Liepos 13	214
„KARTU SU JUO VISI IZRAELITAI“, Liepos 14	215
PARALYŽIUOTA RANKA, Liepos 15	216
ASA PASITIKĖJO DIEVU, Liepos 16	217
JEZABELĖS GRIAUNANTI ĮTAKA, Liepos 17	218
BALSAS TYRUOSE, Liepos 18	219
PASIDALINIMAS KAŠNIU, Liepos 19	220
PALAIMINTAS, KURIS DUODA, Liepos 20	221
ELIJAS PRIEŠ AHABĄ, Liepos 21	222
DIEVO DIDVYRIAI, Liepos 22	223
STABMELDYSTĖ PRAEITYJE IR DABAR, Liepos 23	224
LAUKIMAS VIEŠPATYJE, Liepos 24	225
APIPLĖŠĖ SAVE, Liepos 25	226
NUGALĖTAS NUSIVYLIMO, Liepos 26	227
KA ČIA VEIKI?, Liepos 27	228
ELIJŲ REIKIA ŠIANDIEN, Liepos 28	229
SIPLNUMO AKIMIRKA, Liepos 29	230
KOVA YRA VIEŠPATIES, Liepos 30	231
KOVOS GIESMĖ, Liepos 31	232
Rugpjūčio	233
RAGANAVIMAS: ANKSČIAU IR DABAR, Rugpjūčio 1	234
DARBAS, ESANTIS ARČIAUSIAI, Rugpjūčio 2	235
KODĖL ELIZIEJUS?, Rugpjūčio 3	236
VISKĄ ANT AUKURO, Rugpjūčio 4	237
ELIJO ĮPĖDINIS, Rugpjūčio 5	238
NEŠVARUMAI IR APVALYMAS, Rugpjūčio 6	239
ŠIURKŠTUMAS SUDRAUSTASR, Rugpjūčio 7	240
STALAS DYKUMOJE, Rugpjūčio 8	241
TĖVAI IR VAIKAI, Rugpjūčio 9	242
DIEVO KELIAI, Rugpjūčio 10	243
JOKIO UGNINGO VEŽIMO, Rugpjūčio 11	244
NERYŽTINGAS PRANAŠAS, Rugpjūčio 12	245
YRA RIBA, Rugpjūčio 13	246
„SIŪSK MANE“, Rugpjūčio 14	247
TIKRAS IR KLAIDINGAS NUSIŽEMINIMAS, Rugpjūčio 15	248

ŽĖRINTI ANGLIS, Rugpjūčio 16	249
BALTAS LYG SNIEGAS, Rugpjūčio 17	250
KIEKVIENAM, Rugpjūčio 18	251
JEREMIJAS — DIEVO BALSAS, Rugpjūčio 19	252
RECHABAI, Rugpjūčio 20	253
VIEŠPATIES GARBĖ IŠAUKŠTINTA, Rugpjūčio 21	254
DIEVIŠKAS IŠGYDYMAS, Rugpjūčio 22	255
KA JIE MATO?, Rugpjūčio 23	256
TIKĖJIMAS IR DIEVO PAŽADAI, Rugpjūčio 24	257
PER DAUG GIRTAS, KAD GALVOTU, Rugpjūčio 25	258
TOKIU LAIKU, KAIP ŠIS, Rugpjūčio 26	259
ŽMOGAUS ĮSAKYMAI PRIEŠ DIEVIŠKUOSIUS, Rugpjūčio 27	260
KETURI JAUNUOLIAI BABILONE, Rugpjūčio 28	261
IŠMINTIES ŠALTINIS, Rugpjūčio 29	262
JOKIŲ KOMPROMISŲ, Rugpjūčio 30	263
LIUDIJIMAS, Rugpjūčio 31	264
Rugsėjo	265
DIEVO VALDŽIOJE, Rugsėjo 1	266
GERBIAMIAUSIAS BABILONIJOS PILIETIS, Rugsėjo 2	267
KETURIESE KROSNYJE, Rugsėjo 3	268
NABUKADNECARO PAŽEMINIMAS, Rugsėjo 4	269
DANIELIUS — DIEVO AMBASADORIUS, Rugsėjo 5	270
DIEVAS SIUNTĖ SAVO ANGELĄ, Rugsėjo 6	271
PASIDALINIMAS NAŠTA, Rugsėjo 7	272
VISKAS DIEVO RANKOSE, Rugsėjo 7	273
KLIŪTYS — TIKĖJIMO IŠBANDYMAS, Rugsėjo 9	274
EZRA — MOKINYS IR MOKYTOJAS, Rugsėjo 10	275
ŽINIOS REIKALAUJA VEIKIMO, Rugsėjo 11	276
DIEVAS JŲ APSAUGA, Rugsėjo 12	277
ŠVENTAS TIKSLAS, Rugsėjo 13	278
VEIKSMO ŽMOGUS, Rugsėjo 14	279
STATYKIME, Rugsėjo 15	280
ABEJINGI ŽIŪROVAI, Rugsėjo 16	281
ŠVENTA SAJUNGA, Rugsėjo 17	282
PRISIMINKITE VARGŠUS, Rugsėjo 18	283
„AŠ NEGALIU ATEITI“, Rugsėjo 19	284
STATYTI — TAISYTI — ATSTATYTI, Rugsėjo 20	285
VIENAS IŠ DIEVO DIDVYRIŲ, Rugsėjo 21	286
ELIJO DVASIA, Rugsėjo 22	287
AIŠKI ŽINIA, Rugsėjo 23	288
GYVOJI AUKA, Rugsėjo 24	289
PASIRUOŠĘS PASITRAUKTI Į ŠALĮ, Rugsėjo 25	290
„MAN SKIRTA MAŽĖTI“, Rugsėjo 26	291
KAS PADARĖ JI DIDŽIU?, Rugsėjo 27	292
KALĖJIME DĖL KRISTAUS, Rugsėjo 28	293
AUKŠČIAUSIA GARBĖ, Rugsėjo 29	294
TIKRASIS LIUDIJIMAS, Rugsėjo 30	295
Spalio	297

„EIK IR PASIŽIŪRĖK“, Spalio 1	298
PO FIGMEDŽIU, Spalio 2	299
MOKOMI KRISTAUS, Spalio 2	300
„SEK MANE“, Spalio 4	301
NEIŠSKIRTI IR MUITININKAI, Spalio 5	302
JUDAS — MOKINYS, IEŠKANTIS SAU NAUDOS, Spalio 6	303
BE JOKIO PASITEISINIMO, Spalio 7	304
NESANTAİKOS SKLEIDĖJAS, Spalio 8	305
VIENYBĖ ĮVAIROVĖJE, Spalio 9	306
NE VIENAS NEBUVO TOBULAS, Spalio 10	307
ABEJONĖS IR KLAUSIMAI, Spalio 11	308
SLAPTAS POKALBIS, Spalio 12	309
KAIP VĖJAS PUČIA, Spalio 13	310
NAUJAI ATGIMĘS, Spalio 14	311
POKALBIS PRIE JOKŪBO ŠULINIO, Spalio 15	312
IŠ ABEJOJIMO Į TIKĖJIMĄ, Spalio 16	313
„AŠ NEVERTAS“, Spalio 17	314
DIEVAS NEAPKENČIA KASTŲ, Spalio 18	315
TAI TURI BŪTI ASMENIŠKA, Spalio 19	316
KO MAN TRŪKSTA?, Spalio 20	317
JIS NEIŠLAIKĖ IŠBANDYMO, Spalio 21	318
JIS IŠTAISĖ SAVO KLaidas, Spalio 22	319
TURTUOLIS IR DIEVAS, Spalio 23	320
JI ATIDAVĖ VISKĄ, Spalio 24	321
PERDĖTAS RŪPINIMASIS IR JAUDINIMASIS, Spalio 25	322
MEILĖS DOVANOS, Spalio 26	323
SKLINDANTIS AROMATAS, Spalio 27	324
NIEKO PER DAUG BRANGAUS, Spalio 28	325
SIMONO ŠIRDIES PASIKEITIMAS, Spalio 29	326
KRISTUS MATO MŪSŲ GALIMYBES, Spalio 30	327
PETRAS PAŽVELGĖ ATGAL, Spalio 31	328
Lapkričio	329
KALBA PETRAS, Lapkričio 1	330
ŠĖTONO GALIOJE, Lapkričio 2	331
PETRAS IŠMOKO SAVO PAMOKĄ, Lapkričio 3	332
MAMOS PRAŠYMAS, Lapkričio 4	333
MYLIMASIS MOKINYS, Lapkričio 5	334
JONAS IR JUDAS — PRIEŠINGYBĖS, Lapkričio 6	335
PINIGŲ VERGAS, Lapkričio 7	336
GALIMYBĖ VISIEMS, Lapkričio 8	337
ŽINOJO TIK JĖZUS, Lapkričio 9	338
LĖTAS MOKINYS, Lapkričio 10	339
PRIEŠO TERITORIJOJE, Lapkričio 11	340
PAGALIAU ATSIVERTĖ, Lapkričio 12	341
KAJAFAS, Lapkričio 13	342
PILOTAS, Lapkričio 14	343
KRYŽIAUS NEŠĖJAS, Lapkričio 15	344
„PRISIMINK MANE“, Lapkričio 16	345

NEBĖRA SLAPTŲ DRAUGŲ, Lapkričio 17	346
ABEJOJANTIS TOMAS, Lapkričio 18	347
RELIGINĖ LAISVĖ, Lapkričio 19	348
DIEVO DOVANŲ NAUDOJIMAS, Lapkričio 20	349
PAAUKOJĘ GYVYBĘ DĖL KRISTAUS, Lapkričio 21	350
TIK DĖL VIENO ŽMOGAUS, Lapkričio 22	351
DORKADĖ, Lapkričio 23	352
JOKIŲ TAUTINIŲ BARJERŲ, Lapkričio 24	353
VISAM PASAULIUI, Lapkričio 25	354
ANGELAS SARGAS, Lapkričio 26	355
SAITAI SU DANGUMI, Lapkričio 27	356
PRIE DAMASKO VARTŲ, Lapkričio 28	357
IŠ SAULIAUS Į PAULIŲ, Lapkričio 29	358
ARABIJOS PRIEGLOBSTYJE, Lapkričio 30	359
Gruodžio	361
PAULIUS IŠAUKŠTINA KRYŽIŲ, Gruodžio 1	362
EVANGELIJA PAGAL PALAPINIŲ AUDĖJA, Gruodžio 2	363
NAUDINGAS LAUŽAS, Gruodžio 3	364
KOL ESI JAUNAS, Gruodžio 4	365
„NUO VAIKYSTĖS“, Gruodžio 5	366
GERIAUSIA, KUO SŪNUS GALI BŪTI, Gruodžio 6	367
UGNIES PERDAVIMAS, Gruodžio 7	368
IŠMESTAS TAPO GERU, Gruodžio 8	369
MORKUS IR DEMAS, Gruodžia 9	370
ŠEIMININKAS IR TARNAS, Gruodžia 10	371
MŪSŲ LAUKIANČIOS LENKTYNĖS, Gruodžia 11	372
DŽIAUGSMO AIDAS, Gruodžia 12	373
LINK TIKSLO, Gruodžia 13	374
PAS CIESORIŲ, Gruodžia 14	375
DIEVIŠKA APSAUGA, Gruodžio 15	376
GEROJI KOVA, Gruodžio 16	377
„MYLĖTI VIENAS KITAŲ“, Gruodžio 17	378
PAVOJAI VIDUJE IR IŠORĖJE, Gruodžio 18	379
TYRAS ŠIRDYJE IR GYVENIME, Gruodžio 19	380
PER TAMSAŲ Į ŠLOVĘ, Gruodžio 20	381
PASKUTINIS IŠ DVYLIKOS, Gruodžia 21	382
UŽDARYTAS KARTU SU DIEVU, Gruodžio 22	383
NENUSIMESKITE ŠARVŲ, Gruodžia 23	384
„IKI ŠIOL VIEŠPATS MUMS PADĖJO“, Gruodžio 24	385
ŠLOVĖ DIEVUI, Gruodžio 25	386
KILNŪS PAVYZDŽIAI, Gruodžio 26	387
„VISA GALIU KRISTUJE“, Gruodžio 27	388
MUMS NEREIKIA NUSIVILTI, Gruodžio 28	389
DIEVAS PRISIMENA SAVUOSIUS, Gruodžio 29	390
PIRMI DALYKAI PIRMOJE VIETOJE, Gruodžio 30	391
DIEVO PLANAS MAN, Gruodžio 31	392

Sausio

KAD BŪTUME PADRAŠINTI, Sausio 1

„O visa, kas kitados parašyta, mums pamokyti parašyta, kad išverme ir Raštų paguoda turėtume vilties.“ Rom 15,4.

Biblijoje užrašyti gyvenimų aprašymai yra tikros žmonių istorijos. Mus pasiekė aiškūs, nepagražinti ir nuoširdūs pasakojimai apie realius žmones, gyvenusius nuo Adomo iki apaštalų laikų. Daugeliui kelia nuostabą tai, kad Dievo įkvėptoje istorijoje, kalbant apie dorus žmones, yra minima tai, kas sumenkina tų žmonių moralinius charakterius... Įkvėpti rašytojai, matydami neteisybę, nesistengė apsaugoti šventų istorijos puslapių nuo tamsių žmogaus netobulumo ir klaidų dėmių...

Tai, kad tiesa nėra slepiama ir pagrindinių herojų nuodėmės nėra nutylimos, yra vienas iš geriausių Rašto autentiškumo įrodymų... Kiek daug yra užrašyta biografijų apie nepriekaištingus krikščionis, kurie įprastame gyvenime švietė kaip skaistaus pamaldumo pavyzdžiai... Tačiau, kokios skirtingos jos pasirodė, jei įkvėpimo plunksna būtų rašiusi jų istorijas. Jose būtų atskleistos žmogiškosios silpnybės, kova su savanaudiškumu, neteisybė ir išdidumas, atsiskleistų ir užslėptos nuodėmės, ir pastovi kova tarp dvasios ir kūno...

Viskas atrodytų kitaip, jei mūsų geroji Biblija būtų buvusi parašyta neįkvėptų žmonių. Ją studijuojantys, klystantys mirtingieji, kovojantys su įgimtais trūkumais ir apgaulingu priešu, liktų apimti nevilties. Bet, kaip bebūtų Biblijos istorijose, mes turime teisingą įžymių charakterių, religino patyrimo aprašymą. Tai žmonės, kuriuos Dievas mylėjo ir kuriems patikėjo atsakingas pareigas. Kartais jie būdavo gundymo nugalėti ir nusidėdavo, lygiai kaip ir mes šiandien kovojame, svyruojame ir dažnai klystame. Bet nusivylusios širdys tegul žino, kad per Dievo malonę jie galėjo gauti naujos jėgos ir pakilti aukščiau savo nuodėmingos prigimties; tai prisimindami ir mes patys esame pasiruošę stoti į kovą. (4T 9-11)

„Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta įspėti mums, kurie gyvename amžių pabaigoje.“ 1 Kor 10,11.

Senovės izraelitų murmėjimas ir nepasitikėjimas, o taip pat galingi stebuklai, padaryti jų labai bei pabaudimui dėl stabmeldystės ir nepagarbos, yra užrašyti dėl mūsų. Izraelio pavyzdys Dievo žmonėms yra duotas kaip perspėjimas, kad jie neugdytų netikėjimo ir apsisaugotų nuo Jo pykčio.

Jei Šventajame Rašte būtų užrašytos tik žydų dorybės, o jų nuodėmės nebūtų įtrauktos, tai jų istorija nesugebėtų pateikti tų pamokų, kurių mes mokomės dabar...

Dievo žmonės surastų tiesų kelią savo kojoms ir šviesą, padedančią keliauti per tamsą bei nuodėmes, jei pripažintų Jo buvimą su jais ir priimtų Jo pamokymus. Dovydas išmoko išminties matydamas, kaip Dievas su juo elgiasi ir nusižeminęs priėmė Visagalio pabaudimą. Per pranašą Nataną Dovydas pamatė tikrąją savo būseną, pripažino nuodėmes ir, pranašo padedamas, išsilaisvino iš jų. Jis, nusižemindamas prieš Dievą, nuolankiai priėmė patarimą. „*Viešpaties Įstatymas*“, — jis sušunka, — „*yra tobulas ir atgaivina sielą*“.

Atgailaujantys nusidėjėliai neturi priežasties nusivilti jei jiems yra primenami jų nusižengimai ir duodami perspėjimai dėl jų pavojingumo. Jau vien tokios jų labai rodomos pastangos parodo, kad Dievas myli ir trokšta išgelbėti, o jiems lieka tik viena — siekiant amžinojo gyvenimo sekti Jo patarimu ir vykdyti Jo valią. Dievas parodo Savo klystantiems žmonėms jų nuodėmes tam, kad visoje dieviškos tiesos šviesoje atsiskleistų nuodėmės niekingumas. O tada žmogaus pareiga yra amžiams išsižadėti nuodėmės.

Dievas yra toks pat galingas gelbstint iš nuodėmės šiandien, koks Jis buvo patriarchų, pranašų ir apaštalų laikais. Šventojoje istorijoje užrašyta nesuskaičiuojama daugybė atvejų apie tai, kaip Dievas išgelbėdavo Savo žmones iš nuodėmių, o tai šiandieniniams krikščionims turėtų sukelti didesnę troškimą gauti dieviškas instrukcijas ir malonę tobulinant charakterį, kuris bus atidžiai tyrinėjamas teisme. (Ten pat. 11-15)

„Teisiojo lūpos maitina daugelį, o kvailieji miršta neturėdami sveikos nuovokos.“ Pat 10,21

Nežiūrint į nuodėmės išplitimą, visada buvo žmonių, išaukštintųjų ir sutaurintųjų bendravimą su Dievu, kurie gyveno lyg dangaus atstovai. Tai buvo didelio intelekto ir nuostabių pasiekimų žmonės. Jų didinga ir šventa misija buvo — išvystyti teismo charakterį, mokyti pamaldumo ne tik savo kartos žmones, bet ir ateinančias kartas. Tik keletas iš pačių žymiausių yra paminėti Rašte; tačiau per visus amžius Dievas turėjo ištikimų liudytojų, garbinusių Jį visa širdimi. (PP 84)

Kaip dažnai, patys būdami visiškai bejėgiai, bet pasitikėdami Dievo Žodžiu, jie pasipriešindavo viso pasaulio spaudimui. Henochas, tyros širdies, šventas, tvirtai laikėsi savo tikėjimo ir pasiekė teismo pergalę prieš puolusią ir besišaipančią kartą; Nojus su savo šeimyna prieš savo kartos žmones, žmones, turinčius didžiausią fizinę ir protinę galią, tačiau labiausiai puolusius savo morale; Izraelio vaikai prie Raudonosios jūros, bejėgi, išsigandusi vergų minia, prieš galingiausią kariuomenę, galingiausios tautos žemėje; Dovydas, jaunas piemenėlis, turintis Dievo pažadą dėl karaliaus sosto, prieš Saulių, įsitvirtinusių monarchą, pasiryžusių bet kokia kaina išlaikyti sostą; Šadrachas ir jo draugai ugnyje ir Nebukadnecaras savo soste; Danielius tarp liūtų ir jo priešai aukštuose kara-lystės poste; Jėzus ant kryžiaus ir žydų kunigai bei valdovai, verčiantys netgi Romos valdytojus įgyvendinti jų valią; Paulius, surakintas grandinėmis ir laukiantis mirties ir Neronas, pasaulinės imperijos despotas.

Tokie pavyzdžiai yra randami ne tik Biblijoje. Jų yra visuose užrašuose apie žmonijos progresą. Valdiečiai ir hugenotai, Vyklifas ir Husas, Jeronimas ir Liuteris, Tyndalis ir Knochas, Zinzendorfas ir Veslis, ir dar daug kitų, liudijusių Dievo Žodžio galią prieš žmogaus jėgą ir politiką, remiančią blogį. Jie yra žmonijos pasididžiavimas. Tai yra karališkoji linija. Šių dienų jaunimas yra kviečiamas užimti savo vietas šioje eilėje. (Ed 254, 255)

„Kalbu iš patirties: kas pikta aria ir bėdą sėja, tas tai ir pjauna.“ Job 4,8.

Biblijos, kaip auklėtojo, paskirtis nėra vertingesnė už joje užrašytas biografijas. Šios biografijos nuo visų kitų skiriasi tuo, kad jos yra visiškai gyvenimiškos. Ribotam protui yra neįmanoma visais atžvilgiais tinkamai įvertinti kito žmogaus poelgius. Tačiau Tas, Kuris skaito širdis, Kuris atskiria paslėptus motyvus ir veiksmus, gali teisingai apibūdinti charakterį arba duoti tinkamą žmogaus gyvenimo paveikslą. Tik vieninteliame Dievo Žodyje yra randamas toks aprašymas.

Jokios kitos pamokos Biblija nemoko aiškiau už tą, kad, ką mes darome, yra pasekmė to, kas mes esame. Didžiąja dalimi mūsų gyvenimo patyrimai yra mūsų minčių ir siekių išsipildymas.

„*Neužtarnautas prakeikimas pralekia pro šalį*“ (Pat 26,2). „*Laimingi teisieji, nes jiems bus gerai; jie maitinsis savo darbų vaisiais. Vargas nedorėliui, nes jam visiškai nesiseks; pagal jo rankų darbus jam bus atmokėta.*“ (Iz 3, 10-11). „*Girdėk, žeme! Šiai tautai štai siunčiu nelaimę, jų pačių pikty pinklių vaisių, nes jie neklausė Mano žodžių, atmetė Mano Įstatymą*“ (Jer 6,19). Tai yra bauginanti tiesa ir ją būtina atsiminti. Kiekvienas poelgis veikia jį atliekantį žmogų. Žmogus kartais turi pripažinti, kad tas blogis, kuris prakeikia jo gyvenimą, yra vaisius to, ką jis pasėjo. Bet netgi ir tokiais atvejais mes nesame palikti be vilties...

Jokūbas apgavo savo brolių ir plovė savo blogio derlių — neapykantą. Būdamas dvidešimt metų tremtyje, jis pats buvo apgautas ir nuskriaustas.

Bet Dievas sako: „...*Mačiau, kuriuo keliu jis eina, bet pagydysiu jį...*“ (Iz 57,18). Jokūbas savo nelaimėje nebuvo sugniuždytas. Jis atgailavo ir apsisprendė ištaisyti broliui padarytą neteisybę. Jausdamas Ezavo pyktį ir gresiančią mirtį, jis ieškojo pagalbos pas Dievą: „*Jis... maldavo ir verkė*“ (Oz 12,5). „*Jis palaimino jį*“ (Pr 32,30). Blogio jėga jo paties prigimtyje buvo sudaužyta; jo charakteris pasikeitė...

Dievas nepanaikino Savo įstatymų. Jis nieko nedaro prieš juos. Jis nepanaikino nuodėmės darbų. Jis keičia žmogų. Per Jo malonę prakeikimas tampa palaima. (Ten pat 146-148)

PAGAL DIEVO ATVAIZDĄ, Sausio 5

„Dievas sukūrė žmogų pagal Savo paveikslą, pagal Savo paveikslą sukūrė jį; kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.“ Pr 1, 27.

Po to, kai žemė buvo pripildyta gyvūnų ir augmenijos, buvo sukurtas žmogus — kūrybos kulminacija, tas, kuriam buvo sukurta ir pritaikyta visa nuostabi žemė. Jam buvo suteikta valdžia viskam, ką galėjo matyti jo akis...

Dievas sukūrė žmogų pagal Savo Paties atvaizdą. Nėra jokios paslapties. Nėra jokio pagrindo manyti, kad žmogus lėtai vystėsi iš žemesniųjų gyvūnų ar augmenijos formų. Toks mokymas sumenkina Kūrėjo darbą ir nuleidžia jį iki riboto ir žemiško žmogaus supratimo. Žmonės taip uoliai siekia išbraukti Dievą iš Visatos valdymo, kad pažemina žmogų ir atima iš jo kilnią kilmę. Tas, Kuris sukūrė žvaigždes aukštai ir su meile nudažė laukų gėles, Kuris pripildė žemę ir dangų Savo jėgos stebuklą, kurdamas vertingiausią Savo kūrybos darbą, būsiantį tobulos žemės valdovą, sukūrė būtybę, vertą rankos, suteikusios jam gyvybę. Mūsų geneologija, kaip ją pateikia įkvėpimas, nuveda mus prie mūsų kilmės ištakų; ne prie besivystančių bakterijų, moliuskų ir keturkojų, bet prie Didžiojo Kūrėjo. Nors ir sukurtas iš dulkių, Adomas buvo „Dievo sūnus...“

Jo prigimtis buvo harmonijoje su Dievo valia. Jo protas galėjo suprasti dieviškus dalykus. Jo jausmai buvo tyri; jo apetitas ir aistros buvo valdomos proto. Būdamas panašus į Dievą ir tobulai paklusdamas Jo valiai, jis buvo šventas ir laimingas. (PP 44, 45)

Jis (Adomas) buvo tobulų proporcijų ir daugiau nei du kartus aukštesnis už dabar žemėje gyvenančius. Jo bruožai buvo tobuli ir nuostabūs... Ieva nebuvo tokia aukšta kaip Adomas. Jos galva buvo aukščiau jo pečių. Ji taip pat buvo kilni, tobulų proporcijų ir labai graži.

Ši nenuodėminga pora nedėvėjo jokių dirbtinių drabužių. Jie buvo aprengti šviesos ir šlovės drabužiais, tokiais, kokius vilki angelai. (SR 21)

„Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi.“ Pr 2,15.

Nors visa, ką Dievas padarė, buvo tobulo grožio ir, atrodytų, Dievo jiems sukurtoje žemėje Adomo ir Ievos džiaugsmui nieko netrūko, tačiau Jis parodė begalinę Savo meilę dar ir pasodindamas sodą, skirtą išskirtinai jiems. Jie turėjo suskirstyti savo laiką taip, kad galėtų rūpintis sodu, susitikti su angelais, mokytis iš jų ir linksmai bedrauti su savo Kūrėju. Jų darbas nebuvo varginantis, greičiau jis buvo malonus ir teikiantis jėgų. Šis nuostabūs sodas turėjo tapti jų namais.

Dievas šiame sode pasodino įvairiausių medžių tam, kad jie turėtų pasigėrėjimą ir naudą. Malonūs akiai, skanūs ir kvepiantys, šio sodo medžių vaisiai Dievo buvo skirti šventos poros maistui. Tiesios vynmedžių šakos linko nuo vaisių gausumo, kokio joks žmogus po puolimo nėra matęs. Vaisiai buvo didžiausi ir skirtingų spalvų; vieni buvo beveik juodi, kiti violetiniai, raudoni, rožiniai ir šviesiai žali. Šis gražus ir prabangus vaisius, augantis ant vynmedžio, buvo vadinamas vynuogėmis. Vaisiaus svoris lenkė šakas žemyn, nors jos nebuvo paramstytos, tačiau vaisiai nebuvo pasidėję ant žemės. Tai buvo malonus Adomo ir Ievos užsiėmimas, iš vynmedžio šakų suformuoti nuostabias pavėsinės, ruošti gamtos menus iš gyvų medžių, nusagstytų gausių ir kvapnių vaisių. (Ten pat 21, 22)

Taip buvo Dievo sutvarkyta, kad žmogus rastų džiaugsmą rūpindamasis tuo, ką Jis buvo sukūręs ir kad Jo poreikiai būtų patenkinti sodo medžių vaisiais...

Jei žmogaus laimė slypėtų nieko neveikime, tai žmogus šventame savo nekaltume būtų paliktas be jokio užsiėmimo. Tačiau Tas, Kuris sukūrė žmogų, žinojo, ko reikia jo džiaugsmui. Tik sukūręs žmogų, Jis jam paskyrė darbą. Nuo to paties sosto ateina pažadas būsiančios šlovės ir paliepimas, kad žmogus turi dirbti užsidirbdamas kasdieninę duoną. (AH 27)

„Bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo paragausi, turėsi mirti.“ Pr 2,17.

Mūsų pirmieji tėvai, nors ir sukurti tobuli ir šventi, nebuvo apsaugoti nuo galimybės suklypti... Jie galėjo mėgautis bendravimu su Dievu ir angelais; tačiau, prieš užsitikrinant amžiną apsaugą, jų ištikimybė turėjo būti patikrinta. Nuo pat žmogaus egzistavimo pradžios dėmesys buvo nukreiptas į savęs išaukštinimą — pagrindinę aistrą, kuri tapo šėtono puolimo pagrindu. Sodo viduryje, šalia gyvybės medžio stovėjęs pažinimo medis, turėjo tapti mūsų pirmųjų tėvų paklusnumo, tikėjimo ir meilės išbandymu. Nors jiems buvo leista laisvai valgyti nuo bet kurio sodo medžio, pažinimo medžio vaisius jiems buvo uždraustas. Jie taip pat turėjo patirti šėtono gundymą; bet jei jie būtų atsispyrę išbandymui, tai gundytojas nebebūtų turėjęs jiems jokios galios ir jie būtų galėję mėgautis amžinu Dievo palankumu...

Dievas galėjo sukurti žmogų be galimybės sulaužyti Jo Įstatymą. Jis galėjo sulaikyti Adomo ranką, siekiančią uždrausto vaisiaus. Tačiau tokiu atveju žmogus būtų paprasčiausias robotas, o ne laisva, protinga būtybė be pasirinkimo laisvės, o jo paklusnumas būtų ne laisvanoriškas, o priverstinis. Nebūtų buvę jokio charakterio vystymosi... Žmogus jau nebebūtų protinga asmenybė, o šėtonas taip būtų įrodęs savo kaltinimus Dieviui dėl Jo egoistiško viešpatavimo.

Dievas sukūrė žmogų teisų, Jis davė jam kilnius charakterio bruožus, be jokio polinkio į blogį. Jis apdovanojo jį intelektualiniais sugebėjimais ir galia išlikti paklusniais. Amžinosios laimės sąlyga buvo tobulas ir nenutrūkstamas paklusnumas. Tik su tokia sąlyga jis galėjo turėti priėjimą prie gyvybės medžio.

Tol, kol jie išliko ištikimi, jų sugebėjimas žinoti, džiaugtis ir mylėti galėjo vis labiau augti. Jie galėjo pastoviai patirti naujus pažinimo lobius, atrasdami gaivius džiaugsmo šaltinius ir įgaudami vis aiškesnę Dievo neišmatuojamos ir nesibaigiančios meilės supratimą. (PP 48-51)

„Viešpats Dievas tarė: „Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką“. Pr 2,18.

Po sukūrimo kiekviena būtybė, kad gautų savo vardą, buvo atvesta pas Adomą. Jis pastebėjo, kad kiekvienas iš jų turėjo po palydovą, „tačiau tarp jų neatsirado tinkamo bendrininko žmogui“.

Nebuvo nė vieno kūrinio žemėje, sukurto Dievo, kuris būtų lygus žmogui. Ir Dievas tarė: „Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką“. Žmogus nebuvo sukurtas, kad gyventų vienas; jis turėjo būti socialinė būtybė. Be draugystės nuostabūs Edeno vaizdai ir malonūs darbai nebūtų suteikę tobulo džiaugsmo. Netgi bendravimas su angelais nebūtų galėjęs patenkinti jo troškimo draugystei ir supratimui. Nebuvo nieko į jį panašaus, ką galėtų mylėti ir būti mylimas.

Pats Dievas davė Adomui draugą. Jis davė padėjėją, atitinkantį jį, tą, kuris būtų tinkamas draugas jam ir galėtų būti viena su juo meilėje. Tai, kad Ieva buvo sukurta iš Adomo šonkaulio parodo, kad ji neturi jo kontroliuoti kaip galva arba būti mindoma jo kaip žemesnė būtybė, vietoje to, ji turėjo stovėti šalia jo kaip lygi, būti mylima ir apsaugota.

Žmogaus dalis, kaulas iš jo kaulo ir kūnas iš jo kūno, ji turėjo tapti jo antruoju „aš“. Taip yra parodoma artima vienybė ir mylintis ryšys, kuris turėtų egzistuoti šiuose santykiuose. „Juk niekas niekada nėra nekętęs savo kūno, bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus Bažnyčiai“ (Ef 5, 29). „Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“ (Pr 2, 24).

Dievas dalyvavo pirmoje santuokoje. Šios institucijos kilmė ateina iš paties visatos Kūrėjo. „Santuoka tebūna gerbiama“ (Hbr 13,4). Tai buvo viena iš pirmųjų Dievo dovanų žmogui ir ji yra viena iš dviejų institucijų, kurias po puolimo Adomas išsinešė už rojaus vartų. Kada dieviški principai yra pripažįstami ir jiems paklūstama, tai santuoka yra palaima. Ji apsaugo žmonijos džiaugsmą ir tyrumą, ji patenkina žmogaus socialinius poreikius ir pakelia jo fizinę, intelektualinę ir moralinę prigimtį. (Ten pat 46)

„O žaltys buvo sumanesnis už visus kitus laukinius gyvūnus, kuriuos Viešpats Dievas buvo padaręs. Jis paklausė moterį: „Ar tikrai Dievas sakė: „Nevalgykite nuo jokio medžio sode!““

Žmogui, visos kūrybos vertingiausiajam darbui, Dievas davė sugebėjimą suprasti Jo reikalavimus, suvokti Jo įstatymo teisingumą ir naudą ir Jo šventus reikalavimus žmogui.

Edeno gyventojai, lygiai kaip ir angelai, buvo išbandyti. Savo namus jie galėjo išsaugoti tik su sąlyga, jei jie paklus Kūrėjo Įstatymui. Jie galėjo paklusti ir gyventi arba nepaklusti ir žūti...

Angelai perspėjo Ievą, kad ji saugotųsi dirbdama ir dirbdama kartu su savo vyru sode, neatsiskirtų nuo jo. Būnant kartu su juo, jai būtų grėsęs mažesnis gundymo pavojus, nei ji būtų viena. Pasinėjusi į malonų užsiėmimą, ji net nepajuto, kaip nuo jo nutolo... Netrukus ji su malonumu ir pasigėrėjimu jau atidžiai apžiūrinėjo uždraustą medį. Vaisiai buvo išties labai gražūs, ir ji svarstė savyje, kodėl Dievas jo jiems neduoda. Dabar išmušė gundytojo valanda. Lyg galėdamas nuspėti, kas dedasi Ievos galvoje, jis kreipėsi į ją: „*Ar tikrai Dievas sakė: „Nevalgykite nuo jokio medžio sode!““*“...

Gundytojas pareiškė, kad dieviškas perspėjimas iš tikrųjų neišsipildys ir yra skirtas tik paprasčiausiai gąsdinti juos...

Nuo Adomo laikų iki šiandien šėtonas lygiai taip pat veikia ir jam labai gerai sekasi. Jis gundo žmones abejoti Dievo išmintimi ir nepasitikėti Jo meile. Jis pastoviai ieško būdų, kaip sukelti nenaudingą smalsumą, nenustygstamą troškimą suprasti dieviškos išminties ir jėgos paslaptis. Minios žmonių, stengdamosi išsiaiškinti tai, ką Dievas matė tinkamu mums neduoti, nepastebi tiesų, kurios jau yra atskleistos ir kurios yra būtinos mūsų išgelbėjimui...

Ieva patikėjo šėtono žodžiais, tačiau šis tikėjimas neapsaugojo jos nuo nuodėmės bausmės. Ji nepatikėjo Dievo žodžiais ir tai tapo jos puolimo priežastimi. Žmonės teisme bus pasmerkti ne už tai, kad jie sąžiningai tikėjo melu, o už tai, kad jie netikėjo tiesa ir nepaisė galimybių sužinoti, kas yra tiesa. (Ten pat 52-55)

„Kai moteris pamatė, kad tas medis geras maistui, kad jis žavus akims ir kad tas medis žada duoti išminties, ji skynėsi jo vaisių ir valgė, davė ir savo vyrui, buvusiam su ja, ir šis valgė“. Pr 3,6

Nusidėjusi Ieva tapo šėtono atstove, dirbančia savo pražūčiai. Kupina keisto ir natūralaus susijaudinimo, pilnomis rankomis uždraustų vaisių, ji ieškojo savo vyro, kurį suradusi, viską jam papasakojo.

Liūdesio išraiška aptemdė Adomo veidą. Jis atrodė pritrenktas ir susijaudinęs. Atsakdamas į Ievos žodžius, jis pasakė, kad tai priešas, apie kurį jie buvo perspėti ir kad pagal dievišką nuosprendį ji turi mirti. Bet ji vis ragino jį valgyti, vis kartodama žalčio žodžius, kad jie iš tiesų nemirs. Ji svarstė, kad tai turėtų būti tiesa, nes ji nejautė jokio Dievo nepasitenkinimo, o priešingai, ji matė, kokia puiki ir pagyvinanti įtaka ją užliejo, pripildydama kiekvieną dalelę nauja gyvybe, kokia, kaip ji manė, buvo įkvėpti dangiški skanėstai.

Adomas suprato, kad jo palydovė sulaužė Dievo įsakymą, nepaisydama vienintelio draudimo, patikrinančio jų meilę ir ištikimybę. Jo prote vyko baisi kova. Jis gailėjosi, kad leido Ievai atsitraukti nuo jo. Tačiau tai jau buvo įvykę; jis turi būti atskirtas nuo tos, kuri, būdama šalia, jam teikė džiaugsmą. Kaip dabar bus su juo? Adomas mėgavosi bendravimu su Dievu ir Jo šventais angelais. Jis žvelgė į Kūrėjo šlovę. Jis suprato, kokia didinga lemtis laukia žmonijos, jei jie išliks ištikimi Dievui. Tačiau visos šios palaimos nublanko prieš baimę prarasti tą dovaną, kuri jo akyse pranoko bet ką. Meilė, pagarba, paklusnumas Kūrėjui — visa tai buvo nustelbta meilės Ievai. Ji buvo jo dalis ir jis negalėjo susitaikyti su ta mintimi, kad jos neteks... Jis apsisprendė likti su ja; jei turės mirti, jis mirs su ja. O be to jis galvojo, kodėl išmintingojo žalčio žodžiai negalėtų būti tiesa? Ieva stovėjo priešais, tokia graži ir atrodytų, tokia nekalta, kaip ir prieš nepaklusnumo poelgį. Ji jam rodė netgi didesnę meilę nei anksčiau. Jokio mirties šešėlio nebuvo matyti joje. Ir jis drąsiai nusprendė priimti pasekmes. Jis čiupo vaisių ir greitai jį suvalgė. (Ten pat 56, 57)

„Tačiau kai ėmiau širdimi pažinti išminties bei išmanymo prigimtį ir kvailybę bei paikybę, supratau, kad ir tai — tik vėjų vaikymasis“. Mok 1, 17.

Adomas ir Ieva kartu valgė to vaisiaus ir įgijo pažinimą, kurio, jei būtų likę paklusnūs Dievui, nebūtų gavę. Tai buvo nepaklusnumo Dievui patyrimas — pažinimas, kad jie yra nuogi. Dingo juos gaubę Dievo duoti nekaltybės drabužiai, o jų netekę, jie stengėsi juos pakeisti, pasidarydami drabužius iš figos lapų.

Nuo Adomo ir Ievos nepaklusnumo dienos Dievo Įstatymo laužytojai naudoja tą pačią priedangą... Figos lapai simbolizuoja pasiteisinimus, naudotus paslėpti nepaklusnumą.

Tačiau nusidėjėlio nuogumas nėra uždengtas... Adomas ir Ieva būtų galėję pažinti ir suprasti Dievą, jei būtų išlikę tobulo teismo kelyje ir nebūtų nepaklusę Kūrėjui. Įsiklausydami į gundytojo balsą ir nusidėdami Dievui, jie prarado dangiškosios nekaltybės drabužius. Netekę nekaltumo drabužių, jie apsigaubė netikėjimo Dievu drabužiais. Kadaisė juos supusi aiški ir tobula šviesa apšviesdavo viską, prie ko jie prisiartindavo, bet dabar Adomo palikuonys, netekę dangiškosios šviesos, nebegalėjo pastebėti Dievo charakterio Jo kūryboje. (1BC 1084)

Jei Adomas ir Ieva niekada nebūtų palietę uždrausto vaisiaus, Viešpats būtų suteikęs jiems pažinimą — pažinimą, nepalietą nuodėmės prakeikimo, pažinimą, kuris būtų suteikęs jiems amžiną džiaugsmą...

Metai iš metų žmonių smalsumas skatina žmones ieškoti pažinimo medžio. Dažnai jie galvoja, jog skina pačius būtiniausius vaisius, kai tikrovėje, anot Saliamono pastebėjimų, jie pamato, kad tai yra tuštybių tuštybė, lyginant su tikrojo šventumo pažinimu, kuris atvers jiems Dievo miesto vartus. Žmogiškoji ambicija ieško tokio pažinimo, kuris suteiktų jiems šlovę, savęs išaukštinimą ir pranašumą. Tokiu pat principu šėtonas dirbo su Adomu ir Ieva. (Ten pat 1083)

„O moteriai Jis tarė: „Aš padauginsiu tavo skausmus per nėštumą; skausme gimdysi vaikus bet aistringai geisi savo vyro, o jis valdys tave. O žmogui Jis tarė: „Kadangi tu paklausei savo žmonos balso ir valgei nuo medžio, apie kurį buvau tau įsakęs: „Nuo jo nevalgysi!“ — tebūna už tai prakeikta žemė; triūsų maitinsies iš jos visas savo gyvenimo dienas“. Pr 3,16.17.

Ieva buvo papasakota apie vaikus ir skausmą, kurie nuo šiol bus jos dalimi... Dievas ją sukūrė lygią Adomui. Jei jie būtų išlikę paklusnūs Dievui — damoje su Jo meilės įstatymu, tai jų tarpusavio santykiai būtų buvę pilni harmonijos. Tačiau nuodėmė atnešė nesutarimus ir tik vienos ar kitos pusės paklusnumo kitai dėka galėjo išlaikyti vienybę ir harmoniją. Ieva nusidėjo pirmoji. Ji puolė, nes, nepaisydama dieviško nurodymo, ji atsiskyrė nuo savo draugo. Tik jos įkalbinėjamas nusidėjo Adomas ir dėl to dabar ji turės būti priklausoma nuo savo vyro...

Savo namuose Edene Ieva buvo visiškai laiminga, būdama šalia savo vyro. Tačiau, kaip ir daugelis šių dienų nenustygstančių vietoje, Ieva buvo apgauta vilties pakilti į aukštesnę lygį, nei tą, kuris buvo paskirtas jai Dievo. Vildamasi pakilti aukščiau jos tikrosios vietos, ji krito žemiau jos. Panašios pasekmės laukia visų tų, kurie savo gyvenime vienodai linkę priimti pareigas, kurios nėra damoje su Dievo planu. Stengdamiesi užimti tas vietas, kurių Dievas jiems neskyrė, jie palieka tuštumą ten, kur galėtų būti palaima...

Sukūręs žmogų, Dievas padarė jį visos žemės ir joje gyvenančių kūrinių valdovu. Visa gamta buvo pavaldi jam tol, kol Adomas liko paklusnus dangui. Tačiau žemesni kūriniai sukilo prieš jo valdymą, jam sukilus prieš Dievo Įstatymą. Dievas Savo didžioje malonėje norėjo parodyti žmonėms Savo Įstatymo šventumą ir padėti jiems pamatyti iš asmeniško patyrimo jo nepaisymo netgi ir menkiausiu laipsniu pavojų.

Sunkus darbas ir rūpesčiai, kurie nuo šiol turėjo būti žmogaus dalia, buvo jam paskirti su meile. Tai buvo būtina disciplina, kuri saugotų žmogų nuo pataikavimo apetitui ir aistrai ir išvystytų savikontrolės įpročius. Tai buvo dalis milžiniško Dievo plano, atstatant žmogų iš nuodėmės sukeltų žlugimo ir degradacijos. (PP 58-60)

„Tačiau paklausk gyvulių, ir jie tave pamokys, padangių paukščių, ir jie tau pasakys. Paklausk žemės augalų, ir jie tave pamokys, jūros žuvų, ir os tau paaiškins“. Job 12,7-9.

Gamta, nors ir paliesta nuodėmės prakeikimo, vis dar galėjo būti žmogaus vadovėlis. Žinoma, ji jau nebegalėjo rodyti vien tik gerumo, nes blogis buvo visur, savo naikinančiu prisilietimu palietęs žemę, jūrą ir orą...

Adomas su žmona, matydami vystančią gėlę ir krentančius lapus, tapo liudininkais pirmųjų nykimo požymių. Jie aiškiai suprato niūrų faktą, kad kiekvienas gyvas organizmas turi mirti. Netgi oras, nuo kurio priklausė jų gyvybė, turėjo mirties sėklą.

Nuolatos jiems būdavo primenama apie jų prarastą valdžią. Būdamas paklusnus Dievui, Adomas tarp žemesniųjų gyvybės formų stovėjo lyg karalius, ir visa gamta pripažino jo valdžią, tačiau nusidėjęs jis neteko ir savo valdžios. Maišto dvasia, kuriai jis leido užvaldyti jį, apėmė ir visą gyvūniją...

Bet žmogus nebuvo paliktas visame šitame blogyje, kurį jis pasirinko. Nuosprendyje, išsakytame šėtonui, buvo užuomina apie atpirkimą... Šis nuosprendis mūsų pirmiesiems tėvams buvo pažadas. Prieš išgirstant apie erškėčius ir usnis, apie sunkų darbą ir vargą, kuris jų laukia, apie dulkes, į kurias jie turės pavirsti, jie išgirdo žodžius, kurie suteikė jiems viltį. Viską, ką jie prarado atsiduodami šėtonui, atgaus per Kristų. (Ed 26, 27)

Adomui nusidėjęs, Dievas galėjo sunaikinti kiekvieną sprogstanti pumpurą ir besiskleidžiančią gėlę arba Jis galėjo atimti jų skleidžiamą kvapą, kuris orą pripildo malonaus aromato. Žemėje, apimtoje prakeikimo ir kiekviename erškėtyje, usnyje ir piktžolėje mes galėsime skaityti pasmerkimo įstatymą. Tačiau subtiliose gėlių spalvose ir aromate mes galime matyti, kad Dievas vis dar mus myli ir kad Jo malonė dar nėra visiškai palikusi žemės. (1BC 1085)

„Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų“. Hbr 7,25.

Iš tiesų Adomo ir Ievos akys buvo atvertos, tačiau kam? Kad pamatytų savo gėdą ir pražūtį, kad suprastų, jog dangiška šviesa, buvusi jų apsauga, daugiau nebegaubia jų. Jų akys buvo atvertos, kad pamatytų nusižengimo vaisių — nuogumą. Išgirdę Dievą sode, jie pasislėpė nuo Jo, nes jie pamatė tai, ko nepažino iki savo puolimo — Dievo pasmerkimą...

Dievas pasakė, kad žmogaus vienintelė apsauga yra visiškas paklusnumas visiems Jo žodžiams. Mums nereikėtų eksperimentuoti išbandant blogio kelią su visomis jo pasekmėmis. Tai per nepaklusnumą atneš tik silpnumą. Dievo planas buvo duoti žmogui įžvalgumą visuose jo darbuose...

Tarp Dievo ir žmogaus turėjo būti bendradarbiavimas. Tačiau per Adomo nuodėmę šiam planui buvo labai pakenkta. Šėtonas jį sugundė, ir Viešpats jau nebegalėjo bendrauti su juo taip, kaip bendravo dar jam esant be nuodėmės.

Po puolimo Adomo mokytoju tapo Kristus. Gelbėdamas žmoniją nuo akivaizdžios pražūties, Jis veikė Dievo vietoje, Jis tapo tarpininku. Adomui ir Ievai, o taip pat ir visiems jų palikuonims, buvo duotas bandomasis laikotarpis sugrįžti pas Dievą. (Letter 91,1900) Be Dievo Sūnaus aukos negalėjo būti nė kalbos apie žmogaus išgelbėjimą arba suteikimą palaimų. Dievas yra pavydulingas Dievas. Jo Įstatymo sulaužymas atskyrė Dievą nuo žmogaus. Adomui esant nekaltam, jam buvo suteiktas tiesioginis, laisvas, džiaugsmingas bendravimas su savo Kūrėju. Po puolimo Dievas su žmogum bendrauja tik per Kristų ir angelus“. (ST Jan. 30, 1879)

„Taigi radau viena: Dievas padarė žmoniją dorą, bet žmonės leidosi į svarstymus“.
Mok 7, 29.

Pradžios knyga gana tiksliai aprašo socialinį ir individualų gyvenimą ir vis dėlto nėra jokios užuominos apie kūdikių gimimą aklais, kurčiais, luošais, deformuotais ar protiškai atsilikusiais. Nėra paminėto nei vieno mirties kūdikystėje, vaikystėje ar ankstyvoje jaunystėje atvejo. Pradžios knygos nekrologuose yra paminėta tik kad „Adomo amžius buvo devyni šimtai trisdešimt metų, kai jis mirė“. „Seto amžius buvo devyni šimtai dvylika metų ir jis mirė ...“ Dievas padovanojo tokią didžiulę gyvybės energiją, kad ji jau šeši tūkstančiai metų sugeba kovoti su ligomis, kurios kamuoja žmoniją dėl jos iškrypusių įpročių. Jau vien šio fakto pakanka įrodyti, kokią jėgą Dievas davė žmogui, jį sukurdamas. Jei Adomas, jį sukuriant, nebūtų apdovanotas dvidešimt kartų didesne gyvybine energija, nei žmogus turi dabar, tai ši rasė su savo iškrypusiais gyvenimo įpročiais, prieštaraujančiais gamtos dėsniams, jau būtų išmirusi...

Dievas nesukūrė žmonijos tokios silpnos, kokia ji yra dabar. Tokia žmogaus būseną yra ne Apvaizdos darbas. Tai atsitiko dėl netinkamų įpročių ir piktnaudžiavimo Dievo įstatymais, kuriuos sukūrė Dievas ir kurie vadovautų žmogaus egzistavimui. (3T 138, 139) Dievas sukūrė žmogų Savo paties šlovei, ir kuris po išbandymo galėtų tapti viena su dangiškąja šeima. Dievo ketinimas buvo vėl apgyvendinti dangų žmogiškąją šeima, jei jie pasirodys paklusnūs kiekvienam Jo žodžiui. (1BC 1082)

Nepaklusti Dievui paragaujant vaisiaus nuo uždrausto medžio ir gundyti savo vyrą nusidėti Ievai atrodė nereikšmingi dalykai. Tačiau jos nuodėmė atvėrė vartus, pro kuriuos sielvarto potvynis užtvindė pasaulį. Kas galėjo žinoti gundymo akimirką tas baisias pasekmes, kurios bus žengus klaidingą žingsnį. (PP 61)

„Taigi iš viso Adomas gyveno devynis šimtus trisdešimt metų. Po to jis mirė“. Pr 5, 5.

Adomo gyvenimas buvo pilnas liūdesio, nusižeminimo ir pastovios atgailos. Jam savo vaikus ir anūkus mokant Viešpaties baimės, dažnai būdavo su kartėliu priekaištaujama už nuodėmę, kuri atnešė tiek nelaimių jo palikuonims, palikus nuostabų Edeną. Mintis apie tai, kad jis turės mirti, kėlė jam siaubą. Į mirtį jis žiūrėjo kaip į baisią nelaimę... Labiausiai jis priekaištavo sau už savo nuodėmę. Per pažadėtąją Auką jis maldavo Dievo atleidimo. Giliai jis jautė Dievo pyktį už savo nusikaltimą, įvykdytą rojuje. Jis matė visuotinį iškrypimą, kuris paragino Dievą tvanu sunaikinti šios žemės gyventojus. Nors iš pradžių jam paskelbtas Kūrėjo mirties nuosprendis atrodė baisiai, tačiau, pragyvenęs keletą šimtų metų, jis suprato, kad yra teisinga ir gailestinga iš Dievo pusės taip užbaigti nelaimingą gyvenimą.

Stebėdamas greitus nykimo ženklus vistančiose gėlėse ir krentančiuose lapuose, Adomas liūdėjo daug giliau, nei žmonės dabar aprauda savo mirusiosius. Mirstančios gėlės nesukėlė tokio liūdesio, nes jos buvo gležnesnės ir subtilesnės, bet kada galingi ir aukšti medžiai pradėjo mesti savo lapus, Adomui buvo parodytas bendras nykimas nuostabios gamtos, kurią Dievas sukūrė tam, kad ji būtų palaiminta žmogui.

Savo vaikams, jų vaikų vaikams ir iki devintos kartos Adomas pasakojo apie Edeno tobulumą, o taip pat ir savo puolimą bei jo karčias pasekmes. Jis pareiškė, kad nuodėmė, kokioje tamsoje ji beegzistuoja, bus nubausta. Jis ragino juos paklusti Dievui, Kuris pasielgs su jais gailestingai, jei jie mylės ir bijos Jo.

Adomui buvo pavesta mokyti savo palikuonis Viešpaties baimės ir savo pasižeminusio klusnumo pavyzdžiu padėti jiems aukštai nešti aukas, kurios nurodė į ateisiantį Gelbėtoją. Adomas kruopščiai saugojo tai, ką Dievas buvo jam atskleidęs. Ir savo burnos žodžiu visa tai perdavė savo vaikams ir vaikų vaikams. Tokiu būdu Dievo pažinimas buvo išsaugotas. (ST Feb. 6,1879)

„Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti, tačiau kiekvienas pagal savo eilę: pirma Kristus, po Jo — priklausantys Kristui Jo atėjimo metu“. 1 Kor 15, 22. 23.

Siūbuojant žemei, blyksint žaibams ir dundant griaustiniui pasigirsta Dievo Sūnaus balsas, kviečiantis miegančius šventuosius... Mirusieji išgirs tą balsą ir tie, kurie išgirs — gyvens. Visa žemė skambės nuo eisenos didžiulės kariuomenės, kurioje bus žmonės iš kiekvienos tautos, giminės, kalbos...

Visi prisikelia iš savo kapų tokio paties ūgio, kokį turėjo mirdami. Adomas, stovintis tarp prisikėlusių, yra aukšto ūgio ir didingo sudėjimo, tačiau šiek tiek panašesnis į Dievo Sūnų. Jis yra ryškus kontrastas tarp jo ir po jo sekusių kartų. Taip yra aiškiai parodoma žmonijos degradacija. Tačiau visi prisikelia su amžinos jaunystės energija ir gyvybingumu.

Visi trūkumai ir netobulumai palikti kape. Atkurtame Edeno sode vėl gavę priėjimą prie gyvybės medžio, atpirktieji „užaugs“ iki pilno ūgio ir pasieks pirmąją šlovę...

Ore sklandant triumfo ir garbinimo šūksniams, visi atpirktieji maloniai kviečiami į Dievo miestą. Tuoj susitiks abu Adomai. Dievo Sūnus su ištiestomis rankomis pasitinka žmonijos tėvą, tą, kurį Jis pats sukūrė, kuris nusidėjo savo Kūrėjui ir už kurio nuodėmės Gelbėtojo kūnas dabar nešioja nukryžiuavimo žymes. Atpažinęs vinių žymes, jis nepuola į Viešpaties glėbį, bet nusižeminęs krenta prie Jo kojų, sušukdamas: „*Veritas, veritas yra Avinėlis, Kuris buvo nukryžiuotas!*“ Gelbėtojas švelniai jį pakelia ir nukreipia jo žvilgsnį į Edeną, į namus, iš kurių jis taip seniai buvo išstremtas...

Visą šį susivienijimą stebi angelai, kurie Adomui nusidėjus liūdėjo. Jie džiaugėsi, kada Jėzus po Savo prisikėlimo pažadėjo, kad atvers kapus visiems, kurie tikės į Jo vardą. Dabar, matydami, kad išgelbėjimo darbas yra atliktas, jie prisijungia prie šlovinimo giesmės. (GC 644-648)

„Tikėdamas Abelis atnašavo vertesnę auką negu Kainas, ir tikėjimas jį paliudijo esant teisų, nes pats Dievas patvirtino jo dovanas. Dėl tikėjimo jis ir miręs tebekalba“. Hbr 11,4.

Abu Adomo sūnūs, Kainas ir Abelis, buvo visiškai skirtingų charakterių. Abelis turėjo paklusnumo Dievui dvasią. Jis matė teisingumą ir gailestingumą Kūrėjo elgesyje su puolusia žmonija ir su dėkingumu priėmė išgelbėjimo viltį. Bet Kainas puoselėjo savyje nepaklusnumo jausmus ir murmėjo prieš Dievą dėl prakeikimo, palietusio žemę ir visą žmoniją dėl Adomo nuodėmės. Jis leido savo protui veikti ta pačia linkme, kuri privedė ir šėtoną prie puolimo — puoselėjimas troškimo būti išaukštintam ir abejojimas Dievo teisingumu bei Jo autoritetu...

Šie du broliai, pastatę vienodus aukurus, kiekvienas atnešė po auką. Abelis pagal Viešpaties paliepimą atnešė auką iš savo kaimenės. „*Viešpačiui patiko Abelis ir jo auka*“. Iš dangaus puolusi ugnis prarijo auką. Tačiau Kainas, nepaisydamas aiškaus Viešpaties paliepimo, aukojo tik savo vaisių auką. Nebuvo jokio ženklų iš dangaus apie tai, kad ji būtų priimta...

Abelis suvokė pagrindinį išganymo principą. Jis suprato, kad yra nusidėjęs ir matė nuodėmę bei jos algą — mirtį, stovinčias tarp jo sielos ir bendravimo su Dievu. Jis atnešė nužudytą auką, paukotą gyvybę, taip pripažindamas Įstatymo, kuris buvo sulaužytaas, reikalavimus. Praliedamas kraują, jis žvelgė į ateisiančią auką, į Kristų, mirštantį ant Golgotos kryžiaus. Pasitikėdamas busimuoju suderinimu, jis turėjo paliudijimą, kad yra teisus ir jo auka buvo priimta.

Kainas turėjo vienodas galimybes kaip ir Abelis, pažinti ir priimti tas tiesas. Jis netapo pasirinkimo auka, kur vienas brolis yra išrenkamas, kad būtų primtas Dievo, o kitas atmetamas. Abelis pasirinko tikėjimą ir paklusnumą, o Kainas — netikėjimą ir mirtį. Štai čia ir yra visa reikalo esmė. (PP 71, 72)

„Abelis savo ruožtu aukojo savo kaimenės rinktines pirmienas. Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo atnašą, o į Kainą ir jo atnašą nepažvelgė. Todėl Kainas buvo labai piktas ir prislėgtas“. Pr 4, 4.5.

Kainas prieš Dievą atėjo murmeldamas ir su nepasitikėjimu širdyje dėl pažadėtosios aukos ir dėl aukojamos aukos būtinumo. Jo dovana neišreiškė jokios atgailos už nuodėmę. Jis, kaip ir daugelis dabar, jautėsi, jog paklusnumas detaliam Dievo planui ir patikėjimas savo išgelbėjimo pažadėtajam Gelbėtojui būtų savo silpnumo pripažinimas. Jis pasirinko pasitikėjimo savimi kelią. Jis ateis su savo nuopelnais. Jis neatneš avinėlio ir nesumaišys jo kraujo su auka, bet pristatys savo vaisius, savo darbo produktus. Jis savo auką pristatė kaip kažkokią malonę, padarytą Dievui, per ką jis tikėjosi užsitarnauti Dievo pripažinimą. Kainas pakluso pasistatydamas aukurą, pakluso ir atnešdamas auką, tačiau tai buvo tik dalinis paklusnumas. Pati esminė dalis — pripažinimas, jog reikalingas Gelbėtojas, buvo palikta...

Abelis ir Kainas atstovauja dvi žmonių klases, kurios egzistuos iki laiko pabaigos. Vieni naudojami paskirta auka už nuodėmes, kiti išdrįsta būti priklausomais tik nuo savo nuopelnų. Jų aukose nėra dieviško tarpininkavimo ir dėl to jos negali jų suderinti su Dievu. Tik dėka Kristaus nuopelnų mūsų nuodėmės gali būti atleistos...

Yra tokių, kurie sako, kad žmonijai reikia ne atpirkimo, bet vystymosi, kad ji galėtų atsinaujinti ir pakelti save. Kaip ir Kainas, kuris manė užsitikrinti Dievišką paklusnumą auka, kurioje nebuvo aukos kraujo, taip ir jie tikisi išaukštinti žmoniją iki dieviško standarto, atmesdami suderinimą. Kaino istorija rodo, kokios bus pasekmės. Ji rodo, kuo žmogus gali tapti be Kristaus. Žmonija neturi savyje jėgų atgaivinti savęs. Ji krypsta ne aukštyn link dieviškumo, bet žemyn link šėtoniškumo. Kristus yra mūsų vienintelė viltis. *„Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“.* (Apd 4, 12). (Ten pat 72, 73)

„Viešpats užkalbino Kainą: „Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi toks prislėgtas? Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gera nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti“. Pr 4,6. 7.

Viešpats matė Kaino pyktį. Jis matė, kaip jo veidas paniuro. Tai rodo, kaip atidžiai Viešpats stebi kiekvieną veiksmą, visus tikslus ir ketinimus ir netgi veido išraišką. Žmogus gali nieko nesakyti, tačiau jo veide atsispindės nenoras vykdyti Dievo valios. (1BC 1086) Atsiminkite Viešpaties žodžius... Šis klausimas gali liesti kiekvieną jaunuolį ar merginą, kuris, kaip ir Kainas, parodo savo aistrą... šėtono paraginimu veikiant priešingai Dievo reikalavimams. (MS 77, 1897)

Jei jūs pasirenkate nusigręžti nuo šventos ir apribojančios tiesos įtakos, tai šėtonas jus padarys savo valios vergais. Jums kils pavojus būti užvaldytais savo apetito ir aistrų, geismų bei pasibjaurėtinų troškimų. Vietoje to, kad jūsų veido išraiška skleistų ramybę ir užtikrinimą nelaimių metu, lygiai kaip Henocho veidas spindėjo viltimi ir ramybe, kuri pranoksta bet kokį supratimą, jūsų veido bruožai bus užantspauduoti kūniškų minčių ir geidulingų troškimų. Jūs nešiosite ne dievišką, bet šėtonišką išraišką. (2T 92)

Daugelio vaikų charakteriai atsispindi jų veido bruožuose. Savo gyvenimo istoriją jie nešioja savo veido bruožuose... Jei Kristus yra tas vienintelis principas širdyje, tai bruožuose jūs galite skaityti tyrumą, tobulėjimą, ramybę ir meilę. Kitos išraiškos yra paženklin-tos nuodėmingo charakterio ženklai. Jose atsispindi savanaudiškumas, klaida, apgaulė, priešiškus, melas ir pavydas. Kaip sunku tiesai paveikti tokių charakterių širdis ir veido bruožus!...

Savo vaikus Kristus aprūpino visa dvasine kultūra. Jei Kristus gyvena sieloje, tai širdis yra prisipildžiusi šventų Jo Dvasios malonių, kurios pasireiškia pakeisdamos veido bruožus. Jei nori turėti gražų ir malonų charakterį, tai Dievo Įstatymas turi būti įrašytas širdyje ir įgyvendinamas gyvenime. (CSW 112, 113)

KAINAS PASITRAUKĖ, Sausio 21

„Po to Kainas paliko Viešpaties Artumą ir apsigyveno klajoklių krašte į rytus nuo Edeno“. Pr 4, 16.

Dievas suteikė Kainui galimybę atgailauti už savo nuodėmę... Jis žinojo, kokį didelį nusikaltimą padarė ir melą, kurį ištarė tam, kad jį nusišalintų, tačiau savo viduje jis liko maištingas, todėl nuosprendis nebegalėjo būti toliau atidėliojamas...

Nežiūrint į tai, kad Kainas už savo nusikaltimus užsitarnavo mirtį, vis tik gailėstingas Kūrėjas išsaugojo jo gyvybę ir suteikė jam galimybę atgailauti. Bet Kainas ir toliau gyveno užkietinęs savo širdį, skatindamas sukilimą prieš Dievą ir tapdamas galva, pasitikinčia savimi. Šis vienas neatgailaujantis nusidėjėlis, vadovaujamas šėtono, tapo kitų gundytoju. Jo pavyzdys ir demoralizuojančios įtakos jėga buvo tokia, kad žemė taip prisipildė ištvirkavimų ir prievartos, kad šaukėsi savo sunaikinimo...

Dievo prakeiktas, Kainas pasitraukė iš savo tėvo namų. Kainas pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos. Paniekinęs pažadą apie atkurtą Edeną, jis ieškojo pasitenkinimo ir turtų nuodėmės prakeiktoje žemėje, tapdamas galva didelės klasės žmonių, garbinančių šio pasaulio dievą. Jo palikuonys turėjo išskirtinę įtaką medžiaginiam ir žemiškam progresui. Tačiau jie nepaisė Dievo ir priešinosi Jo valiai dėl žmogaus. (PP 77-81)

Išsaugodamas žmogžudžio Kaino gyvybę, Dievas davė pasauliui pavyzdį pasekmių, laukiančių nusidėjėlių, jei jiems būtų leista nežabotai daryti blogį. Dėka Kaino mokymo ir pavyzdžio įtakos, minios jo palikuonių atsidavė nuodėmei, „*kol žmonių nedorybės taip išaugo žemėje*“ ir „*jų širdies siekiai buvo vien tik pikti*“. (GC 543) Kaip Kainas pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos, ieškodamas savo namų, kaip sūnus palaidūnas klajojo po „tolimą šalį“, taip ir nusidėjėliai ieško džiaugsmo, ignoruodami Dievą. (COL 200)

„Henokas buvo šešiasdešimt penkerių metų, kai jam gimė Metušelachas. Metušelachui gimus, Henochas ėjo su Dievu tris šimtus metų ir jam gimė sūnų bei dukterų“. Pr 5, 21.22.

Apie Henochą pasakyta, kad šešiasdešimt penktais jo gyvenimo metais jam gimė sūnus... Henochas ir anksčiau mylėjo ir bijojo Dievo bei laikėsi Jo įsakymų... Tačiau po pirmojo sūnaus gimimo jis įgijo aukštesnį patyrimą, jo santykiai su Dievu tapo artimesni. Kaip Dievo sūnus, jis daug giliau suprato savo įsipareigojimus ir atsakomybę. Matydamas vaiko meilę savo tėvui, jo paprastą pasitikėjimą, jausdamas apsaugą savo pirmagimiui sūnui, gilų ir ilgesingą švelnumą savo širdyje, jis išmoko vertingą pamoką apie Dievo meilę žmogui. Savo sūnaus dovanoje jis įgijo pasitikėjimą, kokį Dievo vaikai gali turėti pasikliaudami savo Dangiškiuoju Tėvu. Neribota ir neišmatuojama Dievo meilė per Kristų tapo jo dienos ir nakties apmąstymų tema. Visa savo siela jis troško parodyti tą meilę žmonėms, tarp kurių jis gyveno.

Henochas vaikščiojo su Dievu ne apimtas transo ar pasinėręs į viziją, o vykdydamas visas kasdieninio gyvenimo pareigas. Jis netapo atsiskyrėliu, visiškai atsiribojančiu nuo pasaulio, nes jis turėjo atlikti Dievo darbą pasaulyje. Šeimoje ir bendraudamas su žmonėmis, kaip vyras ir tėvas, draugas ir pilietis, jis buvo uolus ir nepalenkiamas Viešpaties tarnas... Dar tris šimtus metų jis šventai vaikščiojo su Dievu. Daugelis krikščionių, žinodami, kad jiems ne daug liko gyventi arba kad tuoj ateis Kristus, pradėtų žymiai uoliau gyventi krikščionišką gyvenimą. Tačiau Henochas tikėjimas amžiams bėgant vis stiprėjo ir jo meilė vis augo. (PP 84, 85)

Henochas buvo vienos minties su Dievu... Jei mes būtume vienos minties su Dievu, mūsų valia būtų paslėpta Dievo valioje ir mes eitume ten, kur veda Dievas. Kaip mylintis vaikas duoda savo ranką tėčiui ir eina su juo visiškai juo pasitikėdamas, ar tai būtų tamsu, ar šviesu, taip pat turi vaikščioti ir Dievo sūnūs bei dukterys su Jėzumi, kai liūdna ar linksma. (RH Dec. 3, 1889)

„Henochas ėjo su Dievu. Paskui jo nebebuvo, nes Dievas jį pasiėmė“. Pr 5, 24.

Mes skaitome, kad Henochas vaikščiojo su Dievu tris šimtus metų. Tai nemažas laikotarpis, praleistas su Dievu... Jis bendravo su Dievu, nes taip jam buvo malonu... Jam patiko Dievo draugija. (MS 16, 1887)

Henochas turėjo tvirtą charakteri. Daugelis į jo gyvenimą žiūri kaip į kažką, ko paprasti mirtingieji niekada negalės pasiekti. Bet Henochas gyvenimas ir charakteris... parodo, kokie gyvenimai ir charakteriai turės būti visų, kurie kaip Henochas bus pakeisti, kai sugrįš Kristus. Jo gyvenimas buvo toks, koks galėtų būti kiekvieno asmens gyvenimas, jei tik artimai gyventų su Dievu. Nereikia pamiršti ir tai, kad Henochas buvo apsuptas tokio iškrypimo, dėl kurio Dievas siuntė tvaną, sunaikinusį ano pasaulio gyventojus už ištvirkavimą. (ST Oct. 30, 1879)

Mes gyvename blogio amžiuje. Paskutinių laikų pavojai tampa vis realesni. Dėl vis didėjančio atpuolimo daugelio meilė darosi vis šaltesnė.

Henochas gyvenimas stovi prieš mus... Jis gyveno ištvirkusiame amžiuje, kada moralinis nuosmukis buvo visur matomas. Tačiau jis treniravo savo protą pamaldumo ir meilės tyrumui. Jis kalbėjo apie dangiškus dalykus. Jis ugdė savo protą dirbti ta linkme ir jame atsispindėjo dieviškas atvaizdas. Jo veido išraiška buvo apšviesta šviesos, kuri švietė Jėzaus veide.

Henochas buvo gundomas taip, kaip ir mes. Jis buvo apsuptas visuomenės, kuri nebuvo labiau palankesnė teisumui, nei yra dabar. Atmosfera, kuria jis kvėpavo, buvo paliesta nuodėmės lygiai kaip ir mūsų. Bet vis dėlto jis gyveno šventą gyvenimą. Jis nesusitėpė vyraujančiomis to meto nuodėmėmis. Tai išlikime ir mes tyri ir nesusitėpę. Jis buvo atstovas šventųjų, kurie gyvens paskutinėmis dienomis. Už savo ištikimą paklusnumą Dievui, jis buvo paimtas dangun. Taip pat ir išlikusieji teisieji bus paimti. Jie bus paimti iš nuodėmingo ir iškrypusio pasaulio ir apgyvendinti danguje, kur bus tyras džiaugsmas. (2T 121, 122)

Mūsų užduotis yra palikti pasaulį. Tai yra vienintelis būdas, kaip mes galime vaikščioti su Dievu taip, kaip tai darė Henochas. (5T 535)

„Mes visi, atidengtu veidu Viešpaties šlovę atspindėdami, daromės panašūs į Jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas“. 2 Kor 3, 18.

Aktyvaus gyvenimo ir darbo sukuryje Henochas tvirtai išlaikė savo bedravimą su Dievu. Kuo didesnis ir sunkesnis buvo dar-bas, tuo didesnės ir karštesnės buvo jo maldos. Laikas nuo laiko jis pasišalindavo iš visuomenės. Pabuvęs kurį laiką tarp žmonių, padėjęs jiems savo darbu, pavyzdžiu ar patarimu, jis pasišalindavo, kad galėtų kurį laiką praleisti vienatvėje, alkdamas ir trokšdamas to pažinimo, kurį gali duoti tik Dievas. Taip bendraudamas su Dievu Henochas vis labiau atspindėjo dievišką atvaizdą. Jo veidas spindėjo šventa šviesa, ta šviesa, kuri švietė Jėzaus veide. Netgi bedieviai su pagarbia baimė pastebėdavo dangaus atspaudą jo veido išraiškoje, jam grįžus iš bendravimo su Dievu. (GW 52)

Henochas visą laiką prieš save laikė Viešpatį... Kristus jam buvo nuolatinis palydovas. Jis buvo pasauly ir atlikdavo savo pareigas pasauliui, tačiau jis visą laiką pasilikdavo Jėzaus įtakoje. Jis atspindėjo Kristaus charakterį, rodydamas tas pačias savybes: gerumą, gailingumą, užuojautą, supratimą, kantrybę, romumą, nuolankumą ir meilę. Jo kasdieninė draugystė su Kristumi darė jį panašesnį į Tą, su Kuriuo jis turėjo tokį artimą ryšį. Diena iš dienos jis darėsi panašesnis į Kristų, savo mintimis ir jausmais artėdamas prie dangaus. (6BC 1097, 1098)

Jei mes visą laiką laikytume Viešpatį priešais save, leisdami savo širdims prisipildyti padėkos ir gyriaus Jam, tai mūsų religinis gyvenimas visada būtų kupinas gaivumo. Mūsų maldos Dievui įgaus pokalbio temą, kaip lyg mes kalbėtume su draugu. Jis su mumis asmeniškai dalinsis Savo paslaptimis. Dažnai mes pajusime malonų ir džiaugsmingą Jėzaus buvimą šalia. Dažnai mūsų širdys liepsnos mumyse Jam artinantis prie mūsų pabendrauti taip, kaip Jis artindavosi prie Henocho. Jei iš tiesų bus toks krikščionio patyrimas, tai jo gyvenime matysim paprastumą, nuolankumą, romumą, ir nusižeminimą, kas rodys visiems, su juo bendraujantiems, kad jis buvo su Jėzumi ir mokinosi iš Jo. (COL 129, 130)

„Tikėdamas Henochas buvo perkeltas, kad neregėtų mirties, ir žmonės jo neberado, nes Dievas jį perkėlė. Mat prieš perkeliamas gavo liudijimą, jog patikęs Dievui“. Hbr 11, 5.

Kada išmoksime gyventi tikėjimu, o ne jausmais, mes gausime pagalbos iš Dievo, kada jos labiausiai reikės, o Jo ramybė pripildys mūsų širdis. Būtent tokį paprastą paliknumo ir pasitikėjimo gyvenimą gyveno Henochas. Kada mes išmoksime šio paprasto pasitikėjimo, apie mus bus paliudyta taip, kaip buvo paliudyta apie Henochą — „jis patiko Dievui“ (ML 14)

Kiekvienoje savo charakterio vystymo fazėje jūs turite patikti Dievui. Jūs galite tai padaryti, nes Henochas, nors ir gyveno degradavusiame amžiuje, patiko Dievui. Ir tokių Henochų yra mūsų dienomis. (COL 332)

Tris šimtus metų Henochas ieškojo širdies tyrumo, kad galėtų gyventi harmonijoje su dangumi. Tris amžius jis vaikščiojo su Dievu. Diena iš dienos jis troško artimesnės vienybės; jo bendravimas darėsi vis artimesnis, kol galiausiai Dievas jį pasiėmė pas Save. Jis stovėjo ant amžinojo pasaulio slenksčio, tik vienas žingsnis jį skyrė nuo palaimintųjų šalies, ir štai durys atsivėrė, kelionė su Dievu, pradėta žemėje, nenutrūko, ir jis žengė pro vartus į šventąjį miestą — pirmasis iš žmonių, gavęs teisę į jį įžengti. (GW 53)

Su Dievo Žodžiu rankose kiekvienas žmogus, nežiūrint į tai, kaip susiklostė jo gyvenimas, gali turėti tokią draugystę, jei ją pasirinks. Jo puslapiuose jis gali susitikti su tikriausiais ir geriausiais žmonijos atstovais, gali klausytis Amžinojo balso, besikalbančio su žmonėmis... Šiame pasaulyje jis gali gyventi apsuptas dangaus atmosferos, suteikiančios vilties ir šventumo troškimą šioje žemėje liūdintiems ir gundomiems... Jis, kaip ir tas senovėje, kuris vaikščiojo su Dievu, vis labiau artės prie amžinojo pasaulio slenksčio, kol vartai atsivers ir jis ten įžengs. Jis nesijaus svetimas. Balsai, kurie jį sutiks, yra šventųjų, kurie buvo nematomais jo palydovais žemėje — balsai, kuriuos čia išmoko atskirti ir pamilti. Tas, kuris per Dievo Žodį gyveno bendraudamas su dangumi, pasijus lyg namuose įžengęs į dangų. (Ed 127)

„Jų stabai — iš sidabro ir aukso, padaryti žmonių rankomis. Jie turi burnas, bet nekalba, turi akis, bet nemato, turi ausis, bet negirdi, turi nosis, bet neužuodžia, turi rankas, bet negali lytėti, turi kojas, bet nevaikšto“. Ps 115, 4-8.

Dėl Adomo nuodėmės ir Kaino žmogžudystės, Nojaus dienomis dvigubas prakeikimas slėgė žemę. Tačiau tai labai žymiai nepakeitė gamtos veido... Žmonija dar išlaikė didžiąją dalį savo ankstesnės energijos. Praėjo kelios kartos po to, kai Adomui buvo uždrausta valgyti nuo gyvybės medžio, tačiau žmogaus amžius vis dar buvo matuojamas šimtmečiais. Jei šie ilgaamžiai žmonės, turintys neeilinius sugebėjimus planuoti ir įgyvendinti savo planus, būtų pasišventę tarnavimui Dievui, tai jų Kūrėjo vardas būtų šlovinamas visoje žemėje... Bet jie to nesugebėjo padaryti...

Netrokšdami išlaikyti Dievo pažinimą, greitai jie pradėjo neigti Jo egzistavimą. Jie garbino gamtą vietoje Dievo... Erdvios giraitės, kurios savo lapiją išlaikydavo išstisus metus, buvo pašvęstos stabų garbinimui... Žmonės išstūmė Dievą iš savo pažinimo ir garbino savo pačių išgalvotas būtybes. Per tai jie vis labiau ir labiau menkėjo. (PP 90, 91)

Ne visi tos kartos žmonės, pilnaja to žodžio prasme, buvo stabmeldžiai. Daugelis tarėsi tarnaujant Dievui. Jie tvirtino, kad jų stabai yra dievystės pavyzdžiai ir kad per juos žmonės gali gauti aiškesnę dieviškos būtybės supratimą. Ši klasė žmonių buvo pirmieji atmetę Nojaus pamokslavimą. Besistengdami Dievą pavaizduoti medžiaginiaisiais daiktais, jų protai tapo akli Jo didingumui ir jėgai; jie nesuprato Jo charakterio šventumo ir Jo reikalavimų nekintamumo. (Ten pat 95, 96)

Žmogus nepakils aukščiau savo supratimo apie tiesą, tyrumą ir šventumą. Žmogus grims vis giliau ir giliau, jei jo protas niekada nepakils aukščiau žmogiškumo lygio, jei jis tikėjimu nebus pakeltas apmąstyti dieviškos išminties ir meilės. Stabų garbintojai suteikė savo dievybėms žmogiškas savybes ir aistras, taip jų charakterio standartas nusileido iki nuodėmingos žmonijos lygio. (Ten pat 91)

„Tomis dienomis, kaip ir vėliau, kai Dievo sūnūs susijungė su žmonių dukterimis, žemėje pasirodė milžinai. Jie buvo senovės galiūnai, garsūs vyrai“. Pr 6,4.

Pirmieji žemės žmonės savo instrukcijas gavo iš Dievo, sukūrusio pasaulį. Tie, kurie gavo žinias tiesiai iš begalinės išminties, nestokojo jokio pažinimo...

Dabar yra daug išradimų ir patobulinimų, darbą lengvinančių mašinų, kokių neturėjo žmonės senovėje. Jiems jų nereikėjo...

Žmonės iki tvano gyveno daug šimtų metų, o šimto metų su-laukęs žmogus buvo laikomas jaunuoliu. Šie žmonės turėjo sveikus protus ir tvirtus kūnus... Jie savo pilnavertį gyvenimą pradėdavo nuo šešiasdešimties iki šimto metų, kai tuo tarpu dabar ilgiausiai gyvenantys žmonės, sulaukę tokių metų ir suvaidinę savo vaidmenį savo trumpame amžiuje, pasitraukia iš aktyvaus gyvenimo. (4SG-a 154-156)

Buvo daug žmonių milžinų, turinčių didelį ūgį ir jėgą, pripažintų dėl savo išminties, galinčių atlikti pačius nuostabiausius darbus, bet tuo pačiu pasižymėjusių bedieviškumu, įsigalėjusiu proporcingai jų meistriškumui ir protiniams sugebėjimams.

Dievas išliejo daug gausių dovanų prieštvaniniams žmonėms, bet jie naudojo Jo došnias dovanas savęs pačių išaukštinimui ir pavertė jas prakeikimu, sukoncentruodami dėmesį į dovanas, o ne į Jį. Jie naudojo auksą ir sidabrą, brangius akmenis ir geriausią medį, statydami savo buveines, kuriose gyveno stengdamiesi papuošti vienas kitą savo meno grožiu. Jie stengėsi patenkinti savo išdidžių širdžių troškimus ir mėgavosi malonumais ir nedorybėmis. (PP 90, 91)

Jų vaizduotė iškrypo, nes jie išstūmė Dievą iš savo planų ir pasitarimų. Jie buvo išmintingi daryti tai, ko Dievas jiems niekada neliepė daryti, išmintingi daryti blogį... Jie naudojo jiems došniai paskirtą malonės laiką, išjuokdami Nojų. Jie menkino ir kritikavo jį. Jie juokėsi iš jo keisto uolumo ir stipraus tikėjimo apie teisumą, kurį, anot Nojaus, Dievas iš tikrųjų įgyvendins. Jie kalbėjo apie mokslą ir apie dėsnius, valdančius gamtą. Tačiau iš Nojaus žodžių jie padarė sau šventę, vadindami jį išprotėjusiu fanatiku. (1BC 1090)

„Jo brolis buvo Jubalas. Jis buvo protėvis visų grojančių lyra ir trimitu. Cila savo ruožtu pagimdė Tubal Kainą, kuris kaldavo visokius žalvario ir geležies įrankius. Tubal Kaino sesuo buvo Naama“. Pr 4,21.22.

Per tvaną žuvo didesni žmogaus atradimai ir meno šedevrai, nei tie, kokius pasaulis žino šiandien. Sunaikinti kūriniai buvo žymiai gražesni, nei šiandieniniai meno pasididžiavimai...

Žiūrėdamas į žemę, Dievas matė, kad intelektas, kurį Jis davė žmogui, buvo iškrypęs. Dievas davė šiems žmonėms pažinimą ir suteikė jiems vertingų minčių, kad jie galėtų įgyvendinti Jo planus. Tačiau Viešpats matė, kaip tie, kuriems Jis davė išmintį, sveiką protą, naudojo kiekvieną savo proto sugebėjimą savęs patenkinimui, ir kad jų siekiai pastoviai buvo pikti. Tvano vandenimis Jis nušlavė šią ilgai gyvenančią rasę nuo žemės paviršiaus, o su jais žuvo ir ži-nios, naudotos tik blogiui. Kada žemė vėl buvo apgyvendinta, Viešpats žmonėms Savo išmintį patikėdavo žymiai taupiau, duodamas jiems tik tokius sugebėjimus, kurie bus reikalingi įgyvendinimui Jo didingo plano. (Ten pat 1089)

Šiandien pasaulis patiria didelį pasitenkinimą, kalbėdamas apie šio amžiaus progresą. Tačiau Dievas tuo nesizavi. Šiandienos žmonės gali būti sulyginami su tais, kurie gyveno prieš tvaną, kurie taip pat atliko daug atradimų. Prieštvaniniame pasaulyje buvo apstu nuostabių mokslo ir meno kūrinių. Adomo, sukurto paties Dievo rankomis, palikuonys buvo apdovanoti tokiais segebėjimais ir galimybėmis, kurių mes niekada neturėsime. (MS 16, 1898)

Gyvenusius prieš tvaną žmones nuo Dievo skyrė tik keletas žingsnių. Jų ilgas gyvenimas ir suteiktas milžiniškas intelektas galėjo būti naudojami Dievo tarnavimui. Bet jų intelektas, ta galinga jėga, išnyko, ir jie paniekino Dieva...

Kada žmonės atskiria save nuo Dievo, jie patenka šėtono valdžion. Šiems žmonėms buvo duoti protas ir jėga, kad būtų panaudoti Dievo tarnavimui... Bet kokiam žmogui yra vienintelis saugus kelias ir jis yra paklusnumo „taip sako Viešpats“ kelias. (MS 31a, 1898)

„Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, kai užėjo tvanas ir visus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus“. Mt 24, 38.39.

Nojaus pasaulio nuodėmė buvo nesivaldymas, o šiandienos nuodėmės taip pat matomos dėl nesivaldymo valgant ir geriant, ko Dievas ilgai netoleruos...

Žmogus nesaikingai naudoja tai, kas yra leistina, o jo visa esybė kenčia nepaisymo įstatymų, kuriuos nustatė Viešpats, pasekmes.

Nesivaldymas valgant ir geriant auga. Stalai yra nukraunami įvairiausios rūšies maistu, skirtu patenkinti ir patį didžiausią apetitą. Po to seka kančios. Gyvybinės sistemos energija negali atlaikyti tokio apkrovimo ir galiausiai palūžta.

Dievas... nedarys stebuklo, užkirsdamas kelią nepaisymui sveikatos ir gyvybės dėsnių... Žmogus turėtų vertinti save taip, kokia verte jis buvo įvertintas. Supratęs tokią savo vertę, jis sąmoningai nepiktinaudžiaus savo fiziniais ir protiniais sugebėjimais. Tuo įžeidžiamas Dangaus Tėvas, kada žmogus kenkia sau, pasiduodamas šėtono įtakai ir nuodijdamas save pataikavimu tam, kas yra pražūtinga jo sveikatai, pamaldumui ir dvasingumui. (Letter 73a, 1896) Dievas vis dėlto davė žmonėms šimtą dvidešimt malonės metų, nežiūrint į didžiulę pasaulio bedievystę tam, kad jie, jei norėtų, galėtų atgailauti. Tačiau, nežiūrint į gero ir gailastingo Dievo kantrybę, žmonės nepasinaudojo jiems duota galimybe. Kurį tai laiką jie bijojo ir vengė gyventi taip neapgalvotai, kaip anksčiau. Bet iškrypę įpročiai nugalėjo savitvardą. Žmonėms priešinantį savo įsitikinimams, aptemo ir įžvalgumas, o jų troškimas tęsti pasirinktą kelią tik stiprėjo. (MS 88, 1897)

Yra būtina valgyti ir gerti, kad turėtume fizinės energijos tarnauti Viešpačiui, tačiau mes tampame panašiais į Nojaus laikų žmones, kada mūsų valgymas tampa apsirijimu ir mes valgome viską, kas tik mums patinka, visiškai nesirūpindami patikti savo dangiškajam Tėvui. (MS 16, 1895)

„Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą.“ Mt 24, 38.

Nojaus dienomis negailestingos jėgos tapo vyraujančiomis pasaulyje. Žmonės vienas kitam grąšindavo susidorojimu. (3SG 29, 1911)

Vietoje to, kad įvykdytų teisingumą savo kaimynams, jie įgyvendindavo savo pačių neteisėtus norus. Jie turėjo daug žmonių, o tai prieštaravo išmintingam Dievo įstatymui. Pradžioje Dievas davė vieną žmoną, tuo parodydamas visiems, kurie gyvens žemėje, Savo tvarką ir įstatymą šiuo atžvilgiu. Adomo ir Ievos nuodėmė ir puolimas žmonijai atnešė nuodėmę ir nelaimės. Žmogus, vadovaudamasis savo paties kūniškais troškimais, pakeitė Dievo tvarką. Kuo daugiau žmonių turėdavo vyrai, tuo labiau augo bedievyستė ir skausmas. Jei kuris nors iš jų nuspręsdavo pasiimti savo kaimyno žmoną, gyvulius ar bet ką, kas jam nepriklausė, jis, nepaisydamas teisingumo ir teisių, tai padarydavo. Jis netgi džiaugdavo savo veiksmais, jei, siekiant savo tikslų, jam pavykdavo nugalėti kaimyną savo argumentais, o jei reikia, tai jį nužudydavo. Jie tiesiog jausdavo malonumą atimdami gyvulių gyvybes. Jie juos panaudodavo maistui, o tai padidindavo jų žiaurumą ir prievartą, kol galiausiai į žmogaus kraują jie pradėjo žiūrėti abejingai. (3SG 63, 64)

Seto palikuonys buvo vadinami Dievo sūnumis; Kaino palikuonys — žmogaus sūnumis. Dievo sūnūs, maišydamiesi su žmogaus sūnumis, taip pat smuko, o tuokdamiesi, per žmonių įtaką jie neteko savo išpūdingo ir švento charakterio ir kartu su Kaino sūnumis susivienijo stabmeldystėje. Daugelis paniekino Dievo baimę ir mindė Jo įsakymus. Tačiau buvo keletas, kurie įgyvendino teisingumą, kurie bijojo ir gerbė savo Kūrėją. Tų keletos teisiųjų tarpe buvo ir Nojaus šeima. (SR 62)

Daugpatystė buvo praktikuojama jau nuo ankstyvų dienų. Ji buvo viena iš nuodėmių, sukėlusių Dievo įniršį prieš prieštvaninį pasaulį...

Prireikė geriausių šėtono sugebėjimų iškreipti santuokos instituciją, susilpninti jos įsipareigojimus ir sumenkinti jos šventumą. Nebuvo jokio geresnio būdo iškreipti Dievo atvaizdą žmoguje ir atverti duris skausmui ir degradavimui. (PP 338)

„Jis nepagailejo senojo pasaulio, tik išsaugojo teismo šauklį Nojų ir dar septynetą, kai siuntė bedievių pasauliui tvaną“. 2 Pt 2,5.

Dievas perspėjo senojo pasaulio gyventojus, ką Jis ketino daryti apvalydamas nuo netyrumo. Bet jie su panieka juokėsi iš to, ką jie laikė prietaringomis pranašystėmis. (MS 161, 1897)

Iš pradžių atrodė, kad daugelis priėmė perspėjimą, tačiau jie nesigręžė į Dievą su nuoširdžia atgaila. Jie nenorėjo išsižadėti savo nuodėmių. Tuo laiku prieš tvaną jų tikėjimas buvo išmėgintas ir jie neišlaikė išbandymo. Nugalėti vyraujančio netikėjimo, jie prisijungė prie aplinkinių, kartu atstumdami rimtą žinią. Kai kurie buvo giliai įtikinti ir būtų paklusę perspėjimo žodžiams, tačiau aplink buvo tiek daug besišaipančių ir išjuokiančių, kad juos užvaldė ta pati dvasia... Greitai jie tapo vieni iš aršiausių pašaipūnų, nes niekas nėra toks atsakingas ir gali taip toli eiti nuodėmėje, kaip tie, kurie kartą jau turėjo šviesą, bet pasipriešino Dievo Dvasios įtikinėjimui. (PP 95) Toliau tęsėsi jų šventės ir rajūkiškos puotos. Jie gėrė ir valgė, sodino ir statė, kūrė planus remdamiesi pelnu, kurį tikėjo gauti ateityje, taip jie vis labiau žengė nuodėmės keliu, nepaisydami Dievo reikalavimų ir paliudydami, kad neturi jokios Amžinojo Viešpaties baimės...

Jei priešvaniniai žmonės būtų patikėję perspėjimu ir atgailavę dėl savo piktų darbų, Viešpats nebūtų išliejęs Savo įniršio, taip kaip Jis vėliau pasigailėjo Ninevės. Bet atkakliai priešindamiesi sąžinės priekaištams ir Dievo pranašo perspėjimams, iš karto pripildė sklidinai savo nedorybių taurę ir subrendo sunaikinimui. (Ten pat 97) Dievas mums siuntė per Savo pasiuntinius perspėjimo žinią, skelbiančią, kad jau netoli visų dalykų pabaiga. Kai kurie paklausys šių perspėjimų, tačiau didžioji dauguma jų nepaisys.

Taip bus ir kada Kristus ateis. Ūkininkai, teisininkai, tekstilininkai bus taip pasinėrę į savo darbus, kad Viešpaties diena juos užklups kaip žabangai. (MS 161,1897)

Vasario

[34]

PASISTATYK LAIVĄ, Vasario 1

„Tuomet Dievas tarė Nojui: „Nusprendžiau padaryti galą visiems mirtingiesiems, nes per juos žemė prisipildė smurto; štai sunaikinsiu juos drauge su žeme. Statykis laivą iš gofero medžių, padaryk laive pertvaras ir apglaistyk iš vidaus ir iš lauko derva.“ Pr 6, 13.14.

Dievas davė Nojui tikslus laivo išmatavimus ir detalius nurodymus, kaip jis turėjo būti pastatytas. Žmogaus išmintis būtų nesugebėjusi sukurti tokio kūrinio, kuris būtų toks stiprus ir patvarus. Dievas buvo architektas, o Nojus pagrindinis statytojas. Jo korpusas buvo lyg laivo, kad galėtų skirti vandens paviršių, tačiau kai kuriais atžvilgiais jis buvo panašus į namą... Medžiaga, naudota laivo statybai, buvo kiparisas, kuris nepalietas puvinio išsilaikys šimtus metų. Tokios milžiniškos konstrukcijos statyba ėjo lėtai ir reikalavo daug darbo. (PP 92-95)

Tada gyvenę žmonės buvo dideli ir nuostabiai stiprūs. Medžiai buvo daug didesni ir savo grožiu bei tobulomis proporcijomis žymiai pranokstantys bet ką, ką dabar gali pastebėti mirtinga akis. Šio medžio mediena buvo puikios vertės, tvirta ir panaši į akmenį. Netgi tokia didelė jėga pasižymintiems žmonėms reikėjo įdėti žymiai daugiau laiko ir darbo ruošiant statybai rąstus, nei dabar daug mažiau jėgų turintiems žmonėms reikėtų paruošti medį, kuris šiandien auga žemėje. (3SG 61)

Kiekviena sija buvo glaudžiai pritvirtinta ir kiekviena siūlė padengta derva. Visas nuo žmogaus priklausantis darbas buvo atliktas tobulai, tačiau vienintelis Dievas Savo stebuklinga jėga galėjo išsaugoti šį statinį nuo šėlstančių, smarkių bangų. (SR 64)

Metušelachas, jo sūnūs ir anūkai gyveno tuo metu, kada buvo statomas laivas. Jie kartu su kitais gavo nurodymus iš Nojaus ir padėjo statant laivą. (3SG 59, 60)

Nojaus darbai, jo skelbiama perspėjimo žinia pasauliui, liudijo jo nuoširdumą. Būtent taip jo tikėjimas tapo tobulas ir aiškiai matomas. Jis davė pasauliui pavyzdį tikėjimo tuo, ką Dievas sako. Visa, ką turėjo, jis investavo į laivo statybą... Kiekvienas plaktuko dūžis buvo liudijimas žmonėms. (PP 95)

„Tuomet Viešpats tarė Nojui: „Eik į laivą su visa savo šeima, nes iš šios kartos tik tave vieną radau teisų Savo akivaizdoje“. Pr 7, 1.

Nojus ištikimai vykdė iš Dievo gautus nurodymus. Laivas buvo pastatytas taip, kaip nurodė Dievas ir aprūpintas maistu žmonėms ir gyvuliams. Dabar Dievo tarnas ištarė paskutini rimtą kvietimą žmonėms. Su sielvartu, kurio žodžiais negalima išreikšti, jis maldaavo juos ieškoti išsigelbėjimo, kol dar galima surasti. Jie vėl atmetė jo žodžius, palydėdami juos juoku ir patyčiomis. Staiga besišaipančioje minioje įsivyravo tylą. Kiekvienos rūšies gyvūnai, nuo mažiausio iki didžiausio, buvo pastebėti einantys nuo kalnų ir miškų ir tyliai minantys sau kelią link laivo. Pasigirdo garsas lyg vėjo šlamėjimas ir štai daugybė paukščių atskrido iš visų pusių, užtemdydami dangų ir visi skrido į laivą. Žvėrys pakluso Dievo paliepimui, kai tuo tarpu žmonės liko nepaklusnūs. (Ten pat 97, 98)

Jie matė žvėris, ateinančius iš miškų link laivo durų, ir Nojų, juos vedantį vidun, tačiau jie taip ilgai priešinosi, taip ilgai neigė Dievo jiems siųstą žinią, kad ... jų sąžinė tapo nebejautri. (Letter 108, 1896)

Malonė nustojo gynusi kaltąją žmoniją. Laukų žvėrys ir dangaus paukščiai įžengė į prieglobstį. Nojus su šeima buvo viduje, ir „tuomet Viešpats uždarė laivą...“ Masyvios durys, kurių esantieji viduje nebūtų galėję uždaryti, nematomos rankos buvo lėtai uždarytos. Nojus buvo uždarytas viduje, o išsižadėjusieji Dievo malonės buvo palikti lauke. Dangaus antspaudas buvo ant tų durų; Dievas uždarė, todėl Jis vienintelis gali ir atidaryti. Lygiai kaip ir Kristui, baigus tarpininkavimą už kaltus žmones, prieš Jam ateinant debesyse, malonės durys bus uždarytos. Tada dieviškoji malonė nebekvies bedievių, ir šėtonas turės pilną valdžią tiems, kurie atmetė malonę. Jie stengsis sunaikinti Dievo žmones, bet teisieji bus apsaugoti dieviškos jėgos taip pat, kaip Nojus saugiai sėdėjo uždarytame laive. (PP 98)

„Po septynių dienų žemė aptvino vandenimis“. Pr 7, 10.

Septynias dienas po Nojaus ir jo šeimos įžengimo į laivą nebuvo jokio ženklų apie ateinančią audrą. Šiuo laikotarpiu buvo išbandytas jų tikėjimas. Pasauliui tai buvo triumfo akimirkos. Aiškus delsimas tik sustiprino jų įsitikinimą, kad Nojaus žinia buvo tik iliuzija ir kad tvanas niekada niekada neateis. Nekreipdami dėmesio į tai, ką jiems buvo tekę regėti... jie toliau tęsė savo žaidimus ir linksmybes, netgi paversdami juokais Dievo galios pasireiškimus. Jie miniomis susirinkdavo aplink laivą, išjuokdami viduje esančius su tokiu įžūlumu, kokio nebūtų išdrįsę parodyti anksčiau. (Ten pat 98, 99)

Besibaigiant septintai dienai pradėjo kauptis debesys. Tai buvo naujas reginys, nes žmonės niekada anksčiau nebuvo matę debesų... Netrukus pradėjo lyti. Žmonės vis dar bandė manyti, kad tai nėra pavojinga... Iš pradžių lietus sugėrė žemę, bet greitai vanduo pradėjo kilti ir diena iš dienos kilo vis aukščiau ir aukščiau. Kiekvieną rytą, kai žmonės pasitikdavo lietų, jie su nusivylimu žvelgdavo vienas į kitą ir kiekvieną vakarą jie kartojė žodžius: „vis dar lyja“. (ST April 10, 1901)

Pirmiausia žmonės buvo liudininkais sunaikinimo jų pačių rankų darbų. Žaibai iš dangaus sunaikino prabangius namus, nuostabius sodus, ir giraites, kur jie statydavo savo stabus, o jų griuvėsiai gulėjo plačiai išsibarstę... Neįmanoma apibūdinti žmonių ir gyvūnų siaubo. Staigiant audrai buvo galima girdėti žmonių, paniekinusių Dievo autoritetą, ašaras... Šią siaubingą valandą jie pamatė, kad Dievo Įstatymo laužymas juos privedė prie žlugimo. Nors dėl sunaikinimo baimės jie pripažino savo nuodėmę, tačiau jie nejautė tikros atgailos, jokio pasibjaurėjimo blogiu. Jei bausmė būtų atšaukta, tai jie vėl būtų grįžę prie nesiskaitymo su Dangumi. Kada Dievo teismai bus žemėje prieš ją sunaikinant ugnimi, nepaklusnieji žinos, kokios yra jų nuodėmės — nepaisymas Jo švento Įstatymo. Tačiau jų atgaila nebus nė kiek nuoširdesnė, nei senojo pasaulio nusidėjėlių. (PP 99, 100)

„Kaip yra buvę Nojaus laikais, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis. Žmonės valgė, gėrė, vedė, tekėjo, kol atėjo diena, kai Nojus įlipo į laivą. Tuomet ištiko tvanas ir visus sunaikino“. Lk 17, 26.27.

Dievas nepasmerkė žmonių dėl valgymo ir gėrimo. Jis davė jiems žemės vaisius, gausiai pasirūpindamas jų fiziniais poreikiais. Jų nuodėmė buvo tai, kad jie priėmė šias dovanas be dėkingumo Dievui ir sumenkino save neribotai pataikaudami apetitui. Žmogus turėjo teisę tuoktis. Taip buvo Dievo sutvarkyta; tai viena iš pirmųjų institucijų, kurią Jis ikūrė. Jis davė konkrečius nurodymus dėl santuokos, apgaubdamas ją šventumu ir grožiu. Bet šie nurodymai buvo pamiršti, santuoka buvo iškreipta ir paversta aistros tarnaitė.

Panaši situacija yra šiandien. Tai, kas teisėta, yra naudojama nesaikingai. Pataikavimas apetitui neribotas... Minios nejaučia jokių moralinių apribojimų pažaboti savo jausminius geidulius ir tampa geismų vergais. Žmonės gyvena tik dėl malonumo, tik šiam pasauliui ir šia diena... Prieštvaninio pasaulio vaizdas, kurį parodė įkvėpimas, labai teisingai pavaizduoja tą būseną, kurios link taip greitai eina šiuolaikinė visuomenė...

Malonės laikui einant į pabaigą, prieštvaniniai žmonės visiškai atsidavė pasilinksmimams ir malonumams. Ta dvasia, kuri turėjo galią ir įtaką, atkakliai stengėsi užimti žmonių protus linksmybėmis ir malonumais, kad tik jie nebūtų paveikti paskutinio rimto perspėjimo. (Ten pat 103)

Prieš tvaną Dievas siuntė Nojų perspėti pasaulį, kad žmonės galėtų atgailauti ir taip išvengti gresiančio sunaikinimo. Artėjant Kristaus antrojo atėjimo metui, Viešpats siunčia Savo tarnus su perspėjimu pasauliui pasiruošti tam didžiajam įvykiui. Žmonės gyvena laužydami Dievo Įstatymą, ir dabar Jis Savo malonėje kviečia juos paklusti šioms šventoms taisyklėms. Pabudimas siūlomas visiems, kad, tikėdami į Kristų ir atgailaudami, jie nusimestų savo nuodėmes, padarytas prieš Dievą. (Ten pat 102)

DIEVAS NUŽENGIA PASIŽIŪRĖTI, Vasario 5

„Eime, — sakė jie, — pasistatykime miestą ir bokštą su dangų siekiančia viršūne ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išblaškyti po visą žemės paviršių“. Pr 11, 4.

Kuri laiką Nojaus palikuonys gyveno kalnuose aplink tą vietą, kur stovėjo laivas. Jiems gausėjant, palikuonys greitai susiskaldeė. Tie, kurie troško pamiršti savo Kūrėją ir nusimesti Jo Įstatymo apribojimus, jautė pastovų nepasitenkinimą savo Dievo bijančių draugų gyvenimu ir jų mokymu. Po kurio laiko jie nusprendė atsiskirti nuo Dievo garbintojų. Keliaudami jie pasiekė Šinaro lygumą, išsidėsčiusią ant Eufrato upės krantų... Čia jie nusprendė pastatyti miestą, o jame bokštą tokio milžiniško aukščio, kad jis taptų pasaulio stebuklu...

Šinaro lygumos gyventojai nepatikėjo Dievo sandora, bylojančia, kad Dievas daugiau niekada nebeužlies tvano ant žemės. Daugelis iš jų neigė Dievo egzistavimą, o tvaną aiškino kaip natūralių priežasčių veikimą. Kiti tikėjo Aukščiausiąja Esybe ir tuo, kad Ji sunaikino priešvaninį pasaulį, bet jų širdys, panašiai kaip Kaino, sukilo prieš Dievą. Viena iš bokšto statymo priežasčių buvo užsitikrinti saugumą, jei dar kartą užklups potvynis. Jie galvojo, pasistatę tokį statinį, kurio nepajėgtų apsemti tvano vandenys, išvengti bet kokio pavojaus. Jie tikėjosi išsigelbėti nuo tvano, jei bokštas pasiektų debesis...

Tokių bokštų statytojų yra ir mūsų dienomis. Netikintieji konstatuoja savo teoriją, remdamiesi taip vadinamomis mokslo išvadomis ir atmesdami aiškų Dievo Žodį... Tariaimai krikščioniškame pasaulyje daugelis nususuka nuo aiškaus Biblijos mokymo ir kuria savo įsitikinimus ant žmogiškų išvedžiojimų bei rodo į savo bokštą, kaip būdą pasiekti dangų...

Jau nebetoli tas laikas, kada Aukščiausiasis nužengs pažiūrėti, ką žmonių vaikai pastatė. Bus atskleista Jo aukščiausia jėga, žmogaus išdidumo vaisiai bus pažeminti. (Ten pat 118-124)

„Taip tat Viešpats išsklaidė juos iš ten po visą žemės paviršių, ir jie metė statę miestą“.
Pr 11, 8.

Šinaro lygumos gyventojai įkūrė savo karalystę savęs išaukštinimui, o ne Dievo šlovei. Jei jiems būtų pavykę, tai būtų užgimusi nauja galinga valdžia, išstumianti teisumą ir duodanti kelią naujai religijai. Pasaulis būtų demoralizuotas...

Tačiau Dievas niekada nepalieka pasaulio be Savo liudytojų. Tuo metu žmonės, kurie pasižemino prieš Dievą, meldėsi: „O Dieve, įsikišk į žmonių planus bei metodus“. (8T 213, 214)

Dalis beveik pabaigto statyti bokšto buvo apgyvendinta pačių statytojų, o kita dalis buvo puikiai apstatyta ir išpuošta bei paskirta jų stabams...

Staiga taip sėkmingai į priekį ėjęs darbas sustojo. Atsiųsti angelai niekais pavertė statytojų kėslus. Bokštas jau buvo iškilęs aukštai ir buvo neįmanoma viršuje esantiems darbininkams tiesiogiai bendrauti su apačioje esančiais. Žmonės buvo išdėstyti tam tikruose lygiuose, kad galėtų perduoti žemiau esantiems žinias apie reikalingas medžiagas ir kitus nurodymus dėl darbo. Kai kalba buvo sumaišyta, vieno žmogaus kitam perduodama žinia taip pat susimaišė, dėl to buvo prašoma medžiaga, kurios nereikėjo, o gauti nurodymai dažnai buvo visiškai priešingi duotiesiems. Kilo sumaištis ir siaubas. Visas darbas sustojo...

Iki šiol visi žmonės kalbėjo ta pačia kalba. Dabar tie, kurie galėjo suprasti vienas kito kalbą, būrėsi kartu. Vieni pasuko vienu keliu, kiti — kitu. „*Taip tat Viešpats išsklaidė juos iš ten po visą žemės paviršių, ir jie metė statę miestą*“ (Pr 11, 8). Šis išsisklaidymas tapo priemone žemės apgyvendinimui. Taip Viešpaties tikslas buvo įgyvendintas tomis pačiomis priemonėmis, kurias naudojo žmonės trukdydami jo išsipildymui. (PP 119, 120)

Mūsų dienomis Viešpats trokšta, kad Jo žmonės būtų išsisklaidę po visą pasaulį. Susibūrę vienoje vietoje, jie negali įgyvendinti Viešpaties sumanymo. Jėzus sakė: „*Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.*“ (Mk 16, 15). (8T 215)

„Tikėdamas Abraomas paklausė šaukimo keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinodamas kur einąs.“ Hbr 11, 8.

Abraomas užaugo apsuptas prietarų ir pagonybės. Netgi jo na-miškiei, dėka kurių buvo išsaugotas tikras Dievo pažinimas, pasidavė viliojančiai aplinkos įtakai ir „jie tarnavo svetimiems dievams“, o ne Jehovai...

Abraomui atėjo Dievo žinia: „*Eik iš savo gimtojo krašto, savo tėvo namų, i kraštą, kurį tau parodysiu*“ (Pr 12,1). Tam, kad Dievas galėtų patikėti jam tokį atsakingą darbą, šventų žodžių saugojimą, Abraomas turėjo palikti savo ankstesnio gyvenimo aplinką... Abraomo besąlygiškas paklusnumas Dievui yra vienas iš nuostabiausių tikėjimo įrodymų, randamų visoje Biblijoje...

Abraomui tai nebuvo lengvas išbandymas, iš jo buvo pareikalauta nemažos aukos — su jo šalimi, jo giminėmis ir jo namais jį siejo stiprūs ryšiai. Tačiau jis nesusvyravo atsiliepdamas į kvietimą. Jis neuždavė jokių klausimų apie pažadėtąją žemę: ar dirva yra derlinga ir klimatas teikiantis sveikatos; ar šalyje vyrauja taikinga aplinka ir ar bus suteiktos galimybės prabangiai gyventi. Jam laimingiausia žemėje vieta buvo ten, kur Dievas norėjo, kad jis būtų.

Daugelis yra vis dar išbandomi kaip Abraomas... Jų gali paprašyti mesti karjerą, kuri žada turtus ir garbę, palikti artimą ir pelningą draugiją, atsiskirti nuo artimųjų ir eiti ten, kas atrodytų reikalauja savęs išsižadėjimo, sunkaus darbo ir aukos. Dievas jiems yra paskyręs darbą...

Kas yra pasiruošęs, Apvaizdai pašaukus, atsisakyti planų ir artimos draugijos? Kas prisiims naujas pareigas ir žengs į naujas, neišbandytas vietas...? Tas, kuris taip darys, turi Abraomo tikėjimą ir su juo pasidalins „*visa pranokstančia šlove*“, dėl kurios „*šio laiko kentėjimai nieko nereiškia*“ (2 Kor 4, 17; Rom 8, 18). (PP 125-127)

„Taip jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištanti auksą, kuris ugnimi ištiriamas, bus pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos, kai apsireikš Jėzus Kristus“. 1 Pt 1, 7.

Abraomas keliavo pietų kryptimi, čia ir vėl jo tikėjimas buvo išbandytas. Jau seniai nelijo slėniuose, nustojo tekėję upeliai, o lygumose išdžiūvo žolė. Kerdžiai nebesugebėjo rasti gyvuliams ganyklų, o visai stovyklai grėsė badas. Ar dabar nesuabejos patriarchas Apvaizdos vedimu? Ar jis negriš į chaldėjų derlingas lygumas? Kada nesėkmė po nesėkmės užgriuvo Abraomą, visi atidžiai stebėjo, ką jis darys. Tol, kol jo pasitikėjimas atrodė nepajudinamas, visi jautė, kad dar yra vilties...

Abraomas negalėjo paaiškinti Apvaizdos vedimo, jis nesuprato savo vilčių, tačiau tvirtai laikėsi pažado: „*Padarysiu iš tavęs didelę tautą ir palaiminsiu tave; išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaiminimas*“ (Pr 12, 2). Karštoje maldoje jis apmąstydavo, kaip išlaikyti savo žmonių ir gyvulių gyvybes, bet tos aplinkybės neleido pajudinti jo tikėjimo Dievo žodžiu. Bėgdamas nuo sausros, jis pasitraukė į Egiptą. Jis neišsižadėjo Kanaano, o taip pat prislėgtas sunkumų negrižo atgal į chaldėjų žemes, kur nebuvo jokio duonos trūkumo. Jis ieškojo laikino prieglobsčio kaip galima arčiau Pažadėtosios žemės, ketindamas greitai sugrįžti ten, kur atvedė jį Dievas.

Viešpats leido iškilti tokiam išbandymui, kad išmokytų Abraomą nuolankumo, kantumo ir tikėjimo pamokų...

Dievas leidžia sunkumams užklupti Jo žmones, kad dėka savo ištikimybės ir paklusnumo jie patys praturtėtų dvasiškai ir kad jų pavyzdys taptų stiprybės šaltiniu kitiems. „*Laiduojau tikrai žinąs, ką užsimojau dėl jūsų, — tai Viešpaties žodis, — dėl jūsų gerovės, o ne dėl žalos! Noriu jums suteikti vilties sklidiną ateitį*“. (Jer 29, 11). Tie patys sunkumai, kurie apsunkina mūsų tikėjimą, kai atrodo, kad Dievas mus paliko, yra skirti vesti mus arčiau Kristaus, kad galėtume prie Jo kojų padėti savo naštą ir patirti ramybę, kurią Jis duos Savo mokiniais. (Ten pat 128, 129)

DIEVAS APSAUGO SAVUOSIUS, Vasario 9

„Jų engti Jis niekam neleido, ir dėl jų barė karalius: „Nelieskite Mano pateptųjų, neskriauskite Mano pranašų“. Ps 105, 14. 15.

Per sunkumus Dievas moko Savo tarnus. Jis žino, kad kai kurie turi sugebėjimų, kurie gali būti panaudoti Jo darbe. Tokius žmones Jis išbando. Jis sudaro tokias sąlygas, kurios ištirtų jų charakteri ir atskleistų jų trūkumus bei silpnybes, apie kurias jie nieko nežinojo. Jis suteikia jiems galimybę ištaisyti tuos trūkumus ir pasiruošti tarnavimui Jam. Jis parodo jiems jų pačių trūkumus ir moko pasikliauti Juo, nes Jis yra vienintelė pagalba ir apsauga. Taip Jo tikslas yra pasiekiamas. Taip jie yra mokomi ir ruošiami įgyvendinti didingą tikslą, dėl kurio šie sugebėjimai jiems buvo suteikti...

Abraomui apsistojus Egipte, pasirodė, kad jis nebuvo laisvas nuo žmogiškų silpnybių ir netobulumo. Nuslėpdamas tai, kad Sara buvo jo žmona, jis parodė nepasitikėjimą Dievo apsauga ir stygių didingo tikėjimo bei drąsos, kurie taip dažnai ir garbingai buvo pastebimi jo gyvenime... Jis manė, kad nebuvo kaltas dėl melo, pristatydamas Sarą kaip savo seserį, juk ji buvo jo tėvo duktė, nors ne tos pačios motinos. Tačiau šis nuslėpimas tikrųjų santykių buvo apgavystė. Joks nukrypimas nuo tvirto vientisumo negali gauti Dievo pritarimo. Dėl Abraomo tikėjimo trūkumo Sara pateko į didelį pavojų. Egipto karalius, sužinojęs apie jos grožį, pasiėmė ją į savo rūmus, ketindamas padaryti ją savo žmona. Tačiau Dievas Savo didžioje malonėje apsaugojo Sarą, siųsdamas bausmes karaliaus namams...

Perspėjimas, duotas faraonui, tapo Abraomo apsauga vėlesniuose jo santykiuose su pagonimis... Buvo manoma, kad Dievas, Kuriam Abraomas tarnauja, apsaugo Savo tarną ir kad už bet kokią skriaudą, padarytą jam, bus atkeršyta. Yra pavojinga nuskriausti vieną iš dangaus karaliaus vaikų. (Ten pat 129-131)

„Tada Abraomas tarė Lotui: „Prašyčiau, kad nebūtų vaido tarp manęs ir tavęs ar tarp mano piemenų ir tavo piemenų, nes esame giminaičiai. Argi ne visas kraštas prieš tave? Prašyčiau atsiskirti nuo manęs. Jei tu eisi į kairę, aš eisiu į dešinę, jei tu eisi į dešinę, aš eisiu į kairę“. Pr 13, 8.9.

Į Kanaaną Abraomas sugrižo turėdamas „daug aukso, sidabro ir galvijų“. Jis kartu su Lotu vėl atvyko į Betelį ir savo palapines pasistatė šalia aukuro, kurį buvo anksčiau pastatęs. Greitai jie suprato, kad išaugę turtai sukėlė ir daug rūpesčių. Nežiūrint į sunkumus ir išbandymus, anksčiau jie gyveno harmonijoje, tačiau, jiems suklestėjus, kilo nesantaikos pavojus. Ganyklų nebuvo užtektinai, kad galėtų išmaitinti abiejų gyvulius... Tapo akivaizdu, kad jiems reikia skirtis. Abraomas pirmas davė pasiūlymą dėl ramybės išsaugojimo, nors ir buvo vyresnis už Lotą, turėjo daugiau turtų, užėmė aukštesnę padėtį šeimoje ir buvo garbingesnis. Nors visa ši žemė jam buvo atiduota Paties Dievo, jis mandagiai atsisakė savo teisės...

Čia pasirodė kilni ir nesavanaudiška Abraomo dvasia. Kaip daugelis panašiose situacijose iškilus pavojams linksta prie savo asmeninių teisių ir prioritetų! Kiek daug namų taip suskilo į atskiras dalis! Kiek daug bažnyčių taip pasidalijo, tapdamos papiktinimu tarp bedievių ir suklupimo akmeniu tiesos kelyje. „Neleiskime ginčams kilti tarp manęs ir tarp kitų“, — pasakė Abraomas, — „nes mes esame broliai“, ne tik kaip žemiškos šeimos nariai, bet ir kaip garbintojai tikrojo Dievo. Dievo vaikai visoje žemėje yra nariai vienos šeimos, todėl ta pati meilės ir tikėjimo dvasia turi vadovauti jiems. „*Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba*“ — (Rom 12, 10) yra mūsų Gelbėtojo mokymas. Praktikuojimas vienodo paslaugumo, noro daryti kitiems tą patį, ką norėtume, kad mums darytų, panaikintų pusę gyvenimo nuoskaudų. Savęs išaukštinimo dvasia yra šėtono dvasia, tačiau dvasia, kurioje yra puoselėjama Kristaus meilė, bus pilna pasiaukojimo ir neieškos sau naudos. Tokie kreipia dėmesį į dievišką palie-pimą: „*žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų*“. (Fil 2,4). (Ten pat 132, 133)

„Abraomas apsigyveno Kanaano krašte, o Lotas įsikūrė tarp Lygumos miestų ir pasistatė savo palapines prie Sodomos. O Sodomos gyventojai buvo nedori ir labai nusidėję Viešpačiui“. Pr 13, 12.13.

Pati derlingiausia sritis visoje Palestinoje buvo Jordano slėnis... Čia taip pat buvo turtingų ir nustabių miestų, pritraukiančių pelningus prekeivius į savo gausius turgus. Apakintas vilčių dėl pasaulietiško pelno, Lotas nepastebėjo moralinio ir dvasinio blogio, su kuriuo jam teks susidurti. Jis „pasirinko visą Jordano lygumą“. Jis menkai tenumatė tokio savanaudiško pasirinkimo baisias pasekmes! (Ten pat 133)

Lotas pasirinko Sodomą savo namais, nes, žvelgdamas pasaulietišku požiūriu, matė jos privalumus, siekiant naudos. Tačiau, ten įsikūręs ir tapęs turtingu, jis įsitikino, kad padarė klaidą, neįvertindamas moralinės būklės visuomenės, kuri turėjo tapti jo namais.

Sodomos gyventojai buvo puolę; kiekvieną dieną jo ausis pasiekdavo bjaurūs pokalbiai, o jo teisi siela buvo slegiama prievartos ir nusikaltimų, kuriems pasipriešinti jis buvo bejėgis. Jo vaikai vis labiau panašėjo į tuos puolusius žmones, nes bendravimas su jais iškreipė jų moralę. Visi turtai, kuriuos jis buvo įsigijęs, atrodė menki ir nereikšmingi, lydinant su ta kaina, kurią jis už juos sumokėjo. Jo šeimos ryšiai išsiplėtė, nes vaikai tuokėsi su sodomiečiais. Galiausiai Viešpaties pyktis užsidegė prieš puolusius miesto gyventojus, ir Sodomoje apsilankę Dievo angelai išgebėjo Lotą, kad šis nežūtų sunaikinant miestą. (4T 110)

Jei jis anksčiau nebūtų gavęs teisingų pamokymų iš Abraomo, tai jo žmonos įtaka ir gyvenimas nedorame mieste būtų jį nuvedę tolyn nuo Dievo. Loto santuoka ir pasirinkimas Sodomos savo namais buvo pirmoji jungtis toje grandinėje, perpildžiusios pasaulį blogiu daugeliui kartų. (PP 174)

Šėtono tikslas yra patraukti vyrus ir moteris į miestus. Tam, kad tai pasiektų, jis sukuria įvairiausių pasilinksminimus ir pramogas. Šiandieniniai miestai tampa panašūs į miestus, egzistavusius prieš tvaną. (2SM 355)

„Juk išrinkau jį, kad galėtų mokyti savo vaikus ir savo būsimą šeimą laikytis Viešpaties kelio, darant kas teisu ir teisinga, idant Viešpats galėtų įvykdyti, ką yra pažadėjęs Abraomui“. Pr 18, 19.

Dievo akyse žmogus yra toks, koks jis yra savo šeimoje. Abraomo, Dievo draugo, gyvenimas buvo pašventintas griežtos pagarbos Viešpaties žodžiui. Jis praktikavo namų religiją. Dievo baimė pripildė jo namiškius. Jis buvo savo namų kunigas. Į savo šeimą jis žiūrėjo kaip į šventą atsakomybę. Jo namuose gyveno apie tūkstančiai asmenų, ir jis visus juos, tėvus ir vaikus, vedė prie Viešpaties. Jis neleido tėvams engti vaikų, o taip pat ir nepateisindavo vaikų nepaklusnumo. Jis suvienijo meilę ir teisingumą, jis savo šeimyną valdė Dievo baimėje, ir Viešpats paliudijo apie jo ištikimybę. (Letter 144, 1902)

Jis „palieps ... savo šeimynai“. Neturėjo būti jokio nuodėmingumo, abejingumo, blogų polinkių vaikų vystimėsi, jokio silpnumo, neišmintingumo, pataikavimo mylimiems asmenims ir jokio nusižengimo pareigos jausmui. Abraomas ne tik duos teisingus pamokymus, bet ir palaikys teisingą Įstatymo autoritetą.

Kiek nedaug šiandien yra tokių, kurie seka šiuo pavyzdžiu. Daugelis tėvų yra kalti dėl aklo ir savanaudiško sentimentalizmo, kuris pasireiškia paliekant vaikus vienus su savo nesusiformavusiu charakteriu ir nedrausminamomis aistromis, kontroliuojančiomis jų valią. Taip yra padaroma baisiausia žala jaunimui ir didžiausias blogis pasauliui. Tėvų nuolaidžiavimas tampa netvarkos šeimoje ir visuomenėje priežastimi. Tai skatina jaunimą pasiduoti savo kūniškiems troškimams, o ne paklusti dieviškiems reikalavimams. (MS 22, 1904)

Ir tėvai, ir vaikai vienodai priklauso Dievui, kad jiems Jis vadovautų. Abraomas savo namams vadovavo su meile ir autoritetu. Dievo Žodis davė mums taisykles, kuriomis turėtume vadovautis. Šios taisyklės sudaro standartą, nuo kurio mes negalime nukrypti, jei norime eiti Viešpaties keliu. Dievas turi būti pirmoje vietoje. Mes turime užduoti ne tokį klausimą: ką padarė kiti? Ką pagalvos mano giminės? Ką jie apie mane kalbės, jei aš eisiu šituo keliu? Klausimas turi būti: ką pasakė Dievas? Nei tėvai, nei vaikai iš tikrųjų negali jokioje srityje klestėti, jei paniekina Viešpaties kelią. (5T 548)

SVEČIŲ PRIĖMIMAS, Vasario 13

„Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus“. Hbr 13, 2.

Abraomui Dievas suteikė didžiulę garbę. Dangaus angelai buvo kartu su juo ir kartu vaikščiojo kaip draugas su draugu. Prieš įvykdant nuosprendį Sodomai, šis faktas nebuvo nuo jo nuslėptas, ir jis tapo nusidėjėlių užtarėju prieš Dievą. Jo susitikimas su angelais taip pat yra puikus svetingumo pavyzdys. (PP 138)

Pradžios knygoje matome Abraomą karštą vasaros dieną sėdintį prie savo palapinės, Mamzės ažuolų pavėsyje. Ateina trys pakeleiviai. Jie neprašo svetingumo ir nereikalauja jokio palankumo, tačiau Abraomas neleidžia jiems tęsti kelionės nepailsėjus. Jis, vyras metuose, garbingas ir turtingas žmogus, gerbiamas ir įpratęs įsakinėti, pamatęs šiuos nepažįstamuosius, bėgo jiems priešais ir ligi žemės nusilenkė. „Jis pakėlė akis ir pamatė netoli savęs stovinčius tris vyrus. Pamatęs juos, jis atbėgo nuo palapinės angos jų pasitikti ir, nusilenkdamas iki žemės, tarė: „*Mano viešpatie, jei susilaukiau malonės tavo akyse, neaplenk savo tarno*“.“ (Pr 18, 2.3). Savo paties rankomis jis atnešė vandens, kad jie galėtų nusiplauti savo dulkėtas kojas. Jis pats parinko maistą. Jiems sėdint gaiviamo pavėsyje, Sara, jo žmona, paruošė stalą ir, jiems ragaujant jo dovanas, Abraomas pagarbiai stovėjo šalia jų. Tokį dėmesį jis parodė kaip paprastiesiems pakeleiviams, keliaujantiems nepažįstamiesiems, kurie, gal būt, šiuo keliu niekada nebegrįš. Tačiau, pasistiprinę, jo svečiai parodė, kas esą. Jis patarnavo ne tik draugiškiems angelams, bet ir jų šlovingajam Vadui, savo Kūrėjui, Atpirkėjui ir Karaliui. Ir Abraomui buvo atskleisti dangaus nutarimai. Jis buvo pavadintas „Dievo draugu“...

Mes nesame atskirti nuo privilegijų, kurios buvo suteiktos Abraomui ir Lotui. Mes taip pat, rodydami svetingumą Dievo vaikams, galime sulaukti Jo angelų apsilankymo. Netgi ir mūsų dienomis angelai žmonių pavidalu įžengia į žmonių namus ir yra patarnaujami. Krikščionys, gyvenantys Dievo šviesoje, visą laiką yra lydimi nematomų angelų, kurie mūsų namuose išėję palieka palaimą. (6T 341, 342)

„Abraomas priėjo arčiau ir tarė: „Argi iš tikrųjų kartu su nedorėliu pražudysi teisųjį? Ne Tavo būdas daryti tokį dalyką — žudyti teisųjį kartu su nedorėliu ir padaryti teisųjį lygų nedorėliui! Tai ne Tavo būdas! Argi Tas, Kuris yra visos žemės Teisėjas, nesiels teisusiai?“. Pr 18,23.25.

Abraomas pagerbė Dievą, ir Dievas pagerbė jį, papasakodamas jam apie Savo planus ir ketinimus. „Ar aš nuslėpsiu nuo Abraomo tai, ką Aš darau“ — sakė Viešpats.

Tikėjimo vyras meldėsi už Sodomos gyventojus. Kartą jis juos išgelbėjo kardu, dabar jis stengėsi gelbėti malda... Jis maldavo su gilia pagarba ir nusižeminimu. Pats būdamas nusidėjėlis, meldėsi už nusidėjėlius. Visi, kurie artinasi prie Dievo, turi turėti tokią dvasią. Tačiau Abraomas parodė pasitikėjimą vaiko, kalbančio su mylimu Tėvu. Jis prisiartinio prie dangiško Žinianešio ir karštai meldėsi dėl savo prašymo...

Nors Lotas ir tapo Sodomos gyventoju, tačiau jis nedalyvavo jos gyventojų nuodėmėse. Abraomas galvojo, kad tokiam dideliame mieste turėtų būti daugiau tikrojo Dievo garbintojų... Abraomas į Dievą kreipėsi ne vieną, bet daug kartų. Matydamas, kaip jo prašymai yra patenkinami, jis tapo drąsesnis ir tęsė tol, kol gavo užtiktinimą, kad miesto bus pasigailėta, jei jame bus rasta net ir dešimt teisųjų.

Meilė žūstančioms sieloms įkvėpė Abraomo malda. Bjaurėdamasis pasaulietiško miesto nuodėmėmis, jis troško, kad nusidėjėliai būtų išgelbėti. Abraomo gilus susidomėjimas Sodoma rodo, kokį susirūpinimą mes turime jausti dėl neatgailaujančių. Mes turėtume neapkęsti nuodėmės, bet užjausti ir mylėti nusidėjėlį.

Visur aplink mus yra sielų, einančių į pražūtį, tokią beviltišką ir baisią, kokios laukė Sodoma. Kiekvieną dieną kam nors baigiasi išgelbėjimui skirtas laikas. Kiekvieną valandą kas nors peržengia ribą, kur malonė nebegali jų pasiekti. O kur yra balsai, perspėjantys ir maldaujantys, prašantys nusidėjėlio bėgti nuo jo laukiančios pražūties? Kur yra ištiesotos rankos, traukiančios jį iš mirties? Kur yra tie, kurie su nusižeminimu ir neblėstančiu tikėjimu meldžiasi Dievui už jį? (PP 139,140)

„Anie du angelai atėjo į Sodomą vakare. Lotas sėdėjo Sodomos vartuose. Pamatęs juos, Lotas pakilo jų pasveikinti ir, nusilenkdamas iki žemės, tarė: „Mano viešpačiai, prašyčiau užsukti į savo tarno namus pernaktuoti ir nusiplauti kojas. Anksti galėsite keltis ir keliauti toliau savo keliu.“ Bet jie atsakė: „Ne. Praleisime naktį aikštėje.“ Pr 19,1.2.

Lotas, Abraomo sūnėnas, nors ir apsigyveno Sodomoje, vis dėlto buvo pripildytas patriarcho gerumo ir svetingumo dvasios. Vakarėjant prie miesto vartų sutikęs du nepažįstamuosius ir žinodamas, kokie pavojai slypi šiame nuodėmingame mieste, Lotas reikalavo, kad jie apsistotų jo namuose. Jis net negalvojo, kokius pavojus tai gali sukelti jam ir jo namams. Apsaugoti pavojuje atsidūrusius ir rūpintis benamiais tapo jo gyvenimo dalimi, ir dėmesys, parodytas dviems nepažįstamiems keleiviams atvedė du angelus į jo namus. Tie, kuriuos jis stengėsi apsaugoti, apsaugojo jį. Vakare jis vedė juos į saugią vietą link savo durų, auštant jie vedė jį ir jo šeimyną toliau nuo pasmerkto miesto vartų. (6T 342)

Lotas nežinojo tikrosios jų prigimties, tačiau mandagumas ir svetingumas jam jau buvo tapę įpročiu, tai buvo dalis jo religijos — pamokos, išmoktos stebint Abraomo pavyzdį. Jei jie nebūtų pamatę mandagumo dvasios, jis galėjo būti paliktas žūti kartu su likusiaisiais Sodomoje. Daugelis šeimų, uždarydami savo duris prieš nepažįstamuosius, atmetė Dievo žinianešį, kuris būtų atnešęs palaimą, viltį ir ramybę. Kiekvienas gyvenimo poelgis, koks mažas jis bebūtų, veda link gėrio ar blogio. Ištikimybė arba neištikimybė, atrodytų, nereikšmingų pareigų paisymas arba nepaisymas, gali atverti duris geriausioms gyvenimo palaimoms arba didžiausioms nelaimėms. Mažais dalykais yra išmėginamas mūsų charakteris. Dievas šypsosi matydamas nevidmainiškus ir nesavanaudiškus kasdieninius poelgius, atliekamus noriai, su linksma širdimi. Tik užmirštant save ir puoselėjant pagalbos bei meilės dvasią, mūsų gyvenimas gali tapti palaimą. Dėmesys, paslaugumas sudaro gyvenimo džiaugsmą, o viso to nepaisymas nė kiek ne mažiau padaro žmogų nelaimingą. (PP 158)

„Paversdamas pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, pasmerkė juos žlugti ir taip davė pavyzdį ateities bedieviams“. 2 Pt 2,6.

Liepsnos, prarijusios lygumos miestus, net iki šių dienų skleidžia savo perspėjimo šviesą. Mums yra perduodama bailsi ir rimta pamoka, kad, nors Dievo malonė ilgai gaili neatgailaujančių, vis dėlto yra riba, kurią peržengęs žmogus negali daugiau nuodėmiauti. Kada ši riba yra pasiekama, siūloma malonė pasitraukia ir prasideda teismas.

Pasaulio Atpirkėjas sako, kad yra didesnės nuodėmės, nei tos, dėl kurių buvo sunaikinta Sodoma ir Gomora. Tie, kurie girdi Evangelijos kvietimą ir nuo jo nusisuka, yra žymiai kaltesni prieš Dievą, nei Sodomos slėnio gyventojai. Ir vis tik dar didesnė nuodėmė yra tų, kurie pripažįsta ir tiki Dievą, ir laikosį Jo įsakymų, tačiau neigia Kristų savo charakteriu ir savo kasdieniniu gyvenimu. Gelbėtojo perspėjimo šviesoje Sodomos likimas yra rimtas įspėjimas... visiems, kurie lengvabūdiškai elgiasi su iš dangaus siūsta šviesa bei privilegijomis. (Ten pat 162-165)

Dievo teismai netrukus bus išlieti į žemę. „Gelbėk savo gyvybę“, — yra Dievo angelų perspėjimas. Girdimi ir kiti balsai, sakantys: „Nesijaudink, nėra jokios priežasties ypatingai nerimauti“. Ramiai gyvenantys Cione šaukia „Ramybė ir saugumas“, kai tuo tarpu dangus skelbia, kad greitai nusidėjėlio laukia sunaikinimas. Lengvabūdis jaunimas, mėgstantis malonumus, į tokius perspėjimus žiūri kaip į tuščias pasakas ir su pašai pa nu jų nusisuka. Tėvai yra linkę manyti, kad jų vaikams yra viskas gerai ir visi ramiai miega. Taip buvo sunaikinant senąjį pasaulį ir ugnimi sunaikinant Sodomą ir Gomorą. Naktį, prieš sunaikinant, lygumos miestai lėbavo ir buvo šaipomasi iš Loto baimės ir perspėjimų. Tačiau būtent šie pašaipūnai žuvo ugnyje. Tą pačią naktį malonės durys buvo amžiams uždarytos nerūpestingiems ir piktiems Sodomos gyventojams. (5T 233, 234)

Tas pats balsas, perspėjęs Lotą palikti Sodomą, ragina ir mus „Išeikite iš jų ir atsiskirkite, — ... ir nelieskite netyrų daiktų“ (2 Kor 6, 17). Tie, kurie paklus šiam perspėjimui, suras prieglobstį. (2 SM 354)

„Prisiminkite Loto žmoną“. Lk 17,32.

Viena iš bėglių, išdrįsusi pažvelgti atgal į pasmerktą miestą, tapo Dievo nuosprendžio paminklu. Jei pats Lotas nebūtų parodęs abejojimo paklūstant angelų perspėjimui ir be jokių abejonių būtų pasukęs kalnų link, tai jo žmona taip pat būtų išsigelbėjusi. Jo pavyzdys būtų ją išgelbėjęs nuo nuodėmės, kuri nulėmė jos likimą. Tačiau jo delsimas ir abejonės pastūmėjo ją lengvabūdiškai pažiūrėti į dieviškąją perspėjimą. Nors jos kūnas buvo lygumoje, tačiau jos širdis liko Sodomoje, todėl kartu su ja ir žuvo. Ji sukilo prieš Dievą, nes Jo teismai palietė jos turtus ir vaikus. Nors jai ir buvo suteikta didelė privilegija, pakviečiant ją iš puolusio miesto, jai vis dėlto atrodė, kad su ja buvo žiauriai pasielgta, nes visas turtas, kuris buvo sukauptas per tiek metų, turėjo būti paliktas sunaikinimui. Vietoje to, kad su dėkingumu priimtų išgelbėjimą, ji išdidžiai žvelgė atgal, trokšdama tokio gyvenimo, kokį gyveno tie, kurie atmetė dieviškąją perspėjimą. Savo nuodėme ji parodė, kad yra neverta gyvybės, už kurios išsaugojimą ji taip mažai jautėsi dėkinga.

Mes turime būti atsargūs ir lengvabūdiškai nesielgti su Dievo taip maloningai suteiktu išgelbėjimu. Yra krikščionių, sakančių: „Aš nenorėčiau būti išgelbėtas, jei mano sutuoktinis ar vaikai nebus išgelbėti kartu su manimi“. Jie jaučia, kad dangus nebus dangumi, jei ten nebus tų, kurie yra tokie artimi. Bet ar tie, kurie puoselėja tokius jausmus, teisingai supranta savo santykius su Dievu Jo gerumo ir malonės jiems šviesoje? Ar jie pamiršo, kad yra surišti stipriausios meilės, garbės ir paklusnumo savo Kūrėjui ir Atpirkėjui ryšiais? Malonės kvietimas yra skirtas visiems ir vien dėl to, kad mūsų draugai atmeta Gelbėtojo meilę, ar mes nuo Jo nūsikusime taip pat?

Sielos atpirkimas yra brangus. Kristus sumokėjo begalinę kainą už mūsų išgelbėjimą, ir nė vienas, kuris supranta tos didelės aukos kainą arba sielos vertę, nenusisuks nuo Dievo siūlomos malonės vien dėl to, kad kiti pasirenka tai daryti. (PP 161,162)

„Bet dabar jie troško geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl Dievui negėda vadintis jų Dievu: Jis parengė jiems Miestą!“ Hbr 11,16.

Įžengdamas į Sodomą, Lotas buvo pasiryžęs nesusiteršti nuodėme ir apsaugoti savo šeimą. Tačiau jam akivaizdžiai nepasisekė ... Daugelis vis dar daro panašią klaidą... Jų vaikai yra apsupti gundymų ir labai dažnai sukuria tokią aplinką, kuri yra nepalanki pamaldumo ir tikėjimo charakterio formavimui. Netikėjimo, abejingumo religijos klausimais ir silpnos moralės atmosfera turi polinkį neutralizuoti tėvų įtaką. Nepaklusnumo tėvams ir dieviškojo autoriteto pavyzdžiai, visada yra prieš vaikų akis. Daugelis iš jų išvysto artimus santykius su netyraisiais ir netikinčiaisiais ir taip susieja savo likimą su Dievo priešais.

Pasirenkant namus, Dievas norėtų, kad mes atkreiptume dėmesį į moralinę ir religinę aplinką, kuri sups mus ir mūsų šeimas. Galime atsidurti sudėtingose situacijose, nes daugelis negali turėti tokios aplinkos, kokios norėtų, tačiau, kada tik mus pašauks pareiga, Dievas visą laiką padės mums išstovėti nepuolus, jei mes budėsime ir melsimės, pasitikėdami Dievo malone. Bet mums nereikėtų be reikalo sudaryti tokių nedėkingų situacijų tam, kad formuotųsi krikščioniškas charakteris...

Tie, kurie užtikrina savo vaikams pasaulietiškus turtus ir garbę amžinųjų vertybių kaina, galiausiai pamatys, kad šie privalumai yra baisi netektis. Kaip Lotas, daugelis mato savo vaikų pražūtį ir patys vos išsaugo savo sielas. Jų viso gyvenimo darbas nueina niekais, o gyvenimas yra niekam tikęs. Jei jie būtų naudojęsi tikrąja išmintimi, jų vaikai būtų turėję mažiau pasaulietiškos prabangos, tačiau būtų užsitikrinę savo amžinojo paveldo dalį. Paveldas, kurį pažadėjo Dievas Savo žmonėms, yra ne iš šio pasaulio...

Čia mes turime gyventi lyg keleiviai ir svečiai, jei norime gauti „geresnę tėvynę, tai yra dangiškąją“. (Ten pat 168-170)

„Tikėdamas Abraomas atnašavo Izaoką, kai buvo mėginamas. Jis ryžosi paaukoti net viengimį sūnų — jis, kuris buvo gavęs pažadus, kuriam buvo pasakyta: Tau bus duoti palikuonys iš Izaoko. Jis suprato, kad Dievui įmanoma prikelti net mirusius, todėl atgavo sūnų kaip įvaizdį“. Hbr 11,17-19

Dievas pakvietė Abraomą tapti ištikimųjų tėvu, o jo gyvenimas turėjo tapti tikėjimo pavyzdžiu ateinančioms kartoms. Nuslėpdamas tai, kad Sara buvo jo žmona ir savo ryšiais su Hagara Abraomas parodė nepasitikėjimą Dievu. Tam, kad jis galėtų pasiekti aukščiausią standartą, Dievas leido patirti dar vieną išbandymą, kokį kada nors yra tekę patirti žmogui. (Ten pat 147)

Viešpats tarė jam, sakydamas: „*Imk Izaoką, savo viengimį sūnų, kurį tu myli...paaukok jį kaip deginamąją auką*“. Pagyvenusio žmogaus širdis apmirė. Jei mylintis tėvas būtų netekęs tokio sūnaus dėl ligos, skausmas būtų širdį veriantis ir liūdesys prislėgtų jo žilą galvą. Tačiau dabar jam yra paliepta savo paties rankomis pralieti brangų kraują. Tai jam atrodė neįmanoma. Abraomas buvo palaužtas senatvės, bet tai neatleido jo nuo pareigos. Jis griebėsi tikėjimo lazdos ir tylioje agonijoje paėmęs pačiame žydėjime vaiko ranką, išėjo vykdyti Dievo žodžio...

Abraomas nesuabejojo tuo, kad Dievo pažadai gali būti įgyvendinti, jei Izaokas bus nužudytas. Jis nepradėjo ginčytis su savo skaudančia širdimi, bet iki galo įgyvendino dievišką paliepiamą. Ir kai peilis jau buvo pasiruošęs perskruosti virpantį vaiko kūną, pasigirdo žodžiai: „*Nekelk rankos prieš berniuką, — tęsė, -nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti Man savo vienturtį sūnų.*“ (Pr 22,12). (4T 144,145)

Šis Abraomo tikėjimo poelgis yra užrašytas dėl mūsų. Jis moko mus pasitikėjimo Dievo reikalavimais, kad ir kokie artimi ar skaudūs jie bebūtų, moko vaikus tobulo paklusnumo tėvams ir Dievui. Abraomo klusnumas mums parodo, kad nėra nieko per daug brangaus, ką galėtume atiduoti Dievui. (3T 368)

„Ji atsakė: „Aš esu duktė Betuelio, Milkos sūnaus, kuri ji pagimdė Nahorui.“ Pr 24,24.

Izaoko charakteryje atsispindėjo jau įpročiu Abraomui tapęs tikėjimas ir paklusnumas Jo valiai. Tačiau jaunuolis turėjo mylinčią širdį ir netvirtą valią. Susivienijus su tais, kurie nebijo Dievo, jis būtų patekęs į pavojų paaukoti principus dėl ramybės. Abraomui buvo ypatingai svarbu žmonos parinkimas savo sūnui. Jis troško, kad Izaokas susituoktų su ta, kuri nevestų jo tolyn nuo Dievo...

Nuo Kaino iki jo dienų Abraomas pastebėjo pasekmes tokių santuokų, kai tuokėsi tikintieji su nebijančiais Dievo. Prieš akis stovėjo ir jo paties susijungimas su Hagara bei vėlesnių Izmaelio ir Loto santuokų rezultatai. Abraomo ir Saros tikėjimo trūkumas, teisingo sėklos susimaišymas su bedieviu, privedė prie Izmaelio gimimo. Tėvo įtakai savo sūnui pastoviai priešinosi motinos stabmeldžių giminė ir Izmaelio ryšiai su pagoniškomis šeimomis...

Loto žmona buvo savanaudiška ir nereligiinga moteris, ir dėka jos įtakos jos vyras buvo pastūmėtas atsiskirti nuo Abraomo. Jei ne ji, Lotas nebūtų likęs Sodomoje ir atstūmęs išmintingo ir Dievo bijančio patriarcho patarimo...

Ne vienas, kuris bijosi Dievo, negali susieti savęs su tuo, kuris Jo nebijo, taip nesukeldamas sau pavojaus. „Argi du žmonės eina kartu, jei nėra susitarę?“ (Am 3, 3). Santuokos laimė ir gerovė priklauso nuo abiejų pusių vienybės. Tačiau tarp tikinčiojo ir netikinčiojo yra radikalūs skonio, polinkių ir tikslų skirtumai. Jie tarnauja dviem šeiminkams, tarp kurių negali būti jokios santarvės. Kad ir kokie tyri ir teisingi būtų žmogaus principai, netikinčio draugo įtaka turės tendenciją vesti tolyn nuo Dievo... Dievo nurodymas yra „Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendra tarp teismo ir nuodėmės? Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos?“ (2 Kor 6,14,17.18). (PP 171-175)

„Viešpats, dangaus Dievas, Kuris paėmė mane iš mano tėvo namų ir iš mano gimtojo krašto, Kuris priesaika patvirtino man padarytą pažadą: „Tavo palikuonims duosiu šį kraštą“, Jis nusiųs angelą pirma tavęs, ir tu gausi ten žmoną mano sūnui.“ Pr 24,7.

Izaokas buvo didžiai Dievo pagerbtas, tapdamas paveldėtoju pažadų, per kuriuos turėjo būti palaimintas visas pasaulis. Ir vis dėlto, būdamas keturiasdešimties, jis pakluso tėvo sprendimui pavesti savo patyrusiam ir Dievo bijančiam tarnui išrinkti jam žmoną. Šios santuokos pasekmė, kaip tai aprašyta Biblijoje, yra švelnus ir nuostabus šeimyninės laimės pavyzdys: „Izaokas tuomet nusivedė ją j savo motinos Saros palapinę, vedė Rebeką, ir ji tapo jo žmona. Izaokas mylėjo ją ir rado paguodos po savo motinos mirties.“ (Pr 24,67).

Koks kontrastas yra tarp to kelio, kuriuo ėjo Izaokas ir to, kurį renkasi šios dienos jaunimas ir netgi krikščionys! Per daug dažnai jauni žmonės jaučia, kad jų meilės reikaluose reikia tartis su pačiu savimi, ir kad nei Dievas, nei tėvas neturi teisės ir balso. Dar ilgai prieš jiems subręstant jie mano patys esą sugebantys daryti sprendimus be jų tėvų pagalbos... Daugelis patyrė visišką nesėkmę šiame gyvenime ir neteko bet kokios vilties į amžinąjį gyvenimą. (Ten pat 175,176)

Jei egzistuoja dalykų, reikalaujančių atidaus dėmesio ir kuriuos sprendžiant turėtų būti ieškoma labiau patyrusių ir vyresnių žmonių patarimo, tai toks yra santuokos klausimas. Jei kada nors reikėjo Biblijos kaip patarėjo, arba jei yra būtina ieškoti dieviškos pagalbos maldoje, tai pirmiausia prieš ruošiantis žengti šitą žingsnį, kuris šiame gyvenime sujungs du žmones kartu. (Ten pat 175)

„Kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje.“ Fil 2, 15.

Abraomas buvo gerbiamas aplinkinių tautų kaip galingas kuni-gaikštis bei kaip sumanus ir išmintingas vadovas. Jis neat-siribojo nuo kaimynų. Jo gyvenimas ir charakteris, tokie skirtingi nei stabų garbintojų, iškalbingai liudijo apie tikrąjį tikėjimą. Jo ištikimybė Dievui buvo nepajudinama, kai tuo tarpu jo gerumas ir palankumas kėlė pasitikėjimą ir draugiškumą, o jo nesuteptas didingumas reikalavo pagarbos.

Jo religija nebuvo paslėpta lyg koks lobis, kuriuo savininkas galėtų pavydžiai gėrėtis vienas. Tikroji religija nėra tokia, nes tokia dvasia prieštarauja Evangelijos principams. Kristui gyvenant širdyje yra neįmanoma nuslėpti Jo buvimo šviesos arba kad ta šviesa nublanktų. Priešingai, diena iš dienos ji taps ryškesnė ir ryškesnė, kada nuodėmės ir savanaudiškumo migla, dengianti sielą, bus išsklaidyta ryškios teisumo saulės spindulių.

Dievo žmonės yra Jo atstovai žemėje ir Jis nori, kad būtų šviesa moralinėje pasaulio tamsoje.

Išmėtyti po visą šalį, kaimus ir miestus, jie yra Dievo liudytojai, tarpininkai, per kuriuos Jis supažindins netikintį pasaulį su Savo valia ir Jo malonės stebuklais. Tai yra Jo planas, kad visi, tapę išganymo dalininkais, būtų Jo misionieriai. Krikščioniškas pamaldumas pasauliui atstoja standartą, pagal kurį jis sprendžia apie Evangeliją. Išverti sunkumai, gausios palaimos, įpročiu tapęs romumas, gailestingumas ir meilė yra ta šviesa pasauliui, kuri šviečia charakteryje, parodydama kontrastą tarp šviesos ir tamsos, kylančios iš įgimtos širdies savanaudiškumo. (Ten pat 133, 134)

„Kai berniukai užaugo, Ezavas buvo įgudęs medžiotojas, laukus mėgstąs vyras, tuo tarpu Jokūbas — tylus, mėgstąs būti namie prie palapinių.“ Pr 25, 27.

Izaoko sūnūs dvyniai — Jokūbas ir Ezavas, buvo visiškai skirtingi savo charakteriais ir gyvenimo būdu... Suaugęs Ezavas priprato tenkinti visus savo troškimus, o visas jo dėmesys buvo sutelktas į dabartį. Nemėgstantis suvaržymų, jis mėgavosi laukine medžioklės laisve ir jau anksti pasirinko medžiotojo gyvenimą. Vis tik jis buvo tėvo numylėtinis. Mėgstantis tylą ir ramybę, narsus ir gyvybingas jo vyresnysis sūnus drąsiai klajojo po laukus ir dykumas, grįždamas namo su laimikiu savo tėvui ir jaudinančiais pasakojimais apie jo nuotykių pilną gyvenimą.

Uolus, rūpestingas, susimąstęs ir visą laiką galvojantis daugiau apie ateitį, nei apie dabartį, Jokūbas buvo patenkintas gyvenimu namuose ir darbu, besirūpinant gyvuliais ir žemės ūkio darbais. Motina vertino jo atkaklumą, taupumą ir apdairumą. Jo jausmai buvo gilūs ir stiprūs. O jo nuolatinis dėmesys suteikė jai daug daugiau džiaugsmo, nei audringi, tačiau reti Ezavo jausmų protrūkiai...

Jokūbas iš savo motinos sužinojo, kad, anot dieviško pažado, pirmagimystės teisės turės atitekti jam. Ši žinia pripildė jį neapsakomo troškimo gauti tas privilegijas, kurias ji suteiks. Jis troško užvaldyti ne savo tėvo turtus, bet gauti dvasinės pirmagimystės teises. Bendrauti su Dievu taip, kaip tai darė teisusis Abraomas, aukoti deginimo auką už savo žemę, tapti išrinktųjų žmonių ir pažadėtojo Mesijo protėviu ir paveldėti neišnykstančius turtus, slypinčius sandoros palaimose — buvo privilegijos, kurios jaudino pačius karščiausias jo troškimus.

Nors Jokūbas amžinąsias palaimas vertino aukščiau žemiškųjų, jis vis dėlto neturėjo praktinio Dievo, Kurį gerbė, pažinimo. Jo širdis nebuvo atnaujinta dieviškos malonės. Jis tikėjo, kad pažadai, skirti jam, nebus įgyvendinti tol, kol Ezavui priklausė pirmagimio teisės. Jis visą laiką ieškojo būdų, kaip atgauti tą palaimą, į kurią jo brolis žiūrėjo taip lengvabūdiškai. Tuo tarpu jam ji buvo labai svarbi. (Ten pat 177-179)

„Tuomet Jokūbas davė Ezavui duonos ir lęšių sriubos. Jis pavalgė, atsigėrė, pakilo ir nuėjo sau. Tiek Ezavui terūpėjo jo pirmagimystė.“ Pr 25, 34.

Ezavas neturėjo jokio palinkio į religini gyvenimą, jame nebuvo meilės dvasingumui. Reikalavimai, atėję kartu su dvasine pirmagimyste, jam buvo nepageidaujami ir netgi nemalonūs apribojimai. Dievo Įstatymas, kuris buvo sandoros su Abraomu sąlyga, Ezavui buvo kaip sunkus jungas. Užvaldytas savanaudiškumo, jis netroško nieko, išskyrus laisvės daryti ką nori. Jam džiaugsmas buvo jėga ir turtai, puotos ir pasilinksminimai. Jis žavėjosi nevaržoma savo laukinio ir klajokliško gyvenimo laisve. (Ten pat 178)

Yra daug panašių į Ezavą. Jis atstovauja tokią grupę, kuri turi ypatingas ir vertingas palaimas, kaip antai — amžinąjį paveldą, gyvybę, kuri yra tokia ilgaamžė, kaip ir Dievo, visatos Kūrėjo, neišmatuojamą laimę ir amžiną šlovę, tačiau, kurie taip ilgai nuolaidžiavo savo apetitams, aistroms ir polinkiams, kad prarado sugebėjimą atskirti ir įvertinti amžinuosius dalykus.

Ezavas jautė ypatingai didelį troškimą vienam patiekalui, jis taip ilgai sau nuolaidžiavo, kad jau nebejautė jokio poreikio nususukti nuo šio gundančio ir geidžiamo maisto. Jis taip ilgai apie tai galvojo, visiškai nesistengdamas atsispirti savo apetitui, kol apetito galia... jį užvaldė ir jis jau įsivaizdavo, kad turėtų daug nemalonumų, o gal net ir mirtų, jei negautų pamėgto patiekalo. Kuo ilgiau jis apie tai mąstė, tuo stiprėjo jo troškimas, kol jo pirmagimystės teisė, buvusi šventa, neteko savo vertės ir šventumo. (2T 38)

Ezavas patyrė savo gyvenimo krizę nieko apie tai nenujusdamas. Tai, ką jis laikė visiškai nereikšmingu dalyku, buvo poelgis, atskleidęs vyraujančius jo charakterio bruožus. Tai parodė jo pasirinkimą, parodė, kaip jis iš tiesų vertina tai, kas buvo šventa, kas turėjo būti šventai puoselėjama. Dėl mažo nuolaidžiavimo esamoms reikmėms, jis pardavė savo pirmagimystės teises, o tai nulėmė po to ir visą likusio gyvenimo kryptį. (1BC 1094, 1095)

Ezavas atstovauja tuos, kurie neparagavo jiems skirtų privilegijų, nupirktų jiems už begalinę kainą, bet pardavė savo pirmagimystės teises dėl kokio nors apetito tenkinimo ar meilės turtams. (Ten pat 1095)

„Pavesk Viešpačiui savo kelius, pasitikėk Juo, ir Jis tau padės.“ Ps 37, 5

Izaokas Ezavą mylėjo labiau nei Jokūbą. Jausdamas, kad greitai teks mirti, jis paprašė Ezavo paruošti jam mėsos, kad galėtų jį palaiminti prieš mirdamas... Rebeka išgirdo Izaoko žodžius ir prisiminė žodžius Viešpaties „vyresnysis tarnaus jaunesniajam“. Ji žinojo, kad Ezavas nerūpestingai vertino pirmagimystę ir pardavė ją Jokūbui...

Rebeka žinojo apie Izaoko meilę Ezavui ir nusprendė, kad įkalbinėjimas nepakeis jo tikslų. Vietoje to, kad pastikėtų Dievu, valdančiu visus įvykius, ji įkalbėjo Jokūbą apgauti savo tėvą, tuo parodydama savo tikėjimo trūkumą...

Jei Ezavas būtų gavęs savo tėvo palaiminimą, skirtą pirmagimiui, jo malonė būtų atėjusi tik nuo Visagalio Dievo. Priklausomai nuo pasirinkto kelio Jis būtų palaiminęs jį klestėjimu arba užleidęs jam negandą. Jei jis būtų mylėjęs ir gerbęs Dievą taip kaip teisusis Abelis, jis būtų Dievo priimtas ir palaimintas. Jei kaip Kainas jis nebūtų rodęs pagarbos Dievui ir Jo įsakymams, o sekęs savo nedoru keliu, jis nebūtų gavęs palaiminimo iš Dievo, bet būtų atstumtas taip, kaip buvo atstumtas Kainas. Jei Jokūbas gyvens teisingai, mylės ir gerbs Dievą, jis bus Dievo palaimintas ir Dievo dosni ranka bus su juo, netgi jei jis ir negavo palaiminimo ir privilegijų, paprastai duodamų pirmagimiui. (SR 88, 89)

Jokūbas ir Rebeka įgyvendino savo tikslą, tačiau savo apgavyste atnešė tik nelaimės ir liūdesį. Tėvas pasakė, kad Jokūbas gauna pirmagimystės teises, bet jei jie būtų su pasitikėjimu laukę, kada Dievas dirbs dėl jų, tai Jo žodis būtų buvęs įgyvendintas tinkamu laiku. Tačiau, kaip ir daugelis vadinančių save Dievo vaikais, jie nenorėjo palikti visa tai Dievo rankose. Rebeka karčiai atgailavo už netinkamą patarimą, kurį davė savo sūnui, ir kuris juos išskyrė, kad ji jau niekada nematė jo veido. (PP 180)

„Jūs žinote, kad jis ir paskui, norėdamas gauti palaiminimą, buvo atmestas ir nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.“ Hbr 12,17.

Vos tik Jokūbui išėjus, į tėvo palapinę įžengė Ezavas. Nors jis jau buvo pardavęs pirmagimystės teisę ir tai patvirtinęs tvirta priesaika, tačiau dabar jis buvo pasiryžęs užsitikrinti šias palaimas, nežiūrint į savo brolio reikalavimus. Kartu su dvasine pirmagimyste buvo susijusi ir laikinoji, kuri padarytų jį šeimos galva ir suteiktų jam dvigubą dalį tėvo turtų. Štai kokias palaimas jis užsitikrintų...

Ezavas nerūpestingai vertino palaimą, kai ji buvo šalia jo, bet troško ją gauti dabar, kai ji buvo palikusi jį amžiams. Sukilo visa jo aistringa ir impulsyvi prigimtis. Jo skausmas ir pyktis buvo siaubingi. Su neapsakomu skausmu jis sušuko: „Palaimink ir mane, mano tėve..!“

Taip lengvai išmainęs pirmagimystės teisę, dabar jos nebegalėjo atgauti. „Už valgio kąsnį“, už patenkinto apetito akimirka, tas, kuris niekada nebuvo varžomas, Ezavas pardavė savo paveldą. Jis pamatė savo beprotybę, bet jau buvo per vėlu atgauti palaiminimą...

Ezavas neprarado teisės per atgailą ieškoti Dievo palankumo, bet jis negalėjo rasti priemonių, kaip atgauti pirmagimio teises. Jo liūdesį sukėlė ne supratimas nuodėmės, jis nenorėjo būti suderintas su Dievu. Jis liūdėjo dėl nuodėmės pasekmių, bet ne dėl pačios nuodėmės. (Ten pat 180,181)

Atgaila yra liūdesys dėl nuodėmės ir nususukimas nuo jos. Neatsisakydami nuodėmės, mes nepamatysime jos nuodėmingumo ir jei nenusisuksime nuo jos širdyje, nebus tikrų pokyčių gyvenime.

Yra daug tokių, kurie nesupranta tikros atgailos prigimties. Daugelis gailisi dėl nuodėmės ir netgi kažką keičia išorėje, nes jie bijo, kad jų neteisingas poelgis gali suteikti jiems skausmo, tačiau tai nėra atgaila, apie kurią kalba Biblija. Jie apverkia kančią, o ne pačią nudėmę. Toks buvo ir Ezavo liūdesys, kada jis matė, kad pirmagimio teisės neteko amžiams. (SC 23)

„Jis sapnavo. Žiūri, stovi laiptai ant žemės, o jų viršus siekia dangų, ir Dievo angelai laipioja jais aukštyn ir žemyn.“ Pr 28,12.

Bijodamas Ezavo keršto ir gelbėdamas savo gyvybę, Jokūbas pabėgo iš savo tėvo namų, tačiau su savimi jis išsinešė ir tėvo palaiminimą. Izaokas atnaujino jam sandoros pažadą ir liepė kaip pažado paveldėtojai ieškoti sau žmonos iš jo motinos šalies Mesopotamijoje. Vis tik su dideliu nerimu širdyje Jokūbas išvyko į savo vienišą kelionę. Tik su lazda rankoje jis privalo keliauti šimtus mylių per klajoklių genčių apgyvendintą kraštą. Baikštus ir su apsunkinta sąžine, jis vengė žmonių, bijodamas, kad tai gali atsekti jo įpykęs brolis. Jis baiminosi, kad amžiams prarado palaiminimą, kurį Dievas buvo ketinęs duoti jam, o šėtonas buvo čia pat, apsupdamas jį gundymais...

Nusivylimo tamsa slėgė jo sielą, jis nedrįso netgi melstis. Tačiau jis buvo toks vienišas, kad kaip niekada anksčiau jautė Dievo apsaugos poreikį. Su ašaromis ir giliu nusižeminimu jis išpažino savo nuodėmę ir maldavo kokio nors įrodymo, kad nėra visiškai paliktas... Dievas neapleido Jokūbo. Jo malonė vis dar buvo šalia Jo, klystančio ir nepatiklaus tarno. Dievas su užuojauta atskleidė tai, ko Jokūbui reikėjo labiausiai — Gelbėtoją...

Išvargintas kelionės, keleivis atsigulė ant žemės, akmuo atstojo jam pagalvę. Miegodamas jis regėjo keistus, spindinčius laiptus, kurie prasidėjo nuo žemės ir kilo iki dangaus. Laiptais aukštyn ir žemyn laipiojo angelai. Jų viršje buvo šlovės Viešpats...

Gilioje nakties ramybėje Jokūbas pabudo iš miego. Šviesaus sapno vaizdai išnyko. Jo žvilgsnį pagavo sunkūs kalnų siluetai, o virš jų pilnas žvaigždžių spindintis dangus. Tačiau jis jautė įsitikinimą, kad Dievas buvo su juo. Nematomas buvimas užpildė vienatvę. *„Iš tikrųjų Viešpats yra šioje vietoje, — tarė jis, — bet aš to nežinojau... Tai ne kas kita kaip Dievo namai ir dangaus vartai. (PP183-187)*

„Ir šis akmuo, kurį pastačiau kaip paminklą, bus Dievo namai. O iš viso, ką Tu man duodi, tikrai atseikėsiu Tau dešimtinę.“ Pr 28,22.

Pagal tuometinį paprotį pažymėti stambius įvykius Jokūbas pastatė paminklą Dievo malonei, kad, kada tik jis eis šiuo keliu, galėtų apsistoti šioje šventoje vietoje ir pagarbinti Viešpatį... „Tuomet Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: „Jei Dievas pasiliks su manimi, saugodamas mane kelionėje, kurią pradedu, ir duos man duonos ir drabužių apsilikti, idant sugrįžčiau ramybėje vėl į tėvo namus, tai Viešpats bus mano Dievas, ir šis akmuo, kurį pastačiau kaip paminklą, bus Dievo namai. O iš viso, ką Tu man duodi, tikrai atseikėsiu Tau dešimtinę.“ Pr 28, 20-22.

Jokūbas nesistengia čia sudaryti sandėrio su Dievu. Viešpats jam jau buvo pažadėjęs gerovę. Ši priesaika tai atsakas širdies, pilnos pagarbos Dievo meilei ir malonės užtikrinimui. Jokūbas jautė, kad Dievas turi atitinkamus reikalavimus jam, kuriuos jis turi pripažinti ir kad už suteiktą Dievišką palankumą yra reikalingas kažkoks atsakymas. Taip ir kiekviena mums išlieta palaima kviečia atsiliepti į visų malonių Autorių. Krikščionis dažniau turėtų peržiūrėti savo gyvenimą ir su pagarba prisiminti, kada Dievas jam padėjo praeityje, palaikė, kai buvo sunku, atvėrė duris prieš akis, kai atrodė aplink tik tamsa ir atgaivino, kada jis buvo išsekęs. Visa tai jam turėtų būti įrodymu, kad dangiškieji angelai rūpinasi juo. Matydamas visus šiuos nesuskaičiuojamus įrodymus, jis su nuolankia ir didinga širdimi dažniau turėtų paklausti: „Kuo galiu atsilyginti Viešpačiui už visą, ko Jis dosniai man davė?“ (Ps 116,12).

Mūsų laikas, mūsų turtai, mūsų nuosavybė turi būti pašvęsta Tam, Kuris patikėjo mums šias palaimas. Kad dėl mūsų Dievas stebuklingai veikia arba mums yra suteikiamas naujas ir tikras palankumas, tai mes savo dėkingumą turime išreikšti ne vien žodžiais, bet, kaip ir Jokūbas, dovanomis bei aukomis, skirtomis Jo reikalams. Kaip pastoviai mes gauname Dievo palaimas, taip pastoviai mes turime duoti. (Ten pat 187,188)

Kovas

[62]

SEPTYNI TRUMPI METAI, Kovo 1

„Jokūbas išstarnavo už Rachelę septynerius metus, bet jie atrodė jam tarsi keletas dienų taip labai ją mylėjo.“ Pr 29,20

Kaip skyrėsi jo [Jokūbo] atvykimas nuo Abraomo tarno pasiro-dymo beveik prieš šimtą metų?

Tarnas atvyko su palydovais, sėdinčiais ant kupranugarių, kurie nešė daug dovanų iš aukso, sidabro. Dabar sūnus buvo vienas pėsčias keliautojas, neturintis nieko, išskyrus lazda. Kaip ir Abraomo tarnas, Jokūbas sustojo prie šulinio, prie kurio ir sutiko Labano dukterį Rachelę... Nors jis atėjo neturėdamas nieko ir apleistas, keletas savaičių parodė jo vertę ir sumanumą, ir jis buvo priverstas ilgiau apsistoti. Buvo susitarta, kad už Rachelės ranką, jis atitarnaus Labanui septynerius metus.

Anksčiau paprotys reikalavo, kad jaunikis, prieš sudarydamas santuokos sutartį, sumokėtų pinigų sumą arba atsilygintų kita nuosavybe savo žmonos tėvui. Tai buvo laikoma santuokinių ryšių apsauga... Tačiau būdavo pasirūpinama ir tais, kurie neturėdavo kuo sumokėti už savo žmoną. Jiems būdavo leidžiama atidirbti mylimos dukters tėvui tokį laikotarpį, kokio reikalavo kraičio vertė. Kada vyras būdavo ištikimas savo darbe ir kitais atžvilgiais įrodėdavo savo vertę, jis galėdavo gauti dukterį sau į žmonas. Dažniausiai kraičis, kurį tėvas gaudavo, būdavo atiduodamas nuotakai per vestuves...

Šis senovinis paprotys, nors kartais ir nepaisomas, kaip, pavyzdžiui, Labano atveju, sulaukdavo gerų rezultatų. Kada būsimajam jaunikiui reikėdavo tarnauti dėl savo nuotakos, taip būdavo apsaugoma nuo skubotos santuokos ir tai tapdavo galimybe patikrinti meilės gilumą, o taip pat ir pasirūpinti šeima. Mūsų laikais iškilo daug blogio darant viską atvirkščiai. Dažnai atsitinka taip, kad žmonės prieš vedybas yra labai mažai susipažinę su vienas kito įpročiais ir polinkiais, ir kalbant apie kasdieninį gyvenimą, jie beveik nepažįsta vienas kito, kai susijungia prie altoriaus. Daugelis per vėlai pamato, kad jie neatitinka vienas kito, o jų santuokos pasekmė yra visą gyvenimą besitęsiantis skausmas. (PP 188,189)

„Matydamas negališ jo įveikti, tas vyras taip sudavė jam į šlaunies įdubą, kad Jokūbo šlaunis, jam besigalynėjant su tuo vyru, išsinarino.“ Pr 32,26.

Savo didžiausios gyvenimo krizės metu Jokūbas meldėsi. Jis buvo pripildytas vieningo tikslo — ieškoti charakterio pasikeitimo. (MB 144)

Tai buvo nuošalioje kalnų vietovėje, kurioje buvo pilna laukinių žvėrių bei plėšikų ir žmogžudžių slėptuvių. Vienišas ir neapsaugotas Jokūbas gilioje kančioje klaupėsi ant žemės... Jis su ašaromis ir karštais maldavimais meldėsi Dievui. Staiga jis ant savęs pajuto uždėtą stiprią ranką. Jis manė, kad tai priešas, bandantis atimti jam gyvybę ir bandė išsilaisvinti iš užpuoliko glėbio.

Tamsoje grūmėsi dviese. Nebuvo ištarta nė žodžio. Jokūbas dėjo visas pastangas ir neatsipalaidavo nė akimirksniui. Jam kovojant dėl savo gyvybės, kaltės jausmas slėgė jo sielą. Prieš jį iškilo jo nuodėmės, atskyrusios jį nuo Dievo. Tačiau visoje šioje kančioje jis prisiminė Dievo pažadus ir jo širdis prisipildė malonės prašymo. Kova vyko iki aušros, kai nepažįstamasis savo pirštu palietė Jokūbo šlaunį, ir šis akimirksniu tapo luošas. Dabar patriarchas suprato savo priešininko tikrąją prigimtį. Jis žinojo, kad kovojo su dangiškuoju pasiuntiniu, ir štai todėl netgi nežmoniškos pastangos neleido jam pasiekti pergalės. Tai buvo Kristus, „Sandoros Angelas“, kuris pasirodė Jokūbui. Patriarchas buvo sužalotas ir kentė stipriausią skausmą, tačiau Jo nepaleido...

Jis prašė: „leisk man eiti, nes aušra jau pasirodė“. Jei tai būtų išdidus ir akiplėšiškas pasitikėjimas, Jokūbas būtų sunaikintas akimirksniu. Bet tai buvo pasitikėjimas to, kuris išpažįsta savo paties nevertumą, tuo pat metu pasitikėdamas sandoros besilaikančio Dievo ištikimybe. (PP 196,197)

Tai, dėl ko Jokūbas tuščiai kovojo savo jėgomis, buvo laimėta per atsidavimą ir nepajudinamą tikėjimą. (MB 144)

JOKŪBO BĒDŪ METAS, Kovo 3

„Nelaimē! Toji diena tokia didinga kad jokia kita jai neprilygs. Ji — nelaimēs metas Jokūbui, tačiau nuo jos bus jis išgelbētas.“ Jer 30,7

Sis bēdŭ metas pasidēs tada, kada Kristus baigs Savo tarpi-ninkavimā dēl žmoniŭ. Tuo metu kiekvieno žmogaus likimas jau bus nulemtas. Nebus jokio suderinimo kraujo apsivalyti nuo nuodēmiŭ...

Tada Dievo Dvasia bus paimta nuo žemēs. Kaip Jokūbui grēsē mirties pavojus nuo jo įpykusio brolio, taip ir Dievo žmonēs atsidurs pavojuje, kada bedieviai stengsis juos sunaikinti. Kaip patriarchas visā naktį kovojo dēl išsigelbėjimo iš Ezavo rankos, taip ir Dievo teisieji dieną naktį šauksis Dievo, Kuris išgelbētų juos nuo apsupusių priešų...

Kada Jokūbas savo kančioje įsikibo į angelą ir su ašaromis jo maldavo, dangiškas pasiuntinys, išbandydamas jo tikėjimą, priminė jo nuodēmę ir ketino nuo jo pasišalinti. Bet Jokūbas nenusileido. Jis žinojo, kad Dievas yra gailestingas ir pasitikėdamas pilnai atsidavė Jo gailestingumui. Jis parodė atgailą dēl nuodēmės ir maldavo išgelbėjimo. Peržvelgus visą savo gyvenimą, jam beveik viskas atrodė beviltiška, tačiau tvirtai buvo įsitikinęs angelu sargu ir tol meldėsi, kol patyrė pergalę.

Toks bus ir Dievo žmoniŭ patyrimas jų paskutinėje kovoje su blogio jėgomis. Dievas išmėgins jų tikėjimą, jų atkaklumą, jų pasitikėjimą Jo galia juos išgelbėti. Šėtonas bandys juos išgąsdinti mintimis, kad jie yra beviltiški, kad jų nuodēmės buvo per didelės, kad jiems būtų atleista. Jie giliai pajus savo nepastovumą, o jiems peržiūrint savo gyvenimus, jų viltys vis blės. Tačiau prisimindami didžią Dievo malonę ir savo nuoširdžią atgailą, jie remsis Jo pažadais, duotais per Kristų bejėgiams ir atgailaujantiems nusidėjėjams. Jų tikėjimas nesusvyruos vien dēl to, kad į jų maldas nebuvo akimirksniu atsakyta. Jie laikysis įsikibę į Dievą taip, kaip Jokūbas laikėsi įsikibęs į angelą, o jų sielose skambės žodžiai: „*Aš nepaleisiu Tavęs tol, kol Tu manęs nepalaiminsi.*“ (PP 201, 202)

„O tas paklausė: „Kuo tu vardu?“ — „Jokūbas,“ — atsakė šis.“ Pr 32,28.

Jei Jokūbas jau anksčiau nebūtų atgailavęs dėl savo nuodėmės, kad per apgavystę pasisavino pirmagimio teisę, tai Dievas nebūtų išgirdęs jo maldos ir maloningai išgelbėjęs jo. Taip ir priespaudos metu, jei Dievo žmonių, kankinamų baimės ir skausmo, atmintyje iškilus nuodėmės, dėl kurių nebuvo atgailauta, jie bus nugalėti, nusivylimas palauš jų tikėjimą ir jie nebeturės pasitikėjimo prašyti Dievo išgelbėjimo. Tačiau giliai jausdami savo nevertumą, jie nebeturės jokių nuodėmių, dėl kurių reikėtų atgailauti. Jų nuodėmės jau buvo nuplautos Kristaus krauju ir jų nebeliko net atmintyje....

Visi, kurie bando pateisinti ar nuslėpti savo nuodėmes, neatgailauja dėl jų ir jiems nėra jos atleidžiamos, kurie leidžia joms išlikti dangiškoje knygoje, bus šėtono nugalėti. Kuo aukštesnę padėtį jie užima ir kuo vertingesnė yra jų užimama vieta, tuo liūdnesnis yra jų kelias Dievo akyse ir tuo labiau yra tikėtinas gundytojo triumfas.

Jokūbo istorija yra užtikrinimas visiems, kad Dievas neatmes tų, kurie buvo pasidavę nuodėmei, tačiau nuoširdžiai atgailaudami sugrįžo pas Jį. Ko Jokūbas nesugebėjo gauti savo jėgomis, tai pasiekė pasitikėjimu ir atsidavimu. Taip Dievas pamokė Savo tarną, kad vien tik dieviška malonė ir galia gali duoti jam palaimų, kurių jis siekė. Taip bus ir su gyvenančiais paskutinėmis dienomis. Kada pavojai apsups juos ir nusivylimas skverbsis į sielą, jie turės visiškai priklausyti nuo to, kas buvo pasiekta suderinimu... Nė vienas nežus tai darydamas...

Jokūbas nugalėjo dėl to, kad buvo atkaklus ir ryžtingas... Būtent darbu mes turime išmokti šią pamoką apie pergalingą maldą ir nepasiduodantį tikėjimą. Didžiausios pergalės Kristaus bažnyčiai ar asmeniškai krikščioniui yra ne tos, kurias pasiekiamos dėka talento, išsilavinimo ar žmonių palankumo. Bet tos, kurias yra pasiekiamos bendravime su Dievu, kada uolus ir karštas tikėjimas įgauna galingą trauką, pilną jėgos. (Ten pat 202, 203)

„Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlidus.“ Ef 4, 32.

Jokūbui kovojant su angelu, kitas dangiškasis pasiuntinys buvo pasiūstas pas Ezavą. Sapne Ezavas regėjo savo brolių, kuris jau dvidešimt metų gyveno ištremtas iš tėvo namų. Jis stebėjo jo liūdesį, sužinojus dėl motinos mirties. Jis matė jį apsuptą Dievo angelų. Ezavas papasakojo sapną kareiviams ir liepė jiems nieko nedaryti Jokūbui, nes jo tėvo Dievas buvo su juo.

Galiausiai, dvi stovyklos priartėjo viena prie kitos, — kariai, vadovaujami savo patyrusio vado ir Jokūbas su savo žmonomis ir vaikais, lydimi piemenų ir tėvo tarnų, taip pat didelės gausybės galvijų.

Pasiremdamas lazda, patriarchas žengė į priekį, pasitikdamas kareivių būrį. Po kovos su angelu, sužeistas ir išblyškęs, jis ėjo lėtai ir skausmingai, sustodamas po kiekvieno žingsnio, tačiau jo veidas spindėjo džiaugsmu ir ramybe.

Pamatęs luošą brolių, „*Ezavas atbėgo jo pasitikti, apkabino, puolė jam ant kaklo ir išbučiavo. Jiedu apsiverkė.*“ (Pr 33, 4). Stebint tokį vaizdą, buvo sujaudintos netgi šiurkščių Ezavo kareivių širdys. Nežiūrint į tai, kad jis jiems papasakojo sapną, jie vis dėlto negalėjo suprasti permainos, įvykusios jų vade. Nors jie matė patriarcho negalią, tačiau net nepagalvojo, kad jo silpnumas yra tapęs jo jėga.

Tą didelės kančios naktį, kai sunaikinimas atrodė šalia, Jokūbas buvo išmokytas, kokio tuščia yra žmogaus pagalba ir koks niekingas yra pasitikėjimas žmogaus jėga. Jis matė, kad jo vienintelė viltis yra pagalba iš To, Kuriam taip labai nusidėjo. Bejėgis ir nevertas, jis kreipėsi į Dievo pažadą suteikti gailestingumą atgailaujančiam nusidėjėliui. Šis pažadas buvo jo užtikrinimas, kad Dievas atleis ir priims jį. Greičiau dangus ir žemė išnyks nei šis žodis neišsipildys. Būtent tai jį pakeitė šioje baisioje kovoje. (Ten pat 198, 201)

„Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, o kas nenori Sūnaus tikėti — gyvenimo nematys; virš jo kybo Dievo rūstybė.“ Jn 3,36.

Ezavas ir Jokūbas susitiko prie savo mirštančio tėvo lovos. Kažkada vyresnysis brolis laukė šios akimirkos, kaip galimybės atsikeršyti, tačiau nuo tuo laiko jo jausmai labai pasikeitė. Jokūbas visiškai pasitenkindamas dvasinėmis palaimomis, pirmagimio teisę perleido vyresniajam broliui — savo tėvo paliktą turtą — vienintelį palikimą, kurį Ezavas vertino ir siekė...

Abu, Jokūbas ir Ezavas, vienodai buvo supažindinti su Dievu ir tik nuo jų priklausė, ar jie paklus Jo įsakymams ir gaus Jo palankumą. Tačiau ne abu pasirinko tą daryti. Du broliai vaikščiojo skirtingais keliais ir šie keliai toliau vis labiau skyrėsi.

Tai nebuvo Dievo užgaida, dėl kurios Ezavas buvo atskirtas nuo išgelbėjimo palaimų. Jo malonės dovanos per Kristų yra skirtos visiems. Kiekvienas žmogus pats daro sprendimą, kuris jį veda arba į išganymą, arba į pražūtį... Kiekviena siela, kuri su baimė ir drebėjimu darbuojasi dėl savo išganymo, yra išrinkta amžinajam gyvenimui. Tas yra išrinktas, kuris užsidės dvasinius ginklus ir kovos gerąją tikėjimo kovą. Tas yra išrinktas, kuris budės maldoje, tyrinės Raštus ir bėgs nuo gundymų. Tas yra išrinktas, kuris turi pastovų tikėjimą ir kuris bus paklusnus kiekvienam iš Dievo burnos išeinančiam žodžiui. Išganymas yra skirtas visiems, tačiau jo pasekmėmis galės džiaugtis tik tie, kurie prisilaikė Jo iškeltų sąlygų.

Ezavas paniekino sandoros palaimas. Jis mieliau vertino laikinus, o ne dvasinius turtus ir gavo tai, ko troško. Savo paties noru jis atsiskyrė nuo Dievo žmonių. Jokūbas pasirinko tikėjimo palikimą. Jis stengėsi jį pasiekti apgaule, gudrumu ir neteisybe, tačiau Dievas leido jo nuodėmei pačiai viską pataisyti... Netikros charakterio savybės buvo sunaikintos krosnies ugnyje, tikrasis auksas buvo apvalytas, kol Jokūbe išryškėjo tikrasis Abraomo ir Izaoko tikėjimas. (Ten pat 207, 208)

„Matydami, kad tėvas jų myli labiau už kitus, broliai jo taip nekenė, kad vengdavo net pasisveikinti.“ Pr 37,4.

Jokūbo nuodėmė ir po to sekę įvykiai atnešė blogas pasekmes, kurios savo karčius vaisius atskleidė jo sūnų charakteriuose ir gyvenime. Šiems sūnums bręstant, jie išvystė rimtus trūkumus. Daugpatystės pasekmės buvo aiškiai matomos namuose. Šis baisus blogis išdžiovina bet kokį meilės šaltinį, o jo įtaka susilpnina ir pačius stipriausius ryšius. Motinos pavydas apkartino šeimos santykius, vaikai užaugo vaidingi ir nepakenčiantys jokios kontrolės, tėvo gyvenimas buvo apgaubtas rūpesčių ir liūdesio.

Tačiau buvo vienas, kuris skyrėsi savo charakteriu — vyresnysis Rachelės sunus Juozapas, kurio armeninis grožis, atrodytų, atspindėjo vidinį proto ir širdies grožį. Juozapas, aktyvus ir linksmas jaunuolis, taip pat turėjo ir tvirtą moralę. Jis klausė savo tėvo pamokymų ir mėgo paklusti Dievui... Mirus motinai, jo meilė tėvui dar labiau sustiprėjo, o Jokūbas taip pat prisirišo prie šio vaiko. „*Jis mylėjo Juozapą labiau už kitus savo vaikus.*“

Bet netgi ir ši meilė turėjo sukelti skausmą ir liūdesį. Jokūbas neišmintingai pasielgė, rodydamas pirmenybę Juozapui, nes tai kėlė kitų sūnų pavydą... Tėvo neapgalvotas poelgis, padovanojus brangų apsiaustą Juozapui..., sukėlė įtarimą, kad jis ketina aplenkti savo vyresnius vaikus ir suteikti pirmagimio teisę Rachelės sūnui. Jų nepasitenkinimas dar padidėjo, kai berniukas papasakojo savo sapną...

Kada jaunuolis stovėjo prieš savo brolius, jo veidas švytėjo įkvėptas Šventosios Dvasios ir jie negalėjo nuslėpti savo susižavėjimo. Tačiau jie nepasirinko išsižadėti savo piktykelių ir neaplenkti tyrumo, kuris priekaištavo dėl jų nuodėmių. Ta pati dvasia, kuri skatino Kainą, dabar degė jų širdyse. (Ten pat 208-210)

„Juozapas — vaisinga šaka, vaisinga šaka prie šaltinio; jo atžalos perlipa per mūrą.“
Pr 49,22.

Juozapui pardavimas į Egiptą atrodė didžiausia katastrofa, kokia tik galėjo jį ištikti. Bet taip jis pamatė galimybę pasitikėti Dievu, ko jis niekada nedarė anksčiau, kai buvo apsaugotas savo tėvo meilės. (1BC 1096)

Karavanui keliaujant į pietus link Kameno sienos, berniukas tolumoje dar galėjo matyti kalnus, tarp kurių stovėjo jo tėvo palapinės. Jis graudžiai verkė dėl savo mylinčio tėvo ir jo skausmo. Vėl iškilo vaizdai, įvykę Dotane. Jis matė savo piktus brolius ir jautė jų piktus žvilgsnius, nukreiptus į jį. Jo ausyse skambėjo aštrūs ir įžeidžiantys žodžiai, išsakyti kaip atsakas į jo maldavimus. Su virpančia širdimi jis žvelgė į ateitį. Kokia aplinkybių permaina — nuo švelniai saugomo sūnaus iki vienišo ir bejėgio tarno!...

Tačiau Dievas numatė, kad net ir šis patyrimas turėjo tapti jam palaima. Per kelias valandas jis suprato tai, ko nebūtų išmokęs ir per keletą metų. Tėvo meilė, kad ir kokia stipri ir švelni ji buvo, savo pataikavimu ir šališkumu jam labai pakenkė. Šis neišmintingas šališkumas supykė brolius ir pastūmėjo juos atlikti šį žiaurų poelgį, atskyrusį jį nuo jo namų. Viso to pasekmės atsispindėjo ir jo paties charakteryje. Buvo skatinami trūkumai, kurie dabar turės būti ištaisyti...

Jo mintys nukrypo į jo tėvo Dievą. Vaikystėje jis buvo išmokytas mylėti ir bijoti Jo. Dažnai jis savo tėvo palapinėje klausydavo istorijų apie Jokūbo matytą regėjimą, kada šis bėgo iš savo tėvo namų... Jo siela virpėjo iš susijaudinimo, kada jis pasiryžo išlikti ištikimu Dievui, visose situacijose elgtis taip, lyg stovėtų Dangaus Karaliaus akivaizdoje. Jis tarnaus Viešpačiui visa širdimi, tvirtai išters sunkumus ir ištikimai atliks kiekvieną pareigą. Vienos dienos patyrimas pakeitė Juozapo gyvenimą. Ši baisi nelaimė pakeitė jį iš išlepinto vaiko į susivaldantį, drąsų, rūpestingą vyrą. (PP 213, 214)

„Kadangi Viešpats buvo su Juozapu, jam labai sekėsi. Egiptietis šeimininkas priskyrė jį prie savo namiškių. Kai šeimininkas pamatė, kad Viešpats su juo ir visa, ką tik jis darė, Viešpats laimino sėkme.“ Pr 39,2.3.

Atvykus į Egiptą, Juozapas buvo parduotas Potifarui, faraono apsaugos viršininkui, kuriam jis ištarnavo dešimt metų. Čia jis buvo gundomas įvairių gundymų. Iš visų pusių jį supo stabmeldystė. Netikrų dievų garbinimas buvo apsuptas karališkos pompastikos ir remiamas tuo metu labiausiai išsivysčiusios tautos turtų ir kultūros. Tačiau Juozapas išsaugojo savo paprastumą ir ištikimybę Dievui. Ydingi vaizdai ir garsai buvo aplink jį, bet jis buvo lyg tas, kuris nieko nematė ir negirdėjo. Jo mintims nebuvo leista lūkuriuoti ties uždraustais dalykais. Troškimas užsitarnauti egiptiečių palankumą negalėjo jį priversti slėpti savo principų. Jei jis būtų pabandęs tai daryti, tai būtų gundymų nugalėtas. Jis nesigėdijo savo tėvo religijos ir visiškai nesistengė paslėpti to fakto, kad jis buvo Jehovos garbintojas... Potifaro pasitikėjimas Juozapu augo diena iš dienos, kol galiausiai jis jį padarė savo ūkvedžiu, atsakingu už visą savo turta...

Akivaizdus klestėjimas, lydėjęs viską, už ką Juozapas buvo atsakingas, nebuvo stebuklo pasekmė. Jo darbštumas, rūpestingumas ir energija buvo apvainikuoti dieviška palaima. Visą savo sėkmę Juozapas priskyrė Dievo palankumui ir netgi jo pagoniškas šeimininkas priėmė jį kaip nesulyginamo klestėjimo paslaptį. Be tvirtų ir kryptingų pastangų tokia sėkmė niekada nebūtų pasiekta. Dievas buvo pašlovintas Jo tarno ištikimybe. Tai buvo Jo tikslas, kad tikintys į Dievą savo teismu ir tyrumu pasirodytų aiškiu kontrastu prieš stabų garbintojus ir kad dieviškos malonės šviesa galėtų šviesti pagonybės tamsoje.

Juozapo ištikimybė ir švelnumas pavergė sargybos viršininko širdį, ir Juozapas tapo jam lyg sūnus. Vergas jaunuolis turėjo galimybę susidurti su iškiliais ir mokytais žmonėmis, jis įgijo žinių apie mokslą, išmoko kalbą ir suprato santykių savitumą — išsilavinimas taip pat buvo reikalingas ateities Egipto ministrui pirmininkui. (Ten pat 214, 217)

„Šiuose namuose jis ne viršesnis už mane, nėra nieko, kas nebūtų man pavesta, išskyrus tave, nes tu jo žmona. Kaip galėčiau taip nedorai pasielgti ir nusidėti Dievui?“ Pr 39, 9.

Jaunuolio gyvenime tai visada yra kritinis periodas, kada jis atskiriamas nuo namų įtakos ir išmintingų patarimų ir įžengia į naują, pilną išbandymų gyvenimą. Tačiau jei jis ne savo valia atsiduria pavojingose situacijose ir atitrūksta nuo savo tėvo įtakos, jei ne dėl savo pasirinkimo atsiduria pavojingose aplinkybėse, jei visa širdimi pasitiki Dievu dėl Jo pagalbos, puoselėjamos širdyje, meile Dievui — tai Dievas, Kuris ir atvedė jį, neleis jam pasiduoti gundymams. Dievas buvo su Juozapu jo naujuose namuose. Jis vykdė savo pareigas, kentėdamas neteisybę, bet neatsakydamas tuo pačiu. Dėl to jis turėjo Dievo meilę ir apsaugą, nes savo religinius principus įgyvendino visur, ką tik bedarydamas. (Letter 3, 1879) Juozapo garbingumas ir tikėjimas turėjo būti patikrinti sunkių išbandymų. Jo šeimininko žmona nusprendė sugundyti jaunuolį nusižengti Dievo Įstatymui. Iki šiol jis liko nesusitęs ištvirkimu, kurio buvo taip apstu pagoniškoje žemėje. Bet šis gundymas buvo toks netikėtas, toks stiprus ir apgaulingas — kaip su juo kovoti? Juozapas labai gerai žinojo, kokios bus atsisakymo pasekmės. Vienoje pusėje buvo palankumas, atpildas ir visko laikymas paslapyje, o kitoje pusėje buvo pažeminimas, įkalinimas, o gal būt ir mirtis. Jo visas ateities gyvenimas priklausė nuo vieno apsisprendimo. Ar principas nugalės? Ar Juozapas išliks ištikimas Dievui? Su neapsakomu nerimu dangaus angelai žvelgė į šią situaciją.

Juozapo atsakymas parodo religinio principo jėgą. Jis neišduos savo žemiško šeimininko pasitikėjimo, kokios pasekmės bebūtų, jis išliks ištikimas ir dangaus Seimininkui. Stebint Dievui ir šventiems angelams, daugelis leidžia sau tai, ko nedarytų savo draugų akivaizdoje, bet Juozapas pirmiausia galvojo apie Dievą. „*Kaip aš galėčiau taip nedorai pasielgti ir nusidėti Dievui?*“ — pasakė jis.

Jei suprastume, kad Dievas girdi ir mato viską, ką mes darome ir sakome ir kad angelai ištikimai užrašo visus mūsų poelgius ir žodžius ir kad už visa tai mums reikės atsakyti, tai bijotume nusidėti. (PP 217, 218)

„Jo kojos buvo supančiotos, ant kaklo užkarta grandinė, kol atsitiko, ką jis buvo pranašavęs, ir Viešpaties žodis jį išbandė.“ Ps 105, 18.19.

Per savo tikėjimo garbingumą Juozapas prarado reputaciją ir neteko laisvės. Tai yra sunkiausias išbandymas, kurį tenka patirti doriems ir Dievo bijantiems. Netiesa, atrodytų, klesti, kai tuo tarpu garbė yra mindoma dulkėse... Nežiūrint visų išbandymų, Juozapo religija išlaikė jo būdą malonų, o jo užuojautą žmonijai nuoširdžią ir stiprią... Tik įžengęs į kalėjimo gyvenimą, jis praktiškai panaudoja visus savo krikščioniškus principus, tapdamas naudingu kitiems... Jis yra linksmas, nes yra krikščionis džentelmenas. Dievas jį ruošė žymiai didesnei atsakomybei, garbei ir naudingumui. Jis noriai mokėsi pamokų, kurių jį mokė Viešpats. Jis išmoko nešti savo jaunystės našta. Išmokęs paklusnumo, jis mokėsi valdyti. (1BC 1097)

Juzapo tikrasis charakteris šviečia net kalėjimo požemyje. Jo tikėjimas ir kantrybė nesusvyravo. Už jo ištikimos tarnystės metus buvo labai žiauriai užmokėta, tačiau tai nepadarė jį niūrų ir nepatiklų. Jis turėjo tą ramybę, kuri kyla iš romios sąžinės ir jis patikėjo savo likimą Dievui... Netgi kalėjime jis susirado darbą. Sielvarto mokykloje Dievas jį ruošė didesnėms pareigoms, ir jis neatsisakė reikiamos disciplinos. Kalėjime jis stebėjo prievartos ir tironijos pasekmes, matė nusikalstamumo poveikį. Taip jis išmoko teisingumo, užuojautos ir gailestingumo, kurie ruošė jį naudoti galią išmintingai ir su užuojauta... Būtent tai, ką jis rodė kalėjime — jo kasdieninio gyvenimo gailestingumą tiems, kurie nelaimėje ir nusivylime — atvėrė jam kelią į klestėjimą ir garbę. Kiekvienas šviesos spindulys, kuriuo apšviečiame kitus, atsispindi mumyse. Kiekvienas švelnus ir užjaučiantis žodis, ištartas nusiminusiam, kiekvienas poelgis, atgaivinantis prislėgtąjį ir kiekviena teisingo motyvo skatinama dovana nieko neturinčiam visada sugrįš palaimomis davėjui. (PP 218)

„Matai žmogų, turintį darbo įgūdžių? Jis tarnaus karaliui, užuot tarnavęs paprastiems žmonėms.“ Pat 22, 29.

Juozapas buvo išaukštintas nuo kalėjimo požemio iki Egipto žemės valdovo. Tai buvo labai garbingos pareigos. Tačiau jas iš visų pusių supo sunkumai ir pavojai. Nė vienas, pasiekęs aukštumos, negali ten saugiai stovėti. Kaip vėtra palieka nepažeidusi mažos slėnio gėlės, o su šaknimis išrauna stipriausią viršukalnės medį, taip ir tie, kurie garbingai gyveno kuklų gyvenimą, gali būti įstumti į gundymų duobę, kurie persekioja pasaulietišką garbę ir sėkmę. Bet Juozapo charakteris vienodai išlaikė išbandymus ir kenčiant, ir klestint. Jam stovint faraono namuose ar kalėjimo kameroje, buvo matoma ta pati ištikimybė Dievui. Nors jis jautėsi svetimu pagoniškoje šalyje, atskirtas nuo savo tautos, nuo Dievo garbintojų, jis vis dėlto tikėjo, kad dieviška ranka vadovauja jo žingsniams ir su nuolatiniu pasitikėjimu Dievu jis ištikimai atliko jam patikėtas pareigas. Dėka Juozapo, karaliaus ir kitų žymių žmonių dėmesys buvo nukreiptas į tikrąjį Dievą. Nors jie ir neišsižadėjo savo stambeldystės, jie išmoko gerbti Jehovos garbintojo gyvenime ir charakteryje atskleistus principus.

Kaip Juozapas sugebejo išlikti toks išmintingas, teisingas ir tvirtas charakteriu? Vaikystėje jis pakludavo pareigai, o ne savo polinkiams ir toks jaunuolio garbingumas, paprastas pasitikėjimas, kilni prigimtis davė vaisių darbuose, kai jis suaugo. Tyras ir paprastas gyvenimas skatino aktyvų fizinio kūno ir intelektualinių sugebėjimų vystimąsi. Bendravimas su Dievu per Jo darbus ir apmąstymus tų didingų tiesų, patikėtų tikintiesiems, išaukštino ir sutaurino jo dvasios prigimtį, praplėtė ir sustiprino jo protą taip, kaip to nesugebėtų padaryti kiti mokslai. Ištikimybės principai kiekviename darbe, koks menkas ar didelis jis atrodytų, ruošė kiekvieną jo savybę didžiausiam tarnavimui.

Tas, kuris gyvena sandoroje su Dievo valia, užtikrina sau patį tikriausią ir tvirčiausią charakterio vystymąsi. (Ten pat 222)

„O žmogui Jis tarė: „Tikėk manimi, pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis, o vengimas pikta — protas.“ Job 28, 28.

Visos Juozapo gyvenimo kliūtys nebuvo atsitiktinės. Viskas buvo Apvaizdos numatyta. Tačiau kaip Juozapas sugebėjo išlikti toks išmintingas, teisus ir tvirtas charakteriu? Tai buvo jo kruopštaus aklėjimo pasekmė. Dar vaikystėje jis pakludavo pareigai, o ne polinkiams. Toks berniuko tyrumas ir paprastas pasitikėjimas davė puikių vaisių jam suaugus. Patys puikiausi talentai yra Beverčiai, jei jie nėra tobulinami. Našumas ir charakterio jėga turi būti pasiekiami juos lavinant. Aukšta charakterio moralė ir puikūs protiniai sugebėjimai neatsiranda atsitiktinai. Dievas suteikia galimybes, o sėkmė priklauso nuo to, kaip jos yra panaudojamos. Apvaizdos atvertos durys turi būti greitai pastebėtos ir noriai išnaudotos. (5T 321) Per Juozapą Dievas Save parodė ne vien tik Egipto žmonėms, bet ir visoms tautoms, susijusioms su šia galinga karalyste. Jis troško padaryti jį šviesos nešėju visiems žmonėms ir pastatė jį šalia galingiausios imperijos sosto, kad dangiškoji šviesa galėtų pasklisti toli ir arti. (6T 219)

Tik nedaugelis supranta mažų dalykų įtaką gyvenimui ir charakterio vystymuisi. Viskas atrodo nereikšminga, su kuo mes susiduriame. Įvairios kasdieninės situacijos yra skirtos išmėginti mūsų ištikimybę ir padaryti mus tinkamus atlikti didesnius darbus. Nenušengiant principams atliekant kasdieninio gyvenimo pareigas, mūsų protas pripranta pareigos reikalavimus iškelti aukščiau moralinių polinkių. Taip išugdytas protas nebesvyruoja tarp gėrio ir blogio, lyg nendrė vėjyje. Jie yra paklusnūs pareigai, nes save išmokė būti ištikimais ir teisingais. Likdami ištikimi mažame, jie gauna jėgos būti ištikimi dideliuose dalykuose. Teisus charakteris yra vertingesnis nei Ofiro auksas. Be jo niekas negali pakilti į aukštumas. Tačiau charakteris nėra paveldimas. Jo negalima nusipirkti. Moralinis grožis ir protiniai sugebėjimai nėra atsitiktinumo pasekmė. Pačios vertingiausios dovanos yra nieko vertos, jei nėra tobulinamos. (PP 222, 223)

„Lankininkai piktai jį užpuolė; šovė į jį ir labai kamavo. Tačiau jo lankas liko įtemptas, ir jo ginklai buvo tvirti, padedant Jokūbo Galingojo (Dievo) rankoms, dėl Ganytojo, Izraelio Uolos.“ Pr 49,23.24.

Juozapo gyvenimas vaizduoja Kristaus gyvenimą. Pavydas pa-stūmėjo Juozapo brolius parduoti jį kaip vergą. Taip jie tikėjosi neleisti jam tapti didesniu už juos. Išsiuntę jį į Egiptą, jie guodė save, kad nebebus jokių problemų su jo sapnais, nes jie pašalino pačią jų išsipildymo priežastį. Tačiau jų veiksmai buvo nugalėti Dievo, Kuris išpildė tai, kam jie stengėsi sutrukdyti įvykti. Taip pat ir žydų kunigai bei vyresnieji pavydėjo Kristui, baimindamiesi, kad Jis atitrauks nuo jų žmonių dėmesį. Jie Jį nužudė manydami taip Jam neleisiant tapti karaliumi, tačiau kaip tik per juos buvo išaukštintas Kristus. Juozapas per savo nelaisvę Egipte tapo savo tėvo šeimos gelbėtoju. Žinoma, šis faktas nesumenkina jo brolių kaltės. Taip pat ir Kristaus nukryžiuavimas padarė Jį žmonijos Atpirkėju, puolusios rasės Gelbėtoju ir viso pasaulio Valdovu. Bet šis žudikų nusikaltimas būtų buvęs lygiai toks pat bjaurus, jei net ir Dievo Apvaizda nebūtų valdžiusi įvykių Savo šlovei ir žmonijos labui.

Kaip Juozapas buvo parduotas pagonims jo paties brolių, taip ir Kristus buvo atiduotas aršiausiems Jo priešams vieno Jo mokinių. Juozapas buvo melagingai apkaltintas ir dėl savo dorybės įmestas į kalėjimą. Kristus taip pat buvo nekenčiamas ir atmestas, nes Jo teisus ir pasiaukojantis gyvenimas smerkė nuodėmę. Ir nors niekuo nekaltas, Jis buvo nuteistas, remiantis melagingais liudijimais. Juozapo kantrybė ir romumas patiriant neteisybę ir spaudimą, jo noras atleisti ir kilnus palankumas savo netikintiems broliams parodo Gelbėtojo kantrų pakėlimą piktų žmonių prievartos ir pykčio, Jo atleidimą ne tik Savo žudytojams, bet ir visiems, kurie atėjo pas Jį išpažindami savo nuodėmes ir ieškodami atleidimo. (Ten pat 239, 240)

Tas, kuris gyvena tikėjimu, priima Kristų... turi gyvą ryšį su Dievu... Jis savyje nešioja dangaus atmosferą, kuri yra Dievo malonės turtas, kurio pasaulis negali nusipirkti. Tas, kuris turi gyvą ryšį su Dievu, gali patekti į nemalonus situacijas, tačiau jo moralė liks tokia pat garbinga, kaip ir Juozapo. (1BC 1097, 1098)

„Kuriuo keliu eiti, mokyk dar jaunuoli; jis nenukryps nuo jo net kai pasens.“ Pat22, 6.

Jokabedi buvo moteris vergė. Ji nešė sunkią gyvenimo našą. Tačiau per jokią kitą moterį, išskyrus Mariją iš Nazareto, pasaulis negavo didesnės palaimos. Žinodama, kad jos vaiko globa greitai turės atitekti tiems, kurie nepažinojo Dievo, ji dar labiau stengėsi jo sielą susieti su dangumi. (Ed 61)

Ji stengėsi pripildyti jo protą Dievo baimės, meilės tiesai ir teisingumui, atkakliai meldėsi, kad jis nepasiduotų netinkamai įtakai. Ji parodė jam stabmeldystės nuodėmę ir beprotybę, nuo mažų dienų ji mokė jį klaupytis ir melstis gyvajam Dievui, Kuris vienintelis galėjo išklaudyti jį ir jam padėti.

Ji laikė berniuką prie savęs kiek galėjo, kol buvo priversta jį atiduoti, kai jam buvo apie dvylika metų. Iš savo kuklių namų jis buvo paimtas į karaliaus rūmus, pas faraono dukterį, ir „tapo jos sūnumi“. Bet net ir ten jis neprarado to, ko buvo išmokęs vaikystėje. Pamokos, išmoktos šalia motinos, nebuvo užmirštos. Jos buvo lyg skydas prieš išdidumą, netikėjimą ir ydas, kurios taip bujojo pra-bangiuose rūmuose.

Kaip toli vedė vienos hebrajų moters, tremtinės ir vergės įtaka! Visas vėlesnis Mozės gyvenimas ir milžiniška misija, kurią jis įgyvendino kaip Izraelio vadovas, paliudija svarbą to darbo, kurį atlieka krikščionė motina. Nėra jokio kito darbo, kuris galėtų su juo lygintis. Didžiąja dalimi motina pati savo rankose laiko savo vaikų likimą... Ji sėja sėklą, kuri sudarysi duos arba gerą, arba blogą vaisių. Ji neturi nutapyti puikaus paveikslo drobėje ar iškalti skulptūrą iš marmuro, bet žmogiškoje vaiko sieloje turi įspausti dievišką atvaizdą...

Tegul kiekviena motina jaučia, kad jos darbas yra neįkainojamas ir kad jis bus išbandytas didingą atsiskaitymo dieną. (PP 243, 244)

„Užaugęs Mozė tikėdamas atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi. Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti priespaudą, negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais.“ Hbr 11, 24.25.

Egipto mokyklose Mozė gavo aukščiausią išsilavinimą ir karinį apmokymą. Būdamas patrauklia asmenybe, kilnios išvaizdos, išlavinto proto, karališkos laikysenos ir žinomas kaip karinis vadovas, jis tapo tautos pasididžiavimu. (Ed 62)

Visi, užimantys faraono sostą, privalo tapti kunigiškos kastos nariais. Mozė, kaip jų įpėdinis, turėjo būti supažindintas su tautinės religijos paslaptimis. Nors jis buvo uolus ir nepailstantis studentas, vis dėlto tai nepastūmėjo jo dalyvauti kitų dievų garbinime. Jam buvo grąšinama karūnos netekimu ir perspėta, kad jo atsisakys princesė, jei jis ir toliau laikysis hebrajų tikėjimo. Tačiau jis išliko tvirtas, atiduodamas pagarbą tik vienam Dievui ir niekam kitam...

Mozė buvo tinkamas užimti vietą tarp žemės kilmingųjų, šviesti pačios šlovingiausios karalystės rūmuose ir mojuoti jos galios skeptru. Jo intelektas išskyrė jį iš didžiausių žmonių, kada nors gyvenusių žemėje per visą jos istoriją. Jam, kaip istorikui, filosofui, poetui, amžių generolui ir įstatymų leidėjui, nėra lygių. Tačiau su visu pasauliu, esančiu prieš jį, jis turėjo moralinės jėgos atsispirti jo laukiantiems viliojantiems turtams ir spindinčiai šlovei...

Mozė buvo supažindintas su atlygiu, kuris pabaigoje bus duodamas nuolankiam ir paklusniam Dievo tarnui, ir pasaulio pasiekimai tapo nereikšmingi, palyginus su tuo. Mozė buvo viliojamas didžiųjų faraono rūmų ir monarcho sosto, bet jis žinojo, kad nuodėmingieji malonumai, slypintys karališkose menėse, verčia žmogų užmiršti Dievą. Jis žvelgė toliau, nei puošnūs rūmai, monarcho karūna, į tą šlovę, kuri bus išlieta Aukščiausiojo šventiesiems nuodėmės nesuteptoje karalystėje. Tikėjimu jis matė nepragaištantį vainiką, kurį uždės ant nugalėtojo galvos dangaus Karalius. (PP 245, 246)

*„Mozė buvo išmokytas visos Egipto išminties ir tapo galingas žodžiais ir darbais.“
Apd 7, 22.*

Mozė manė, kad Egipto suteiktas išsilavinimas darė jį pilnai tinkamu išvesti Izraelio tautą iš vergijos. Argi jis nebuvo išmokytas visko, ko reikia armijų generolui? Argi geriausios šalies mokykla nesuteikė jam šio pranašumo? Taip, jis jautėsi, kad sugebėtų juos išgelbėti. Pirmiausia jis savo darbą pradėjo bandydamas užsitarnauti savo žmonių palankumą, atlygindamas už jiems padarytą skriaudą. Jis užmušė egiptietį, kuris mušė vieną iš jo brolių. Tuo jis parodė dvasią to, kuris yra žmogžudys nuo pat pradžių ir patvirtino, kad yra netinkamas atstovauti Dievo malonę, meilę ir švelnumą. Savo pirmuoju bandymu jis patyrė visišką nesėkmę. Kaip ir daugelis kitų, jis neteko pasitikėjimo Dievu, atsuko nugarą į jam pavestą darbą ir pabėgo nuo faraono keršto. Jis nusprendė, kad dėl jo klaidos... Dievas neleis jam turėti jokios dalies gelbstint Jo žmones iš žiaurios vergystės. Tačiau Viešpats leido visam tam įvykti, kad galėtų jį išmokyti švelnumo, kantrumo, gerumo, kurie taip reikalingi kiekvienam šeimnininko tarnui...

Tam, kad jis galėtų suprasti savo bejegiškumą ir neveiksmingumą be Viešpaties Jėzaus pagalbos, Viešpats leido, kad Mozei būnant žmogiškosios šlovės viršūnėje, atsiskleistų žmogaus išminties kvailumas ir silpnumas. (FE 342-344)

Nužudydamas egiptietį, Mozė padarė tą pačią klaidą, kurią taip dažnai kartojo jo tėvai, į savo rankas paimdami Dievo darbą, kurį Dievas pažadėjo daryti. Priešingai, nei galvojo Mozė, tai nebuvo Dievo valia karu išvaduoti Savo žmones. Tai turėjo būti padaryta Dievo galinga jėga, tam, kad šlovė galėtų atitekti tik Jam vienam. Tačiau netgi šitas neapgalvotas poelgis nesutrukdė Dievo planams įvykti. Mozė dar nebuvo pasiruošęs savo didelei užduočiai atlikti. Jis dar neišmoko tos pačios tikėjimo pamokos, kurios buvo išmokyti Abraomas ir Jokūbas — nepasitikėti žmogiška jėga ir išmintimi, bet pasikliauti Dievo jėga, išpildant Savo pažadus. (PP 247)

„Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?“ 1 Kor 3,16.

Labai dažnai žmonės, stengdamiesi tapti tinkamais Dievo bendradarbiais, sukuria sau tokias aplinkybes, kurios visiškai neleidžia Viešpačiui juos keisti taip, kaip Jis to norėtų. Dėl to jie priešingai, nei Mozė, netampa panašūs į Dievišką atvaizdą. Atsiduodamas Dievo disciplinai, Mozė tapo pašventintu tarpininku, per kurį Viešpats galėjo dirbti. Jis nedvejojo savo kelią iškeisdamas į Dievo kelią, net jei Jis vedė keista kryptimi ir nevaikščiotais keliais...

Mozė sugebėjo triumfuoti prieš visus savo priešus ne dėka savo išsimokslinimo Egipto mokyklose, bet dėka išliekančio tikėjimo, kuris nesuklumpa net pačiose sunkiausiose situacijose... Mozė elgėsi taip, lyg matytų Neregimąjį.

Dievas neieško žmonių su tobulu išsilavinimu... Viešpats nori žmonių, kurie norėtų bendradarbiauti su Dievu; žmonių kurie Jį gerbtų, visiškai paklustų Jo reikalavimams, nežiūrint į tai, kokių teorijų jie buvo anksčiau išmokyti...

Daugelis ieškančių našumo Dievo darbe, tobulindami savo išsilavinimą žmonių mokyklose, pamatys, kad jiems nepavyko išmokti pačių svarbiausių pamokų, kurių išmokytų Pats Viešpats. Nepasiduodant Šventosios Dvasios įtakai, negyvenant paklusnume Dievo reikalavimams, jų dvasinis našumas susilpnėjo... Nebūdami Kristaus mokykloje, jie pamiršo Mokytojo balso skambesį ir dėl to Jis negali vadovauti jų kelionei. Žmogus gali gauti visas įmanomas žinias, kurias gali suteikti žmogiškos mokyklos, bet Dievas iš jų reikalauja didesnės išminties. Kaip Mozei, jiems reikia išmokti romumo, širdies nusižeminimo ir nepasitikėjimo savimi. Netgi Pats mūsų Gelbėtojas, patirdamas išbandymą dėl žmonijos, pripažino, kad Jis iš Savęs negali nieko padaryti. Mes taip pat turime išmokti, kad vien žmogiškume nėra jėgos. Žmogus tampa efektyvus, tapdamas Dieviškos prigimties dalininku. (FE 345-347)

„Jis Mesijo paniekinimą laikė didesniu lobiu negu Egipto turtus, nes žvelgė į atpildą.“ Hbr 11, 26.

Mozė buvo mokinys, jis turėjo puikų Egipto išsilavinimą, bet to nepakako, kad jis taptų tinkamu savo darbui. Dėka Dievo apvaizdos jis turėjo išmokti kantrybės ir valdyti savo aistras. Per savęs išsižadėjimą ir sunkų darbą mokykloje jis turėjo gauti tokį išsilavinimą, kuris būtų jam labai svarbus. Šie išbandymai paruošė jį rodyti tėvišką meilę visiems, kuriems reikėjo jo pagalbos. Jokios žinios, jokios studijos ir joks iškalbingumas negalės pakeisti patyrimo sunkumuose tam, kuris turės rūpintis jam pavestomis sielomis. Dirbdamas kukliu kerdžiumi, užmiršdamas save ir rūpindamasis jam patikėta kaimene, jis turėjo tapti tinkamu kilniausiam kada nors žmogui patikėtam darbui — ganyti Viešpaties avidės avis.

Tie, kurie bijo Dievo, turi būti sujungti su Juo. Kristus yra pats geriausias Mokytojas, kokį kada nors turėjo pasaulis. Gauti išmintį ir pažinimą iš Jo Mozei buvo daug svarbiau, nei visos Egipto žinios...

Tikėjimas skatino Mozę žiūrėti į tuos dalykus, kurie yra nematomi ir amžini. Jis paliko prabangų karališką gyvenimą, nes ten buvo nuodėmė. Jis išsižadėjo, atrodytų, geros dabarties, kuri vilioja tam, kad vėliau sunaikintų. Jį traukė tikrosios amžinos vertybės. Auka, kurią paaukoko Mozė, tikrovėje nebuvo auka. Jam tai buvo esamo ir įsivaizduojamo grožio iškeitimas į tikresnį, vertingesnį ir nepranykstantį paveldą.

Mozė iškentė paniekinimus, kokius kentėjo Kristus, vertindamas juos labiau nei visus Egipto turtus. Jis tikėjo tuo, ką pasakė Dievas, ir jokie pasaulio pasiūlymai negalėjo padaryti įtakos jo pasirinktame kelyje. Jis žeme vaikščiojo kaip laisvas Dievo žmogus... Jis žvelgė į neregimus dalykus ir dėl to nesvyravo. Jį traukė tai, kas turi traukti ir mus — laukiantis atlyginimas. Jis buvo Dievo draugas. (4T 343-345)

„Tikėdamas jis paliko Egiptą ir nepabūgo karaliaus rūstybės. Jis liko nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį.“ Hbr 11, 27.

Mozė giliai jautė asmeninį Dievo buvimą. Jis ne tik žvelgė tolyn į Kristaus pasirodymą kūne ateityje, bet ir matė Kristų ypatingu budu lydintį Izraelio vaikus visose jų kelionėse. Dievas jam buvo realus, Jis visą laiką buvo jo mintyse. Ar klaidingai supras-tas, ar žvelgdamas pavojui į akis, ar kęsdamas įžeidinėjimus dėl Kristaus, jis ištvėrdavo viską be jokios pagiežos. Mozė tikėjo Dievą kaip Tą, Kurio jam reikėjo ir Kuris jam padės jo poreikyje. Dievas jam buvo esama pagalba.

Daugumos žmonių tikėjimas yra tik vidutinis. Retai pamatysi tikrą, pasitikintį ir atkaklų tikėjimą. Mozė po savo patyrimo suprato Dievo pažadą, kad Jis atpildo visiems, kurie Jo uoliai ieško. Štai dar viena tikėjimo pusė, kurią mes norime tyrinėti: Dievas atsi-lygina tikintiems ir paklusniems žmonėms. Jei toks tikėjimas yra naudojamas praktiškai gyvenime, tai jis įgalins kiekvieną, kuris myli ir bijosi Dievo, ištvėrti sunkumus. Mozė buvo pilnas pasitikėjimo Dievu, nes turėjo tinkamą tikėjimą. Jei jam reikėjo pagalbos, jis meldėsi jos, tikėdavo, įpindavo į savo patyrimą tikėjimą, kad Dievas juo rūpinasi. Jis tikėjo, kad Dievas asmeniškai vadovauja jo gyvenimui. Jis matė ir pripažino Dievo veiki-mą kiekvienoje savo gyvenimo detalėje ir jautė, kad juo rūpinasi viską matantis Dievas, Kuris pasveria motyvus ir išmėgina širdį. Jis žiūrėjo į Dievą ir pasitikėjo, kad Jis suteiks jam jėgos išeiti nesuteptam iš bet kokio pobūdžio gundymų... Jam pakako Dievo buvimo, kad nepalūžtų ir pačiose sunkiausiose situacijose, į kurias gali patekti žmogus.

Mozė ne vien galvojo apie Dievą, jis Jį matė. Dievas visą laiką buvo priešais jį, Jo veidas niekada neišnyko iš jo akių. Jis matė Jėzų kaip savo Gelbėtoją. Jis tikėjo, kad Gelbėtojo savybės bus suteiktos ir jam. Mozei tikėjimas buvo realybė, o ne spėlionės. Mums reikia būtent tokio tikėjimo, tikėjimo, kuris atlaikytų išbandymus. O kaip dažnai mes pasiduodame gundymui, nes mūsų akys nėra nukreiptos į Jėzų! (5T651, 652)

„Juk Viešpats duoda išminties, iš Jo lūpų ateina pažinimas ir supratimas.“ Pat 2, 6.

Mozė praleido keturiasdešimt metų Midjano platybėse gany-damas avis. Atrodo, amžiams atribotas nuo savo gyvenimo misijos, jis gavo apmokymą, taip būtiną jo įgyvendinimui. (Ed 62)

Mozė buvo daug ko išmokęs, ką dabar turėjo pamiršti. Visa aplinka, supusi jį Egipte — netikros motinos meilė, jo paties, kaip karaliaus anūko, aukštos pareigos, paleistuvystės, rafinuotumas, klasta ir klaidingos religijos misticizmas, pagoniško garbinimo prašmatnumas, architektūros ir skulptūrų didingumas — visa tai giliai įsirėžė besivystančiame prote ir kažkuria prasme suformavo jo įpročius bei charakterį. Laikas, aplinkos pakeitimas ir bendravimas su Dievu galėjo visa tai pakeisti. Iš Mozės pareikalavo daug jėgų išsižadėti klaidų ir priimti tiesą, tačiau Dievas bus jo pagalba, kada žmogiškoms jėgoms ši kova bus persunki...

Kad gautų Dievo pagalbą, žmogus turi suprasti savo paties silpnumą ir trūkumus. Jis turi panaudoti ir savo paties protą, kad jame galėtų įvykti didžiulės permainos... Žmonės niekada nepasieks tos padėties, kokią galėtų užimti, jei jie laukia, kad Dievas dėl jų padarytų tai, ką jie patys su Jo duotais sugebėjimais gali padaryti...

Apsuptas kalnų tvirtovės, jis buvo vienas su Dievu. Egipto šventyklos savo prietaisringumu ir melu jau daugiau nebejaudino jo proto. Apsuptas amžinų kalnų didybės, jis gėrėjosi Aukščiausiojo didingumu ir suprato, kokie silpni ir nereikšmingi buvo Egipto dievai. Visur buvo užrašytas Kūrėjo vardas. Mozė, atrodytų, stovėjo Jo akivaizdoje, Jo jėgos šešėlyje. Čia buvo nušluoti jo pasitikėjimas savimi ir išdidumas. Rūsčiame dykumos gyvenimo paprastume išnyko Egipto prabanga ir lengvas gyvenimas. Mozė tapo kantriu, pagarbiu ir nuolankiu. *„Mozė buvo labai kuklus žmogus, kuklesnis už bet ką kitą visoje žemėje“ (Sk 12, 3), tačiau stiprus tikėjime į Jokūbo Dievą. (PP 248-251)*

„O dabar eikš! Aš siųsiu tave pas faraoną, kad išvestum Mano tautą izraelitus iš Egipto.“ Iš 3,10.

Išmušė Izraelio gelbėjimo valanda. Tačiau Dievo tikslas turėjo būti įgyvendintas taip, kad būtų pažemintas žmogaus išdidumas. Išgelbėtojas turėjo ateiti kaip nuolankus ganytojas, tik su lazda rankose, tačiau Dievas šią lazdą padarys Savo jėgos simboliu...

Dieviškas paliepiamas nuskambėjo Mozei tada, kada šis jautėsi savimi nepasitikintis, neiškalbingas ir nedrąsus. Jis buvo nugalėtas to jausmo, kad nesugebės kalbėti Izraeliui už Dievą. Bet kartą priėmęs darbą, visiškai pasitikėdamas Viešpačiu, jis visa širdimi žengė į Jį...

Dievas laimino jo paklusnumą ir Mozė tapo iškalbingu, drąsiu, romiu ir puikiai tinkančiu didžiausiam kada nors žmogui duotam darbui. Tai yra geras pavyzdys to, ką Dievas gali padaryti stiprindamas charakterį tų, kurie pilnai Juo pasitiki ir visiškai Jam paklūsta.

Žmogus gaus jėgų ir taps našiu priimdamas atsakomybę, kurią jam suteikia Dievas ir visa širdimi stengsis tinkamai atlikti pavestą darbą. Kokios kuklios bebūtų jo pareigos, o galimybės ribotos, jei žmogus, pasitikėdamas Dieviška jėga, stengsis ištikimai atlikti savo darbą... pasieks tikrą didybę.

Keliaudamas iš Midjano, Mozė iš Viešpaties gavo stulbinantį ir siaubingą nepasitenkinimo perspėjimą. Jam pasirodė angelas, lyg mėgindamas jį nužudyti. Nebuvo duota jokio paaiškinimo, tačiau Mozė prisiminė, kad jis... neapipjaustė savo jauniausio sūnaus... Savo misijoje pas faraoną Mozė turėjo atsidurti dideliame pavojuje. Jo gyvybė galėjo būti išgelbėta saugant šventiems angelams. Tačiau nepaisydamas žinomos pareigos, jis nebuvo saugus, nes negalėjo būti apsaugotas Dievo angelų.

Prieš pat ateinant Kristui, priespaudos metu, teisieji bus išsaugoti dėka dangiškųjų angelų tarnavimo, bet jokios apsaugos nebus Dievo Įstatymo laužytojams. Todėl angelai negali apsaugoti tų, kurie nepaisė vieno iš Dieviškų reikalavimų. (Ten pat 251-256)

„*Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir pjaus.*“ Gal 6, 7.

Faraonas sėjo užsispyrimą, užsispyrimą jis ir plovė. Jis pats bėrė sėklą į dirvą. Nebuvo didesnio reikalo Dievui kištis į jo augimą, nei Jam yra reikalas kištis į kviečio grūdo augimą. Visa, ko reikia, tai palikti, kad sėkla sudygtų ir išaugtų, duodama tokį vaisių, kokia buvo sėkla. Pjūtis parodo, kokia sėkla buvo sėta. (1BC 1100) Faraonas pamatė galingą Dievo Dvasios pasireiškimą, jis matė ste-buklus, kuriuos Viešpats padarė per Savo tarną, bet atsisakė paklusti Dievo reikalavimui. Maištingas karalius išdidžiai paklausė: „*Kas gi Tas Viešpats, kad aš turėčiau Jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti?*...“ (Iš 5, 2). Ir kuo labiau Dievo teismai ji spaudė, tuo labiau jis priešinosi. Atmesdama šviesą iš dangaus, jo širdis tapo kieta ir nesujaudinama. Dievas per Savo apvaizdą parodė Savo jėgą, ir šie nepripažinti pasireiškimai tapo priemonėmis, užkietinusiomis faraono širdį prieš didžiąją šviesą. Tie, kurie išaukština savo mintis aukščiau aiškiai išdėstytos Dievo valios, kartu su faraonu sako: „*Kas gi Tas Viešpats, kad aš turėčiau Jam paklusti?*“ Kiekvienas šviesos atstūmimas kietina širdį ir temdo supratimą. Taip žmonėms vis sunkiau atskirti gėrį nuo blogio ir jie tampa vis drąsesni pasipriešindami Dievo valiai. (Ten pat 1099, 1100)

Tas, kuris kartą pasidavė gundymui, antrą kartą jam pasiduos lengviau. Kiekvienas nuodėmės pakartojimas silpnina žmogaus sugebėjimą pasipriešinti, užtemdo jo akis ir nutildo jo įsitikinimą. Kiekviena pataikavimo sėkla duos savo vaisių. Dievas nedarė jokio stebuklo, kad pjūtis neįvyktų... Tas, kuris rodo netikėjimą ir visišką abejingumą dieviškai tiesai, pjauna tą derlių, kurį pats pasodino. Būtent dėl to minios abejingai klausosi tiesų, kurios anksčiau jaudino jų sielas. Jie sėjo aplaidumą ir pasipriešinimą, toks pat bus ir jų pjaunamas derlius. (PP 268, 269)

„Nė vieno skėrio nebeliko visoje Egipto žemėje. Bet Dievas sukietino faraono širdį, ir jis neleido eiti izraelitams.“ Iš 10, 20

Kaip Viešpats užkietina žmonių širdis? Taip, kaip buvo už-kietinta faraono širdis. Dievas siuntė šiam karaliui perspėjimo ir malonės žinią, tačiau jis atsisakė pripažinti dangaus Dievą, nepaklusdamas Jo įsakymams. Jis paklausė: „Kas gi Tas Viešpats, kad aš turėčiau Jo klausyti?“

Viešpats suteikė Savo galios įrodymą jo akivaizdoje padarydamas daug ženklų ir stebuklų. Didysis AŠ ESU supažindino faraoną su Savo galingais darbais, parodydamas jam, kad Jis yra dangaus ir žemės Valdovas, bet karalius pasirinko nepaisyti dangaus Dievo. Jis nesutiko sugniuždyti savo išdidžios ir užkietintos širdies netgi ir karalių Karaliaus akivaizdoje, kad galėtų gauti šviesą, nes buvo nusistatęs daryti taip, kaip jam patinka, įgyvendindamas savo maištą. Jis pasirinko savo valią, nepaisydamas Dievo įstatymų ir kiekvienas įrodymas, kad Jehova buvo aukščiau visų pasaulio dievų, aukščiau visų išminčių ir burtininkų, tik pasitarnavo dar didesniai jo širdies užkietinimui ir proto apakimui.

Jei faraonas būtų priėmęs Dievo jėgos įrodymą, pasireiškusį pirmoje slogoje, tai visų po to sekusių teismų būtų išvengta. Tačiau jo užsispyręs ryžtingumas reikalavo vis didesnių Dievo galios pasireiškimų. Sloga sekė slogą, kol galiausiai karalius buvo priverstas žiūrėti į savo mirusio pirmagimio sūnaus veidą ir į mirusius savo tautiečius, kai tuo tarpu Izraelio vaikų, kuriuos jie laikė vergais, slogos nepalietė, žudantis angelas aplenkė. Dievas aiškiai parodė, kam priklauso Jo palankumas ir kas buvo Jo žmonės. (Letter 31,

Kiekvienas papildomas Dievo galios įrodymas, kuriam monarchas priešinosi, vis labiau gilino ir stiprino jo nepaklusnumą Dievui... Šis atvejis yra aiškus nuodėmės prieš Šventąją Dvasią pavyzdys. „*Ką žmogus sėja, tą jis ir pjaus.*“ Palaiptiui Viešpats atitraukė Savo Dvasią. Atitraudamas Savo apsaugančią jėgą, Jis karalių atidavė į rankas pačiam baisiausiajam iš visų tironų — sau pačiam.

„Taip Jis vedė besidžiaugiančią Savo tautą, džiugią giesmę giedančius Savo išrinktuosius.“ Ps 105,43.

Apsiaavę sandalais ir su lazdomis rankose, Izraelio žmonės stovėjo tyliai, su pagarbia baime laukdami karališko įsakymo, leidžiančio išeiti. Dar neišaušus jie buvo kelyje... Ši diena užsibaigė istorija, prieš daug amžių pranašiškoje vizijoje atskleista Abraomui: „Tuomet Viešpats tarė Abromui: „*Tu turi žinoti, kad tavo palikuonys bus ateiviai ne savo krašte. Ten jie bus pavergti ir kentės priespaudą keturis šimtus metų. Bet tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisu. Po to jie išeis su dideliu lobiu.*“ (Pr 15,13.14). (PP 281, 282)

Išvesdamas Izraelį iš Egipto, Viešpats dar kartą parodė Savo jėgą ir malonę. Jo nuostabūs pasireiškimai juos išvedant iš vergijos ir rūpinimasis jais kelionės per dykumą metu buvo skirti ne vien dėl jų. Visa tai turėjo tapti vaizdinėmis pamokomis aplinkinėms tautomis.

Viešpats Save parodė esant aukščiau bet kokios žmogiškos valdžios ir didybės. Stebuklais ir ženklais, padarytais dėl Savo žmonių, Jis parodė, kad yra aukščiau gamtos ir tų, kurie garbino gamtą.

Dievas ėjo per išdidžią Egipto žemę taip, kaip paskutinėmis dienomis Jis eis per žemę. Naudodamas ugnį ir audrą, žemės drebėjimą ir mirtį, didysis Aš Esu išgelbėjo Savo žmones. Jis išvedė juos iš vergijos žemės. Jis „*vedė juos per plačią ir baisią dykumą su jos ugningais žalčiais ir skorpionais*“. (Įst 8,15). Jis davė jiems vandens iš „*Kietos uolos*“ ir maitino juos „*dangaus duona*“ (Ps 78, 24). „*Bet Viešpaties dalis yra Jo tauta, Jokūbas yra Jo paveldas. Jis rado jį dykumoje — tyruose vaitojančios dykumos. Priglobė jį, rūpinosi, saugojo kaip Savo akies vyzdį. Kaip erelis drąsina savo jaunikius, plazdendamas virš lizdo, taip Jis išskleidė Savo sparnus ir, paėmęs jį, nešė pirmyn ant Savo sparnų. Vienas Viešpats jį tevedė, nebuvo su Juo jokio svetimo dievo.*“ (Įst 32, 9-12). Taip Jis pasiėmė juos pas Save, kad jie galėtų gyventi lyg Aukščiausiojo šešėlyje. (COL 286, 287)

„Jis supūtė debesį kaip dangą ir ugnimi švietė naktį.“ Ps 105, 39.

„Dieną Viešpats, rodydamas kelią, ėjo pirma jų debesies stulpu, o naktį — ugnies stulpu, teikdamas šviesos, kad jie galėtų keliauti dieną ir naktį.“ (Iš 13, 21). Jų nematomas Valdovas visą laiką buvo šalia jų. Dieną debesį vadovaudavo jų kelionei arba lyg skliautas apgaubdavo visą tautą. Jis apsaugodavo juos nuo deginančio karščio, o Savo rasa ir drėgme suteikdavo malonų atsigalvavimą išdžiūvusioje dykumoje. Nakties metu jis pavirsdavo ugnies stulpu, apšviesdamas jų stovyklą, užtikrindamas juos dievišku artumu.

Vienoje iš pačių nuostabiausių ir labiausiai paguodžiančių vietų, esančių Izaijo pranašystėje, yra kalbama apie ugnies ir debesies stulpą, vaizduojantį Dievo rūpinimąsi Savo žmonėmis paskutinėje kovoje su blogio jėgomis: „Virš viso Siono kalno ir jo sueigų vietos dieną Viešpats sukurs debesį ir dūmus, o naktį — ugnies liepsnų žėrėjimą. Iš tikro Jo šlovė bus jų pastogė ir apsauga: paunksmė dieną nuo kepinančios kaitros, prieglauda ir priedanga nuo audros ir lietaus.“ (Iz 4,5.6).

Ateities išbandymuose Dievas užtikrins apsaugą tų, kurie kantriai laikėsi Jo Žodžio. Kristus šiems ištikimiesiems sako: „Kelkis, Mano tauta, eik į savo kambarius ir užsklęsk paskui save duris. Valandėlę patūnok, kol praeis pyktis.“ (Iz 26, 20). Liūtas ir Judas, toks siaubingas atmetusiems Jo malonę, paklusniesiems ir ištikimiesiems bus Dievo Avinėliu. Debesies stulpas, kalbantis apie kerštą ir pyktį Dievo Įstatymo laužytojams, yra šviesa, malonė bei išsigelbėjimas tiems, kurie laikosi Jo įsakymų. Ranka, galinga nugalėti maištinguosius, bus galinga gelbstinti paklusnuosius. Visi ištikimieji bus surinkti. „Jis pasiųs Savo angelus, kurie skardžiais trimių garsais surinks Jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.“ (Mt 24, 31). (6T 404)

„Tada Viešpats tarė Mozei: „Ko tu Manęs šaukiesi? Sakyk izraelitams, kad eitų kaip ėjė!“ Iš 14, 15.

Dievas atvedė žydus prie jūros, kur juos iš abiejų pusių supo kalnų grandinės. Taip Jis ketino parodyti Savo jėgą juos gelbstint ir pažeminti jų persekiotojų išdidumą. Jis galėjo juos išgelbėti ir kitu būdu, tačiau pasirinko šį būdą tam, kad išbandytų jų tikėjimą ir sustiprintų jų pasitikėjimą Juo. Žmonės buvo pavargę ir įbauginti, bet jei jie būtų žengę atgal, kada Mozė jiems liepė eiti pirmyn, tai Dievas niekada nebūtų jiems atvėręs kelio. *„Tikėdama tauta perėjo per Raudonąją jūrą tartum per sausumą.“* (Hbr 11, 29). Žengdami link vandens, jie parodė pasitikėjimą Dievo žodžiu, kaip jis buvo ištartas per Mozė. Jie padarė visa, kas buvo jų galioje, ir tada galingasis Izraelio Dievas perskyrė jūrą, atverdamas kelią.

Ši didelė pamoka tinka visiems laikams. Dažnai krikščionio gyvenimas yra pilnas pavojų ir pareigos, kurią atlikti, atrodo, yra taip sunku. Vaizduotėje iškyla vaizdai apie artėjančią pražūtį ir apie vergystę bei mirtį praeityje. Bet aiškiai yra girdimas Dievo balsas: „Eik pirmyn“. Mes turėtume paklusti šiam įsakymui, netgi kai mūsų akys negali matyti tamsoje, o mūsų kojos jaučia šaltas ban-gas. Kliūtys, trukdančios mūsų progresui, niekada neišnyks prieš svyruojančią ir abejojančią dvasią. Tas, kuris delsia ir prieš pakludamas laukia, kol išnyks kiekvienas netikėtumo šešėlis ir neliks jokio pavojaus suklysti, iš tiesų niekada nepaklus. Netikėjimas šnabžda: „Palaukite, kol visos kliūtys bus pašalintos ir mes galėsime aiškiai matyti savo kelią.“ Bet tikėjimas drąsiai skatina eiti pirmyn, vildamasis viskuo ir viskuo tikėdamas.

Debesis, buvęs tamsia siena egiptiečiams, žydams buvo šviesos šaltinis, skleidžiantis šviesą visai stovyklai ir apšviečiantis kelią prieš juos. Taip Apvaizda pasireiškia ir netikinčiajam skleidžia tik tamsą ir nusivylimą, kai tuo tarpu pasitikinčiai sielai jis yra pilnas šviesos ir ramybės. Kelias, kuriuo veda Dievas, gali vesti per dykumą ar jūrą, tačiau tai yra saugus kelias. (PP 290)

„Viešpats mano jėga ir giesmė — Jis mane išgelbėjo! Aš Jį garbinsiu, Jis — mano Dievas! Aš Jį aukštinsiu, Jis — mano tėvo Dievas!“ Iš 15, 2.

Visiškas išgelbėjimas nuo pavojaus atėjo per vieną naktį. Didžiulė ir bejėgė minia — vergai, nemokantys kariauti, moterys, vaikai ir gyvuliai su jūra priešais ir su galinga Egipto kariuomene už jų — pamatę, kaip per vandenį jiems atsivėrė kelias ir kaip žuvo jų priešai, patikėjo užtikrinta pergale. Vienintelis Jehova suteikė jiems išsigelbėjimą, ir jų širdys prisipildė pagarbos ir tikėjimo. Jų jausmus parodo šlovinimo giesmė. Dievo Dvasia ilsėjosi ant Mozės ir jis vadovavo žmonėms giedant pergalingą šlovės himną, patį seniausią ir kartu patį didingiausią, kokį žmogus kada nors žinojo...

Ši giesmė nepriklauso vien žydų tautai. Ji nurodo ir sunaikinimą teisingumo priešų, ir galutinę Izraelio Dievo pergalę. Pranašas Patmo saloje matė baltais drabužiais apsirengusią minią, kurie „buvo nugalėję“ ir kurie stovėjo ant „stiklo jūros, sumaišytos su ugnimi, turintys Dievo arfas“. Ir giedantys „Dievo tarno Mozės ir Avinėlio Giesmę“. (Apr 15, 2. 3).

Išlaisvindamas mus iš nuodėmės vergijos, Dievas suteikė mums žymiai didesnę pergalę, nei ją patyrė žydai prie Raudonosios jūros. Mes, kaip ir žydų tauta, turėtume šlovinti Viešpatį savo širdimi, sielomis dar labiau už Jo padarytus stebuklus žmonijai“. Tiems, kurie gyvena iš Dievo malonės, nėra nereikšmingų Jo dovanų, jie susijuos džiaugsmo diržais ir giedos savo širdyse giesmes Viešpačiui. Mes turime nuolatos dėkoti už kasdienes dovanas, kurias gauname iš Dievo rankų, o dar labiau už Jėzaus mirtį, atnešusią džiaugsmą ir priartinusią mums dangų...

Visi dangaus gyventojai susivienija šlovindami Dievą. Išmokime dabar angelų giesmę, kad galėtume ją giedoti, kada prisijungsime prie Jį šlovinančių gretų. (Ten pat 288, 289)

„Dykumoje visa izraelitų bendrija murmėjo prieš Mozę ir Aaroną.“ Iš 16,2.

Daugelis, žiūrėdami i izraelitus, stebisi jų netikėjimu ir murmėjimu, jausdami, kad jie patys būtų buvę dėkingi, tačiau kada jų tikėjimas yra išbandomas netgi nedidelių sunkumų, jie parodo ne ką daugiau tikėjimo ir kantrybės, nei tai parodė senovės Izraelis. (Ten pat 293)

Dievas pažadėjo būti jų Dievu, pasiimti juos pas Save kaip Savo žmones ir nuvesti juos į plačią ir gerą žemę. Tačiau jie buvo pasiruošę nusilpti ties kiekviena kliūtimi, kuri iškildavo pakeliui į tą žemę...

Jie pamiršo savo kančias ir vergystę Egipte. Jie užmiršo Dievo gerumą, parodytą jiems juos gelbstint iš nelaisvės. Jie pamiršo, kaip jų vaikai buvo apsaugoti, kada žudantis angelas nužudė visus Egipto pirmagimius. Jie pamiršo didingą Dievo valios pasireiškimą prie Raudonosios jūros. Jie neprisimine, kad jiems saugiai perėjus jiems atvertu keliu, prieš kariuomenę, ketindama jais pasekti, buvo sunaikinta jūros vandenyje. Jie matė ir jautė tik savo esamus nepatogumus ir sunkumus. Vietoje to, kad sakytų: „Dievas padarė daug galingų darbų dėl mūsų. Nors buvome vergai, Jis iš mūsų daro didelę tautą,“ jie kalbėjo apie kelio sunkumus ir spėliojo, kada jų varginanti kelionė baigsis.

Istorija apie Izraelio gyvenimą dykumoje yra įamžinta dėl Dievo Izraelio, gyvenančio pabaigos laikais. Užrašai apie Dievo santykius su dykumos klajokliais, jų alkis, troškulys, nuovargis ir stulbinantys Jo galios pasireiškimai vardan jų, yra pilni perspėjimo ir pamokymo, skirtų Jo vaikams per visus amžius. Skirtingi žydų patyrimai buvo lyg mokykla, ruošianti juos pažadėtiems namams Kanaane. Dievas norėtų, kad Jo šių dienų žmonės su nuolankia širdimi ir pasiruošusi mokytis, pasipuošusia dvasia pažiūrėtų į tuos išbandymus, kuriuos išgyventi turėjo senovės Izraelis tam, kad galėtų geriau pasiruošti dangiškajam Kanaanui. (Ten pat 292, 293)

„Aš norėčiau, kad vyrai visur, kur melsis, keltų aukštyn tyras rankas, be pykčio ir nesantaikos.“ ITim2,8.

Dėl Izraelio nepaklusnumo ir atsiskyrimo nuo Dievo jiems buvo leista patirti nesėkmes. Jų priešams buvo leista kariauti su jais, pažeminti juos, kad jie savo neviltyje ir bėdoje ieškotų Dievo...

Kada amelekiečiai užpuolė Izraelį, Mozė liepė Jozuei kovoti su jų priešais. (2T 106-108)

Ant kalno, stebėdami mūšį, buvo Mozė, Aaronas ir Hūras. Ištiesęs rankas į dangų ir laikydamas Dievo lazda, Mozė meldėsi dėl Izraelio kariuomenės pergalės. Mūšio metu buvo pastebėta, kad, kai rankos būdavo ištiestos, laimėdavo izraelitai, bet kada jos nusi-leisdavo, sėkmę patirdavo priešai. Mozė pavargo ir jo rankas laikė Aaronas ir Hūras iki saulėlydžio, kol priešai buvo priversti bėgti.

Aaronas ir Hūras, laikydami Mozės rankas, žmonėms parodė savo pareigą palaikyti jį jo sunkiame darbe, jam gaunant ir pasakant jiems Dievo žodį. Mozės poelgis taip pat buvo reikšmingas, nes jis parodė, kad jų likimas buvo Dievo rankose. Dievas kovotų už juos, nugalėdamas jų priešus tol, kol jie pasitikėjo Juo, tačiau apleisdami Jį ir pasitikėdami savo jėgomis, jie taptų dar silpnesni nei tie, kurie nepažinojo Dievo, ir jų priešai juos nugalėtų.

Kaip žydai triumfavo, kada Mozės rankos buvo ištiestos už juos į dangų, taip ir Dievo Izraelis laimės, jei tikėjimu laikysis jų galingojo Padėjėjo rankos. Bet dieviška jėga turi būti sujungta su žmogiškomis pastangomis. Mozė netikėjo, kad Dievas nugalės jų priešus, jei Izraelis liks pasyvus. Jų vadovui meldžiantis Viešpačiui, Jozuė su savo drąsiais pasekėjais dėjo visas pastangas, kovodami su Izraelio ir Dievo priešais. (PP 299)

„Kaip Dievo bendradarbiai norime jus įspėti: neimkite Dievo malonės veltui!“ 2 Kor 6, 1.

Ant kalno duodamas nurodymus Mozei dėl šventyklos statymo, Dievas suteikė Savo žmonėms svarbią pamoką. Šiame darbe Jis reikalavo tobulumo kiekvienoje detalėje. Mozė turėjo puikų Egipto išsilavinimą, jis turėjo Dievo pažinimą ir regėjimuose jam buvo atskleisti Dievo tikslai, tačiau jis nežinojo, kaip reikia siuvinėti ar graviruoti.

Izraelis visą savo laiką praleido Egipto vergovėje ir nors jų tarpe buvo išradingų žmonių, jie nebuvo susipažinę su tais menais, kurių reikėjo statant šventyklą. Jie žinojo, kaip daryti plytas, tačiau nesuprato, kaip reikia apdirbti auksą ir sidabrą.

Tada Dievas Pats paaiškino, kaip šis darbas turi būti atliktas. Jis Pats nurodė žmones, kuriuos norėjo matyti atliekant atskirus darbus. Becalelis turėjo būti architektas. Šis vyras priklausė Judo giminei, kurią Dievas džiaugėsi galėdamas pagerbti... „*Be to, prie jo priskyrčiau Ahisamacho sūnų Oholiabą iš Dano giminės ir į kiekvieno išmanančio širdį įdėjau išmintį, kad jie galėtų padaryti visa, ką tau įsakiau.*“ (Iš 31,1-6). (CT 59, 60)

Minioje buvo ir egiptiečių, kurie prižiūrėjo šį darbą ir pilnai suprato, kaip jis turi būti atliktas. Tačiau darbas nepriklausė tik nuo jų. Viešpats, susivienijęs su žmonėmis, suteikė jiems išminties sumaniai atlikti darbą. (1BC 1108)

Sumanumas atlikti darbą yra Dievo dovana. Jis suteikia ir dovaną, ir išminties kaip teisingai šią dovaną panaudoti. (Letter 60, 1907)

Tam, kad žemiškoji šventykla galėtų atspindėti dangiškąją, ji turi būti visapusiškai tobula ir net mažiausiose detalėse ji turi būti panaši į dangiškąją pavyzdį. Taip yra ir su charakteriais tų, kurie bus paimti į dangų. (CT 60)

Tegul šiandien besidarbuojantys Dievui meldžiasi prašydami Jo išminties ir išvalgumo, kad tobulai galėtų atlikti jiems pavestą darbą. (1BC 1108)

Balandžio

[93]

KRIZĖ IZRAELYJE, Balandžio 1

„Prie Horebo žmonės pasidirbo verši ir garbino nuliedintą atvaizdą. Jie sukeitė Dievo garbę su žolę ėdančio jaučio atvaizdu.“ Ps 106,19.20.

Mozei nesant, visa teisinė valdžia atiteko Aaronui. Didžiulė minia susirinko aplink jo palapinę, reikalaudami: „*Eik, padirbk mums dievą, kuris mus vestų. Juk mes nežinome, kas nutiko Mozei...*“ Anot jų žodžių, debesis dabar buvo apgaubęs kalną ir jau daugiau nebevadovaus jų kelionei...

Tokioje krizėje reikėjo tvirto, gebančio spręsti žmogaus. Tokio, kuris Dievo garbę laikytų aukščiau populiarumo, asmeninio saugumo ar net paties gyvenimo. Tačiau esamas Izraelio vadovas nebuvo tokio charakterio. Aaronas nedrąsiai atkalbinėjo žmones, o jo svyravimas ir drovumas šiuo kritiniu momentu tik dar labiau sustiprino jų atkaklumą... Buvo tokių, kurie išliko ištikimi savo sandorai su Dievu, bet didžioji žmonių dalis prisijungė prie paklydimo...

Aaronas baiminosi dėl savo paties saugumo. Vietoje to, kad kilniai stovėtų už Dievo garbę, jis pasidavė minios reikalavimams... Žmonės paskelbė: „*Izraeli, štai tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!*“ (Iš 32, 4). Aaronas leido įžeidinėti Jehovą. Jis padarė dar daugiau. Matydamas, su koku pasitenkinimu buvo priimtas auksinis dievas, jis pastatė aukurą priešais jį ir paskelbė: „*Rytoj bus Viešpaties šventė.*“ Trimitais apie šią šventę buvo pranešta stovyklai... Prisdengdami „Viešpaties dienos“ šventimu, jie atsidavė apsirijimui ir paleistuvystei.

Kaip dažnai ir mūsų dienomis meilė malonumams pridengiama pamaldumo forma! Tokia religija, kuri leidžia žmogui, laikantis garbinimo ritualų, kartu pašvęsti save ir savanaudiškiems ar jausminiams malonumams, yra tokia pat maloni minioms šiandien, kokia mažoni ji buvo Izraelio dienoms. Ir vis dar yra tokių Aaronų, kurie, užimdami aukštas pareigas bažnyčioje, nusileidžia nepasišventusių žmonių troškimams, taip padrąsindami juos daryti nuodėmę. (PP 316, 317)

„Moze tarė Aaronui: „Ką tau ši tauta padarė, kad užtraukei jiems tokią sunkią nuodėmę?“ Iš 32, 21.

Aaronas ketino apsiginti, suversdamas kaltę ant žmonių. Tačiau jo pasiteisinimai ir išsisukinėjimai nepadėjo...

Tas faktas, kad Aaronas buvo palaimintas ir pagerbtas iš visų žmonių, darė jo nuodėmę ypatingai bjauria. Tai buvo Aaronas, „*Viešpaties šventasis*“ (Ps 106, 16), kuris padarė stabą ir paskelbė šventę. Tai tas, kuris buvo paskirtas kalbėti už Mozę, ir apie jį Pats Dievas pasakė: „*Aš žinau, kad jis iškalbus*“ (Iš 4, 14) ir kuris neužkirto kelio įžūliems stambeldžių ketinimams. Jis, per kurį Dievas išliejo Savo teismus ant Egipto žemės ir jų dievų, abejingai klausėsi, kada žmonės šūkavo priešais auksinį dievą: „*Izraeli, štai tavo dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!*“ (Iš 32, 4). Jis kartu su Moze buvo ant kalno ir tenai regėjo Viešpaties šlovę ir matė, kad tos šlovės pasireiškime nebuvo nieko, iš ko buvo galima padaryti stabą ir tai buvo tas, kuris šią šlovę iškeitė į veršio atvaizdą. Tas, kuriam buvo patikėta vadovauti žmonėms, nesant Mozei, tapo maišto iniciatoriumi. „*Viešpas buvo taip supykęs ant Aarono, kad buvo pasirengęs jį sunaikinti*“ (Įst 9, 20). Tačiau dėka uolios Mozės maldos jo gyvybė buvo išsaugota. Ir per atgailą bei nusižeminimą dėl savo didžiulės nuodėmės, jam buvo atstatytas Dievo palankumas.

Jei Aaronas, nekreipdamas dėmesio į pasekmes, būtų turėjęs drąsos pastovėti už tai, kas teisinga, tai nupuolimo būtų išvengta. Jei jis ištikimai būtų saugojęs savo ištikimybę Dievui, jei žmonėms būtų priminę Sinajaus pavojus ir jų sudarytą rimtą sandorą su Dievu paklusti Jo Įstatymui, blogio būtų išvengta. Tačiau jo paklusimas žmonių troškimams ir ramus užtikrinimas, su kuriuo jis įgyvendino jų planus, tik dar labiau padarė juos eiti nuodėmės keliu, nei anksčiau jie buvo planavę...

Iš visų nuodėmių, už kurias Dievas baus, nėra sunkesnės Jo akivaizdoje už tas, kurios skatina kitus daryti pikta. (Ten pat 320, 323)

„Viešpats kalbėdavosi su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo bičiuliu. Po to jis sugrįždavo į stovyklą, bet jo jaunas padėjėjas Jozuė, Nūno sūnus, nepajudėdavo iš Palapinės.“ Iš 33, 11.

Izraeliui nusidėjus pasidarant auksinį veršį, Mozė vėl eina pas Dievą melstis už žmones... Iš savo patyrimo jis žinojo, kad, norint turėti įtaką žmonėms, pirmiausia jis turi turėti Dievo jėgą. Viešpats mato Savo tarno širdies tyrumą ir nesavanaudiškus tikslus ir nusileidžia pabendrauti su šiuo silpnu mirtinguoju veidas į veidą, taip, kaip žmogus kalba su savo draugu. Mozė atiduoda visas savo naštas ir pats Jam visiškai atsiduoda ir išlieja savo sielą prieš Jį. Viešpats nepriekaištauja Savo tarnui, bet pasilenkia išklaudyti jo maldavimų...

Nuskambėjo atsakymas: „*Palengvindamas tau našta, Aš Pats eisiu su tavimi.*“ (Iš 33, 14). Bet Mozė nejaučia, kad reiktų čia sustoti. Jis jau daug gavo, bet jis trokšta ateiti dar arčiau Dievo, gauti dar didesnę Jo buvimo užtikrinimą. Jis nešiojo Izraelio našta, jį slėgė didelė atsakomybė ir kada žmonės nusidėjo, jis patyrė stiprų sąžinės graužimą, lyg pats būtų buvęs kaltas. Dabar jis savo sieloje pajuto tas baisias pasekmes, jei Dievas paliks Izraelį jų užsispyrime ir neatgailavusios širdies valdžioje... Mozė taip karštai ir uoliai meldėsi Dievui, kad pasigirsta: „*Padarysiu ir tai, ko prašai, nes tu iš tikrųjų radai malonę Mano akyse, ir tave Aš pažįstu vardu.*“ (Iš 33, 17).

Iš tiesų dabar mes tikėtumės, kad pranašas nustos maldavęs, bet ne, dėl savo sėkmės įgavęs drąsos, jis ketina eiti dar arčiau Dievo su tokiu šventu užtikrinimu, kurio suprasti mums beveik neįmanoma. Ir dabar jis paprašo to, ko joks žmogus anksčiau nėra prašęs: „*Prašyčiau parodyti man Savo šlovę*“ (Iš 33, 18). Koks prašymas, nuskambantis iš mirtingo žmogaus lūpų! Bet ar jam atsakoma? Ar Dievas jį subara dėl augančio pasitikėjimo savimi? Ne, mes girdime malonius žodžius: „*Aš padarysiu, kad praeis prieš tavo akis visas Mano gerumas...*“

Mozės istorijoje mes galime matyti, kad artimas bendravimas su Dievu yra žmogaus privilegija, kuria jis gali mėgautis. (4T 531-533)

„O Aarono sūnūs Nadabas ir Abihuvus pasiėmė savo smilkytuvus, įsidėjo žarijų, užbarstė ant jų smilkalų ir atnašavo Viešpaties akivaizdoje nešventintą ugnį, kokios Jis nebuvo jiems įsakęs.“ Kun 10, 1.

Salia Mozės ir Aarono Izraelyje stovėjo Nadabas ir Abihuvus. Jie buvo ypatingai Viešpaties pagerbti, kai jiems, kartu su septyniasdešimt vyresniųjų, buvo leista ant kalno pamatyti Jo šlovę. Bet dėl to jų nusižengimo nebuvo galima nepaisyti. Visa tai jų nuodėmę padarė dar sunkesnę. Vien tai, kad šie žmonės gavo daug šviesos, tai, kad jie kaip ir kiti Izraelio vyresnieji užkopė ant kalno ir turėjo privilegiją bedrauti su Dievu ir būti Jo šlovės šviesoje, nesuteikė jiems teisės nebaudžiamai nusidėti. Manyti, kad vien dėl to, kad jie buvo taip pagerbti, Dievas nebus griežtas jiems baudžiant, yra klaidinga apgavystė. Didelė šviesa ir suteiktos privilegijos reikalauja šventumo ir dorybės, atitinkančios gautą šviesą. Dievas negali priimti mažiau. Didelės privilegijos ir palaimos neturėtų mūsų užliūliuoti ar padaryti nerūpestingais. Jos niekada neturi duoti leidimo nusidėti ar skatinti gavėjus pasijausti, kad Dievas nebus per daug reiklus jiems... Nadabas ir Abihuvus jaunystėje nebuvo išmokyti savikontrolės... Savanaudiški įpročiai taip ilgai buvo puoselėjami širdyje, kad jų sulaužyti nebeturėjo jėgos net pati švenčiausia pareiga. Jie nebuvo išmokyti gerbti savo tėvo autoriteto, dėl to jie nesuprato būtinumo paklusti Dievo reikalavimams. Aarono klaidingas pataikavimas sūnams paruošė juos tapti dieviškų teismų objektais.

Dievas norėjo išmokyti žmones, kad jie privalo prie Jo artintis su pagarba ir baime ir taip, kaip Jis nurodė. Jis negali priimti dalinio paklusnumo. Nepakako, kad šią rimtą garbinimo akimirką buvo padaryta beveik viskas taip, kaip Jis buvo nurodęs... Tegul niekas savęs neapgaukinėja, kad dalis Dievo įsakymų yra neesminiai ar kad Jis priims pakaitalą to, ko Jis reikalauja. (PP 359, 360)

„Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primušą; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“ Pat 20, 1.

Nadabas ir Abihuvus niekada nebūtų padarę šios sunkios nuodėmės, jei prieš tai nebūtų apsisvaiginę vynu. Jie suprato, kad ypatingai kruopštus ir rimtas pasiruošimas yra būtinas darbui šventykyje, kur buvo regimas Dievo artumas. Bet per nesusivaldymą jie tapo netinkami savo tarnystei. Jų protas aptemo, o moralinis suvokimas atbuko taip, kad jie nebegalėjo matyti skirtumo tarp to, kas šventa ir kas ne. Aaronui ir jo išlikusiems sūnums buvo duotas perspėjimas: „*Negerkite vyno ar svaigiųjų gėrimų, ... jūs turite daryti skirtumą tarp to, kas šventa, ir to, kas prasta...*“ (Kun 10,9.10). Spirituotų gėrimų vartojimas silpnina kūną, aptemdo protą ir iškreipia moralę. Tai trukdo žmonėms suprasti šventų dalykų šventumą arba Dievo reikalavimų prasmę. Visi, kurie užėmė šventas pareigas, turėjo būti susivaldančiais žmonėmis, kad jų protas galėtų aiškiai atskirti gėrį nuo blogio, kad jie galėtų išlaikyti principų tyrumą, turėti išminties pasielgti teisingai ir parodyti gailestingumą. Tie patys reikalavimai yra skirti ir Kristaus pasekėjams: „*Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla — tai jūs*“ (1 Kor 3, 17).

Aarono sūnų poelgis buvo užrašytas dėl Dievo žmonių tam, kad išmokytų ypatingai tuos, kurie ruošiasi Kristaus antrajam atėjimui, kad pataikavimas iškrypusiam apetitui sunaikina kilnius sielos jausmus ir taip paveikia Dievo duotą sugebėjimą aiškiai mąstyti, kad dvasiniai ir šventi dalykai praranda savo šventumą. Tada nepaklusnumas atrodo malonus ir ne perdėm nuodėmingas. (Te 149)

„Jis pasiuntė Savo tarną Mozę ir Aaroną, kurį buvo pasirinkęs.“ Ps 105,26.

Aaronas buvo draugiško nusistatymo žmogus, kurį Dievas pasirinko, kad šis stovėtų šalia Mozės ir už jį kalbėtų. Dievas galėjo pasirinkti Aaroną kaip vadovą, tačiau žinojo, kad Aaronas buvo nuolaidus ir stokojo moralinės drąsos bet kokiomis aplinkybėmis pastovėti už tai, kas teisinga, nežiūrint į pasekmes. Aaronas troškimas su visais gerai sutarti kartais pastūmėdavo labai nusižengti... To paties tvirtumo trūkumas jo šeimoje galiausiai privedė prie jo dviejų sūnų mirties... Nadabas ir Abihuvus nepaisė Dievo paliepimo su smilkalais aukoti šventą ugnį...

Čia yra matoma drausmės trūkumo pasekmė. Šie Aaronas sūnūs nebuvo išmokyti gerbti savo tėvo paliepimų, jie nepaisė tėvo autoriteto todėl nesuprato ir būtinybės visiškai paklusti Dievo reikalavimams... Nepaisydami Dievo aiškių nurodymų, jie pažemino Jį aukodami paprastą ugnį, vietoje šventos. Dievas aplankė juos Savo pykčiu, ir iššokusi Viešpaties ugnis juos sunaikino.

Aaronas iškentė šią netektį kantriai ir su nusižeminimu. Liūdesys ir kankinanti agonija draskė jo sielą. Jis buvo nubaustas už savo pareigos nepaisymą. Jis buvo vyriausias kunigas, paskirtas vykdyti suderinimą už žmonių nuodėmes. Jis buvo ir savo namų kunigas, tačiau buvo linkęs nepastebėti savo vaikų kvailysčių. Jis nesirūpino savo pareiga išmokyti vaikus paklusnumo, savęs išsižadėjimo ir pagarbos tėvų autoritetui. Netinkamai pataikaudamas savo jausmams, jis nesugebėjo jų charakterių pripratinti gerbti amžinuosius dalykus. Aaronas nematė, kaip ir daugelis krikščionių tėvu dabar, kad jo netinkama meilė ir pataikavimas savo vaikams jiems netinkamai elgiantis, juos ruošė Dievo keršto išliejimui... Jo švelnus įkalbinėjimas be griežto tėviško žodžio ir jo neprotingas meilumas savo sūnams buvo pats didžiausias žiaurumas jų atžvilgiu. (3T 293-295)

„Greitai jie užmiršo, ką Jis buvo padaręs, ir elgėsi, nelaukdami, kol supras Jo užmoji. Dykumoje juos apėmė godus alkis, ir tyruose ie ėmė gundyti Dievą. Jis davė jiems, ko jie reikalavo, bet siuntė ir alinančią ligą.“ Ps 106 13-15.

Kada tik jų apetitas buvo apribojamas, izraelitai buvo nepatenkinti, murmėjo ir reiškė priekaištus Mozei, Aaronui ir Dievui. (1BC 1102)

Kadangi jie to užsispyrusiai reikalavo, Dievas davė žmonėms tai, kas jiems nebuvo geriausia. Jie nebuvo patenkinti tuo, kas jiems buvo naudingiausia. Jų maištingi troškimai buvo patenkinti, bet jiems buvo leista patirti jų pasekmes. Jie puotavo be jokių apribojimų ir jų nesaikingumas buvo greitai nubautas. Daugybė jų žuvo nuo deginančios karštligės, o patys didžiausi kaltininkai susirgo, vos tik paragavę to maisto, kurio jie taip aistringai troško. (PP 382)

Dievas galėjo juos labai lengvai pamaitinti taip, kaip Jis juos maitino mana, tačiau apribojimai buvo skirti jų pačių labui. Jo tikslas buvo aprūpinti juos tokiu maistu, kuris geriau patenkintų jų poreikius, nei nesveika dieta, prie kurios daugelis buvo pripratę Egipte. Jų iškrypęs apetitas turėjo būti atstatytas į daug sveikesnę būseną tam, kad jie galėtų mėgautis tuo maistu, kuris buvo skirtas žmogui pradžioje — žemės vaisiai, kuriuos Dievas buvo davęs Edeno sode Adomui ir Ievai. Iš esmės dėl šios priežasties izraelitams nebuvo duodama mėsa.

Šėtonas gundė juos manyti, kad šis apribojimas yra žiaurus ir neteisingas. Jis privertė juos užsigeisti uždraustų dalykų, nes matė, kad nepažabotas pataikavimas apetitui sukels jausmingumą, kurio dėka jam bus lengviau kontroliuoti žmones. Ligų ir kančių autorius užklumpa žmones ten, kur jam sekasi geriausiai. Per gundymus, susijusius su apetitu, jis didžia dalimi veda žmones į nuodėmę jau nuo tų laikų, kada sugundė Ievą suvalgyti uždrausto vaisiaus. Tokiomis pat priemonėmis jis privertė izraelitus murmėti prieš Dievą. Nesusilaikymas valgant ir geriant veda į pataikavimą žemesnėms aistroms, o tai savo ruožtu ruošia kelią žmonių nepaisymui visų moralinių įsipareigojimų. Apnikti tokių gundymų, jie turėjo ne daug jėgos pasipriešinti. (Ten pat 378)

„Su juo Aš kalbu tiesiogiai, aiškiai, ne mįslėmis. Jis mato Patį Viešpatį. Tad kodėl nebijote kalbėti prieš Mano tarną Mozę?“ Sk 12,8.

Po Mozės ir Aarono ji [Mirjama] teisėtai naudojosi gilia žmonių simpatija ir dangaus pagarba. Tačiau tas pats blogis, įnešęs nesantaiką danguje, pradėjo augti ir šios Izraelio moters širdyje, kuriai nebuvo sunku surasti savo nepasitenkinimo vienminčių...

Jei Aaronas būtų tvirtai stovėjęs už tiesą, jis būtų apsaugojęs nuo blogio. Bet vietoje to, kad parodytų Mirjamai jos poelgių nuodėmingumą, jis pritarė jai, klausėsi jos nepasitenkinimo žodžių ir taip prisipildė jos pavydo. (Ten pat 382, 384)

Paskirdamas septyniasdešimt vyresniųjų, Mozė nepasitarė su Mirjama ir Aaronu, taip sukeldamas jų pavydą... Mirjama ir Aaronas niekada nežinojo rūpesčio ir atsakomybės naštos, kuri slėgė Mozę. Vien dėl to, kad jie buvo pašaukti jam padėti, jie jautėsi, kad po lygiai dalinosi vadovavimo našta ir kad tolimesnis padėjėjų paskyrimas yra visiškai nereikalingas...

„Argi Viešpats tik per Mozę kalbėjo? Argi Jis nekalbėjo ir per mus?“ Galvodami turį vienodą Dievo palankumą, jie jautė, kad tai jiems suteikė teisę į tą pačią vietą ir autoritetą...

Dievas pasirinko Mozę ir jam suteikė Savo dvasią, dėl to Aaronas su Mirjama savo nusidėjimu tapo kalti nepaklusnumu ne tik jų paskirtam vadovui, bet ir Pačiam Dievui.

Tas, kuris suteikė žmonėms atsakingas pareigas būti vadovais ir mokytojais Jo tautoje, laikys žmones atsakingus už tai, kaip jie elgiasi su Jo tarnais. Mes turime gerbti tuos, kuriuos Jis gerbia. Bausmė, kuri ištiko Mirjamą, turėtų sudrausminti visus, kurie pasiduoda pavydui ir murma prieš tuos, ant kurių Dievas uždėda Savo darbo našta. (Ten pat 382-386)

„Pyktis nuožmus, įtūžis nenugalimas, bet kas gali atsispirti pavydai?“ Pat 27,4.

Mozė nieko neatsakė į jų [Aarono ir Mirjamos] kaltinimus. Tai patirtis, įgyta per tiek Midjane praleistų darbo ir kančių metų. Ten buvo išugdyta nuolankumo ir kantrumo davsia, kuri paruošė jį pakęsti netikėjimą, pavydą ir išdidumą tų, kurie turėjo būti ištikimiausi jo padėjėjai. „*Mozė buvo labai kuklus žmogus, kuklesnis už bet ką kitą visoje žemėje*“ (Sk 12, 3). Būtent jam buvo suteikta daugiau dieviškos išminties ir vadovavimo nei kitiems. „*Jis veda kukliuosius teisingu taku ir moko juos Savo kelio*“ (Ps 25, 9). Nuolankieji yra Viešpaties vedami, nes jie yra linkę mokytis ir būti mokomais...

„Viešpats nužengė debesies stulpe, sustojo prie Padangtės įėjimo ir sušuko: „*Aaronai ir Mirjama!*“ ..jiedu prisiartinio“ (Sk 12, 5). „Vis dar pykčio ant jų apimtas, Viešpats nuėjo.“ (Sk 12, 9). Dėl Viešpaties nepasitenkinimo debesies stulpas pasitraukė nuo šventyklos, o Mirjamą ištiko raupsai... Jų išdidumas buvo sumaišytas su dulkėmis. Aaronas išpažino jų nuodėmę ir maldavo, kad jo sesuo nebūtų palikta mirti nuo šios kraupios ir mirtinos ligos. Atsakant į Mozės maldą, raupsai buvo išgydyti. Vis dėlto Mirjama septynias dienas buvo atskirta nuo stovyklos.

Toks Viešpaties nepasitenkinimo pasireiškimas buvo skirtas perspėti visą Izraelį ir sustabdyti augantį nepasitenkinimą ir nepaklusnumą. Jei Mirjamos pavydas ir nepasitenkinimas nebūtų viešai sudrausti, to pasekmės būtų buvusios labai skaudžios. Pavydas yra vienas iš labiausiai šėtoniškų bruožų, kuris gali egzistuoti širdyje, nešdamas savyje pražūtingiausias pasekmes... Būtent pavydas sukėlė nesutarimus danguje, o pataikavimas jam atneša neapsakomą blogį tarp žmonių. „*Kur pavydas ir savanaudiškumas, ten ir netvarka bei įvairūs nedori darbai.*“ (Jok 3,16). (Ten pat 384, 385)

„Taigi jie primelavo izraelitams apie kraštą, kuri buvo išžvalgę, sakydami: „Kraštas, kurį perėjome ir išžvalgėme, yra kraštas, kuris suryja savo gyventojus. Visi žmonės, kuriuos ten matėme, yra aukštaūgiai.“ Sk 13,32.

Viešpats įsakė Mozei išsiųsti žmones išžvalgyti Kanaano žemės, kurią Jis atiduos Izraelio vaikams... Papasakoję, kokia derlinga ši žemė buvo, visi, išskyrus du, pradėjo kalbėti apie negalėjimą jos užimti... Žmonės, klausydami šių pranešimų, davė valią savo nusivylimui pratrūkusiomis dejonėmis ir priekaištais. Jie net neketino prisiminti ir pagalvoti, kad Dievas, Kuris juos jau iki čia atvedė, tikrai duos jiems ir šią žemę...

Kalebas išsiveržė į priekį, ir jo aiškus balsas buvo gerai girdimas minios triukšme. Jis paprieštaravo paikiems savo draugų žvalgų požiūriams, kurie susilpnino Izraelio tikėjimą ir dvasią. Jis pareikalavo žmonių dėmesio, ir akimirksniu nutilo visi nepasitenkinimai... Bet jam bekalbant, neištikimieji žvalgai nutraukė jo kalbą, šaukdami: „Mes nepajėgsime tų žmonių pulti, nes jie už mus stipresni.“

Šie žmonės pradėjo eiti netinkama kryptimi, savo širdis nusuko nuo Dievo, Mozės ir Aarono, Kalebo ir Jozuės. Kiekvienas žingsnis, žengtas šia kryptimi, darė juos tvirtesnius, atmetant bet kokią ketinimą užimti Kanaano žemę. Jie iškreipė tiesą tam, kad galėtų įgyvendinti savo pražūtingą tikslą. Jiems netgi šios šalies klimatas tapo kenksmingas, o žmonės — milžiniais...

Tai buvo ne tik piktas pranešimas, bet taip pat ir melagingas. Jis buvo prieštaringas, nes jei šalis buvo netinkama ir rijo savo gyventojus, tai kaip jie sugebėjo išaugti tokiais milžiniais? Kada žmonės, užimantys atsakingas pareigas, pasiduoda netikėjimui, tai nėra ribų, kurios galėtų sulaukyti jų tikslo siekimą... Jei tik du žmonės būtų atnešę blogas naujienas, o likusieji dešimt būtų drąsinę juos Viešpaties vardu užimti žemę, dėl savo pikto netikėjimo jie vis tiek būtų labiau klausę tų dviejų patarimo, o ne dešimties. (4T 148-151)

„Kalebas nutildė žmones, murmėjusius prieš Mozę, ir tarė: „Keliaukime tučtuojau ir užimkime jį, nes tikrai galime juos nugalėti.“ Sk 13,30.

Tikėjimas į Dievą Kalebui suteikė drąsos ir jėgų drąsiai ir tvirtai stoti ginant tai, kas teisinga. Iš to paties šaltinio, galingojo dangaus armijų Generolo, kiekvienas Kristaus kryžiaus kareivis turi semtis jėgos ir drąsos nugalėti tas kliūtis, kurios dažnai atrodo neįveikiamos... Tie, kurie atlieka savo pareigą, turi būti visada pasiruošę kalbėti tuos žodžius, kuriuos duoda Dievas, o ne abejones ir nusivylimo žodžius...

Kada abejojantys kalba apie neįveikiamus sunkumus, kada jie dreba vien pagalvoję apie aukštas sienas ir stiprius milžinus, tada tegul į prieki išeina ištikimieji Kalebai, turintys „kitokią dvasią.“ Dievo tiesa, nešanti išgelbėjimą, sklis žmonėms, jei tarnautojai ir tikintieji neužtvers jai kelio, kaip tai padarė neištikimieji žvalgai...

Šiame darbe turi būti įdarbintos ir žmogiškos pajėgos. Turi būti įtraukti uolumas, energija ir talentai, kurie rūdija nuo neveikios. Jie turi būti naudojami tarnavime. Balsas, kuris sako: „Palauk, neleisk, kad tau būtų uždėta našta“, yra bailiųjų žvalgų balsas. Mums dabar reikia Kalebų, kurie žengtų priešakyje, vadų Izraelyje, kurie drąsiai kalbėtų už neatidėliotą veikimą. Kada savanaudiški, ramybę mėgstantys, panikos apimti žmonės, išsigandę milžinų ir neperžengiamų sienų, reikalaus pasitraukti, tegul pasigirsta Kalebų žodžiai, net ir tada, kai bailiai pasitiks juos su akmenimis rankose, pasiruošę juos nutildyti už ištikimą liudijimą. (5T 378-383) Kada netikintieji paniekina Dievo Žodį, tada yra kviečiami ištikimieji Kalebai. Būtent tada jie stovės tvirti, atlikdami savo pareigą, nesipuikuodami ir nesvyruodami dėl papiktinimų. Netikintys žvalgai stovėjo pasiruošę sunaikinti Kaleba. Jis matė akmenis tų rankose, kurie atnešė neteisingą pranešimą, tačiau tai jo nesulaikė. Jis turėjo žinią ir turėjo ją pasakyti. Ta pati dvasia bus parodyta tų, kurie yra ištikimi Dievui. (2SM 369)

„Ypač tuos, kurie, pasidavę kūnui, pasineria nešvariuose geismuose ir paniekina Viešpatystę.“ 2 Pt 2,10.

Būtų beveik neįmanoma surasti didesnę įžeidimą Dievui už paniekimą ir atmetimą tų, kuriuos Jis naudoja jų išgelbėjimui...

Koracho maište aiškiai, tik mažesniu masteliu, matomas tos pačios dvasios darbas, kuri danguje pastūmėjo šėtoną sukilti. Būtent išdidumas ir ambicija pastūmėjo Liuciferį nepasitenkinti Dievo valdžia ir ieškoti būdų, kaip nuversti tvarką, kuri buvo įkurta danguje. Nuo pat puolimo jis ieškojo būdų, kaip žmonių protuose įdiegti tą pačią pavydo ir nepasitenkinimo, tų pačių ambicijų dėl vietos ir garbės dvasią. Taip jis dirbo Koracho, Datano ir Abiramo protuose, sukeldamas troškimą save išaukštinti, uždegdamas pavydą, nepasitikėjimą bei maištą. Šėtonas privertė juos, atmetant Dievo paskirtus žmones, atmesti ir Dievą, kaip savo valdovą. Nusidėdami Mozei ir Aaronui, jie piktžodžiavo Dievui. Tai darydami, jie buvo suklaidinti, kad save laikė teisiais, o tuos, kurie ištikimai jiems priekaištavo už jų nuodėmes, kaip vedamus šėtono.

Ar vis dar neegzistuoja tas pats blogis, kuris ruošė pagrindą Koracho pražūčiai? Išdidumas ir ambicijos yra labai paplitę. Ilgai puoselėjami, jie atveria duris pavydui ir kovai dėl valdžios. Taip siela atsiskiria nuo Dievo ir nesąmoningai prisijungia prie šėtono... Siekdami sunaikinti žmonių pasitikėjimą Dievo paskirtais žmonėmis, jie iš tiesų tikėjo, kad daro gerą darbą, Paties Dievo tarnavimą...

Nuodėmingu nuolaidžiavimu žmonės suteikia šėtonui priėjimą prie jų protų, ir taip jie eina nuo vienos bedievystės prie kitos. Šviesos atmetimas taip aptemdo protą ir užkietina širdį, kad jiems yra lengviau žengti sekantį žingsnį ir atmesti dar aiškesnę šviesą tol, kol tai tampa tvirtu įpročiu. Jiems nuodėmė nebeatrodo nuodėminga. (PP 402-404)

„O ištvėrmė tesubręsta darbu, kad jus taptumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokojantys.“ Jok 1,4.

Nežiūrint į tai, kad Mozė buvo pats nuolankiausias žmogus, kada nors gyvenęs žemėje, vieną kartą jis užsitraukė Dievo nemalonę... Nepelnyti priekaištai, išsakyti jam, privertė akimirksniai užsimiršti, kad murmėjimas buvo ne prieš jį, o prieš Dievą. Vietoje to, kad nuliūstų, kai buvo įžeista Dievo Dvasia, jis pats susinervino, įsižeidė ir nekantriai savo iniciatyva sudavė du kartus į uolą, sakydamas: „*Klausykitės, jūs maištininkai! Ar išgausime jums vandens iš šios uolos?*“ (Sk 20,10).

Žmonėms jis parodė didelį silpnumą. Jis atskleidė ryškų susivaldymo trūkumą ir į murmėtojų panašią dvasią. Miniai, pasiruošusiai pateisinti savo trūkumus, meilės nebuvimą ir nelogišką murmėjimą, jis turėjo būti savitvardos ir kantrumo pavyzdys. Didžiausia nuodėmė buvo ta, kad save pastatė Dievo vietoje. Ta padėtis, kurią Mozė užėmė, nesumažino jo kaltės, o tik dar labiau ją padidino. Iki šiol buvęs nepeiktinas, dabar šis žmogus puolė. Daugelis, patekę į šitokią situaciją, manytų, kad jo nuodėmė nebus pastebėta dėl jo ilgos nepajudinamos ištikimybės gyvenime. Tačiau taip nėra. Šiam žmogui, taip aukštai pagerbtam Dievo ir parodytiam savo charakterio silpnumą, buvo daug rimčiau nei tam, kuris būtų užėmęs mažiau atsakingas pareigas. Mozė buvo Kristaus atstovas, tačiau dabar šis atvaizdas buvo iškreiptas! Mozė nusidėjo ir viso jo praėjusio gyvenimo ištikimybė negalėjo atpirkti padarytos nuodėmės... Mozė ir Aronas turės mirti nežengę į Kanaaną, patirdami tą pačią bausmę, kokia skirta tiems, kurie užėmė žymiai žemesnes pareigas. Jie nusilenkė su neapsakomu skausmu širdyje, tačiau jų meilė ir pasitikėjimas Dievu nesvyravo... Nedaugelis supranta nuodėmės nuodėmingumą... Aarono ir Mozės pavyzdys... rodo, kad nėra saugu nusidėti nei žodžiu, nei mintimis, nei darbais. (4T 369, 370)

„Jie pykdė Viešpatį prie Meribos vandenų ir dėl jų nukentėjo Mozė, nes jie taip apkartino jam dvasią, kad jis neapgalvotai pašnekėjo.“ Ps 106,32.33.

Mozės ir Aarono nuodėmė būtų buvusi dar didesnė, jei dieviško papeikimo ir perspėjimo akivaizdoje jie nebūtų atsisakę aistringos dvasios ir puoselėjimo pagarbos sau. Tačiau jie nebuvo kaltinami tyčine ar apgalvota nuodėme. Jie buvo nugalėti netikėto gundymo, o jų atgaila sekė akimirksniu ir buvo širdinga. Viešpats priėmė jų atgailą, bet dėl tos žalos, kurią nuodėmė galėjo padaryti žmonėms, Jis negalėjo atšaukti bausmės...

Dievas žmonėms atleido ir didesnius nusižengimus, bet Jis negalėjo pasielgti su vadovų nuodėme taip, kaip su tų, kuriems jie vadovavo. Jis pagerbė Mozę aukščiau bet kurio žmogaus žemėje... Tai, kad Mozė turėjo tokią didelę šviesą ir pažinimą, padarė jo nuodėmę dar sunkesnę. Jo ankstesnė ištikimybė negalės atpirkti nuodėmingo poelgio. Kuo žmogui suteikiamos didesnės pareigos ir privilegijos, tuo didesnė yra atsakomybė ir tuo skausmingesnis yra jo puolimas bei sunkesnė bausmė.

Mozė nebuvo kaltas didesniu nusikaltimu nei tie, kurie visa tai matė... Bet jei Jis taip griežtai pasielgė su ištikimiausio ir garbingiausio tarno nuodėme, Jis jos nepateisins ir kituose... Visi tikintieji turi patį švenčiausią įsipareigojimą: saugoti dvasią ir praktikuoti savitvardą pačių didžiausių provokacijų akivaizdoje. Ant Mozės pečių buvo uždėta labai didelė našta, nedaugelis buvo taip smarkiai išbandyti kaip jis, bet tai neturėjo tapti pasiteisinimu dėl jo nuodėmės. Dievas pakartotinai pasirūpino Savo žmonėmis ir jei jie pasitikės Jo jėga, niekada netaps aplinkybių aukomis. Pats stipriausias gundymas negali pateisinti nuodėmės. Koks spaudimas beslėgtų mūsų sielą, nusižengimas yra mūsų pačių poelgis. Jokios pragaro ar žemės jėgos negali nė vieno priversti daryti blogą. Šėtonas puola mūsų silpnąsias vietas, bet mums nereikia būti nugalėtais. Koks smarkus ir netikėtas bebūtų puolimas, Dievas pasirūpino mūsų apsauga ir Jo galia mes galime nugalėti. (PP 419-421)

„Tuo metu aš maldavau Viešpatį, tardamas: „O Viešpatie Dieve! Tu leidai Savo tarnui pamatyti tik pirmuosius Savo didybės ir galingos rankos darbus! Joks Dievas danguje ar žemėje negali prilygti Tau darbais ir galingais veiksmais! Leisk man, maldauju, pereiti Užjordanę ir pamatyti puikų kraštą, tą puikų aukštumų kraštą ir Libaną‘. Bet Viešpats dėl jūsų buvo ant manęs supykęs ir neišklausė. Viešpats tarė man: „Gana! Niekada daugiau Man apie tai nekalbėk.“ Ist 3,23-26.

Niekada anksčiau iki Kristaus aukos Dievo meilė ir teisingumas nebuvo taip puikiai parodyti, kaip Jo elgesyje su Moze. Dievas neįleido Mozės į Kanaaną, duodamas pamoką, kuri niekada nebus užmiršta — Jis reikalauja tikslaus paklusnumo ir žmonės turi saugotis nepriimti tos šlovės, kuri priklauso Kūrėjui. Jis negalėjo patenkinti Mozės prašymo, kad šis galėtų pasidalinti Izraelio paveldu, bes Jis jo nei užmiršo, nei išsižadėjo. Dangaus Dievas suprato Mozės iškentėtą kančią. Jis nepamiršo nei vieno poelgio, atlikto per visus šiuos ilgus ir sunkius, ištikimo tarnavimo metus. Ant Pisgos viršūnės Dievas pašaukė Mozę pasiimti paveldo, žymiai šlovingesnio nei žemiškasis Kanaanas.

Ant Atsimainymo kalno Mozė pasirodė su Elijumi, kuris buvo gyvas paimtas į dangų. Jie buvo atsiųsti kaip Tėvo šviesos ir šlovės nešėjai Savo Sūnui. Taip Mozės malda, ištarta prieš daugelį amžių, galiausiai išsipildė. Jis stovėjo ant „Gerųjų kalvų“, jo žmonių paveldėtoje žemėje...

Mozė nurodė į Kristų... Dievas matė tinkamu Mozę mokyti vargo ir sunkumų mokykloje prieš jam tampant tinkamu vesti Izraelio tautą į žemiškąjį Kanaaną. Dievo Izraelis, keliaujantis į dangiškąjį Kanaaną, turi Vadovą, Kuriam nereikėjo jokio žmogiško mokyto, paruošiančio Jį Jo misijai, kaip dieviškam vadovui. Tačiau šis kentėjimais buvo padalytas tobulas ir „Pats iškentęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi“ (Hbr 2,10.18). Mūsų Atpirkėjas neparodė jokios žmogiškos silpnybės ar netobulumo, bet mirė tam, kad mums suteiktų galimybę įžengti į Pažadėtąją žemę. „Mozei patikėti visi Jo namai kaip tarnui, idant paliudytų tai, kas skelbiama. O Kristus viešpatauja Jo namuose kaip Sūnus, ir tie namai esame mes, jeigu išlaikysime tvirtą pasitikėjimą ir pasididžiavimą viltimi.“ (Hbr 3, 5.6). (Ten pat 479, 480)

„Palikę tiesos kelią, jie nuklydo ir pasuko keliu Bosoro sūnaus Balaamo, kuris pamilo nedorybės atpildą.“ 2 Pt 2,15.

Balaamas (ST Bileamas) kažkada buvo geras žmogus ir Dievo pranašas. Bet jis nuklydo ir pasidavė godumui, tačiau save vis dar vadino Aukščiausiojo tarnu. Jis nebuvo nežinioje apie Dievo pagalbą Izraeliui ir kada gavo pasiuntinių žinią, jis gerai žinojo, kad jo pareiga buvo atsisakyti Balako užmokesčio ir paleisti pasiuntinius. Bet jis išdrįso pažaisti su nuodėme ir paprašė pasiuntinius apsisototi nakčiai, sakydamas, kad negali duoti užtikrinto atsakymo nepasitaręs su Viešpačiu. Balaamas žinojo, kad jo prakeikimas negali pakenkti Izraeliui. Dievas buvo jų pusėje ir tol, kol jie buvo ištikimi Jam, jokios priešiškos žemės ar pragaro jėgos negalėjo jų nugalėti. Tačiau jo išdidumas buvo pamalonintas pasiuntinių žodžių: „*Ką tu palaimini, tas tikrai palaimintas, o ką prakeiki, tas tikrai prakeiktas.*“ Vertingų dovanų kyšis ir laukiamas išaukštinimas sužadino jo godumą. Jis godžiai priėmė siūlomus turtus ir, apsimetęs, kad paklūsta Dievo valiai, bandė įvykdyti Balako troškimus...

Godumo nuodėmė Dievo akyse prilygsta stabmeldystei. Šėtonas jį visiškai užvaldė. Būtent tai atvedė jį prie žlugimo. Gundytojas visą laiką naudoja žemiškus turtus ir garbę, stengdamasis nuvilioti žmones nuo tarnavimo Dievui. Jis jiems sako, kad pernelyg didelis sąžiningumas neleidžia jiems gerai gyventi. Taip daugelis rizikuoja pasukti iš garbingo kelio. Vienas klaidingas žingsnis kitą daro lengvesnį, kol jie tampa vis drąsesni. Kartą atsidavę godumui ir garbės troškimui, jie išdrįs daryti pačius baisiausius dalykus. Daugelis save guodžia, kad jie gali tik kuriam laikui pasitraukti nuo garbingumo... ir pasiekę tai, ko troško, gali kada tik nori sugrįžti į ankstesnį kelią. Tokie žmonės vis giliau įsipainioja į šėtono žabangas ir labai retai iš jų ištrūksta. (Ten pat 439, 440)

**„Kadangi paniekinote bet kokį Mano patarimą, nepaisėte jokie Mano perspėjimo.“
Pat 1, 25.**

Nakties metu pas Bileamą atėjo Dievo angelas, atnešdamas ži-nią: „Neisi su jais, tos tautos neprakeiksi, nes ji palaiminta“ (Sk 22,12).

Bileamas buvo išbandytas antrą kartą. Atsakydamas į pasiuntinių prašymus, jis parodė didingą sąžiningumą ir garbingumą, užtikrindamas juos, kad joks auksas ir sidabras negalėtų paskatinti jo eiti prieš Dievo valią. Tačiau jis troško paklusti karaliaus prašymui ir nors Dievo valia jam buvo visiškai žinoma jau anksčiau, jis dar kartą prašė pasiuntinius palaukti, kad galėtų dar paklausti Dievo, tartum Jis būtų žmogus, kurį galima įtikinėti.

Nakties metu jam pasirodė Viešpatys ir pasakė: „*Jei tie vyrai atėjo tavęs pasišaukti, kelkis ir eik su jais, bet daryk tik tai, ką sakysiu daryti.*“ (Sk 22, 20). Dėl to, kad jis buvo užsispyręs, Dievas leido Bileamui sekti savo norais. Jis nesistengė sužinoti Dievo valios, bet pasirinko savo paties kelią ir tada stengėsi gauti palaiminimą iš Viešpaties.

Šiomis dienomis yra tūkstančiai tokių, kurie eina panašia kryptimi. Jiems nebūtų sunku suprasti savo pareigą, jei ji derintųsi su jų polinkiais. Ji yra aiškiai išdėstyta Biblijoje ir aiškiai parodyta aplinkybių bei supratimo. Kadangi šie įrodymai nesutampa su jų troškimais ir polinkiais, jie dažnai išdrįsta ateiti pas Dievą, kad sužinotų savo pareigą. Su rodomu sąžiningumu jie uoliai meldžiasi šviesos. Bet su Dievu neturi būti juokaujama. Jis dažnai leidžia tokiems asmenims sekti savo pačių troškimais, o vėliau patirti jų nesėkmes... Neretai žmogus aiškiai mato pareigą, bet eina pas Dievą su malda, kad jis būtų atleistas nuo jos vykdymo, vietoj to, kad su nuolankia dvasia prašytų dieviškos jėgos ir išminties įvykdyti jos reikalavimus. (Ten pat 439-441)

„Žiūrėkite, saugokitės bet kokio godumo, nes jei kas ir turi apsčiai, jo gyvybė nepriklauso nuo turto.“ Lk 12,15.

Prakeikimą, kurio jam nebuvo leista išsakyti prieš Dievo žmones, jam galiausiai paviko įgyvendinti juos suviliojant į nuodėmę. (GC 529, 530)

Bileamas tapo liudininku savo velniško plano sėkmės. Jis matė, kaip Dievo prakeikimas aplankė Jo žmones ir kaip tūkstančiai mirė nuo Jo teismų. Tačiau dieviškas tesingumas, nubaudęs nuodėmę Izraelyje, neleido pabėgti gundytojui. Bileamas buvo nužudytas Izraelio kare su midjaniečiais...

Bileamo likimas buvo panašus į Judo, o jų charakteriai labai artimai sutapo. Abu jie bandė sujungti tarnavimą Dievui ir mamonai ir abiems skaudžiai nepasisekė. Bileamas pripažino tikrąjį Dievą ir išpažino tarnaujant Jam. Judas tikėjo į Jėzų kaip į Mesiją ir prisijungė prie Jo pasekėjų. Bileamas tarnavimą Jehovai bandė padaryti taku į pasaulietišką garbę ir turtus. Jam nepasisekus, jis suklypo ir pražuvo. Judas tikėjosi savo ryšiais su Kristumi užsitikrinti turtus ir aukštas pareigas toje pasaulietinėje karalystėje, kurią turėjo Mesijas įkurti. Jo viltims neišsipildžius, jis atpuolė ir pražuvo. Abu, Judas ir Bileamas, gavo didelę šviesą ir mėgavosi ypatingomis privilegijomis, tačiau viena puoselėta nuodėmė apnuodijo visą charakterį ir nuvedė juos į sunaikinimą...

Viena puoselėjama nuodėmė žingsnis po žingsnio susilpnina charakterį, pavesdama visas jo kilnias savybes šio pikto troškimo valdžion. Pašalinimas iš sąmonės vienos apsaugos, nuolaidžiavimas vienam piktam įpročiui, vienas nepaisymas pareigos reikalavimų pralaužia sielos apsaugą ir atveria kelią šėtonui ateiti ir suvedžioti. Vienintelis saugus kelias yra nuoširdžiai melstis Dievui taip, kaip meldėsi Dovydas: „*Tavo Įstatymo keliu žingsniavau, nuo jo mano kojos niekada nenuklydo.*“ (Ps 17, 5). (PP 451,452)

„Juk įsakymas yra žiburys, mokymas — šviesa, o drausmės pamokymai — gyvenimo kelias; jie apsaugos tave nuo palaidos moters, nuo svetimautojos vilionių.“ Pat 6,23.24.

Nusikaltimas, sukėlęs Dievo teismus Izraeliui — buvo paleistuvystė. Paleistuvystė su moterimis nesibaigė Baal-Peore. Nežiūrint į bausmę, ištikusią nusidėjėlius Izraelyje, šis nusikaltimas pasikartojo dar daugelį kartų. Šėtono atstovai darbuojasi, stengdamiesi visiškai sudoroti Izraelį. Balakas, Bileamo patariamasis, paspendė spąstus. Izraelis būtų galėjęs drąsiai susitikti mūšio lauke ir būtų juos nugalėjęs, tačiau, kada moterys atkreipė jų dėmesį ir savo kerais apsuko jų galvas, jie neatsispyrė gyndymams. Jie buvo pakviesti į stabmeldžių puotas, o jų apsigėrimas vynu tik dar labiau aptemdė jų protus. Nebuvo išsaugota jų savitvarda ir ištikimybė Dievo Įstatymui. Dalyvaujant stabmeldžių puotose, jų sąmonė buvo taip aptemdyta vynu, jų nešventos aistros buvo taip įaudrintos, kad prasisverždamos pro bet kokias užtvanas, įstūmė juos į nuodėmę. Tie, kurie niekada nesusvyravo mūšyje, drąsūs vyrai, neapsaugojo savo sielų nuo gundymo pasiduoti savo žemoms aistroms... Pirmiausia, jie savo gašlumu suteršė savo sąžinę, po to per stabmeldystę jie dar labiau atsitraukė nuo Dievo, taip parodydami panieką Izraelio Dievui.

Artėjant žemės istorijos pabaigai, šėtonas veiks su visa savo jėga, panaudodamas tuos pačius gundymus, kuriais jis gundė senovės Izraelį, prieš jiems įžengiant į Pažadėtąją žemę. Jis spęs spąstus tiems, kurie sako, kad laikosi Dievo įsakymų ir jau beveik stovi ant dangiškojo Kanaano slenksčio. Jis naudos visus savo sugebėjimus, bandydamas pavergti sielas ir išnaudoti žmonių silpniausias vietas...

Dievo įsakymų besilaikančių žmonių pareiga dabar yra melstis, uoliai tyrinėti Raštą ir globoti Dievo Žodį širdyje, kad nenusidėtų Jam savo stabmeldiškomis mintimis, niekingais poelgiais ir taip nedemoralizuotų Dievo Bažnyčios. (RH May 17, 1887)

„Neleisi šiai Įstatymo knygai pasitraukti tau nuo lūpų, bet kartosi ją dieną naktį, kad ištikimai laikytumeisi visko, kas joje parašyta. Tik tada padarysi savo kelių sėkmingą, tik tada tau seksis.“ Joz 1,8.

Jei žmonės vaikščios Dievo jiems nurodytais keliais, jie turės patarėjus, kurių išmintis žymiai pranoksta žmogiškąją. Jozuė buvo išmintingas generolas, nes Dievas buvo jo vadovas. Pirmasis kardas, kurį naudojo Jozuė, buvo dvasios kardas, Dievo Žodis...

Dėl to, kad jo tesingumo principai turėjo būti gerai išbandyti, Viešpats Savo malonėje liepė jam nepasukti nei kairėn, nei dešinėn. Jis turėjo eiti tvirtų principų keliu. Jei Jozuės nebūtų laukę jokie pavojai, tai Viešpats nebūtų jo prašęs būti drąsiu. Per visus savo rūpesčius Jozuės Dievas turėjo būti jo vedliu.

Nėra didesnės apgavystės žmogui, nei galvoti, kad bet kokiame sunkume jis gali rasti geresnį vadovą, ištikimesnį patarėją nelaimės metu ir stipresnę apsaugą bet kokioje situacijoje, nei Dievas.

Viešpats nori atlikti didžiulį darbą žemėje. Kiekvienam žmogui Jis paveda atlikti Savo darbą. Tačiau žmogus niekada neturėtų kito žmogaus padaryti savo vadovu, kad taip nebūtų nuvestas į šalį. Tai visada yra nesaugu. Nors biblinė religija įkūnija aktyvaus tarnavimo principus, bet tuo pat metu yra būtinybė kasdien prašyti išminties šaltinio. Kokia buvo Jozuės pergalė? Tu turi mąstyti apie Dievo Žodį dieną ir naktį. Viešpaties žodis aplankė Jozuę prieš jam žengiant per Jordaną... Tai buvo Jozuės pergalės paslaptis. Jo vadovas buvo Dievas. (2BC 993)

Žmonės, dirbantys patarėjais, turėtų būti nesavanaudiški, tikėjimo ir maldos vyrai, žmonės, nedrįstantys pasikliauti žmogiška išmintimi, bet uoliai ieškantys šviesos ir sumanumo tam, kad geriausiai galėtų atlikti savo darbą. Jozuė, Izraelio vadovas, uoliai tyrinėjo knygas, kuriose Mozė ištikimai užrašė Dievo duotus nurodymus — Jo reikalavimus, pabarimus ir apribojimus — tam, kad nesielgtų neišmintingai. (Ten pat 993,994)

„Niekas nepajėgs tau pasipriešinti per visą tavo gyvenimą. Kaip buvau su Moze, taip būsiu ir su tavimi. Neapvilsiu tavęs ir nepaliksiu!“ Joz 1,5.

Atidžiai tyrinėkite Izraelio patyrimą jų kelionėje į Kanaaną... Mes turime lavinti savo širdis ir protą, atnaujindami atmintį pamokomis, kurių Viešpats mokė Savo žmones senovėje. Tada mums taip pat kaip ir jiems Jo Žodžio mokymai bus įdomūs ir įspūdingi. (Ten pat 994)

Jozuei atsikėlus ryte, prieš užimant Jerichą, prieš jį pasirodė karys, pilnai apsiginklavęs mūšiu. Jozuė paklausė: „Ar tu iš mūsiškių, ar iš priešų?“ (Joz 5, 13) Šis atsakė: „Nei vienas nei kitas. Esu Viešpaties kariuomenės galva. Dabar aš atėjau!“ (Joz 5,14). Jei Jozuės akys būtų atvertos taip, kaip jos buvo atvertos Eliziejaus tarnui Dotane, jis būtų pamatęs Viešpaties angelus, apsupusius Izraelio vaikus. Dievo kariuomenė atėjo kovoti už Dievo žmones, o Viešpaties kareivijos Vadas buvo pasiruošęs duoti įsakymus. Kada puolė Jerichas, jokia žmogiška ranka nepalietė šio miesto sienų, nes Viešpaties angelai nugriovė sustiprinimus ir užėmė prieš tvirtoves. Ne Izraelis, o Viešpaties kareivijos Vadas nugalėjo Jerichą. Tačiau Izraelis turėjo suvaidinti savo vaidmenį, parodydamas tikėjimą savo išganymo Vadu.

Kova turi būti kovojama kasdien. Dėl kiekvienos sielos vyksta kovos tarp tamsos kunigaikščio ir Gyvybės Kunigaikščio... Būdami Dievo darbininkais, jūs turite save atiduoti Jam, kad Jis galėtų planuoti, nukreipti kovą jūsų naudai, jums padedant. Gyvybės Kunigaikštis vadovauja Savo dabui. Jis turi būti su tavimi tavo kasdieninėje kovoje su savimi, kad išliktum ištikimas principams, kad valdžios siekimo aistra būtų pavergta Kristaus malonės, kad tu iš viso to išeitum daugiau nei nugalėtojas per Tą, Kuris mus pamilo. Kristus buvo čia žemėje. Jis žino kiekvieno gundymo jėgą. Jis žino, kaip padėti sunkią akimirką ir kaip tave vesti pavojingu keliu. Tai kodėl Juo nepasitikėjus? (Ten pat 994,995)

„Pasigirdus ilgam rago garsui, kai tik išgirsite to rago balsą, visi žmonės sušuks galingu šauksmu. Tada miesto sienų mūrai staiga nugrius, žmonės veršis pirmyn, kiekvienas iš savo vietos.“ Joz 6,5.

Galingasis amžių Generolas taip paprastai suplanavo Jericho užėmimą, kad joks žmogus negalėjo prisiimti sau šlovės. Joks žmogus nesugriovė miesto sienos, kad prisiimtų sau šlovę už pergale. Todėl ir šiandien joks žmogus neturėtų prisiimti sau garbės už darbą, kurį jis atlieka. Vienintelis Viešpats turi būti išaukštintas. O, kad žmogus pamatytų, kaip būtina yra žiūrėti į Dievą ir iš Jo gauti nurodymus...

Viešpats vedė Savo armiją aplink pasmerktą miestą. Jokia žmogaus ranka nebuvo pakelta prieš jį. Dangaus angelai nuvertė sienas, kad vienintelio Dievo vardas būtų išaukštintas. Būtent šio miesto gyventojai sukėlė tiek siaubo netikintiesiems žvalgams. Dabar, nugalėdamas Jerichą, Dievas paskelbė žydams, kad jų tėvai galėjo užimti šį miestą prieš keturiasdešimt metų, jei tik būtų Juo pasitikėję. (Ten pat 995)

Žmogaus silpnumas suras antgamtinę jėgą ir pagalbą kiekviename sunkume darant Visagalio darbą, o atkaklus tikėjimas ir tobulas pasitikėjimas Dievu užtikrins sėkmę. Nors prieš juos yra sukilusios visos blogio jėgos, Jis liepia jiems būti stipriais ir drąsiais ir narsiai kovoti, nes jie turi laimėti dangų, o savo gretose turi daugiau nei angelų — galingą Generolą, vadovaujantį dangaus kareivijai.

Kalbant apie Jericho nugalėjimą, nei vienas iš Izraelio armijos kareivio negalėjo pasididžiuoti, kad dėka savo žmogiškų jėgų jie nuvertė miesto sienas. Viešpats, kareivių Vadas, mūšį suplanavo taip paprastai, kad vienintelis Viešpats gautų šlovę, o žmogus nebūtų išaukštintas. Dievas pažadėjo mums visą jėgą. Šis pažadas yra skirtas jums ir jūsų vaikams, ir visiems aplinkui, kuriuos mūsų Viešpats Dievas pakvies. (Ten pat 995,996)

Turi būti pastovus tikėjimas ir pasitikėjimas mūsų išganymo Vadu. Mes turime paklusti Jo įsakymams. Jericho sienos subyrėjo dėl paklusimo Jo įsakymams. (Ten pat 996)

VIENO ŽMOGAUS NUODĖMĖ, Balandžio 23

„Gyvenkite be godumo pinigams, būkite vatenkinti tuo. ką turite. nes Dievas yra pasakęs: Niekada Aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu.“ Hbr 13,5.

A chanas taip ilgai puoselėjo godumą ir apgaulę savo širdyje, kol jo nuodėmės suvokimas atbuko ir jis tapo lengvu grobiu gundymui. Tie, kurie išdrįsta nuolaidžiauti žinomai nuodėmei, žymiai lengviau bus nugalėti antrą kartą. Pirmasis nusižengimas atveria duris gundytojui ir jis palaiapsniui griaua bet kokį pasipriešinimą, kol galiausiai pilnai užvaldo sielos tvirtovę. Achanas dažnai klausėsi tokio perspėjimo prieš godumo nuodėmę. Dievo Įstatymas aiškiai uždraudė vagiliavimą ir apgaulę, tačiau jis ir toliau puoselėjo tą nuodėmę. Kadangi niekas to nepastebėjo ir viešai nepaskelbė, jis darėsi vis drąsesnis, perspėjimai jam darė vis mažesnę ir mažesnę poveikį, kol siela nebuvo visiškai supančiota tamsos grandinėmis. (Ten pat 997)

Gėda, pralaimėjimas ir mirtis užklupo Izraelį dėl vieno žmogaus nuodėmės. Ta apsauga, saugojusi juos mūšio metu, pasitraukė. Įvairios nuodėmės, kurias daro žmonės, suteikia Dievo nepasitenkinimą Bažnyčia...

Įtaka, kurios bažnyčia labiausiai turėtų bijoti, nekyla iš akivaizdžių priešininkų, bedievių ir piktžodžiautojų, o skeidžiama nepastovių Kristaus pasekėjų. Būtent jie yra tie, kurie sulaukė Dievo palaiminimą Izraeliui ir silpnina Bažnyčią, užtraukdami panieką, kuri nėra taip lengvai nuplaunama...

Krikščionybė neturėtų būti vien tik viešai rodoma sabatos dieną ar puikiuotis šventovėje. Ji skirta kiekvienai savaitės dienai ir bet kuriai vietai. Jos reikalavimai turi būti suprasti ir vykdomi darbe, namuose ir verslo sandėriuose su broliais ir su pasauliu...

Geriau yra mirti nei nusidėti. Geriau yra neturėti nei apgaule pasisavinti. Geriau yra alkėti nei meluoti. Tegul visi, kurie yra gundomi, pasitinka šėtoną šiais žodžiais: „*Laimingi visi, kurie pagarbiai bijo Viešpaties ir eina Jo keliais... Tu būsi laimingas ir tau seksis.*“ (Ps 128,1.2). (4T 493-495)

„Gyvenkite be godumo pinigams, būkite vatenkinti tuo. ką turite.

„Užtat izraelitai nepajėgs priešintis, bet atsuks nugaras savo priešams, nes patys yra tapę daiktu, skirtu sunaikinti. Aš nebebūsiu daugiau su jumis, jei nesunaikinsite pas jus esančių sunaikinti skirtų daiktų.“ Joz 7,12

Dėl vieno žmogaus nuodėmės Izraelis buvo nugalėtas priešų. Reikėjo kažko daugiau nei maldos. Jie turėjo stotis ir apvalyti Izraelio stovyklą. (MS 12,1893)

Ar jūs kada nors susimąstėte, kodėl visi, susiję su Achano, patyrė Dievo bausmę? Ar dėl to, kad jie nebuvo auklėjami ir mokomi nurodymų, duotų jiems Dievo Įstatyme? Achano tėvai taip išauklėjo sūnų, kad jis nesijautė kaltu nepaklusdamas Dievo Žodžiui. Principai, įdiegti jo gyvenime, skatino taip auklėti savo vaikus, kad jie taip pat sekė tėvo pėdomis... Bausmė parodo, kad visi buvo kalti dėl nuodėmės. (2BC 998)

Achano istorija moko rimtos pamokos, kad dėl vieno žmogaus nuodėmės žmonės ir net visa tauta kentės tol, kol nusižengimai nebus išaiškinti ir už juos nubausta. Nuodėmė savo prigimtimi yra užkrečiama. Žmogus, užsikrėtęs jos mirtiniais raupsais, gali perduoti infekciją tikintiesiems.. Tie, kurie užima atsakingas pareigas kaip žmonių prižiūrėtojai, neatlieka jiems pavestų pareigų, jei neišsiaiškina ir nepasmerkia nuodėmės...

Dievo meilė niekada neskaitins ignoruoti nuodėmės. Ji niekada nepateisins neišpažinto blogio... Tai yra susiję su visais mūsų veiksmais, mintimis ir jausmais. Ji persekioja mus ir pasiekia visus mūsų slaptus motyvus. Nuolaidžiaudami nuodėmei žmonės visada pradeda nerimtai žiūrėti į Dievo įsakymus. Daugelis slepia savo nusižengimus nuo aplinkinių ir guodžia save, kad Dievas nebus griežtas už jų nuodėmę. Tačiau Jo įsakymas yra tas teismo standartas, pagal kurį teismo dieną bus lygiuojami visi gyvenimo poelgiai ir visi slapti motyvai, ar jie būtų geri, ar blogi. Gyvenimo tyrumas kyla iš tyros širdies. Bet tokie pasiteisinimai dėl nuodėmės yra beprasmingi. Kas gali užtarti nusidėjėlį, jei Dievas liudija prieš jį? (Ten pat 996,997)

PER VĒLU!, Balandžio 25

„Kas slepia savo kaltes, tam nesiseks, o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta, tas susilauks gailestingumo.“ Pat 28,13.

A chanas pripažino savo kaltę, tačiau jau buvo per vėlu, kad jo išpažintis jam padėtų. Jis matė Izraelio kariuomenę, grįžtančią iš Ajo miesto nugalėtą ir pažemintą, bet tada jis neišėjo į priekį ir neišpažino nuodėmės. Jis matė Jozuę ir vyresnius, parkritusius ant žemės ir apimtus skausmo, sunkiai išreiškiamo žodžiais. Jei jis būtų atgailavęs, tai būtų tapę nors šiokiu tokiu įrodymu jo tikros atgailos. Bet jis tylėjo. Jis klausėsi pranešimo apie padarytą nusikaltimą ir netgi girdėjo aiškų nuodėmės pobūdį. Bet jo lūpos buvo lyg užsiūtos. Tada prasidėjo tyrimas. Kaip jo siela prisipildė siaubo, kai buvo nurodyta į jo giminę, į jo artimuosius ir Šeimą! Ir vis tik jis neišpažino savo nuodėmės, kol Dievo pirštas nebuvo nukreiptas į jį! Tada, kai nuodėmė negalėjo būti ilgiau slepiama, jis pripažino tiesą. Kaip dažnai yra atliekamos panašios išpažintys. Koks didelis skirtumas yra tarp išpažinimo faktų po to, kai jie yra įrodyti ir išpažinimo nuodėmės, žinomos tik tau ir Dievui. Achanas nebūtų išpažinęs savo nuodėmės, jei taip padaręs nebūtų tikėjęs išvengti savo nusikaltimo pasekmių. Tačiau jo išpažintis tik parodė, kad jam skirta basumė yra teisinga. Nebuvo jokios tikros atgailos, jokio gailesčio, jokio tikslų pasikeitimo, jokio pasibjaurėjimo blogiu.

Tokia bus ir kaltųjų atgaila, kada jie stovės priešais Dievą po to, kada kiekvieno amžinasis likimas, mirčiai ar gyvenimui, bus nuspręstas... Kada bus atskleisti dangaus užrašai, teisėjui nereikės žodžiais paskelbti žmogaus kaltės, užteks vieno skambaus ir įtikinamo žvilgsnio į kiekvieno poelgius, kiekviena gyvenimo situacija aiškiai iškilis bedievio atmintyje. Asmens... nereikės susekti... jo paties lūpos išpažins jo gėdą. Nuodėmės, paslėptos nuo žmonių, tada bus paskelbtos visam pasauliui. (PP 497,498)

Jei turite neišpažintų nuodėmių, nešvaistykite laiko veltui, akimirkos yra labai brangios. *„Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“* (1 Jn 1, 9). (ISM 352)

„Melagingos lūpos pasibaisėtinos Viešpačiui, o kas ištikimai elgiasi, tas Jam patinka.“ Pat 12,22.

Iš Sichemo izraelitai sugrįžo į savo stovyklą Gilgalyje. Čia juos netrukus aplankė keista delegacija, kuri troško su jais sudaryti sutartį. Pasiuntiniai papasakojo, kad jie aėjo iš tolimos šalies, o tai, atrodytu, liudijo jų išvaizda. Jų rūbai buvo seni ir nunešioti, sandalai suplyšę, maistas supelijęs, o vyno odinės buvo nerūpestingai sulopytos, lyg būtų skubiai taisomos kelionėje...

Toks pasirodymas pavyko... „Jozuė sudarė su jais taiką, laiduodamas jiems gyvastį sandora, kurią bendrijos vadai patvirtino priesaika.“ (Joz 9,15). Taip buvo sudarytas susitarimas...

Gibeoniečių būtų laukęs žymiai geresnis likimas, jei jie būtų sąžiningai pasielgę su izraelitais. Nors jų atsidavimas Jehovai užtikrino jų gyvybių išsaugojimą, tačiau jų apgavystė atnešė pažeminimą ir vergystę. Dievo planas buvo, kad visi, išsižadėję pagonybės ir save susieję su Izraeliu, galėtų tapti sandoros palaimų dalininkais. Tai apie juos buvo kalbama, sakant „ateiviai, gyvenantys jūsų tarpe“. Su keliomis išimtimis ši grupė, kartu su Izraeliu, galėjo mėgautis lygiaverčiu palankumu ir privilegijomis. Viešpaties nurodymas buvo: „Jei gyventų su jumis jūsų krašte ateivis, jo neskriausi. Ateivis, gyvenantis su jumis, bus tarp jūsų kaip vietinis; mylėsi jį kaip save patį, nes jūs buvote ateiviai Egipto žemėje; Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.“ (Kun 19, 33. 34).

Būtent tai galėjo gauti gibeoniečiai, jei jie būtų pasielgę sąžiningai. Nebuvo lengva „karališkojo miesto gyventojams“ tapti medkirčiais ir vandens nešiotojais visoms savo ateinančioms kartoms. Tačiau apgavystės tikslais jie apsilko vargingais drabužiais ir jie buvo paženklinti jais kaip amžinosios vergystės ženklais. Tokiu būdu jų vergiška padėtis per visas jų ateinančias kartas turėjo liudyti apie Dievo neapykantą apgavystei. (PP 505-507)

„DUOK MAN ŠĮ KALNĄ“, Balandžio 27

„Esu toks pat stiprus, kaip tą dieną, kai Mozė mane siuntė. Kokios tuomet buvo mano jėgos, tokios ir dabar: ir mūšyje, ir išeinant iš namų, ir pareinant į namus. Tad duok man tą aukštumų sritį, apie kurią kalbėjo Viešpats tą dieną, nes pats tą dieną girdėjai, kad ten yra anakiečiai ir galingi tvirtinti miestai. Jei tik Viešpats bus su manimi, išvarysiu juos, kaip Viešpats yra sakęs.“ Joz 14,11.12.

Prieš paskirstymą užimtos žemės, Kalebas, atėjęs kartu su giminių galvomis, išreiškė ypatingą prašymą. Be Jozuės, Kalebas buvo vyriausias žmogus Izraelyje. Kalebas ir Jozuė, vieninteliai iš žvalgų, perdavę gerą pranešimą apie Pažadėtąją žemę ir drąsinę eiti ir užimti ją Viešpaties vardu. Dabar Kalebas priminė Jozuei duotą pažadą apie atpildą už jo ištikimybę: *„Tą dieną Mozė pažadėjo, pri-siekdamas: „Ta žemė, kurią tavo kojos mindžiojo, bus tikrai tavo ir tavo vaikų amžinas paveldas, nes tu buvai ištikimas Viešpačiui, mano Dievui.“* (Joz 14, 9). Dėl to jis pateikė prašymą, kad Hebronas būtų atiduotas jų nuosavybėn... Jo prašymas buvo nedelsiant patenkintas. Nebuvo patikimesnių rankų, kuriomis galima pasitikėti tokios didžiulės tvirtovės nugalėjimui...

Kalebo tikėjimas buvo toks pat, kaip ir tada, kada jo liudijimas paprieštaravo netikrusiam žvalgų pranešimui. Jis tikėjo Dievo pažadu, kad Jis įves žmones į Kanaaną ir šiuo atžvilgiu jis pilnai sekė Viešpatį. Jis su savo žmonėmis išgyveno klajojimą dykuma, taip pasidalindamas su jais nusivylimais ir kaltųjų naštomis. Tačiau jis nesiskundė, bet išaukštino Dievo malonę už tai, kad Jis išsaugojo dykumoje, kai tuo tarpu jo broliai išmirė... Šis drąsus senas karys troško duoti žmonėms pavyzdį, kuris išaukštintų Dievą ir padrąsintų gimines visiškai užimti tą žemę, kurią jų tėvai laikė nenugalima. Kalebas gavo paveldą, prie kurio linko jo širdis apie keturiasdešimt metų, ir jis, pasitikėdamas, kad Dievas bus su juo, „išvarė iš čia tris Enocho sūnus“...

Bailiai ir maištininkai mirė dykumoje, bet teisieji žvalgai valgė Eškolo vynuogių. Kiekvienam buvo duota pagal tikėjimą. Netikintieji matė savo baimės išsipildymą. Ne-kreipdami dėmesio į Dievo pažadą, jie paskelbė, kad neįmanoma paveldėti Kanaano ir jie jo nepaveldėjo. Bet tie, kurie pasitikėjo Dievu, žiūrėdami ne tiek į laukiamus sunkumus, kiek į Visagalio pagalbą, įžengė į Pažadėtąją žemę. (Ten pat 511-513)

„Juozapo giminės žmonės skundėsi Jozuei, sakydami: „Kodėl mums davei tik vieną burtų metimą ir vieną dalį kaip paveldą, nors ir matai, kad esame gausi tauta, kurią Viešpats visą laiką laimino?“ Joz 17,14.

Kitas prašymas, susijęs su žemės dalybomis, atskleidė dvasią, visiškai nepanašią į Kalebo. Ją parodė Juozapo vaikai, Efraimo giminė ir pusė Manaso giminės. Būdami gausesni, jie reikalavo dvigubai daugiau teritorijos. Burtu jiems atiteko turtingiausia žemė, kurioje buvo ir derlinga Šarono lyguma. Tačiau daugelis pagrindinių miestų šiame slėnyje vis dar buvo apgyvendinti kanaaniečių ir giminės, nenorėdamos patirti vargo ir pavojaus nugalint jų teritoriją, paprašė dar žemių, kurios jau buvo nugalėtos. Efraimo giminė buvo viena iš didžiausių Izraelyje, o ir pats Jozuė priklausė jai, todėl jie, natūraliai, jautė, kad jiems priklauso ypatingas dėmesys. Jie sakė: „Kodėl davei tik vieną burtą ir vieną dalį žemės, nors mano toks didelis būrys žmonių?“ Tačiau joks nukrypimas nuo tiesos negalėjo būti išreikalautas iš nepakeičiamo vadovo. Jo atsakymas buvo: „Jei esate gausi tauta, — atakė jiems Jozuė, — eikite į miškingąsias aukštumas ir išsirinkite sau sritį per rizų ir refajų žemėje, jeigu matote, kad Efraimo aukštumos jums per ankštos.“ (Joz 17, 15). Atsakymas parodė tikrąją nepasitenkinimo priežastį. Jiems trūko pasitikėjimo ir drąsos išvaryti kanaaniečius. „Kalnų mums neužtenka“, — jie atsakė, — „ir kanaaniečiai, gyvenantys slėnyje, turi geležinius vežimus.“

Izraelio Dievo jėga buvo garantuota Jo žmonėms ir jei efraimiečiai būtų turėję Kalebo drąsą ir tikėjimą, joks priešas nebūtų galėjęs jiems pasipriešinti. Jų aiškus troškimas išvengti sunkumų ir pavojaus buvo griežtai sutiktas Jozuės. „Esate iš tikrųjų gausi tauta, — sakė jis — jūs išvarysite kanaaniečius, nors jie turi geležinius vežimus ir yra stiprūs“. Taip jų pačių argumentai buvo atsukti prieš juos. Turėdami daug žmonių, jie puikiai galėjo pasidaryti sau vietos taip, kaip tai darė jų broliai. Su Dievo pagalba jiems nereikėjo bijoti geležinių vežimų. (Ten pat 513,514)

„Jei jums nepatinka tarnauti Viešpačiui, rinkitės šiandien, kam tarnausite: dievams, kuriems jūsų protėviai tarnavo, būdami Užupyje, ar dievams amoritų, kurių krašte gyvenate; bet aš ir mano šeima tarnausime Viešpačiui.“ Joz 24,15.

Kada Jozuė pajuto, kad jo jėgos senka ir kad greitai turės užsibaigti jo darbas, jis ėmė rūpintis dėl savo žmonių ateities. Tai buvo daugiau tėviškas susirūpinimas, kuriuo jis kreipėsi į juos, dar kartą susirinkusius aplink savo pagyvenusį vadovą...

Jozuės paliepiamu sandoros skrynja buvo perkelta iš Šilojo. Ši diena buvo labai iškilminga, o šis Dievo artumo simbolis turėjo sustiprinti įspūdį, kurį jis troško sukelti žmonėms. Parodęs Dievo gerumą Izraeliui, jis, Jehovos vardu, liepė jiems apsispręsti, kam jie nori tarnauti. Stabų garbinimas buvo vis dar slaptai praktikuojamas ir dabar Jozuė ketino pakviesti juos išstumti šią nuodėmę iš Izraelio... Jozuė troško, kad jie tarnautų Dievui laisva valia, o ne per prievartą... „*O aš ir mano šeima — sako Jozuė — tarnausime Viešpačiui*“. Tas pats šventas uolumas, įkvėpęs vadovo širdį, buvo perduotas žmonėms. Į jo kvietimą žmonės nedvejodami atsiliepė: „*Tebūna svetima mums mintis palikti Viešpatį ir tarnauti kitiems dievams.*“ (Joz 24, 16). Jozuė stengėsi, kad klausytojai gerai pasvertų savo žodžius ir susilaikytų nuo įžadų, kuriuos išpildyti nebūtų pasiruošę. Labai rimtai jie pakartojo: „*Ne! Mes norime tarnauti Viešpačiui!*“ (Joz 24, 21). Patvirtindami savo paliudijimą, kad pasirinko Jėhovą, jie dar kartą pakartojo savo priesaiką: „*Viešpačiui, savo Dievui, tarnausime ir Jo balso klausysime.*“ (Joz 24, 24).

Jozuės darbas Izraelyje buvo baigtas. Jis „visa širdimi tarnavo Viešpačiui“ ir apie jį Dievo knygoje yra parašyta „Viešpaties tarnas.“ Kilniausias paliudijimas kaip vadovo charakterio yra istorija kartos, kuri mėgavosi jo darbais: „*Izraelis tarnavo Viešpačiui per visą Jozuės gyvenimą ir gyvenimą seniūnų, gyvenusių ilgiau už Jozuę*“. (Ten pat 521-524)

„Viešpats atsigręžė į jį ir tarė: „Eik su savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš Midjano rankos! Žinok. Aš tave siunčiu!“ Ts 6,14.

Gideonui nuskambėjo Dievo kvietimas išvaduoti savo žmones. Tuo metu jis kūrė kviečius. Nedidelis grūdų kiekis buvo nu-slėptas ir, nedrįsdamas kulti įprastoje vietoje, jis kūrė netoli vyno spaustuvės. Kadangi vynuogių sezonas buvo gana toli, tai niekas nekreipė didelio dėmesio į vynuogynus. Taip paslapčiomis ir tyliai dirbdamas Gideonas liūdnai mąstė apie Izraelio būklę ir svarstė, kaip nuo žmonių būtų įmanoma nuimti tironų jungą. Staiga pasirodė „Viešpaties angelas“ ir kreipėsi į jį žodžiais: „Viešpats su tavimi, narsusis galiūne!“ (Ts 6, 12). Jis atsakė: „Prašau atleisti, mano viešpatie, bet jei Viešpats su mumis, tai kodėl mus visa tai ištiko? Kurgi visi Jo nuostabūs darbai, apie kuriuos mums pasakojo protėviai, sakdami: ‚Iš tikrųjų Viešpats mus išvedė iš Egipto‘? Juk dabar mus Viešpats atmetė ir atidave Midjanui į rankas!“ (Ts 6,13). Dangaus pasiuntinys atsiliepė: „Eik su savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš Midjano rankos! Žinok, Aš tave siunčiu!“ (Ts 6, 14). (Ten pat 546,547)

Gideonas giliai jautė nesugebėjimą atlikti jam pavesto darbo... Viešpats ne visada Savo darbui pasirenka žmones, turinčius didžiausius talentus. Jis pasirenka tuos, kuriuos Jis gali geriausiai panaudoti. Žmonės, kurie galėtų pasitarnauti Dievui, kurį laiką gali būti palikti nežinomybėje, atrodyti nepastebėti ir savo Šeimininko neįdarbinti. Tačiau, jei jie ištikimai atliks savo pareigas, kad ir kokios nereikšmingos jos būtų, puoselėdami norą dirbti ir aukotis Jam, Jis tinkamu laiku patikės didesnę atsakomybę.

Prieš garbę eina nusižeminimas. Viešpats gali efektyviausiai panaudoti tuos, kurie labiausiai jaučia savo nevertumą ir neefektyvumą. Jis išmokys juos naudoti tikėjimo drąsą. Jis padarys juos stiprius, sujungdamas jų silpnumą su Savo galia, išmintingai sujungdamas jų nežinojimą su Savo išmintimi. (2BC 1003)

Gegužės

[123]

PER DAUG KAREIVIŲ, Gegužės 1

„Viešpats tarė Gideonui: „Tu turi per daug karių, kad atiduočiau jiems į rankas Midjaną. Juk Izraelis girtuši Man, manydamas: „Mano paties ranka mane išgelbėjo.““ Ts 7,2

Izraelyje buvo įstatymas, kad prieš išeinant į mūšį, toks pareiškimas turėjo nuskambėti per visą armiją. „Tada apskaitininkai kreipėsi į kareivius, sakydami: „Ar yra kas nors, kas pasistatė naujus namus, bet dar nešventė įkurtuvių? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje, ir kitas nešventų jo įkurtuvių. Ar yra kas nors, kas įsiveisė vynuogyną, bet dar nesidžiaugė jo vaisiais? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje, ir kitas nesidžiaugtų jo vaisiais. Ar yra kas nors, kas susižadėjo su moterimi, bet dar nėra jos vedęs? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje, ir kitas jos nevestų.“ (Įst 20, 5-8).

Kadangi jų skaičius buvo ir taip nedidelis, lyginant su priešais, tai Gideonas susilaikė nuo įprasto skelbimo pranešimo. Jis buvo pritrenktas, išgirdęs pareiškimą, kad jo kariuomenė per didelė. Bet Dievas matė išdidumą ir netikėjimą, slypinčius Jo žmonių širdyse. Paskatinti jaudinančio Gideono kvietimo, jie noriai pas jį atėjo, tačiau daugelis, matydami midjaniečių daugybę, išsigando. Jei Izraelis būtų laimėjęs, jie visą šlovę būtų prisiėmę sau, vietoje to, kad pergalę priskirtų Dievui.

Gideonas pakluso Viešpaties nurodymams ir su sunkia širdimi stebėjo, kaip dvidešimt du tūkstančiai arba daugiau kaip du trečdaliai visų jo pajėgų skirstosi po namus. (PP 548,549)

Dievas nori daryti didelius darbus dėl mūsų. Mes pergalę pasieksime ne dėka skaičiaus, bet dėka visiško sielos atsivadavimo Jėzui. Mes turime žengti į priekį Jo galia, pasitikėdami galinguoju Izraelio Dievu. Mums yra ko pasimokyti iš istorijos apie Izraelio kariuomenę... Dievas ir dabar pasiruošęs dirbti per žmogiškas pastangas ir įgyvendinti didžius dalykus per silpnus įrankius. (2BC 1003)

„Vis dar per daug karių, — Viešpats tarė Gideonui, — nuvesk juos žemyn prie vandens, ten Aš juos tau atsijosiu. Kai sakysiu: Sis eis su tavimi, — jis eis su tavimi, o kai sakysiu: Šis neis su tavimi, — is neis su tavimi.“ Ts 7,4.

Žmonės buvo nuvesti prie vandens, tikintis netikėtai užklupti priešą. Keletas paskubomis pasisėmė truputi vandens ir žingsnuodami jo atsigerė, tačiau beveik visi atsiklaupė ant kelių ir neskubėdami gėrė iš upelio. Iš dešimties tūkstančių tik trys šimtai gėrė vandenį iš rankos, ir šie buvo išrinkti. Visiems likusiems buvo leista grįžti į namus.

Dažnai paprastuose dalykuose yra išbandomas mūsų charakteris. Tie, kurie pavojaus akimirką linkę tenkinti savo pačių poreikius, nebuvo iš tų, kuriais būtų galima pasitikėti sunkumuose. Viešpats neturi vietos Savo darbe pataikaujantiems sau ir tinginiaujantiems. Jis pasirenka keletą žmonių, kurie neleistų savo poreikiams trukdyti vykdyti pareigas. Pasirinktieji trys šimtai buvo ne tik drąsūs ir santūrūs, bet ir tikėjimo vyrai. Jie nesuteršė savęs stabmeldyste. Dievas galėjo jiems vadovauti ir per juos išgelbėti Izraelį. Sėkmė nepriklauso nuo skaičiaus. Dievas gali išgelbėti su keletu taip pat, kaip ir su daugeliu. Jis labiau pašlovinamas ne dideliais skaičiais, bet charakteriu tų, kurie Jam tarnauja. (PP 549,550)

Visi, kurie yra Kristaus kryžiaus kareiviai, turi apsijuosti ginklu ir pasiruošti kovai. Jie neturėtų būti įbauginami grąšinimų ir išgąsdinti pavojų. Jie privalo būti atsargūs pavojuje, bet tvirti ir drąsūs susidurdami su priešu ir kovodami dėl Dievo. Kristaus pasekėjo pasišventimas turi būti visapusis. Dėl Dievo ir Jo darbo tėtis, mama, žmona, vaikai, namai, žemė, viskas turi užimti antrą vietą. Jis turi būti pasiruošęs kantriai, noriai, su džiaugsmu išverti viską, ko pareikalaus Dievo apvaizda. Jo galutinis atlygis bus dalintis su Kristumi amžinosios šlovės sostu. (2BC1003)

„Gideonas pasidarė iš jų efodą ir pasidėjo savo mieste Ofroje. Visas Izraelis kekšavo ten su juo ir jis tapo žabangomis Gideonui ir jo namams.“ Ts 8,27.

Izraelio žmonės, išreikšdami savo dėkingumą už išvadavimą iš midjaniečių, pasiūlė, kad Gideonas taptų jų karaliumi ir kad sostas būtų patvirtintas jo palikuonims. Sis pasiūlymas buvo visiškai priešingas teokratijos principams... Gideonas tai pripažino. Jo atsakymas parodo, kokie kilnūs ir nuoširdūs buvo jo motyvai. Jis pasakė: „Nei aš jus valdysiu, nei mano sūnus jus valdys! Viešpats jus valdys!“ (Ts 8, 23).

Tačiau Gideonas suklupo kitoje vietoje ir tai atnešė nelaimę jo namams ir Izraeliui. Labai dažnai neveikios periodai, sekantys tuoj po didelės kovos, pilni didesnių pavojų nei sunkumo akimirkomis. Tokių pavojų dabar patyrė Gideonas. Jį kamavo nerami dvasia. Anksčiau jis buvo patenkintas, įgyvendindamas Dievo nurodymus, bet dabar, vietoje to, kad lauktų Dievo nurodymų, pats pradėjo planuoti. Kada Viešpaties karuomenė patyrė svarią pergalę, šėtonas padvigubino savo pastangas sugriauti Dievo darbą...

Kadangi jam buvo liepta paaukoti auką ant akmens, kur jam pasirodė angelas, Gideonas nusprendė, kad jis buvo paskirtas užimti kunigo pareigas. Nelaukdamas Dievo patarimo, jis nusprendė surasti tinkamą vietą ir įvesti garbinimo sistemą, kuri būtų panaši į tą, kuri vyko šventykloje. Jausdamas savo populiarumą, jis nesunkiai galėjo įgyvendinti savo planą. (PP 555,556)

Tie, kurie užima aukštas pareigas, gali suklysti ir ypatingai tada, kai jaučia, kad nėra jokio pavojaus. Išmintingiausi suklysta ir stipriausi pavargsta... Tai yra tikra, kad pašalinimas vienos apsaugos iš sąžinės, nesugebėjimas įvykdyti vieno gero sprendimo, suformavimas vieno netinkamo įpročio gali tapti ne tik mūsų pačių pražūtis priežastimi, bet ir tų, kurie mumis pasitikėjo. Mūsų vienintelis saugumas yra eiti ten, kur veda mūsų Seimininkas ir patikėti savo apsaugą Tam, Kuris sako: „Sek Mane.“ (2BC 1004,1005)

„Manoachas maldavo Viešpatį. „O mano Viešpatie! — sakė jis. — Prašau leisti Dievo vyrui, kurį Tu siuntei, vėl pas mus ateiti ir pamokyti, ką turime daryti su berniuku, kuris gims“. Ts 13,8.

Pats Dievas pasirodė Manoacho žmonai ir pranešė jai, kad ji turės sūnų, kuris bus didis žmogus ir kuris išgelbės Izraelį. Tada Jis davė jai nurodymus dėl jos dietos... Į šį nurodymą žiūrėkime kaip į skirtą kiekvienai mūsų pasaulio motinai. Jei norite, kad jūsų vaikai turėtų gerai subalansuotus protus, jūs turite būti santūrios. Tegul jūsų pačių širdys ir jausmai būna nesugadinti ir sveiki, kad jūs savo atžalai galėtumėte suteikti sveiką protą ir kūną. (MS 18,1887)

Kiekviena motina turi suprasti savo pareigą. Ji turi žinoti, kad jos vaiko charakteris žymiai daugiau priklauso nuo jos įpročių prieš jo gimimą ir nuo jos asmeninių pastangų po jo gimimo, nei nuo išorinių privalumų ir trūkumų... Motina, busimoji vaiko mama, turi prieš jo gimimą suformuoti savitvardos ir pasiaukojimo įpročius, nes ji perduoda savo savybes, savo silpnąsias ir stipriąsias charakterio savybes. (CD 218, 219)

Neišmintingieji patarėjai ragins motiną tenkinti kiekvieną savo norą ir potraukį, bet tokie mokymai yra netinkami ir blogi. Motina, paties Dievo paliepimu, turi labai svarbų įsipareigojimą ugdyti savitvardą. Tėčiai taip pat kaip ir mamos turi tą pačią atsakomybę. Abu tėvai savo vaikams perduoda savo pačių charakteristikas, tiek protines, tiek fizines, savo polinkius ir norus. (PP 561)

Daugelis su šypsena žiūri į susilaikymą. Jie mano, kad Viešpats nevalgina Savęs tokiomis neesminiais dalykais, kaip mūsų valgymas ar gėrimas. Bet jei Viešpačiui visa tai nerūpėtų, Jis nebūtų pasirodęs Manoacho žmonai, duodamas jai tikslius nurodymus ir dar du kartus pakartodamas, kad ji jų neužmirštų. (Te 233, 234). Daugelis į tėvų įtaką žiūri kaip į nereikšmingą dalyką, tačiau dangus taip nemano... Žodžiais, išstartais hebrajų motinai, Jis kalba motinoms per visus amžius. (MH 372)

**„Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės?
Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos?“ 2 Kor 6,14.**

Coros miestelyje, esančiame netoli filistinų žemės, Samsonas susidraugavo su tenykščiais gyventojais. Taip jo jaunystėje gimė artimi santykiai, kurių įtaka aptemdė visą jo gyvenimą. Samsono jausmus pavergė jauna filistinų mieste Timnoje gyvenusi moteris. Jis nusprendė ją vesti. Jo dievobaimingi tėvai bandė jį atkalbėti nuo jo ketinimų, tačiau vienintelis jo atsakymas buvo: „Ji man labai patinka.“ Galiausiai tėvai nusileido jo norams ir santuoka įvyko.

Vos tik pasiekęs brandą, kada turėjo įgyvendinti dievišką misiją, kaip niekas kitas likdamas ištikimas Dievui, jis susiejo save su Izraelio priešais. Jis nepaklausė, ar susiedamas save su šia moterimi, jis pašlovins Dievą, ar taip jis neatsidurs tokioje padėtyje, kurioje negalės įgyvendinti savo gyvenimo tikslo. Visiems, kurie pirmiausia trokšta pagerbti Jį, Dievas pažadėjo išminties, tačiau nėra jokio pažado tiems, kurie trokšta patenkinti tik save...

Krikščionybė turėtų turėti esminę įtaką vedybiniam santykiams, bet kaip dažnai motyvai, skatinantys sudaryti šią sąjungą, prieštarauja krikščioniškiems principams. Šėtonas pastoviai stengiasi sustiprinti savo įtaką Dievo žmonėse, ragindamas juos sudaryti sąjungą su jo tarnais, o tam pasiekti jis stengiasi jų širdyse sukelti nešventas aistras...

Savo vestuvių puotoje Samsonas dar artimiau susiejo save su tais, kurie neapken-tė Izraelio Dievo. Kiekvienas, laisva valia pradedantis tokias draugystes, jaus būtinybę kažkuria tai dalimi prisiderinti prie šių įpročių ir polinkių. Taip praleistas laikas yra blogiau prarasto. Kilusios mintys ir ištarti žodžiai pasitarnauja griovimui principo tvirtovės ir silpnina sielos apsauga. (PP 562, 563)

„Nes, tikėk Manimi, pastosi ir pagimdysi sūnų Skustuvas nepalies jo galvos, nes berniukas bus nazyras Dievui nuo pat gimimo. Jis pradės laisvinti Izraelį iš filistinų rankų.“ Ts 13,5.

Dievo pažadas, kad per Samsoną Jis „pradės laisvinti Izraelį iš filistinų“, buvo įgyvendintas. Bet kokia tamsi ir siaubinga yra istorija to gyvenimo, kuris galėjo būti gyriumi Dievui ir garbė tautai! Jei Samsonas būtų buvęs ištikimas savo pašaukimui, tai įgyvendintas Dievo tikslas būtų suteikęs jam pripažinimą ir garbę. Tačiau jis pasidavė gundymui ir pasidarė netinkamas šiam darbui, o jo misija buvo įgyvendinta per pralaimėjimą, įkalinimą ir mirtį. Samsonas fiziškai buvo stipriausias žmogus žemėje, tačiau kalbant apie savikontrolę, garbingumą ir tvirtumą, jis buvo vienas iš silpniausių. Daugelis painioja stiprias aistras su stipriu charakteriu, bet tiesa yra ta, kad tas, kuris yra valdomas aistrų, yra silpnas žmogus. Tikras žmogaus didingumas yra matuojamas jausmų galia, kuriuos jis kontroliuoja, o ne kurie kontroliuoja žmogų.

Dievas rūpinosi Samsonu, kad šis galėtų būti pasiruošęs atlikti tą darbą, kuriam buvo pašauktas savo gyvenimo pradžioje. Jis buvo apsuptas tinkamų sąlygų ugdyti savo fizinės jėgas, intelektualinius sugebėjimus ir moralinį tyrumą. Bet, įtakojamas savo bedievių draugų, jis paliko Dievą, Kuris yra vienintelė apsauga ir buvo nublokštas blogio bangos. Visi, pareigos kelyje susidūrę su sunkumais, gali būti tikri, kad Dievas juos apsaugos. Bet jei žmonės savo noru pasiduoda gundymo galiai, tai anksčiau ar vėliau jie puls.

Prieš kiekvieną, kurį Dievas ketina panaudoti kaip įrankį ypatingame darbe, šėtonas naudoja visas savo jėgas, kad juos suklaidintų. Jis puola mus mūsų silpniausiose vietose, bandydamas per charakterio trūkumus užvaldyti visą žmogų. Jis žino, kad, jei tie trūkumai bus puoselėjami, tai jam pasiseks. Bet niekas neturi būti nugalėtas. Žmogus nėra paliktas vienas kovoti su blogio jėga savo menkomis pastangomis. Pagalba yra prieinama kiekvienai sielai, kokios jos iš tikrųjų trokšta. (Ten pat 567, 568)

„Tad Delila kalbėjo Samsonui: „Prašau pasakyti, kodėl tu toks stiprus? Ir kaip tu galėtum būti surištas ir padarytas bejėgiu?“ Ts 16,6.3

Žydai Samsoną padarė teisėju ir šis valdė Izraelį dvidešimt metų. Tačiau vienas klaidingas žingsnis paruošia kelią kitiems... Jis toliau ieško jausmingų malonumų, kurie tykojo jį pražudyti. Jis pamilo kitą moterį, gyvenusią Soreko slėnyje, esančiame netoli jo gimimo vietos. Moters vardas buvo Delila „Naikintoja“... Filistinai labai budriai stebėjo savo priešo veiksmus ir, sužinoję apie jo naujus ryšius, jie pasiryžo per Delilą jį pražudyti.

Į Soreko slėnį buvo pasiųsta delegacija žmonių, kurių sudarė vadovai iš kiekvienos filistijos provincijos. Jie nedrįso dėl jo didelės galios iš karto jo suimti, bet jų tikslas buvo, jei galima, sužinoti jo tokios galios paslaptį. Tam jie papirko Delilą, kad ji tai sužinotų ir pasakytų.

Išdavikei apiberiant Samsoną klausimais, jis ją apgavo, sakydamas, kad jis taps silpnas kaip kiti žmonės, jei jam bus tai ir tai padaryta. Melas buvo atskleistas, kada ji pabandė taip daryti, kaip jis buvo sakęs. Tada ji apkaltino jį už jo melą, sakydama: „*Kaip tu gali sakyti: Aš myliu tave, — jei tavo širdis ne su manimi?*“...Tris kartus Samsonas gavo aiškius nurodymus, kad filistinai yra susitarę su jo žmona pražudyti jį. Bet kada jos ketinimai nebūdavo įgyvendinti, tai ji viską paversdavo juokais, o jis tuo patikėdavo. (Ten pat 564-566)

Kompanijoje su ta žavia moterimi Izraelio teisėjas iššvaistė vertingas valandas, kurios galėjo būti pašvęstos jo tautos gerovei. Tačiau akla aistra, nugalinti ir stipriausius, aiškiai užvaldė jo protą ir sąžinę...

Samsono susižavėjimas yra beveik neįtikėtinas. Iš pradžių jis dar nebuvo linkęs atskleisti paslapties, bet savo noru jis žengė į išdavikės tinklą, kuris su kiekvienu jo žingsniu vis labiau ir labiau jį įpainiojo. (2BC 1007)

„Ji sušuko: „Samsonai, filistinai atėjo tavęs!“ Jis pabudo iš miego, galvodamas: „Ištrūksiu kaip kitais kartais ir nusikratysiu!“ Bet nežinojo, kad Viešpats buvo nuo jo pasitraukęs.“ Ts 16,20.

Diena iš dienos Delila jį klausinėjo tol, kol „jo siela alpo ir taip jam įgriso“, tačiau kažkokia subtili jėga jį laikė šalia jos. Galiausiai Samsonas patikėjo jai savo paslaptį: „Skustuvas niekada nepalietė mano galvos, nes aš esu nazyras Viešpačiui nuo savo motinos iščių. Jei mano galva būtų nuskusta, mano jėga mane paliktų. Aš tapčiau silpnas ir būčiau kaip paprastas žmogus „ (Ts 16, 17). Tuoj pat buvo nusiųstas pasiuntinys pas filistinų kunigaikščius, ragindamas tuoj pat pas ją atvykti. Kariui dar miegant, jo vešlūs plaukai buvo nukirpti. Kaip ir keletą kartų anksčiau, jį sušuko: „Samsonai, filistinai atėjo tavęs!“ Staiga pabudęs, jis vėl tikėjosi panaudoti savo jėgą ir sunaikinti juos, bet bejėgės rankos nepakluso jo įsakymams ir jis suprato, kad „Viešpats buvo nuo jo pasitraukęs“. Kada jis buvo nuskustas, Delila pradėjo jį erzinti ir kelti jam skausmą, kad išbandytų jo jėgas, nes filistinai neišdrįso prisiartinti prie jo pilnai neįsitikinę, kad jo jėgos paliko jį. Tada jie jį surišo ir, išdūrę abi akis, įkalino Gazoje. Čia jis buvo surakintas grandinėmis, įkalintas kalėjime ir priverstas sunkiai dirbti.

Kokia tai buvo permaina tam, kuris buvo nugalėtojas ir Izraelio teisėjas! Dabar jis, aklas ir įkalintas, priverstas dirbti žeminantį darbą. Žingsnis po žingsnio jis nepaisė savo švento pašaukimo sąlygų. Dievas buvo kantrus su juo, bet kada jis taip pasidavė nuodėmės galiai, kad net išdavė savo paslaptį — Viešpats jį paliko. Nebuvo jokios jėgos jo ilguose plaukuose, tai buvo jo paklusnumo Dievui ženklas. Kada šis simbolis bus paaukotas dėl pataikavimo aistrai, tai ta palaima, į kurią jis nurodė, bus taip pat prarasta. (PP 566)

Jei Samsono galva būtų nuskusta ne dėl jo kaltės, tai jis nebūtų praradęs savo jėgos. Bet jo elgesys parodė panieką Dievo autoritetui ir palankumui, tarytum jis pats savo noru būtų nusikirpęs plaukus. Dėl to Dievas paliko jį išgyventi savo beprotiško elgesio pasekmes. (2BC 1007)

„Mano vaike, jei tave nusidėjėliai viliotų, neklausyk.“ Pat 1, 10.

Samsonas sunkią akimirką turėjo tą patį jėgos šaltinį kaip ir Juozapas. Jis galėjo savo noru pasirinkti gerą ar pikną. Bet vietoje to, kad laikytųsi Dievo jėgos, jis leido savo aistroms visiškai jį užvaldyti. Sugebėjimas mąstyti buvo iškreiptas, o moralė puolusi. Samsonas buvo pašauktas į garbingas, atsakingas ir naudingas pareigas, tačiau, kad galėtų valdyti, jam reikėjo išmokti paklusti Dievo įstatymams. Juozapas buvo laisvas žmogus. Blogis ir gėris buvo priešais jį. Jis galėjo pasirinkti tyrumo, šventumo arba garbės kelią, arba kelią, vedantį degradacijos ir nepadorumo link. Jis pasirinko tinkamą kelią ir Viešpats jam pritarė. Samsonas, patirdamas panašius gundymus, leido vadovauti aistrai. Kelias, kuriuo jis žengė, galiausiai nuvedė jį į gėdą, nelaimę ir mirtį. Kaip tai skiriasi nuo Juozapo istorijos! (Ten pat 1007)

Viešpats Savo Žodyje yra aiškiai išdėstęs žmonėms, kad jie nesivienytų su tais, kurie neturi Jo baimės ir meilės. Tokie draugai retai kada bus visiškai patenkinti jiems rodoma meile ir pagarba. Jie daugiau stengsis gauti palankumo iš savo Dievą mylinčio vyro ar žmonos, kuris pasireikš nepaisymu dieviškų reikalavimų. Dievobaimingam žmogui ar bažnyčiai, kuriai jis priklauso, netikinti žmona ar netikintis draugas gali tapti žvalgu stovykloje, pasinaudojančiu kiekviena galimybe išduoti Kristaus tarną ir nuginkluoti jį prieš priešų puolimą. (Ten pat 1006)

Samsono istorija yra gera pamoka tiems, kurių charakteriai nėra pilnai susiformavę ir kurie dar nepradėjo aktyvaus gyvenimo. Jaunimas, besimokantis mūsų mokyklose, pamatys ten įvairių žmonių. Jei jie trokš pramogauti ir kvailioti, jei jie atmes gėrį ir norės susijungti su blogiu, jie turi puikią galimybę. Nuodėmė ir teisumas yra priešais juos ir jiems patiems reikia pasirinkti. Tačiau leiskite jiems prisiminti: „*Ką žmogus sėja, tą ir pjaus.*“ (Ten pat 1007)

„Samsonas šaukėsi Viešpaties ir tarė: „Viešpatie, Dieve! Prašau atsiminti mane! Prašau duoti man jėgų šį paskutinį kartą, Dieve, kad vienu keršto smūgiu atmokėčiau filistinams už abi savo akis.“ Ts 16,28.

Pažemintas ir kentėdamas, tapęs pasilinksminimu filistinams, Samsonas geriau nei kada nors anksčiau suprato savo silpnumą. Jo nelaimė vedė į atgailą. Laikui bėgant augo jo plaukai, o jėga po truputį grižo, tačiau jo priešai, laikydami jį apgailėtinu ir bejėgiu, neįsijautė jokio pavojaus.

Filistinai dėkojo savo dievams už pergalę. Taip džiūgaudami jie niekino Izraelio Dievą. Jie iškėlė puotą, skirtą Dagonui, dievui žemėje, „jūros globotojui“. Iš visos filistinų žemės susirinko žmonės ir jų kunigaikščiai. Minios garbintojų rinkosi į šventyklą, užpildydami jos viršutines galerijas. Tai buvo džiaugsmo ir linksmybių metas. Pompastišką aukojimo tarnavimą lydėjo muzika ir pasilinks-minimai. Tuo metu, lyg karūnuojantis Dagono galios trofėjus, buvo įvestas Samsonas. Jo pasirodymas buvo sutiktas džiaugsmingai. Žmonės ir valdovai tyčiojosi iš jo kančios ir garbino dievą, nugalėjusį „žemės niokotoją“. Praėjus šiek tiek laiko, lyg būdamas pavargęs, Samsonas paprašė leidimo pailsėti šalia dviejų pagrindinių kolonų, laikančių šventyklos stogą. Tuo metu jis tyliai ištarė savo maldą: „Viešpatie, Dieve! Prašau atsiminti mane! Prašau duoti man jėgų paskutinį kartą, Dieve, kad vienu keršto smūgiu atmokėčiau filistinams už abi savo akis.“ (Ts 16, 28). Tai ištaręs, jis savo galingomis rankomis apkabino kolonas ir šaukdamas: „Leisk man mirti su filistiniais!“, jas nuvertė. Stogas krisdamas akimirksniu sunaikino visą minią: „Tad jis užmušė daugiau mirdamas negu buvo užmušęs gyvendamas“

Po Dagono šventyklos griuvėsiais buvo kartu palaidoti stabas ir jo garbintojai, kunigas ir valstietis, karys ir kunigaikštis. Jų tarpe buvo ir galiūnas, kurį Dievas buvo pasirinkęs išgelbėti Savo žmones. (PP 566, 567)

Dabar kova vyko ne tarp Samsono ir filistinų, o tarp Dievo ir Dagono, todėl Dievas apgynė Savo garbę ir Savo vienvaldį autoritetą. (2BC 1007,1008)

„Darydama įžadą, ji sakė: „O, Galybių Viešpatie, jei Tu pažvelgsi į Savo tarnaitės kančią, jei atsiminsi mane ir neužmirši Savo tarnaitės, jei suteiksi Savo tarnaitėi palikuonį, atiduosiu jį Tau kaip nazyrą visoms jo gyvenimo dienoms; nei vyno, nei svaigių gėrimų jis negers, ir skustuvas jo galvos nepalies.“ 1 Sam 1, 11.

Elkana, levitas iš Efraimo aukštumų, buvo turtingas ir įtakingas žmogus, kuris mylėjo bei bijojo Viešpaties. Ona, jo žmona, buvo labai pamaldi moteris, būdama švelni ir nuolanki, ji išsiskyrė uolumu ir didingu tikėjimu. Ši dievobaiminga pora negalėjo džiaugtis palaima, kurios taip uoliai ieškojo kiekvienas žydas. Jų namams džiaugsmo nesuteikė vaikiški balsai. Vyro troškimas įamžinti savo vardą pastūmėjo jį, kaip ir daugelį kitų, vesti antrą kartą. Tačiau šis žingsnis, žengtas dėl tikėjimo Dievu trūkumo, neatnešė džiaugsmo. Seimą papildė sūnūs ir dukterys, bet Dievo šventos institucijos grožis buvo suteptas, o šeimos ramybė sutrikdyta. Penina, naujoji žmona, buvo pavydi ir riboto intelekto; jos laikysena dvelkė išdidumu ir įžūlumu.

Onai gyvenimas atrodė kaip sunki našta, kuriame nebuvo vilties. Ir vis dėlto, nežiūrint į tai, ji išbandymą sutiko nulankiai... Naštą, kurios negalėjo pasidalinti nei su jokių žemišku draugu, ji atidavė Dievui. Ji karštai meldėsi, kad Dievas atimtų jos gėdą ir suteiktų jai tą vertingą dovaną — sūnų, kurį ji galėtų auginti ir auklėti dėl Jo. Ji davė rimtus įžadus, kad, jei jos prašymas bus patenkintas, ji paskirs savo vaiką Dievui vos jam gimus...

Į Onos maldą buvo atsakyta. Ji gavo dovaną, kurios taip karštai prašė. Žvelgdama į vaiką, ji pavadino jį Samueliu — „Išprašytu iš Dievo.“ (PP 569, 570)

Ji įgyvendino savo pažadą tuoj po to, kai tik vaikas galėjo būti atskirtas nuo motinos. Visa savo motiniška širdimi ji mylėjo vaiką. Diena iš dienos jos meilė augo, klausantis vaikiško čiauškėjimo, stebint, kaip jis stiprėja. Jis buvo jos vienintelis sūnus, ypatinga dangaus dovana. Bet ji gavo jį kaip brangenybę, pašvęstą Dievui ir ji nenorėjo nusišvęsti nuo Dievo tai, kas priklausė Jam. Tikėjimas sustiprino motinos širdį ir ji nepasidavė savo įgimtiems jausmams. i (2BC 1008)

„Todėl aš savo ruožtu atiduodu jį Viešpačiui. Visą gyvenimą jis priklausys Viešpačiui.“ 1 Sam 1, 28.

Iš Šilojo Ona sugrižo į savo namus Ramoje, palikdama ten savo vaiką Samuelį, kad jis, vadovaujant vyriausiam kunigui, būtų apmokytas tarnauti šventykloje. Nuo pat gimimo ji mokė savo sūnų meilės ir pagarbos Dievui ir nepamiršti, kad Jis yra Viešpats. Viskuo, kas jį supo, ji stengėsi jį nukreipti Kūrėjo link. Ištikimai motinai atsiskyrus nuo vaiko, jos rūpinimasis juo nesibaigė. Jis tapo jos kasdieninės maldos dalimi. Savo rankomis ji išausdavo jam drabužius, skirtus tarnavimui, ir kartu su savo vyru nukeliavusi į Šiloją, įteikdavo juos savo vaikui kaip savo meilės įrodymą. Kiekvienas šių drabužių siūlas buvo įaustas su malda, kad jis būtų tyras, kilnus ir ištikimas. Ji neprašė savo sūnui pasaulietiškos garbės, tačiau karštai maldavo, kad jis galėtų pasiekti didybę, kurią vertino dangus, kad jis galėtų pagerbti Dievą ir palaiminti aplinkinius žmones.

Kaip nuostabiai buvo Onai atlyginta! Ir koku paraginimu siekti ištikimybės yra jos pavyzdys! Kiekvienai motinai yra suteikiamos neįkainuojamos galimybės ir privalumai. Kuklios pareigos, į kurias moterys žiūri kaip į užduotį, turėtų būti laikomos kilniu ir didžiu darbu. Motinos privilegija yra palaiminti pasaulį savo įtaka, o tai darydama ji suteiks džiaugsmo ir savo širdžiai. Ji savo vaikams gali nutiesti tiesų kelią, vedantį per šviesą ir šešėlį, į šlovingas aukštumas. Bet tik tada, kai savo gyvenimu stengsis sekti Kristaus mokymu, motina gali tikėtis, kad jos vaikų charakteriai bus suformuoti pagal dievišką pavyzdį. Pasaulis yra pilnas netinkamos įtakos. Mada ir papročiai daro didelę įtaką jaunimui. Jei motina nesugebės atlikti savo pareigos juos mokant, pabarant ir patariant, tai galiausiai jos vaikai natūraliai priims blogį ir nūsūsūs nuo gėrio. Tegul kiekviena motina ateina pas savo Gelbėtoją su malda: „*Iš-mokyk mus, kaip mes turime pasielgti su vaiku ir ką mes jam turime daryti?*“ Tegul ji kreipia dėmesį, ką Jis sako Savo Žodyje ir išmintis jai bus duota, kada jos reikės. (PP 572, 573)

„Mano vaike, laikykis savo tėvo įsakymo ir neatmesk savo motinos mokymo.“ Pat 6,20.

Kokie yra tėvai, tokie dažniausia bus ir vaikai. Tėvų fizinė būklė, jų protiniai ir moraliniai polinkiai daugiau ar mažiau atsispindi jų vaikuose.

Kuo kilnesni siekiai, aukštesni dvasiniai ir protiniai gabumai ir kuo geriau išvystytos fizinės savybės, tuo geriau bus paruošti gyvenimui jų vaikai. Vystydami tai, kas yra geriausia juose, tėvai formuoja visuomenę ir savo įtaka kelia ateities kartas.

Tėvai ir mamos turi suprasti savo atsakomybę. Pasaulyje yra pilna spąstų, tykančių jaunimo... Jie negali pastebėti paslėptų pavojų ar liūdno pabaigos to kelio, kuris jiems atrodo, veda į laimę...

Netgi prieš vaiko gimimą turi prasidėti pasiruošimas, kuris padėtų sėkmingai kovoti su blogiu. Ypatingai tai aktualu motinai. Ji, kurios krauju buvo maitinamas vaikas ir formuojamos jo fizinės savybės, savo protine ir dvasine įtaka nulemia jo protą ir charakterį.

Būtent Ona, pasiaukojanti ir dangaus įkvėpta moteris, pagimdė Samuelį, pasišventusį Dievui vaiką, nepaperkamą teisėją, Izraelio šventų mokyklų įkūrėją. (MH 371, 372)

Kad kiekviena motina galėtų suprasti, kokios yra jos pareigos ir atsakomybė ir koks didelis bus jos ištikimybės atlyginimas! Motinos kasdienine įtaka ruošia savo vaikus arba amžinam gyvenimui, arba amžinai mirčiai. Jos įtaka namuose yra daug didesnė, nei tarnautojo už rašomojo stalo ar netgi karaliaus, sėdinčio savo soste. (2BC 1008,1009)

„Jei žmogus nusideda žmogui, kas nors gali užtarti nusidėjėlį Viešpačiui, bet jei žmogus nusideda Viešpačiui, kas begali jį užtarti?“ Bet jie tėvo balso paklausti nenorėjo, nes Viešpats norėjo juos nubausti mirtimi.“ 1 Sam 2,25.

E lis buvo kunigas ir teisėjas Izraelyje. Tarp Dievo žmonių jis užėmė pačias aukščiausias ir atsakingiausias pareigas. Kadangi jis buvo išrinktas šventoms kunigo pareigoms ir turėjo aukščiausią teisminę galią, tai į jį buvo žvelgiama kaip į pavyzdį ir turintį didelę įtaką Izraelio giminėms. Tačiau jis nesugebėjo susitvarkyti savo namuose, nors ir buvo paskirtas valdyti žmones...

Mėgdamas taiką ir ramybę, jis nenaudojo savo tėviško autoriteto sudrausti savo vaikus dėl jų blogų įpročių ir aistrų. Vietoje to, kad kovotų su jais ir juos nubaustų, jis pakludavo jų valiai ir leisdavo jiems patiems rinktis savo kelią. Jis vaikų auklėjimo nelaikė pačia svarbiausia savo atsakomybe, žiūrėdamas į tai kaip į ne labai reikšmingą dalyką. Izraelio kunigas nebuvo paliktas nežinioje dėl pareigos, kaip auklėti savo vaikus, kuriuos Dievas jam patikėjo. Bet Elis vengė savo pareigos, nes ją vykdyti būtų reikškę pasipriešinti vaikų valiai ir juos nubausti...

Nuodėmės prakeikimas tapo matomas sugedime ir blogyje, kuris atsispindėjo jo sūnų kelyje. Jie neturėjo tinkamo Dievo charakterio įvertinimo ar šventumo Jo Įstatymui jausmo. Jiems tarnavimas Dievui buvo įprastas dalykas. Nuo vaikystės jie buvo įpratę prie šventyklos ir tarnavimo joje ir vietoje to, kad labiau gerbtų savo pareigas, jie prarado bet kokią jų šventumo ir svarbos jausmą. Tėvas nenubaudė jų, matydamas nuolankumo jo autoritetui trūkumą ir nepabarė dėl nepagarbos rimtam šventyklos tarnavimui. Jiems subrendus, jie buvo pilni mirtinų skepticizmo ir maišto vaisių...

Nėra namams didesnio prakeikimo už leidimą jaunimui daryti ką nori. Kada tėvai tenkina kiekvieną savo vaikų norą ir, žinodami, kad tai nėra gerai, jiems pataikauja, greitai vaikai praranda bet kokią pagarbą savo tėvams, Dievo ar žmogaus autoritetui ir tampa šėtono įkaitais. (PP 575-578)

„Paskelbiau jam, kad jo namus pasmerčiau visam laikui už šią kaltę: jis žinojo, kad jo sūnūs elgiasi šventvagiškai, bet jų nesudraudė.“ 1 Sam 3, 13.

Elis buvo geras žmogus, tyros moralės, tačiau jis buvo per daug atlaidus. Jis užsi-traukė Dievo nemalonę, nes nepasirūpino sustiprinti savo charakterio silpnąsias vietas. Jis nenorejo įžeisti nei vieno jausmų ir neturėjo drąsos pabarti ar pasmerkti nuodėmę...

Jis mėgo tyrumą ir teisumą, bet neturėjo pakankamai moralinės drąsos užkirsti kelią blogiui. Jis mėgo taiką ir harmoniją ir vis labiau tapo nejausmingu blogiui ir nusižengimams...

Elis buvo švelnus, mylintis ir malonus. Jis nuoširdžiai domėjosi Dievo tarnavimu ir Jo darbo klestėjimu. Tai buvo maldos žmogus. Jis niekada nesukildavo prieš Dievo žodžius, tačiau jam trūko charakterio tvirtumo sudraudžiant nuodėmę ir įgyvendinant teisumą nusidėjėliui, kad Dievas galėtų panaudoti jį išlaikant Izraelį tyrą. Jis prie savo tikėjimo nepridėjo drąsos pasakyti „Ne“ tinkamu laiku ir tinkamoje vietoje. (4T 516, 517)

Elis žinojo Dievo valią. Jis žinojo, kokį charakterį Jis priims ir kokį pasmerks. Bet vis dėlto jis leido savo vaikams augti su nežabotomis aistromis, iškrypusiais pomėgiais ir sutepta morale.

Elis supažindino savo vaikus su Dievo Įstatymu ir davė puikų savo gyvenimo pavyzdį, bet tuo neužsibaigė jo pareiga. Dievas reikalavo, kad jis, būdamas ir tėvu ir kunigu, neleistų jiems pasekti savo pačių iškrypusiais norais. To padaryti jam nepavyko. (2BC 1009) Tie, kurie neturi pakankamai drąsos sudrausti blogį arba dėl tingumo ar noro nebuvimo visiškai nesistengia apvalyti šeimos ar Dievo bažnyčios, yra atsakingi už tą blogį, kuris atsiras dėl jų pareigos nepaisymo. Mes esame lygiai taip pat atsakingi už blogį, kuriam galėjome užkirsti kelią kituose žmonėse, naudodamiesi savo tėvišku ar pastoriaus autoritetu, lyg šie veiksmai būtų mūsų pačių. (PP 578)

**„Tą dieną įvykdysiu Eliui visa, ką esu grasiņęs jo namams, nuo pradžios iki galo.“ 1
Sam 3, 12**

Elis labai suklydo, leisdamas savo sūnums užimti šventas pareigas. Toleruodamas tokį elgesį, jis galiausiai nebematė jų nuodėmių, tačiau jie peržengė tą ribą, kada jis jau nebegalėjo paslėpti akių nuo savo sūnų nusikaltimų. Žmonės reiškė nepasitenkinimą dėl jų prievartos, o tai vyriausiam kunigui suteikė liūdesį ir skausmą. Daugiau jis nebegalėjo tylėti, bet jo sūnūs augo negalvodami apie nieką kitą, išskyrus save, todėl ir dabar jiems nerūpėjo nė vienas. Jie matė savo tėvo skausmą, tačiau tai nepakeitė jų širdžių. Jie girdėjo jo švelnius raginimus, bet tai jų neveikė ir jie nesiruošė pakeisti savo pikto kelio, net ir perspėti dėl jų nuodėmės pasekmių. Jei Elis būtų norėjęs teisingai pasielgti su savo puolusiais sūnumis, tai jie būtų buvę išmesti iš kunigiškos tarnystės ir nubausti mirties bausme. (Ten pat 577)

Metų metus Viešpats laukė, sulaikydamas gresiantį teismą. Galėjo būti daug kas padaryta per tuos metus, atperkant jų praeities nuodėmes, tačiau senasis kunigas nesiėmė jokių efektyvių priemonių ištaisyti tą blogį, kuris teršė Viešpaties šventovę ir vedė tūkstančius Izraelyje į pražūtį. Dėl Dievo kantrybės Hofnis ir Finehasas tik dar labiau užkietino savo širdis ir tapo dar įžūlesni, darydami nuodėmes.

Per Elį perspėjimo žinia jo namams tapo žinoma visai tautai. Taip jis tikėjosi nors šiek tiek sumažinti savo ankstesnio abejingumo blogą poveikį. Tačiau žmonės nekreipė jokio dėmesio į perspėjimus, taip kaip į juos nekreipė jokio dėmesio kunigai. (Ten pat 582).

Dievas smerkia aplaidumą, kuris flirtuoja su nuodėme ir nusikaltimu bei nejautrumą, kuris atskleidžia jų pražūtingą buvimą krikščioniškuose namuose.. Jis didžia dalimi laiko tėvus atsakingus už savo vaikų klaidas ir kvailystes. Dievas Savo prakeikimu aplankė ne tik Elio sūnus, bet ir patį Elį. Ir šis nemalonus pavyzdys turėtų tapti perspėjimu šių dienų tėvams. (4T 200)

BAILUS TĒVAS, Gegužės 17

„Todėl prisiekiu Elio namams, kad Elio namų kaltė niekada nebus išpirkta auka ir atnaša.“ 1 Sam 3, 14.

Elis savo namų netvarkę pagal Dievo taisykles šeimai. Jis pasikliovė savo supratimu... Daugelis dabar daro panašią klaidą. Jie mano, kad žino geresnį būdą savo vaikų auklėjimui nei tas, kurį Dievas išdėstė Savo Žodyje. Jie skatina netinkamus polinkius juose, teisindamiesi, kad šie dar per jauni, kad būtų nubausti. Taip netinkami įpročiai paliekami stiprėti, kol galiausiai tampa antrąja prigimtimi. Vaikai auga nevaržomi, su tokiais charakterio bruožais, kurie jiems yra viso gyvenimo prakeikimas ir kurie, labai tikėtina, bus atgaminti kituose. (PP 578, 579)

Priešinga istorijai apie Abraomo ištikimybę ir pagyrimo žodžius, išsakytus jam, yra užrašas apie Elį, kuris laikė savo sūnus tarnavime, nors jie ir labai nuodėmiavo. Tai yra pamoka visiems tėvams... Blogis be apribojimų buvo Elio toleruojamas. To pasekmė buvo nuodėmė, kurios niekada nebuvo galima išpirkti nei auka, nei atnašomis. (Letter 144, 1906)

Kai vieni klysta rodydami perdėtą griežtumą, tai Elis nuėjo į kitą pražūtingą kraštutinumą... Į jų klaidas nebuvo kreipiama dėmesio vaikystėje ir jos buvo teisinamos jų jaunystėje. Tėvų nurodymų buvo nepaisoma, o tėvas neskatino paklusnumo.

Vaikai matė, kad jie gali elgtis kaip norėdami ir šia galimybe jie naudojosi. Sūnams augant, bailusis tėvas neteko jokios pagarbos jų akyse. Jis įkalbinėjo juos, bet jo žodžių niekas nepaisė. Šiurkščios nuodėmės ir niekingi nusikaltimai buvo kasdien daromi jų tol, kol Paties Viešpaties teismas aplankė Jo Įstatymo laužytojus...

Pats Viešpats paskelbė, kad Elio sūnų nuodėmės niekada nebus išpirktos auka ar atnaša. Koks didelis ir apgailėtinas buvo jų puolimas. Žmones, ant kurių pečių buvo uždėtos šventos pareigos, atstūmė sventas ir teisingas Dievas! (2BC 1009, 1010)

„Berniukas Samuelis tarnavo Viešpačiui Elio prižiūrimas. Tomis dienomis Dievo žodis buvo retas ir regėjimas nedažnas.“ 1 Sam 3, 1.

Kad ir koks jaunas į šventyklą buvo atvestas Samuelis, jis net ir tada turėjo pareigas, kurias pagal savo galimybes galėjo atlikti tarnavime Dievui. Iš pradžių jo darbai buvo nežymūs ir ne visada malonūs, bet jie buvo atlikti noriai ir panaudojant geriausius savo sugebėjimus.

Koks malonus ir garbingas vaikams atrodytų jų darbas, jei jie būtų mokomi į savo kasdienines nežymias pareigas žiūrėti kaip į kelią, nutiestą jiems Dievo, kaip į mokyklą, kurioje jie mokomi ištikimo ir naudingo tarnavimo. Atlikimas kiekvienos pareigos lyg Viešpačiui suteikia žavesio ir pačiam menkiausiam darbui. Tai susieja darbininkus žemėje su šventomis būtybėmis, vykdančiomis Dievo valią danguje. (PP 573, 574)

Nuo pat ankstyvos jaunystės Samuelio gyvenimas pasižymėjo pamaldumu ir pasišventimu. Jis buvo paliktas Elio globoje ir jo charakterio žavesys pavergė senstančio kunigo jausmus. Jis buvo malonus, dosnus, uolus, paklusnus ir pagarbus. Jaunuolis Samuelis buvo visiška priešingybė paties kunigo sūnums, todėl Elis rasdavo poilsį ir nusiramimą jo draugijoje. Tai buvo nepaprastas dalykas, kad tarp Elio, visos tautos vadovo, ir paprasto vaiko galėjo egzistuoti tokia artima draugystė. Samuelis buvo naudingas ir mylintis ir joks tėvas nemylėjo savo vaikų švelniau, nei Elis mylėjo šį jaunuolį. Senatvei vis labiau sleigiant Elio pečius, jis labai aiškiai pajuto savo sūnų abejingumą, nepagarbą ir ištvirkimą, todėl jis linko prie Samuelio, ieškodamas užuojautos ir paramos.

Kaip malonu matyti, kada jaunuolis ir senas žmogus taip pasitiki vienas kitu; jaunuolis į senolį kreipiasi patarimo ir išminties, o senolis jaunuolio draugijoje suranda pagarbą ir supratimą. Taip ir turėtų būti. Dievas nori, kad jaunimas turėtų tokias charakterio savybes, kurios suteiktų jiems malonumą pagyvenusių draugijoje, kad jie būtų suvienyti draugiškais ir mylinčiais ryšiais su tais, kurie artėja prie kapo slenksčio. (2BC 1021)

„Jie susirinko Micpoje, sėmėsi vandens ir liejo ant žemės priešais Viešpatį. Tą dieną jie pasninkavo ir išpažino: „Esame nusidėję Viešpačiui.“ O Samuelis elgėsi Micpoje kaip izraelitų teisėjas.“ „Izraelitai maldavo Samuelį: „Nepalik mūsų, nenustok šauktis Viešpaties, mūsų Dievo, kad išgelbėtų mus iš filistinų rankų.“ 1 Sam 7,6.8.

Samuelis lankėsi šalies miestuose ir kaimuose, stengdamasis nukreipti žmonių širdis į jų tėvų Dievą. Tokios jo pastangos nenuėjo veltui. Dvidešimt metų iškentę priešų spaudą, izraelitai su ašaromis šaukėsi Viešpaties. Samuelis jiems patarė: „*Jei grįžtate pas Viešpatį visa savo širdimi, pašalinkite iš savo tarpo visus svetimus dievus bei Astartes, atiduokite širdį Viešpačiui ir tik Jam vienam tarnaukite. Tada Jis išgelbės jus iš filistinų rankų.*“ (1 Sam 7, 3). Čia mes matome, kad ir Samuelio laikais buvo mokoma praktinio pamaldumo, širdies religijos, kaip tada, kai Pats Kristus viso to mokė, būdamas žemėje. Be Kristaus malonės išorinės religinės formos bevertės dabartiniam Izraeliui.

Dabar yra poreikis tokio pat tikros širdies religijos atgimimo, kokį patyrė senovės Izraelis. Atgaila yra pirmas žingsnis, kurį turi žengti visi grįžtantys pas Dievą. Niekas negali šio darbo atlikti už kitą. Mes, kiekvienas asmeniškai, turime nusižeminti savo sie-loje prieš Dievą ir numesti savo stabus į šalį. Kada padarysime viską, ką galime, Viešpats parodys mums Savo išgelbėjimą...

Didžiulė minia susirinko į Micpą. Čia rimtyje buvo pasninkaujama. Su giliu nusižeminimu žmonės išpažino savo nuodėmes. Kaip įrodymą savo pasiryžimo paklusti jų išgirstiems pamokymams, jie suteikė Samueliui teisėjo įgaliojimus...

Samueliui aukojant avinėlių kaip deginamąją auką, prisiartinę filistinai, pasiruošę kovai... Kilusi siaubinga audra užklupo besiartinančią kariuomenę ir mirę galingų karių kūnai buvo išmėtyti ant žemės. Izraelitai stovėjo tyloje drebėdami su viltimi ir pagarbia baime. Kada jie pamatė savo priešų sunaikinimą, suprato, kad Dievas priėmė jų atgailą...

Tautoms, o taip pat ir asmenims, paklusnumo Dievui kelias yra saugumo ir laimės kelias, kai tuo tarpu nusižengimas veda į nesėkmę ir pralaimėjimą. (PP 590, 591)

„Žmonės atsisakė klausyti Samuelio balso. Jie sakė: „Ne! Mums turi būti karalius, kad ir mes galėtume būti kaip kitos tautos. Tevaldo mus karalius, tegu mus veda, tekovoja mūsų kovas.“ 1 Sam 8, 19.20.

Žydai iš Samuelio reikalavo karaliaus, kurį turėjo visos aplinkinės tautos. Pasirinkdami despotišką monarchą vietoje švelnaus ir išmintingo valdymo, jie parodė didelį trūkumą tikėjimo Dievu ir pasitikėjimo Juo, iškeliant valdovus, vedančius ir vadovaujančius jiems. Izraelio vaikai buvo ypatingi Dievo žmonės ir jų valdymo forma iš esmės skyrėsi nuo visų aplinkinių tautų. Dievas jiems davė taisykles ir įstatymus ir išrinko valdovus jiems, ir šiems valdovams žmonės turėjo paklusti Viešpatyje. Bet kokiame sunkume ar didelėje sumaištyje turėjo būti atsiklausiami Dievo. Reikalavimas karaliaus buvo maištingas atsiskyrimas nuo Dievo, jų ypatingo Valdovo. Jis žinojo, kad karalius nėra pati geriausia išeitis jo žmonėms... Jei jie turės karalių, kurio širdis bus išdidi ir nepaklusni Dievui, tai jis ves juos tolyn nuo Jo ir skatins juos sukilti prieš Jį. Viešpats žinojo, kad nei vienas negalės, būdamas karaliumi ir gaudamas garbę, dažniausiai teikiamą karaliui, nepasididžiuoti ir kad jiems jų kelias atrodys tinkamas, kai tuo tarpu jie nuodėmiaus prieš Dievą. (4SG 65, 66)

Dievas atskyrė izraelitus nuo kitų žmonių, padarydamas juos Savo ypatinga brangenybe. Tačiau jie, paniekindami šią aukštą garbę, su užsidegimu troško pasekti pagonių pavyzdžiu! Tarp Dievo žmonių vis dar egzistuoja noras prisiderinti prie pasaulio ir jo papročių. Atsiskirdami nuo Viešpaties, jie pradeda trokšti naudos ir pasaulietiškos garbės. Krikščionys nuolat stengiasi pamėgdžioti tuos, kurie garbina šio pasaulio dievą. Daugelis mano, kad susivienijus su pasauliečiais ir prisiderinus prie jų papročių, būtų galima geriau įtakoti bedievius. Tačiau visi, kurie eina šiuo keliu, galiausiai atsiskiria nuo savo jėgos šaltinio. Tapdami pasaulio draugais, jie pasidaro Dievo priešais. (PP 607)

„Tada jis tarė jiems: ,Taigi Viešpats šiandien yra jums liudytojas, ir Jo pateptasis yra liudytojas, kad neradode nieko mano rankoje.‘ Ir jie sutiko: ,Jis liudytojas!‘“ 1 Sam 12,5.

Nepatenkinamą troškimą pasaulietišškai galiai ir turtams dabar yra taip pat sunku išgydyti, kaip sunku buvo tai padaryti Samuelio dienomis. Krikščionys stengiasi statyti kaip stato pasaulis, rengtis kaip rengiasi pasaulis, mėgdžioti papročius tų, kurie garbina tik šio pasaulio dievą. Dievo Žodžio pamokymai, Jo tarnų patarimai ir pabarimai ir netgi perspėjimas, siųstas nuo Jo sosto, viskas atrodo bejėgiai numalšinti šią bevertę ambiciją. Kada širdis nutolsta nuo Dievo, tada užtenka bet kokio preteksto pateisinti Jo autoritetą nepaisymą...

Patys naudingiausi žmonės retai kada yra įvertinami. Tiems, kurie dirbo aktyviai ir nesavanaudiškai dėl savo žmonių, kurie buvo įrankiais pasiekiant didelių rezultatų, dažniausiai yra užmokama nepagarba ir abejingumu. Tokie žmonės gali jaustis, kad su jais elgiamasi labai neteisingai, kada jų nepaisoma, o į jų patarimus žiūrima pro pirštus. Tačiau tegul jie mokosi iš Samuelio pavyzdžio ir neteisina savęs, jei Dievo Dvasia neginčijamai skatina tai daryti. (2BC 1013)

Garbė, priklausanti tam, kuris baigia savo darbą, yra daug vertingesnė už sveikinius ir aplodismentus, kuriuos gauna tie, kurie tik pradeda atlikinėti savo pareigas ir dar nebuvo išbandyti. (Ten pat 1014)

Kaip daugelis, palikdami savo atsakingas pareigas, galėtų pasakyti: „Kas iš jūsų gali įrodyti mano nuodėmę? Kas gali pasakyti, kad aš nususukau nuo teisingumo ir paėmiau kyšį? Aš niekada nesusitečiau kaip žmogus, įgyvendinantis teisingumą ir vykdamas teisumą.“ Kas šiandien galėtų pasakyti tai, ką pasakė Samuelis, palikdamas Izraelio žmones dėl to, kad jie buvo pasiryžę turėti karalių?... Drąsus, kilnus teisėjas! Tačiau kaip liūdna, kad toks garbingas žmogus turėjo žemintis, kad save apgintų. (Ten pat 1013, 1014)

„Puiku, Viešpats paskyrė jums karalių! Žiūrėkit, štai karalius, kurį išsirinkote, kurio prašėte.“ 1 Sam 12,13.

Izraeliui Dievas paskyrė Saulių, karalių pagal jų pačių širdį... Jo graži išvaizda ir karališka laikysena sutapo su žmonių karališkos garbės įvaizdžiu, o jo narsa ir sugebėjimas vadovauti armijai buvo tos savybės, kurias jie laikė geriausiomis, užtikrinant kitų tautų pagarbą ir garbę. Jie mažai tesirūpino tuo, kad jų karalius turėtų taurias savybes, kurios vienos įgalintų jį valdyti teisingai ir bešališkai. Jie neprašė tokio, kuris turėtų kilnų charakterį, kuris mylėtų ir bijotų Dievo. Jie neklausė Dievo patarimo dėl bruožų, kuriuos turėtų turėti valdovas tam, kad išsaugotų jų, kaip išrinktų žmonių, išskirtinumą ir kilnius charakterius. Jie stengėsi įgyvendinti savo ketinimus, o ne Dievo valią. Todėl Dievas davė jiems tokį karalių, kokio jie ir troško — tokį, kurio charakteris atspindėjo jų pačių charakterius. Jų širdys buvo nepaklusnios Dievui, todėl ir jų karalius buvo nepavaldus dieviškai malonei. Valdant šiam karaliui, jie įgys patyrimą, kuris padės pamatyti jų klaidą ir sugrįžti pas Dievą.

Bet Viešpats, uždėjęs ant Sauliaus pečių atsakomybę valdyti, nepaliko jo vieno. Jo Šventoji Dvasia buvo šalia Sauliaus, atskleisdama jam jo paties silpnybes ir Dievo malonės poreikį. Jei Saulius būtų pasitikėjęs Dievu, Jis būtų likęs su juo. Tol, kol jo valia buvo kontroliuojama Dievo valios, kol jis pasidavė Jo Dvasios auklėjimui, Dievas galėjo jo pastangas vainikuoti sėkme. Tačiau, kada Saulius pasirinko veikti be Dievo, Viešpats nebegalėjo būti jo valdovu ir buvo priverstas jį atmesti. Tuomet Jis pašaukė į sostą „vyrą pagal Savo širdį“ (1 Sam 13,14), ne todėl, kad jis turėjo tobulą charakterį, bet todėl, kad pasitikėjo Dievu labiau negu savimi ir galėjo būti vedamas Jo Dvasios. Jis pasirinko tą, kuris nusidėjęs paklus pabarimui ir pataisymui. (PP 636)

„Jis turėjo sūnų, šaunų, jauną vyrą, vardu Saulius. Tarp izraelitų nebuvo šaunesnio vyro už jį; visa galva jis buvo aukštesnis už kitus vyrus.“1 Sam 9,2.

Būsimo monarcho savybės buvo tokios, kokios patenkino širdies išdidumą, sukilusį troškimą turėti karalių...

Orios laikysenos, gražus ir aukštas, būdamas pačiame gyvenimo gražume, jis atrodė lyg būtų gimęs vadovauti. Tačiau, nors Saulius ir turėjo šį išorinį patrauklumą, jame nebuvo tų aukštesnių savybių, kurios nurodytų tikrąją išmintį. Jaunystėje jis neišmoko valdyti savo veržlumo, impulsyvių aistrų ir niekada nejautė atnaujinančios dieviškos malonės galios. (Ten pat 608)

Viešpats nepaliktų Sauliaus vieno tokiose rimtose pareigose be dieviškos globos. Jis turėjo gauti naują kvietimą ir Viešpaties Dvasia nusileido ant jo. Per tai jis tapo nauju žmogum. Viešpats davė Sauliui naują dvasią, kitas mintis, kitus tikslus ir troškimus nei jis turėjo anksčiau. Šis apšvietimas, suteikęs dvasinį Dievo pažinimą, pastačiusį jį ant geresnio pagrindo, turėjo jo valią suvienyti su Dievo valia...

Saulius turėjo protą ir įtaką, įgalinančią valdyti karalystę, jei jo galia būtų pavesta Dievo vadovavimui. Tačiau tie patys gabumai, suteikta galimybė daryti gerą, gali būti naudojami šėtono, jei atiduodami jam, suteikiant jam galimybę plačiai paskleisti blogio įtaką. Jis labiau nei kiti gali būti dar kerštingesnis, žalingesnis, nusistatęs įgyvendinti savo nešventus planus, nes jo geriausios proto ir širdies savybės kažkada buvo duotos Dievo. (2BC 1013)

Jei Saulius būtų pasitikėjęs savo jėga ir sprendimais, jis būtų elgęsis impulsyviai ir būtų pridaręs mirtinų klaidų. Tačiau, jei jis būtų likęs nuolankiu, pastoviai trokštančiu būti vedamu dieviškos išminties ir žengęs į priekį tada, kada Dievo apvaizda atveria duris, tai jis būtų turėjęs jėgos atlikti savo atsakingas pareigas garbingai ir sėkmingai. Dievo malonės įtakoje kiekviena gera savybė būtų stiprėjusi, o netinkami bruožai būtų greitai netekę savo galios. Tai yra tas darbas, kurį Viešpats ketina atlikti visiems, kurie pašvenčia save Jam. (Ten pat 1016,1017)

„Jis laukė septynias dienas — iki laiko, kurį buvo nustatęs Samuelis. Bet Samuelis neatėjo ir žmonės pradėjo slapta trauktis nuo Sauliaus.“ 1 Sam 13,8.

Tik antraisiais Sauliaus valdymo metais buvo pradėta kova su filistiniais. Pirmajam antpuoliui vadovavo Jehonatanas, kara-liaus sūnus, kuris nugalėjo juos Gibėjoje. Filistinai, įpykinti pralaimėjimo, greitai pasiruošė puolimui prieš Izraelį. Saulius paskelbė karą visoje šalyje...

Baigiantis pranašo nustatytam laikui, jis tapo nekantrus ir leido jį supančioms sunkioms aplinkybėms jį nuvilti...

Atėjo Sauliaus išbandymo metas. Dabar turėjo pasirodyti, ar jis priklausys nuo Dievo ir kantriai lauks pagal Jo paliepiamą, taip atskleisdamas, kad Dievas gali sunkiose situacijose pasitikėti juo, kaip Jo žmonių valdovu, ar jis svyruos ir tuo parodys, kad yra nevertas tos jam paskirtos šventos atsakomybės. (PP 616, 618)

Tai buvo Dievo tikslas užlaikyti Samuelį, kad pasirodytų tikroji Sauliaus širdis ir kad kiti žinotų, ką jis darytų kritiniu atveju. Buvo susidariusi sunki situacija ir Saulius nepakluso nurodymams. Jam atrodė, kad nėra jokio skirtumo, kas ir koku būdu ateis pas Dievą, todėl pilnas energijos ir pasitenkinimo jis pats save paskyrė šventoms pareigoms.

Dievas turi Savo nustatytus tarpininkus ir jei jų nepaisoma ir jie negerbiami tų, kurie yra susiję su Jo darbu, jei žmonės laisvai paniekina Dievo reikalavimus, tai tokie negali užimti atsakingų pareigų. Jie neklausys Dievo patarimų ir nurodymų, išsakytų per Jo tarpininkus. Kaip Saulius, jie pasiners į darbą, kuris niekada nebuvo jiems skirtas ir jų padarytos klaidos, vadovaujantis žmogišku protu, nustums Dievo Izraelį į tokią vietą, kur jų Vadovas negalės jiems Savęs parodyti. (2BC 1014)

„Vos jam baigus atnašauti deginamąją auką, atėjo Samuelis. Saulius išėjo jo pasitiktir pasveikinti.“ 1 Sam 13,10.

Dievas buvo nurodęs, kad tik pašvęsti toms pareigoms žmonės galėjo aukoti Jam auką. Bet Saulius įsakė: „Paruoškite degi-namąją auką.“ Ir, apsiginklavęs ginklais, prisiartinio prie aukuro ir paaukojo auką Dievui... Jei Saulius būtų įgyvendinęs dieviškos pagalbos pažadėjimo sąlygas, tai Viešpačiui būtų prirėkę tik keletos karaliui ištikimų karių, kad suteiktų Izraeliui stebuklingą pergalę. Bet Saulius buvo taip patenkintas savimi ir savo darbu, kad išėjo pasitikti pranašo, kaip tas, kuris turėtų būti pagirtas, o ne papeiktas. (PP 618)

Saulius ketino pateisinti savo poelgį, apkaltindamas pranašą, o ne pasmerkdamas save. Šiandien yra daug tokių, kurie eina panašiu keliu kaip ir Saulius, jie yra akli savo klaidoms. Kada Viešpats bando juos pataisyti, jie pabarimą priima kaip įžeidimą ir kaltina tą, kuris atnešė dievišką žinią.

Jei Saulius būtų norėjęs pamatyti ir išpažinti savo klaidą, tai šis nemalonus patyrimas būtų tapęs perspėjimu ateičiai. Vėliau jis būtų vengęs klaidų, kurios sukėlė Dievo nepasitenkinimą. Tačiau, jausdamasis nepagrįstai pasmerktas, jis, greičiausia, vėl darys tą pačią nuodėmę.

Viešpats nori, kad Jo žmonės visose aplinkybėse parodytų visišką pasitikėjimą Juo. Nors ne visada galime suprasti Jo apvaizdos veikimą, mes turėtume kantriai ir nuolankiai laukti, kol Jis matys tinkamu mus pašvęsti. (2BC 1014,1015)

Sauliaus nusižengimas įrodė, kad jis nėra vertas užimti šventas pareigas... Jei jis būtų kantriai ištvėręs dievišką išbandymą, karūna būtų buvusi patvirtinta jam ir jo namams. Iš tikrųjų Samuelis kaip tik dėl to ir atėjo į Gilgalą. Bet Saulius buvo pasvertas svarstyklėmis ir rastas per lengvas. Jis turėjo pasitraukti ir užleisti vietą tam, kuris šventai vertins dievišką garbę ir autoritetą. (Ten pat 1015)

„Jehonatanas tarė savo jaunam ginklanešiui: „Eikš, paėjėkime iki tų neapipjaustytyjų igrilos. Galbūt Viešpats padės mums, nes Viešpačiui nesunku išgelbėti nei per daugelį, nei per keletą.“ 1 Sam 14,6.

Dėl Sauliaus nuodėmės išdidžiai aukojant auką, Viešpats nesuteikė jam garbės nugalint filistinus. Jehonatanas, karaliaus sūnus, žmogus, kuris bijojo Dievo, buvo pasirinktas kaip įrankis išvaduoti Izraelį. Dievo skatinamas, jis pasiūlė savo ginklanešiui slapta užimti priešų stovyklą...

Kartu jie slapta pasitraukė iš stovyklos tam, kad jų ketinimui nebūtų paprieštarauta. Su karšta malda savo tėvų Dievui jie sutarė dėl ženkle, dėka kurio galėtų nuspręsti, ką daryti toliau... Artėjant prie filistinų stovyklos, jie tapo matomi jų priešams, kurie su pajuoka tarė: „Žiūrėk, ir hebrajai lenda iš urvų, kuriuose buvo pasislėpę.“ Ir tada jie metė jiems iššūkį: „Palypėkite pas mus, kad galėtume jums kai ką parodyti“ — tikėdamiesi nubausti tuos du izraelitus už jų drąsą. Šis iššūkis buvo ženklas izraelitui ir jo draugui, kad Viešpats palaimins jų kelią. Pasitraukdami iš filistinų akiračio, kariai pasirinko kelią į uolos viršūnę, kuris buvo laikomas neįveikiamu ir todėl stipriai nesaugomas. Taip jie prasibrovė į stovyklą ir nukovė sargybinius, kurie, nugalėti netikėtumo ir baimės, visiškai nesipriešino.

Angelai saugojo Jehonataną ir jo tarną. Angelai kovojo šalia jų ir filistinai krito prieš juos. (PP 623)

Šie du vyrai parodė, kad jie veikia vadovaujami daugiau nei žmogiško vadovo. Iš išorės atrodė, kad jų veiksmai skuboti ir prieštarauja bet kokioms karinėms taisyklėms. Bet Jehonatanos veiksmai nebuvo vien tik žmogiškas veržlumas. Jie pasitikėjo ne tuo, ką jis ir jo ginklanešys galėjo padaryti, bet jis buvo Dievo įrankis, panaudotas dėl Jo žmonių. (SD 208)

„Saulius tą dieną padarė didelę klaidą. Jis buvo prisaikdinęs karius, sakydamas: „Tebūna prakeiktas vyras, kuris valgytų maisto iki vakaro, kol nebūsiu atkeršijęs savo priešams!“ Taigi nei vienas iš karių neragavo maisto.“ 1 Sam 14,24.

Į sakymas susilaikyti nuo maisto buvo paskatintas savanaudiškos ambicijos ir parodė, kad karalius yra abejingas žmonių poreikiams kada jie prieštarauja jo troškimui save išaukštinti. Patvirtindamas draudimą priesaika, Saulius pasielgė neapgalvotai ir šventvagiškai. Patys prakeikimo žodžiai parodė, kad Saulius rūpinosi savimi, o ne Dievo garbe. Jis pareiškė ne „kad Dievas atkeršytų Savo priešams“, bet „kad aš atkeršyčiau savo priešams“...

Dienos kovoje Jehonatanas, kuris negirdėjo karaliaus įsakymo, nesąmoningai ją sulaužė, keliaudamas per mišką suvalgydamas truputį medaus. Apie tai vakare sužinojo Saulius. Jis paskelbė, kad už nepaisymą jo įsakymo turi būti baudžiama mirtimi. Ir nors Jehonatanas nebuvo kaltas sąmoninga nuodėme, nors Dievas stebuklingai išsaugojo jo gyvybę ir suteikė pergalę per jį, karalius vis tiek reikalavo, kad nuosprendis būtų įvykdytas. Išsaugojimas savo sūnaus gyvybės būtų buvęs pripažinimu, kad Saulius nusidėjo, duodamas neapgalvotą priesaiką. „Tebaudžia mane Dievas“ — pasigirdo jo bausis nuosprendis: „Jehonatanai, tu turi mirti.“

Neseniai Gilgale Saulius, nepakludamas Dievo įsakymui, išdrįso tarnauti kaip kunigas. Samuelio sudraustas, jis atkakliai save teisinio. Dabar, kada buvo sulaužytas jo paties įsakymas, nors jis buvo duotas neapgalvotai ir saulaužytas per nežinojimą, karalius ir tėvas pasmerkia savo sūnų mirčiai.

Žmonės atsisakė leisti, kad šis nuosprendis būtų įvykdytas. Pasipriešindami karaliaus pykčiui, jie pareiškė: „*Nejau turi mirti Jehonatanas — tas, kuris atnešė šią didžią pergalę Izraeliui? Jokių būdu! Kaip gyvas Viešpats, nė vienas plaukas nuo jo galvos nenukris ant žemės! Juk jis veikė šiandien kartu su Pačiu Dievu.*“ (1 Sam 14, 45). Išdidusis morarchas neišdrįso pasipriešinti šiam vieningam pareiškimui, ir Jehonatanas gyvybė buvo išsaugota. (PP 624,625)

„Kokiu teisumu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.“ Mt 7,2.

Saulius jautė, kad jo sūnus yra labiau mėgstamas ir žmonių, ir Viešpaties. Jehonatano išgelbėjimas buvo griežtas karaliaus skubotumo sudraudimas. Jis jautė, kad jo prakeikimas gali kristi ant jo galvos. Jis nebetęsė karo su filistinais, bet nusiminęs ir nepatenkintas grįžo į savo namus.

Tie, kurie greičiausiai bando save pateisinti dėl nuodėmės, labai dažnai griežčiausiai teisia ir smerkia kitus. Daugelis, kaip ir Saulius, užsitraukęs Dievo nemalonę, atmeta patarimus ir niekina pabarimą. Netgi ir įtikinti, kad Viešpaties nėra su jais, jie atsisako pamatyti savyje savo problemų priežastį. Jie puoselėja išdidžią ir pagyrūnišką dvasią, tuo pat metu rūsčiai kritikuodami kitus ar griežtai žemindami tuos, kurie yra gersni už juos...

Labai dažnai, siekiantys save išaukštinti, patenka į tokias situacijas, kuriose atsiskleidžia jų tikrasis charakteris. Taip atsitiko Sauliui. Jo elgesys įtikino žmones, kad karališka garbė ir autoritetas jam buvo daug svarbesni nei teisingumas, gailestingumas ir paklusnumas. Taip žmonės pamatė savo klaidą atmetant Dievo jiems duotą valdžią. Jie iškeitė dievobaimingą pranašą, kurio maldos suteikė palaimas, į karalių, kuris savo aklu uolumu meldė jiems prakeikimo.

Jei Izraelio vyrai nebūtų įsikišę dėl Jehonatano gyvybės išsaugojimo, tai jų išgelbėtojas dėl karaliaus įsakymo būtų žuvęs. Su kokia bloga nuojauta žmonės turėjo sekti karaliaus Sauliaus vadovavimu! Kokia nemaloni mintis, kad jis buvo jų pačių pasodintas į sostą! Viešpats kantriai elgiasi su žmonių paklydimais ir visiems Jis suteikia galimybę išsižadėti savo nuodėmių. Ir nors gali atrodyti, kad Jis laimina tuos, kurie nepaiso Jo valios ir niekina Jo perspėjimus, Jis būtinai tinkamu laiku parodys jų beprotybę. (Ten pat 625, 626)

„Dabar eik, pulk jį ir skirk sunaikinti viską, kas jam priklauso. Nesigailėk nė vieno, užmušk vyrus ir moteris, vaikus ir kūdikius, jaučius ir avis, kupranugarius ir asilus.“
1 Sam 15,3.

Viešpats siuntė Savo tarną su dar viena žinia Sauliui. Paklusnumu jis dar galėjo įrodyti ištikimybę Dievui ir savo vertę vaikščioti prieš Izraelį. Samuelis atėjo pas karalių ir perteikė Viešpaties žodį...

Amalekiečiai pirmieji pradėjo karą su Izraeliu dykumoje. Dėl šios nuodėmės kartu su nepaklusnumu Dievui ir jų stabmeldystės, Viešpats per Mozę paskelbė jiems nuosprendį... Keturis šimtus metų šis nuosprendis buvo atidėliojamas, tačiau amalekiečiai nenusigrėžė nuo savo nuodėmės. Viešpats žinojo, kad šie žmonės, jei turėtų tokią galimybę, nušluotų Jo žmones ir Jo garbinimą nuo žemės paviršiaus. Dabar atėjo laikas ilgai atidėliotą nuosprendį įvykdyti.

Dievo kantrybė bedieviams daro juos dar drąsesnius nuodėmės kelyje, bet jų bausmė, nors ir kaip ilgai atidėliota, nebus mažiau tikra ir baisi... Nors Jam nepatinka kerštas, Jis vis tiek įvykdys teismą Jo Įstatymo laužytojams. Jis yra priverstas tai daryti, kad išsaugotų žemės gyventojus nuo visiško iškrypimo ir pražūties. Kad išgelbėtų kai kuriuos, Jis privalo pašalinti tuos, kurie užkietino savo širdis nuodėmėje... Ir tas Jo delsimas įgyvendinti teisingumą faktas liudija nuodėmės didumą, kuri užsitraukia Jo teismą ir bedievio laukiantį bausmės griežtumą.

Bet, nors ir įvykdydamas teismą, Dievas prisiminė gailestingumą. Amalekiečiai turėjo būti sunaikinti, bet kainitai, gyvenę su jais, turėjo būti išsaugoti. Šie žmonės, nors ir ne visiškai laisvi nuo stabmeldystės, buvo Dievo garbintojai ir draugiški izraelitams. Tai buvo Mozės svainio Hababo giminė, kuris lydėjo izraelitus jų kelionėje dykuma ir jiems labai padėjo savo žiniomis apie šią vietovę. (Ten pat 627, 628)

„Saulius ir kariai pasigailėjo Agago, geriausių avių, galvijų, peniukšlių ir avinėlių bei viso, kas buvo vertinga. Jie nenorėjo jų skirti sunaikinti; sunaikinti jie skyrė tik tai, kas buvo menka ir niekam netiko.“ 1 Sam 15,9.

Po pergalės prieš filistinus Michmaše Saulius dar kariavo prieš Moabą, Amoną, Edomą, amalekiečius ir filistinus ir kur tik nukreipdavo savo ginklus, jis pasiekdavo pergalę. Gavęs paliepiamą kovoti su amalekiečiais, jis tuojau pat paskelbė karą. Jo paliepiamą sustiprino pranašo žodis ir Izraelio vyrai, kurie, išgirdę kvietimą kovai, gausiai susirinko. Sis žygis neturėjo būti skirtas pasipelnyti. Izraelitai neturėjo prisiimti sau garbės už pergalę ar užgrobto priešo turto. Jų kova turėjo būti išskirtinai paklusnumo Dievui ženklas, skirtas įgyvendinti Jo teismą amalekiečiams. Dievas norėjo, kad visos tautos pamatytų likimą žmonių, paniekinusių Jo visagalystę ir kad juos sunaikino tie žmonės, kuriuos jie žemino...

Pergalė prieš amalekiečius buvo viena iš puikiausių pergalių, kokią kada nors buvo pasiekęs Saulius, o tai vėl įžiebė išdidumo ugnį jo širdyje, kuri buvo jam pavojingiausia. Dievo paliepimas visiškai sunaikinti Dievo priešus buvo įgyvendintas dalinai. Trokšdamas suteikti dėka karališkų kareivių daugiau garbės savo pergalingam žygiui, Saulius išdrįso pasekti kitų tautų pavyzdžiu ir nenužudė Agago, žiauraus ir karingo amalekiečių karaliaus. Žmonės sau pasiėmė geriausius gyvulius, pateisindami savo nuodėmę tuo, kad visi jie buvo išsaugoti tam, kad būtų paaukoti Viešpačiui. Tačiau jų ketinimai buvo panaudoti šiuos gyvulius tam, kad galėtų išsaugoti savuosius.

Saulius buvo paskutinį kartą išbandytas. Šis grubus nepaisymas Dievo valios, parodant savo ryžtą valdyti kaip nepriklausomam monarchui, įrodė, kad jam, kaip Viešpaties statytiniui, negalima patikėti karališkos galios. (Ten pat 628, 630)

„Gailiuosi padaręs Saulių karaliumi, nes jis nusigręžė nuo Manęs ir neįvykdė Mano įsakymų.“ Samuelis sielojosi ir maldavo Viešpatį visą naktį.“ 1 Sam 15,11.

Saulius ir jo armija žygiavo namo dėl patirtos pergalės apimti pakilios nuotaikos, o tuo tarpu Samuelio namuose pranašas išgyveno didžiulę kančią. Jis gavo žinią iš Viešpaties, smerkiančią karaliaus pasirinktą kelią... Pranašas buvo giliai nuliūdintas dėl maištingo karaliaus ir verkė bei meldėsi visą naktį, kad būtų pakeistas šis baisus nuosprendis. Dievo apgailestavimas nėra panašus į žmogaus atgailą. „Be to Izraelio Šlovė neapgauna ir nekeičia Savo minties, nes Jis nėra mirtingas, kad Jam reikėtų keisti Savo mintį (1 Sam 15, 29). Žmogaus atgaila apima proto pasikeitimą. Dievo apgailestavimas apima santykių ir aplinkybių pasikeitimą. Žmogus gali pakeisti santykius link Dievo pakludamas sąlygoms, dėka kurių jis gali gauti dievišką palankumą arba savo pasirinkimu jis gali atsiriboti nuo tinkamų sąlygų. Tačiau Dievas yra toks pat „šiandien ir per amžius (Hbr 13, 8). Sauliaus nepaklusnumas pakeitė santykius su Dievu, bet suderinimo su Dievu sąlygos nebuvo pakeistos — Dievo reikalavimai vis dar tie patys, nes „Jame nėra jokių atmainų ir jokių sambrėškų.“ (Jok 1,17).

Su skaudančia širdimi kitą rytą pranašas išsiruošė pas karalių. Samuelis puoselėjo viltį, kad mąstydamas Saulius supras savo nuodėmę ir per atgailą bei nusižeminimą bus vėl jam atstatytas Dievo palankumas. Bet, žengus pirmą žingsnį link nepaklusnumo, kelias tampa lengvu. Saulius, sumenkintas nuodėmės, su melu lūpose žengė pasitikti Samuelio. Jis tarė: „Telaimina tave Viešpats! Aš įvykdžiau Viešpaties įsakymą.“ (1 Sam 15, 13). Garsai, kuriuos išgirdo pranašo ausis, paneigė nepaklusnaus karaliaus pareiškimą. (Ten pat 629, 630)

Saulius neigė savo nuodėmę, kai tuo tarpu baubiantys jaučiai ir bliuanančios avys skelbė apie jo kaltę. (Letter 12a, 1893)

Birželio

[154]

NESIGAILĖJO NUOŠIRDŽIAI, Birželio 1

„Juk nepaklusnumas — ne mažesnė nuodėmė už būrimą, o pasikliovimas savimi — tarsi stabmeldystės blogis. Už tai, kad atmetei Viešpaties žodį, Jis atmetė tave nuo karaliavimo.“ 1 Sam 15,23.

Išgąsdintas pasmerkimo, Saulius prisipažino savo kaltę, kurią anksčiau labai neigė, bet vis tiek kaltino žmones, sakydamas, kad jis nusidėjo bijodamas jų.

Ne liūdesys dėl nuodėmės, bet bausmės baimė užvaldė Izraelio karalių... Pagrindinis jo noras buvo išlaikyti valdžią ir žmonių ištikimybę... Samueliui ruošiantis išeiti, karalius baimės agonijoje sugriebė jo apsiaustą, norėdamas jį sulaikyti, tačiau šis plyšo jo rankose. Tada paranašas pasakė: „Šiandien Viešpats atplėšė nuo tavęs Izraelio karalystę ir atidavė tavo artimui, kuris geresnis už tave.“ (1 Sam 15, 28)...

Saulius pernelyg pasitikėjo savimi ir pažemino Dievą savo netikėjimu ir nepaklusnumu. Nors tada, kada buvo pakviestas karaliauti, jis buvo nuolankus ir savimi nepasitikin-tis, sėkmė jį padarė pasitikinčiu savimi...

Aukos pačios savaime neturėjo jokios vertės Dievo akyse. Jos buvo skirtos išreikšti aukotojo gailestį dėl nuodėmės, tikėjimą Kristumi ir pasižadėjimą ateityje paklusti Dievo Įstatymui. Tačiau be atgailos, tikėjimo ir paklusnios širdies aukos yra beprasmės. Kada Saulius, nepaisydamas aiškaus Dievo įsakymo, ketino paaukoti tai, ką Dievas buvo paskyręs sunaikinti, buvo parodyta atvira panieka Dievo autoritetui. Toks tarnavimas būtų tapęs Dangaus įžeidimu.

Nors ir matydami Sauliaus nuodėmę ir jos pasekmes, kiek daug yra tokių, kurie eina panašiu keliu. Atsisakydami paklusti kai kuriems Viešpaties reikalavimams, jie atkakliai aukoja Dievui formalios religijos tarnavimą. Dievo Dvasia neatsiliepia į tokį tarnavimą. Nesvarbu, kokie uolūs žmonės gali būti vykdydami religines ceremonijas, Viešpats jų priimti negali, jei jie užsispyrusiai nepaiso vieno iš Jo įsakymų. (PP 631, 634)

„Negrįšiu su tavimi, nes tu atmetei Viešpaties žodį, o Viešpats atmetė tave nuo karaliavimo Izraelyje.“ 1 Sam 15,26.

Matydamas, kad Samuelis nebeateina jo pamokyti, Saulius suprato, kad Viešpats jį atmetė už jo pasirinktą netinkamą kelią ir, atrodo, jo charakteris nuo to laiko pasižymėjo vien kraštutinumais. Jo tarnai... kartais bijodavo net prisiartinti prie jo, nes jis atrodydavo lyg pamišęs, agresyvus ir įsiutęs. Dažnai jis atrodė kamuojamas sąžinės graužaties. Nuotaika buvo melancholiška ir dažnai kildavo baimės jausmas, nors nebuvo jokio pavojaus... Jis buvo pilnas nerimo ir, apnikus niūriai nuotaikai, nenorėdavo, kad kas nors trukdytų ir kartais nieko arti neprisileisdavo. Netgi kunigaikščių ir žmonių akivaizdoje jis išsiblaškiusiai kartodavo pranašo žodžius, pasakytus prieš jį.

Tie, kurie matė tokį keistą Sauliaus elgesį, siūlė jam pasiklausti muzikos, kuri, kaip buvo manoma, turėjo raminantį poveikį ir galėtų jam padėti. Taip per Dievo apvaizdą jis pastebėjo Dovydą, talentingą muzikantą...

Dovydo malonus grojimas kanklėmis nuramino jo neramią dvasią. Besiklausant tokios muzikos, jos įtaka išsklaidydavo tamsą, kuri gaubė jį ir jo neramus protas praskaidrėdavo ir pralinksmėdavo. (4SGa 78, 79) Saulius neteko savo jėgos, nes nesugebėjo padaryti paklusnumo Dievo įstatymams savo gyvenimo taisykle. Yra baisus dalykas prieštarauti Dievo išdėstytai valiai. Visa garbė, kurią žmogus gali gauti karalystės soste, būtų tik menka kompensacija už per nepaklusnumą prarastą Dievo palankumą. Nepaklusnumas Dievo įsakymams galiausiai atneša pažeminimą ir nelaimę. Kiekvienam žmogui Dievas pavedė darbą atlikti taip, kaip Jis paskyrė Saulių valdyti Izraelį ir svarbi bei praktiška pamoka: atlikti mums pavestą darbą taip, kad užrašai apie mūsų gyvenimą galėtų teikti džiaugsmą, o ne liūdesį. (2BC 1018)

„Viešpats tarė Samueliui: „Kiek ilgai sielosiesi dėl Sauliaus? Aš atmečiau jį nuo karaliavimo Izraelyje. Pripildyk savo ragą aliejaus ir leiskis i kelionę! Siunčiu tave pas Jesę Betliejietį, nes radau Sau karalių tarp jo sūnų.“ 1 Sam 16,1.

Paaukojęs auką ir prieš sėsdamas prie bendro stalo, Samuelis pradėjo savo pranašiską Jesės sūnų patikrinimą. Eliabas buvo vyriausias sūnus ir savo laikysena bei grožiu labiau nei kiti buvo panašus į Saulių. Pranašo dėmesį patraukė jo malonūs bruožai ir puikiai išvystytas kūnas. Samuelis, žiūrėdamas į jo karališką laikyseną, pagalvojo: *„Tikriausiai Viešpaties pateptasis stovi prieš Viešpatį.“* (1 Sam 16, 6)... Bet Viešpats nežiūrėjo į jį. Eliabas nesibijojo Viešpaties. Jei jis būtų išrinktas, būtų tapęs išdidžiu ir reikliu valdovu...

Jokio išorinio grožio siela negali pasiūlyti Dievui. Išmintis ir puikumai, atskleisti charakteryje ir elgesyje, atspindi tikrąjį žmogaus grožį. Tai vidinė vertė, širdies grožis, nulemia ar priims mus kareivijų Viešpats. Kaip giliai mes turėtume suprasti šią tiesą sprendami apie save ir kitus. Mes galime išmokti iš Samuelio klaidos, koks beprasmis yra vertinimas, kuris remiasi vien tik veido grožiu ar laikysenos kilnumu. (PP 638)

Vyresnieji broliai, kuriuos būtų pasirinkęs Samuelis, neturėjo tų savybių, kurios Dievo akims yra būtinos Jo žmonių vadovui. Išdidūs, egoistiški, pasitikintys savimi broliai buvo pavesti į šalį, išskyrus tą, kurį jie menkai vertino, tą, kuris iškeitė jaunystės paprastumą ir nuoširdumą, ir tą, kuris nors ir menkas savo akyse, bet kurį Dievas galėjo paruošti užimti atsakingas pareigas ka-ralystėje. Taip ir šiandien vaike, pro kurį praeina tėvai, Dievas mato didesnius sugebėjimus, gerokai pranokstančius tų, kuriuos mano turinčius gerą ateitį. Ir kalbant apie gyvenimo galimybes, kas turi sugebėjimą nuspręsti, kas yra didis, o kas ne? Kaip dažnai darbininkas, užimantis kuklią vietą gyvenime, dirbdamas, kad palaimintų pasaulį, pasiekė to, ko galėtų pavydėti net karaliai! (Ed 266)

„O Dovydas atsakė Sauliui: „Tavo tarnas ganydavo savo tėvo avis; kai tik ateidavo liūtas ar meška ir nešdavosi avį iš kaimenės, vydavausi iš paskos ir kovodavau, gelbėdamas iš jo nasrų. O jei atsigręždavo prieš mane, griebdavau už nasrų, parblokšdavau ir užmušdavau.“ 1 Sam 17,34. 35.

Dovydas augo Dievo ir žmonių palankume. Jis buvo išmokytas Viešpaties kelių ir dabar, kaip niekada anksčiau, širdis troško vykdyti Dievo valią. Jam kilo naujų minčių apmąstymams. Jis buvo karaliaus rūmuose ir matė karaliaus pareigas. Jis pastebėjo keletą gundymų, kurie kamavo Sauliaus sielą ir įžvelgė kai kurias paslaptis pirmojo karaliaus charakteryje ir jo elgesyje. Jis matė karališkąją šlovę, pridengtą tamsaus liūdesio debesies. Jis žinojo, kad Saulius nebuvo visiškai laimingas savo privačiame gyvenime. Visi šie dalykai kėlė nerimą tam, kuris buvo pateptas Izraelio karaliumi. Tačiau, pasinėrus į gilius apmąstymus ir persekiojant neramioms mintims, jis prisimindavo kankles ir užgautos stygos pakeldavo jo protą pas viso gėrio autorių ir tamsūs debesys, atrodytų, užtemdę ateities horizontą, išnykdavo.

Dievas mokė Dovydą pasitikėjimo. Kaip Mozė buvo mokomas savo darbui, taip Viešpats dabar ruošė Jesės sūnų tapti Jo išrinktu žmonių valdovu. Rūpindamasis avimis, jis vis geriau galėjo įvertinti tikrojo ganytojo rūpestį, rodomą aviai ganykloje.

Vieniši kalnai ir gilūs tarpekliai, kur Dovydas klaidžiojo su savo avimis, buvo pilni žvėrių, tykančių sau grobio. Neretai iškamuoti alkio pas jį atklysdavo liūtas iš Jordano tankumynų ar meška iš savo guolio kalnuose. Pagal to meto tradiciją, Dovydas buvo apsiginklavęs tik svaidykle ir kerdžiaus lazda, bet jau anksti jis įrodė savo jėgą ir drąsą, saugodamas tai, kas buvo jam patikėta...

Šis patyrimas tokiuose dalykuose parodė Dovydo širdį ir išugdė jame drąsą, narsą ir tikėjimą. (PP 643, 644)

ŽMOGIŠKAS PAGYRŪNIŠKUMAS, Birželio 5

„Šiandieną aš metu iššūkį Izraelio gretoms! — tęsė filistinas. — Duokite man vyrą dvikovai.“ 1 Sam 17,10.

Kada Izraelis paskelbė karą filistinams, trys Jesės sūnūs prisijungė prie Sauliaus armijos, bet Dovydas liko namuose. Tačiau po kurio laiko jis nuėjo aplankyti Sauliaus stovyklos. Tėvo nurodymu jis turėjo perduoti žinią ir dovanas savo vyresniesiems broliams ir sužinoti, ar jie sveiki ir saugūs... Dovydui artėjant prie kariuomenės, jis išgirdo garsus, lyg kova tuoj turėtų prasidėti.

Galijotas, filistinų galiūnas, išėjo į priekį ir įžeidžiančia kalba paniekino Izraelį ir metė jiems iššūkį, prašydamas duoti iš savo gretų žmogų, su kuriuo galėtų susikauti dvikovoje...

Keturiasdešimt dienų Izraelio kariuomenė drebėjo prieš stiprų filistinų iššūkį. Jų širdys alpo, bežiūrint į beveik trijų metrų aukščio masyvią kūno formą. Ant jo galvos buvo varinis šalmas, jo kūną dengė žvynuoti šarvai, sveriantys apie 56 kg, o kojas saugojo varinės apsaugos. Jo šarvai buvo padaryti iš varinių plokštelių, kurios lyg žuvies žvynai buvo taip puikiai sujungtos viena su kita, kad pro jas negalėtų prasiskverbti jokia strėlė. Ant nugaros jis turėjo didelį varinį skydą. „*Ieties kotas buvo tarsi audėjo riestuvas; ieties antgalis svėrė šešis šimtus geležies šekelių. Pirma joėjo skydnešys.*“ (1 Sam 17, 7). (Ten pat 644-646)

Izraelis neniekino Galijoto, bet Galijotas pagyrūniškai didžiavosi prieš Dievą ir Jo žmones. Patyčios, išdidumas, keiksmas ateis nuo tiesos priešų, besielgiančių kaip Galijotas. Tačiau ši dvasia neturi būti matoma tuose, kuriuos Dievas siuntė skelbti paskutinės perspėjimo žinios pasmerktam pasauliui.

Galijotas pasitikėjo savo ginklais. Rodydamas savo ginklus, kurie buvo jo galia ir savo išdidžiomis ir paniekinančiomis kalbomis jis įvarė siaubą Izraelio kariuomenei. (3T 218, 219)

„Viešpats, — tėsė Dovydas, — Kuris išgelbėjo mane nuo liūto ir meškos, išgelbės ir nuo to filistino.“ Tada Saulius tarė Dovydui: „Eik, Viešpats su tavimi!“ 1 Sam 17,37.

Kada Dovydas pamatė, kad visas Izraelis buvo apimtas baimės ir išgirdo, kad filistinas savo įžeidinėjimais svaidėsi kasdieną ir kad joks karys neišdrįso nutildyti pagyrūno, jo dvasia susijaudino. Jame įsižiebė troškimas išsaugoti gyvojo Dievo garbę ir Jo žmonių pasitikėjimą. (PP 645)

Dovydas savo nuolankume ir uolume dėl Dievo ir savo žmonių pasiūlė susitikti su šiuo pagyrūnu. Saulius leido užsidėti Dovydui savo paties karališkus šarvus, bet Dovydas nesutiko juos apsivilkti. Jis padėjo karaliaus šarvus į šalį, nes su jais jautėsi nejaukiai. Jis pažino Dievą ir, pasitikėdamas Juo, pasiekė ypatingą pergalę. Užsidėjęs Sauliaus šarvus, jis būtų atrodęs kaip tikras karys, nors iš tikrųjų buvo tik mažasis Dovydas, kuris ganė avis. Jis nenorėjo pasitikėti Sauliaus šarvais, nes jis pasitikėjo tik Izraelio Viešpačiu. (3T 219)

Pasirinkęs penkis dailius akmenis iš upelio, jis įsidėjo juos į savo krepšelį ir su svaidykle rankoje artinosi prie filistino. Milžinas dideliais žingsniais žengė į priekį, tikėdamasis susitikti su galingiasiu Izraelio kariu. Jo ginklanešys ėjo priekyje ir, atrodė, niekas negali jam pasipriešinti. Priėjus arčiau Dovydo, jis pamatė jaunuolį, dėl savo jaunystės vadinamą berniuku. Dovydo rausvi skruostai spindėjo sveikata, o jo puikiai sudėta kūno forma, neapsaugota šarvų, skleidė malonų įspūdį, tačiau tarp šio jaunuolio ir filistino buvo žymus skirtumas. Galijotas buvo pilnas pykčio ir nustebimo: „Ar aš esu šuo“ — jis sušuko, — kad tu su lazda pas mane ateini?“ Ir tada apipylė Dovydą prakeikimais, išvardydamas visus jam žinomus dievus, jis su pajuoka šaukė: „Eikš šen, — sakė filistinas Dovydui, — kad galėčiau tavo kūną atiduoti padangių paukščiams ir laukų žvėrimis.“ (1 Sam 17, 44). (PP 647)

„Bet Dovydas atsakė filistinui: „Tu ateini prieš mane su kalaviju, ietimi ir durklu, o aš — vardu Galybių Viešpaties, Izraelio gretų Dievo, Kuriam tu metei iššūkį.“ 1 Sam 17,45.

Galijotas šaukė ant Dovydo ir keikė jį visais jam žinomais dievais. Jis jautėsi, kad tai yra jo garbės įžeidimas kovoti su paprastu paaugliu, kuris atėjo pas jį beveik neapsiginklavęs... Dovydas nesusierzino dėl to, kad buvo taip žeminamas, jis taip pat neišsigando, girdėdamas jo baisius grasinimus. Jis atsiliepė: „Tu ateini prieš mane su kalaviju, ietimi ir durklu, o aš vardu Galybių Viešpaties, Izraelio gretų Dievo, Kuriam tu metei iššūkį.“ (1 Sam 17, 45). (3T 219)

Jo kalba, išarta aukštu ir maloniu balsu, suskambo ore ir buvo aiškiai girdima kovai susirinkusiems kariuomenėms. Galijoto pyktis pasiekė aukščiausią ribą. Įniršęs jis nusimetė šalną, saugojusį jo galvą ir metėsi į priekį, norėdamas išlieti savo pyktį priešininkui. Jesės sūnus buvo pasiruošęs sutikti savo priešininką. „Filistinui vėl pajudėjus Dovydo link, Dovydas skubiai pabėgėjęs gretų link filistino pasitikti. Įkišęs ranką į maišelį, Dovydas pasiėmė vieną akmenį, sviedė jį svaidykle ir pataikė filistinui į kaktą. Akmuo įsmigo jam į kaktą, ir jis pargriuvo veidu žemėn“ (1 Sam 17, 48.49).

Nustebimas užvaldė abi kariuomenes, jie buvo užtikrinti, kad Dovydas bus nužudytas, bet kada akmuo praskriejo oru ir pataikė tiesiai į taikinį, jie pamatė galingą karį svyruojantį ir ištiesiant rankas, lyg netikėtai jis būtų apakęs. Milžinas susvyravo ir kaip nukirstas ažuolas, krito ant žemės. Dovydas nelaukė nei akimirkos. Jis užšoko ant tyančio filistino kūno ir abiejomis rankomis sugriebė sunkų Galijoto kardą. Dar prieš akimirką milžinas gyrėsi, kad su juo jis nukirs jaunuolio galvą, o kūną atiduos dangaus paukščiams. Dabar šis kardas buvo pakeltas į orą ir netrukus pagyrūno galva nuriedėjo atsiskyrusi nuo kūno ir triumfo šūksniai pasigirdo Izraelio stovykloje. (PP 648)

„Ar tai dėl to prieš mane susimokėte? Juk niekas man nepasako, kad mano sūnus susidėjo su Jesės sūnumi, nė vienas iš jūsų nesirūpina manimi ir nepasako, kad mano sūnus sukurstė mano tarną tykoti manęs iš pasalų, kaip šiandien jis ir daro.“ 1 Sam 22,8.

Piktoji dvasia užvaldė Saulių. Jis jautė, kad jo likimas yra užantspauduotas rimto pareiškimo apie jo atmetimą kaip Izraelio karaliaus. Jo atsiskyrimas nuo aiškių Dievo reikalavimų dabar davė savo vaisių. Jis neatgailavo, nenusižemino savo širdyje ir nesigręžė į Dievą, bet pasiruošė priimti kiekvieną priešų pasiūlymą. Jis įsiklausydavo į kiekvieną melagingą paliudijimą, noriai priimdavo viską, kas prieštaravo Dovydo charakteriui, tikėdamas surasti pateisinimą vis augančiam pavydui prieš tą, kuris buvo pateptas Izraelio karaliumi. Buvo atsižvelgiama į kiekvieną gandą, kad ir kokie nepaaiškinami ir nesuderinami jie buvo su ankstesniu Dovydo charakteriu bei elgesiu.

Kiekvienas įrodymas to, kad Dievas saugo Dovydą, atrodytų tik dar labiau darydavo jį pasirįžusiu įgyvendinti savo ketinimus. Nesugebėdamas įgyvendinti savo paties planų ir sėkmingas bėglio slapstymasis tik sustiprindavo karaliaus negailestingumą. Jis nesistengė nuslėpti savo siekių ir nesijaudino, kokios priemonės bus panaudotos siekiant jų.

Karalius kovojo ne su nekatu žmogum Dovydu. Jis kovojo su dangaus Karaliumi, nes kada šėtonui yra leidžiama užvaldyti protą, kuris tampa nebevaldomas Viešpaties, tai žmogus paklūsta jo valiai tol, kol tampa paklusniu tarpininku, įgyvendinančiu jo planus. Toks aršus yra nuodėmės pradininko priešiškusis Dievo tikslams. Tokia baisi yra jo jėga blogiui. Taigi, kada žmonės atsitraukia nuo Dievo, jie patenka šėtono įtakon, kuris gali vis stipriau ir stipriau įtakoti jų protus, kol galiausiai jie paniekina Dievo baimę ir pagarbą žmonėms ir tampa atvirais ir drąsiais Dievo ir žmonių priešais... Dievas nekenčia nuodėmės ir kada žmogus užsispyrusiai atmeta dangaus pamokymus, jis yra paliekamas priešų išvedžiojimams. (2BC 1019)

„Tesiunčia Jis pagalbą iš dangaus ir teišgelbsti mane; tesugėdina tuos, kurie mane mindo. Tesiunčia Dievas Savo gerumą ir ištikimybę.“ Ps 57, 4.

Kokia brangi ir maloni yra Dievo Dvasia nusiminusiai sielai, atnešdama drąsos išsigandusiems, sustiprindama silpnuosius, suteikdama pagalbos nuvargusiems Viešpaties tarnams! Koks nuostabus yra mūsų Dievas, Kuris yra švelnus su klystančiais ir kantrus nelaimėje ir kada mus yra užvaldžiusi širdgėla.

Kiekviena Dievo vaikų nesėkmė kyla dėl jų tikėjimo trūkumo. Kada sielą apninką šešėliai, kada mes ieškome šviesos bei vadovavimo, tada turėtume žiūrėti aukštyn: už tamsos yra šviesa. Dovydas kiekvieną akimirką turėjo pasitikėti Dievu ir tam buvo pakankamai priešasčių: jis buvo Viešpaties pateptasis, pavojuje jį saugojo Dievo angelai, jis turėjo drąsos atlikti puikius dalykus ir jei tik jis būtų nukreipęs žvilgsnį nuo tų nemalonių situacijų, į kurias patekdavo ir būtų mąstęs apie Dievo didingumą ir jėgą, jį būtų užvaldžiusi ramybė, kurios nebūtų sutrukdęs net mirties šešėlis...

Judo kalnuose Dovydas ieškojo prieglobsčio nuo Sauliaus persekiojimų. Jis apsistojo Adulamo oloje, vietoje, kur nedidelės pajėgos galėjo atsilaikyti prieš didelę kariuomenę. „Išgirdę apie tai jo broliai ir visi tėvo namai suėjo ten pas jį“ (1 Sam 22, 1)...

Adulamo oloje meilė vėl suvienijo šeimą. Jesės sūnūs, pritardami arfai, galėjo giedoti: „Žiūrėk kaip gera ir malonu, kur broliai gyvena vienybėje!“ (Ps 133, 1). Jis paragavo savo paties brolių nepasitikėjimo kartėlį ir dabar ta harmonija, pakeitusi nesantaiką, pripildė džiaugsmo tremtinio širdį. Būtent čia Dovydas sukūrė penkiasdešimt septintąją psalmę. (PP 657, 658)

„Bet karalius tarė: „Ahimelechai, tu mirsi! Tu ir visi tavo namai!“ 1 Sam 22,16.

Žmogus, paniekinęs Dievo patarimus, negali išsaugoti ramybę ir išmintį, kurie įgailintų jį elgtis teisingai ir atsargiai. Nėra baisesnio ir beviltiškesnio pamišimo, nei sekimas žmogiškąja išmintimi, kuriai nevadovauja Dievo išmintis. Saulius ruošėsi užklupti ir sugauti Dovydą Adulamo oloje ir sužinojęs, kad Dovydas paliko savo priebėgą, karalius labai įsiuto. Dovydo pabėgimas buvo paslaptis Sauliui. Su šia mintimi jam susitaikyti padėjo tik tikėjimas, kad jo stovykloje buvo išdavikų, pranešusių Jesės sūnui jo ketinimus.

Jis įtikinėjo, kad buvo suorganizuotas sąmokslas prieš jį ir, siūlydamas garbias pareigas bei brangias dovanas, jis ketino surasti tą, kuris padėjo Dovydui. Edomietis Doegas tapo skundiku. Skatinamas ambicijų, šykštumo ir neapykantos kunigams, kurie peikė jo nuodėmes, Doegas papasakojo apie Dovydo apsilankymą pas Ahimelechą, tačiau jo pasakojimas buvo taip nušviestas, kad Sauliui sukėlė pyktį prieš Dievo žmogų. Nepaklusnaus liežuvio žodžiai įžiebė pragaro ugnį ir išjudijo blogiausias Sauliaus širdies aistras. Apakintas įniršio, jis įsakė, kad visa kunigo šeima būtų išžudyta. Šis bausis įsakymas buvo įgyvendintas. Ir ne tik Ahimelechas, bet ir jo tėvo namų gyventojai... buvo nužudyti karaliaus įsakymu, žmogžudiškos Doego rankos...

Štai ką kontroliuojamas šėtono galėjo padaryti Saulius. Kada Dievas pamatė, kad amalekiečių nedorybių saikas buvo pilnas ir įsakė jam juos visiškai sunaikinti, tai jis save palaikė per daug gailėstingu, kad įgyvendintų Dievo nuosprendį ir išsaugojo tai, kas buvo skirta sunaikinimui, o dabar be Dievo leidimo, vedamas šėtono, jis sugebėjo nužudyti Viešpaties kunigus ir pražudyti Nobės gyventojus Štai toks yra žmogaus širdies iškrypimas, kai jis atsisako Dievo vadovavimo. (Ten pat 658, 659)

NEPAVYKUSI SANTUOKA

*„Žavumas — apgaulė, o grožis — migla; moteris turi būti giriama už pagarbią
Viešpaties baimę.“ Pat 31, 30.*

Abigailės, Nabalo žmonos, charakteryje atsispindi moteriškumas pagal Kristaus valią, o tuo tarpu jos vyras vaizduoja tai, kuo žmogus gali tapti, jei pasiduoda šėtono kontrolei. (2BC 1022)

Bėgdamas nuo Sauliaus, Dovydas apsistojo netoli Nabalo žemės ir saugojo šio žmogaus gyvulius ir kerdžius... Kada Dovydui pritrūko duonos, jis siuntė pasiuntinius pas Nabalą, mandagiai prašydamas maisto sau ir savo vyrams, tačiau Nabalas atsisakė, įžūliai atsilygindamas piktu už gerą ir atsisakydamas savo pertekliumi pasidalinti su kaimynais. Negalėjo būti pagarbesnės žinios už tą, kurią siuntė Dovydas šiam žmogui, bet Nabalas neteisingai apkaltino Dovydą ir jo vyrus, pavadindamas juos pabėgusiais vergais tam, kad galėtų pateisinti savo savanaudiškumą. Pasiuntiniams sugrįžus įžūliai išjuoktiems, Dovydo širdyje kilo nepasitenkinimas ir jis nusprendė nedelsiant atkeršyti. Vienas jaunuolis, dirbęs Nabalui, bijodamas blogų pasekmių dėl Nabalo įžūlumo, viską papasakojo Nabalo žmonai, žinodamas, kad jos kitokia dvasia nei jos vyro ir buvo labai išmintinga moteris...

Abigailė matė, kad reikia kažką daryti, kad išvengus Nabalo klaidos pasekmių ir kad tai turi būti atlikta greitai, nepasitarus su savo vyru. Ji žinojo, kad yra beprasmiška kalbėti su juo, nes į jos pasiūlymus jis reaguos agresyviai ir su panieka. Jis būtų priminęs jai, kad jis yra namų viešpats, kad ji yra jo žmona ir pavaldi jam ir turi daryti tai, ką pasakys jis...

Nepasitarusi su juo, ji paėmė tai, kas jos manymu buvo geriausia, kad numalšintų Dovydo pyktį, nes ji žinojo, kad šis buvo pasiryžęs atkeršyti už įžeidimą... Abigailės veiksmui pritarė ir Dievas, o šios aplinkybės atskleidė jos dvasios ir charakterio kilnumą. (MS 17,1891)

„Prašau atleisti tavo tarnaitės nusižengimą, nes Viešpats tikrai suteiks mano viešpačiui išliekančius namus dėl to, kad mano viešpats kovoja Viešpaties kovas, ir jokio pikto neturi būti rasta tavo gyvenimą.“ 1 Sam 25, 28.

Abigailė Dovydą sutiko pagarbiai ir, nusižemindama prieš jį, prašė pasigailėjimo. Nors ir neteisindama savo vyro įžūlumo, ji vis dėlto maldavo, kad jo gyvybė būtų išsaugota. Ji pasirodė esanti ne tik protinga, bet ir dievobaiminga moteris, žinanti apie Dievo veikimą Dovyde. Ji išpažino tvirtą tikėjimą faktu, kad Dovydas yra Viešpaties pateptasis. (Ten pat)

Abigailė nurodė Dovydui kryptį, kuria jis turėtų veikti. Jis turėjo kovoti Viešpaties kovas. Jam nereikėjo stengtis atkeršyti už asmenines nuoskaudas, nors ir buvo persekiojamas kaip išdavikas... Tokie žodžiai galėjo ateiti tik iš to, kuris buvo apdovanotas išmintimi iš aukščiau. Abigailės pamaldumas, lyg gėlės aromatas, nedirbtinai atsispindėjo jos veide, žodžiuose ir veiksmuose. Dievo Sūnaus dvasia buvo pripildžiusi jos sielą. Jos kalba, pilna malonės, malonumo ir ramybės, skleidė dangišką įtaką. Dovydą užvaldė kilnesni jausmai ir jau vien mintis, kokias pasekmes galėjo sukelti jo neapgalvoti veiksmai, kėlė jam siaubą...

Pašvęstas krikščioniškas gyvenimas visą laiką skleidžia šviesą, užuojautą ir ramybę. Jam yra būdingas tyrumas, taktiškumas, paprastumas ir naudingumas. Jis yra kontroliuojamas nesavanaudiškos meilės, kuri pašventino jo įtaką. Toks gyvenimas yra papildytas Kristaus ir palieka žymę visur, kur toks žmogus eina.

Abigailė buvo išmintinga patarėja. Dėka jos stiprios įtakos ir argumentų, Dovydo aistra išblėso....

Su nusižeminusia širdimi jis priėmė pabarimą. Jis dėkojo ir laimino ją už teisingą patarimą. Daug yra tokių, kurie juos pabarus, mano, kad yra girtinas dalykas, priimant pabarimus, tapti nekantriu, tačiau labai nedaug yra tokių, kurie priima tokį pabarimą su dėkinga širdimi ir laimina tuos, kurie trokšta juos išgelbėti nuo ėjimo neteisingu keliu. (PP 666, 667)

„Nekeršykite patys mylimieji, bet palikite tai Dievo rūstybei; juk parašyta: Mano kerštas, Aš atmokėsiu, — sako Viešpats.“ Rom 12,19.

Nors Nabalas ir atsisakė padėti Dovydui ir jo vyrams, tačiau jau tą patį vakarą jis suruošė vaišes savo ištvirkusiems draugams ir jie valgė ir gėrė iki apsvaigimo. (MS 17, 1891)

Nabalas nesusimąstė išleisdamas tiek daug savo turtų, kad patenkintų ir pašlovintų save, tačiau jam pasirodė pernelyg didelė auka duoti ką nors tiems, kurie buvo lyg siena, sauganti jo gyvulius. Nabalas buvo panašus į žmogų iš palyginimo. Jis turėjo tik vieną tikslą: naudoti Dievo malonės dovanas, patenkinant savo savanaudiškus gyvuliškus norus. Jam nekilo mintis padėkoti davėjui. Jis nebuvo turtingas Dieve, nes amžinieji turtai jo netraukė. Dabartinė prabanga, esamas pelnas buvo vienintelis jo tikslas. Tai buvo jo dievas. (2BC 1021, 1022)

Širdyje Nabalas buvo bailys. Supratęs, kaip arti dėl jo beprotybės buvo priartėjusi mirtis, jį, atrodo, ištiko paralyžius. Baimindamasis, kad Dovydas vis dar gali siekti keršto, jis apmirė ir jį bejėgiškai užvaldė siaubas. Po dešimties dienų jis mirė. Gyvenimas, kurį jam davė Dievas, buvo tik prakeikimas pasauliui. Džiaugsmo ir linksmybių įkarštyje Dievas jam pasakė taip, kaip Jis pasakė turtuoliui palyginime: „*Kvaily, dar šiąnakt bus pareikalauta tavo gyvybės.*“ (Lk 12, 20). (PP 668)

Išgirdęs žinią apie Nabalo mirtį, Dovydas dėkojo Dievui už tai, kad keršte Jis paėmė jį į Savo rankas. Jis buvo apsaugotas nuo pikto ir Viešpats gražino piktą ant paties bedievio galvos. Prisimindami šį Dievo poelgį su Dovydu ir Nbalu, žmonės gali būti padrąsinti atiduoti viską į Dievo rankas, nes Jis tinkamu metu viską sutvarkys tinkamai. (2BC 1022)

„Saulius teiravosi Viešpaties, bet Viešpats jam neatsakė nei per sapnus, nei per Urimus, nei per pranašus.“ 1 Sam 28, 6.

Viešpats niekada neatstūmė pas J; atėjusios nuoširdžios ir nusižeminusios sielos. Kodėl Jis neatsakė Sauliui? Karalius savo veiksmais atstūmė Dievą. Jis nepaisė pranašo Samuelio patarimų. Jis ištrėmė Dovydą, Dievo pasirinktąjį. Jis išžudė Viešpaties kunigus... Savo nuodėmėmis jis atstūmė malonės Dievą, tad jam negalėjo būti atsakyta sapnais ir pasireiškimais ir Viešpaties? Saulius nesigręžė į Dievą su atgaila ir nusižeminimu. Jis ieškojo ne atleidimo už nuodėmes ir susitaikymo su Dievu, bet išsigelbėjimo iš savo priešų. Savo užsispyrimu ir nepaklusnumu jis atsiskyrė nuo Dievo. Nebuvo kito kelio sugrįžti, kaip tik atgaila, tačiau išdidusis monarchas savo kančioje ir nusivylime nusprendė ieškoti pagalbos kitame šaltinyje... Karaliui buvo pranešta, kad En Dore slapta gyvena moteris, turinti žyniavimo dvasią... Persirengęs ir lydimas dviejų palydovų, Saulius naktį išėjo ieškoti pagalbos pas burtininkę...

Nėra didesnės vergystės už tą, kada žmogus atsiduoda kontrolei vienam iš baisiausių tironų — sau pačiam! Pasitikėjimas Dievu ir paklusnumas Jo valiai buvo vienintelės sąlygos, dėka kurių Saulius galėjo būti Izraelio karaliumi. Jei jis būtų paklusęs šioms sąlygoms savo valdymo metu, tai jo karalystė būtų buvusi saugi, Dievas būtų buvęs jo Valdovu, Visagalis — jo apsauga. Dievas kantriai elgėsi su Sauliumi. Nors jo užsispyrimas ir nepaklusnumas gerokai prislopino Dievo balsą sieloje, vis dėlto dar išliko galimybė atgailauti. Tačiau, kada sunkiu metu jis nusigręžė nuo Dievo, ieškodamas šviesos pas šėtono tarną, jis nukirto paskutinę giją, siejusią jį su savo Kūrėju...

Tardamasis su tamsos dvasia, Saulius sunaikino pats save. Spaudžiant nusivylimo siaubui, buvo neįmanoma įkvėpti drąsos savo armijai. Atsiskyręs nuo jėgos šaltinio, jis negalėjo nukreipti Izraelio protų link Dievo, jų Gelbėtojo. Taip piktojo pranašystė išsipildė. (PP 676-681)

„Kas paklūsta įsakymui, tas nepatiria jokios žalos. Išminčiaus širdis žino laiką ir nuosprendį.“ Mok 8, 5.

Kada Saulius pakvietė Samuelį, Viešpats neprikėlė Samuelio, kad šis pasirodytų Sauliui. Jis nematė nieko. Šėtonui nebuvo leista sutrikdyti Samuelio poilsio kape ir atvesti jį pas En Doro raganą. Dievas nesuteikė šėtonui galios prikelti mirusiuosius. Tai šėtono angelai apsimeta mirusiais draugais, kalbėdami ir elgdamiesi kaip jie. Imituodami mirusiuosius jie gali sėkmingiau tęsti savo apgaulingą darbą. Šėtonas gerai pažinojo Samuelį ir žinojo, kaip tinkamai jį parodyti En Doro raganai ir kaip teisingai kalbėti apie Sauliaus ir jo sūnų likimą.

Šėtonas labai įtikinamai ateis pas tuos, kuriuos jis gali išvedžioti, jis prisitaikys prie jų ir beveik nepastebimai ves juos nuo Dievo. Iš pradžių labai atsargiai jis patrauks juos į savo pusę, kol jų principai atbuks. Tada jis duos drąsius pasiūlymus, kol galiausiai galės juos pastūmėti atlikti bet kokią nusikaltimą. Kada pilnai juos įvilios į savo spąstus, jis noriai parodys jiems jų tikrą padėtį, kad galėtų pasidžiaugti jų sumaištimi, kaip tai atsitiko Sauliui. Jis leido šėtonui padaryti save kaliniu ir dabar šėtonas parodė Sauliui tikrą jo likimo apibūdinimą. Kalbėdamas apie Sauliaus galą per En Doro moterį, šėtonas atveria kelią Izraeliui mokytis iš jo šėtoniškos klastos ir taip sukilime prieš Dievą nutraukti paskutinę giją, siejusią juos su Dievu.

Saulius žinojo, kad šiuo savo poelgiu, tardamasis su En Doro ragana, jis nukirpo viską, kas jį siejo su Dievu. Jis žinojo, kad šis savarankiškas atsiskyrimas nuo Dievo užantspaudavo jo atsiskyrimą ir padarė jį galutiniu. Jis sudarė sutartį su mirtimi ir sandorą su pragaru. Jo nedorybių taurė prisipildė. (2BC 1022, 1023)

„Jis atsakė: „Ne jums žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė Savo galia.“ Apd 1,7.

En Doro ragana sudarė sutartį su šėtonu, kad ji paklus visiems jo nurodymams, o jis, savo ruožtu, darys stebuklus dėl jos ir atskleis slapčiausius dalykus, jei tik ji visiškai atsiduos į šėtono rankas. Tai ji ir darė. (Ten pat 1022)

Per En Doro moterį išpranašaudamas Sauliaus lemtį, šėtonas ketino įtraukti į pinkles ir Izraelio žmones. Jis tikėjosi taip įkvėpti pasitikėjimą burtininke ir paskatinti žmones ieškoti jos patarimo. Taip jie būtų nusisukę nuo Dievo, savo Patarėjo, pasitikėję šėtono vadovavimu. Pagunda, kuria pritraukia spiritizmas minias, yra jo apsimestinė galia atitraukti užuolaidą, skiriančią ateitį ir parodyti žmonėms tai, ką Dievas nuslėpė. Savo Žodyje Dievas atskleidė didžius ateities įvykius, visa, kas mums yra būtina žinoti. Ir davė mums saugų vadovą visuose sunkumuose. Bet šėtono tikslas yra sunaikinti žmonių pasitikėjimą Dievu, pripildyti juos nepasitenkinimo gyvenimo sąlygomis ir skatinti ieškoti to pažinimo, kurį Dievas Savo išmintyje nuslėpė, nekreipiant dėmesio į tai, ką Jis atskleidė Savo Šventajame Žodyje. Yra daug tokių, kurie tampa neramūs, negalėdami žinoti tikslų savo veiksmų rezultatų. Jie negali pakelti netikrumo ir savo nekantrumu jie atsisako laukti ir pamatyti Dievo išgelbėjimą. Beveik nepastebimai piktasis traukia juos į save. Jie duoda visišką laisvę savo maištingiems jausmams ir bėgioja šen bei ten užvaldyti aistros ir ieškodami išminties toje srityje, kuri nebuvo atskleista. Jei jie pasitikėtų Dievu ir būtų maldoje, rastų dievišką nusiramimą. Jų dvasia nusiramintų bendravime su Dievu. Pavargusieji ir priespaustieji surastų poilsį savo sieloms, jei tik ateitų pas Jėzų. Bet kada jie nepaiso tų priemonių, kurias jiems paskyrė Dievas jų nusiramimui ir ieško kitų šaltinių, vildamiesi sužinoti tai, ką Dievas nuslėpė, jie daro Sauliaus klaidą ir įgyja tikrai blogio pažinimą. (PP 686, 687)

**„Doro žmogaus teisumas išlygina jo kelią, o nedorėlis pargriūva per savo nedorumą.“
Pat 11, 5.**

Šunemo lygumoje ir ant Gilbojos kalno šlaitų mirtinai kovai susirinko Izraelio ir filistinų kariuomenės. Nors ir bauginantys vaizdai En Doro oloje atėmė bet kokią viltį iš jo širdies, Saulius neapsakomai karštai kovojo už savo sostą ir savo karalystę. Tačiau viskas buvo veltui. Izraelitai bėgo nuo filistinų ir daugelis jų krito Gilbojos kalne. Trys drąsūs karaliaus sūnūs žuvo šalia jo. Lankininkai spaudėsi prie Sauliaus. Jis matė savo karius, žūstančius aplink jį ir jo karališkuosius sūnus, krintančius nuo kardo. Jis buvo sužeistas ir negalėjo nei bėgti, nei kovoti. Bėgimas buvo neįmanomas ir, pasiryžęs nepasiduoti gyvas, jis liepė savo ginklanešiu: „*Išsitrauk iš makštų kalaviją ir nudurk mane.*“ Kada žmogus atsisakė pakelti ranką prieš Viešpaties pateptąjį, Saulius pats atėmė sau gyvybę, krisdamas ant savo kardo. Taip žuvo pirmasis Izraelio karalius su savižudybės kalte savo sieloje. (Ten pat 681, 682)

Pakludamas šėtono vedimui, Saulius pats artino pasekmes, kurių pats su savo nepašventintais sugebėjimais stengėsi išvengti.

Maištingas karalius vis ignoravo Viešpaties patarimus, kol galiausiai Viešpats jį atidavė savo paties beprotiškai išminčiai. Dievo Dvasios įtaka būtų sulaukysį jį nuo pasirinkto blogio, kuris galiausiai jį pražudė. Dievas neapkenčia nuodėmės ir kada žmogus užsispyrusiai atmeta visus dangaus patarimus, jis yra paliekamas vienas prieš priešą suvedžiojimus, kovoti su savo geismais ir gundymais. (2BC 1019)

Pirmasis Izraelio karalius tapo nesėkme, nes savo valią iškėlė aukščiau Dieviškos. Per pranašą Samuelį Viešpats mokė Saulių, jog jo, kaip Izraelio karaliaus, veiksmai turi būti patys garbingiausi. Tada Dievas laimins jo valdymą klestėjimu. Tačiau Saulius nepanoro, kad paklusnumas Dievui užimtų pirmą vietą jo gyvenime, o dangaus principai vadovautų jo poelgiams. Jis mirė gėdingai ir nusivylime. (Ten pat 1017)

„Kaip krito galiūnai ir pražuvo karo ginklai!“ 2 Sam 1,27.

Du kartus Saulius buvo pakliuvęs į Dovydo rankas, tačiau, nors ir raginamas jį nužudyti, jis atsisakė pakelti ranką prieš tą, kuris Dievo paliepimu buvo pašvęstas valdyti Izraelį...

Dovydo liūdesys dėl Sauliaus mirties buvo nuoširdus ir gilus, parodantis kilnios prigimties didžiadvasiškumą. Kliūtis, stovėjusi jo kelyje link sosto, buvo pašalinta, bet tuo jis nesidžiaugė. Mirtis ištrynė prisiminimus apie Sauliaus nepasitikėjimą ir žiaurumą ir dabar iš jo istorijos nebuvo prisiminta nieko, išskyrus tai, kas kilnu ir karališka. Sauliaus vardas buvo susietas su Jehonatanu, kurio draugystė buvo tokia nuoširdi ir nesavanaudiška. {PP 695, 696}

Jehonatanas, nuo gimimo sosto įpėdinis, savo noru užleido vietą Dievo išrinktajam. Savo varžovui jis buvo švelniausias ir ištikimiausias draugas, saugantis Dovydo gyvybę, net kai grėsė pavojus jam pačiam. Jis tvirtai stovėjo šalia savo tėvo tamsiausiomis jo blėstančios galios dienomis ir galiausiai žuvo, stovėdamas šalia savo tėvo. Jehonatanas yra vertinamas danguje, o žemėje jis yra liudininkas egzistuojančios ir galingos nesavanaudiškos meilės. (Ed 157)

Giesmė, kuria Dovydas išreiškė savo širdies jausmus, tapo lobiu jo tautos, o taip pat Dievo vaikų per visus ateinančius amžius: „*Kaip krito galiūnai mūšio sūkuryje! Jehonatanas guli nužudytas tavo aukštumose. Sielvartauju dėl tavęs, mano broli Jehonatanai! Be galo brangus tu man buvai, nuostabi man buvo tavo meilė, viršijanti moters meilę. Kaip krito galiūnai ir pražuvo karo ginklai!*“ (2 Sam 1, 25-27). (PP 696)

„Atėjus prie Nachono klojimo, Uza ištiesė ranką į Dievo Skrynią, norėdamas ją prilaikyti, nes jaučiai suklupo. Viešpats supyko ant Uzos. Dievas parbloškė jį ten dėl to, kad jis palietė ranka Skrynią, ir jis numirė ten šalia Skrynios.“ 2 Sam 6,6.7.

Uzos likimas buvo Dievo nuosprendis nepaisymui aiškiausio įsakymo. Per Mozę Viešpats davė tikslius nurodymus dėl Skrynios transportavimo. Niekas, išskyrus kunigus, Aarono palikuonis, negalėjo jos paliesti ar pažvelgti į ją atidarytą...

Kunigai turėjo uždengti skrynią ir tik tada kehatiečiai galėjo ją pakelti, paėmę už lazdu, perkištų per skrynios šonuose pritvirtintus žiedus. Šios lazdos niekada neturėjo būti ištraukiamos. Geršoniečiams ir merariečiams buvo patikėtos šventovės užuolaidos, lentos ir kolonos. Jiems Mozė davė jaučių ir vežimų transportavimui to, kas jiems buvo patikėta: „O Kehato žmonėms nedavė jokio vežimo, nes jiems buvo pavesta rūpintis šventaisiais daiktais, kurie turėjo būti nešami ant pečių.“ (Sk 7, 9). Todėl pernešant skrynią iš Kirjat Jearimų, buvo aiškiai nepateisinamai nepaisoma Viešpaties nurodymų...

Filistinai, kurie neturėjo žinių apie Dievo Įstatymą, skrynią Izraeliui grąžino ją įdėję į vežimą ir Viešpats priėmė jų pastangas. Tačiau izraelitai turėjo savo rankose aiškų Dievo valios supratimą šiuo klausimu ir todėl šių nurodymų nepaisymas žemino jų Dievą. Uza buvo kaltas dėl pernelyg didelio pasitikėjimo savimi. Dievo Įstatymo sulaužymas sumenkino jo šventumo supratimą ir su neatgailauta nuodėme širdyje, pamindamas dieviškąjį draudimą, jis išdrįso paliesti Dievo artumo simbolį. Dievas nepriima tik dalinio paklusnumo ir legvabūdiško elgimosi su Jo įsakymais. Nuosprendžiu Uzai jis ketino pamokyti visą Izraelį, kaip svarbu griežtai laikytis Jo reikalavimų. Taip vieno žmogaus mirtis, pasakatinusi atgailauti, gali užkirsti kelią nuosprendžio įgyvendinimui tūkstančiams. (Ten pat 705, 706)

„Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose.“ Ef 6,12.

Biblija daug nekalba girdama žmogų. Ne daug vietos yra skiriama vardijant dorybes net geriausių iš kada nors gyvenusių žmonių. Ši tyla turi savo tikslą ir nėra tuščia. Visos gerosios savybės, kurias turi žmogus, yra Dievo dovana. Jų geri poelgiai yra atliekami dėka Dievo malonės per Kristų. Kadangi viskas yra Dievo, todėl šlovė už tai, kas jie yra ir ką jie daro, priklauso tik Jam. Jie yra tik įrankiai Jo rankose. Biblijos istorija moko, kad yra pavojinga girti ar išaukštinti žmones, nes jei žmogus pradės nebematyti, kad jis yra visiškai priklausomas nuo Dievo ir ims pasitikėti savo jėgomis, jis tikrų tikriausiai puls...

Savo pačių jėgomis mums yra neįmanoma kovoti. Visa, kas nukreipia žvilgsnį nuo Dievo, visa, kas skatina savęs išaukštinimą ar pasitikėjimą savimi, užtikrintai ruošia mums kelią puolimui.. Visos Biblijos tyrinys verčia nepasitikėti žmogiška jėga ir skatina pasitikėti Dieviška galia.

Būtent pasitikėjimas savimi, pasididžiavimo dvasia ruošė kelią Dovydo puolimui. Meilikavimas, subtilūs valdžios gundymai ir prabanga rado atgarsį jo sieloje. Bedradarbiavimas su aplinkinėmis tautomis taip pat atskleidė savo blogą poveikį. Pagal paprotį, paplitusį tarp Rytų valdovų, netoleruoti būdavo pavaldinių įvykdyti nusikaltimai, bet nebūdavo smerkiami, jei juos įvykdydavo karalius, nes monarchui buvo leidžiama žymiai daugiau nei jo pavaldiniams. Visa tai mažino nuodėmės nuodėmingumą Dovydo akyse. Ir vietoje to, kad nuolankiai pasikliautų Viešpaties galia, jis pradėjo pasitikėti savo išmintimi ir jėgomis.

Taip greitai, kaip tik šėtonui pavyksta atskirti sielą nuo Dievo, vienintelio jėgos šaltinio, jis pasistengs sukelti žmogaus kūniškos prigimties troškimus. Priešo darbas iš išorės nėra staigus ir stulbinantis. Tai yra tylus griovimas principų tvirtovės. (Ten pat 17, 718)

„Praėjus gedulo laikui, Dovydas pasiuntė parvesti jos i savo rūmus. Ji tapo jo žmona ir pagimdė jam sūnų. Bet darbas, kurį Dovydas padarė, buvo nedoras Dievo akyse.“ 2 Sam 11,27.

Jausdamasis ramus ir saugus ir paleidęs Dievo ranką, Dovydas atsidavė šėtonui ir sutepė savo sielą kaltės dėme. Tas, kurį Dangus pasirinko būti tautos vadovu ir įgyvendinti Dievo Įstatymą, pats pamynė jo reikalavimus. Jis turėjo tapti siaubu piktadariams, tačiau savo poelgiu jis tik sustiprino jų rankas.

Ankstesniuose gyvenimo sunkumuose Dovydas sąmoningai patikėdavo viską Dievui. Viešpaties ranka jį saugiai vedė aplenkdamą jo kojoms paruoštus spąstus. Tačiau dabar, kamuojamas kaltės ir neatgailavęs, jis neieškojo dangiškos pagalbos, bet pats stengėsi išsivaduoti iš pavojų, į kuriuos įtraukė nuodėmė. Batšeba, kurios pražūtingas grožis tapo spąstais karaliui, buvo hetito, buvusio vieno iš jo drąsiausių ir ištikimiausių vyrų, žmona. Niekas negalėjo nuspėti pasekmių, jei šis nusikaltimas būtų iškilęs viešumon...

Visos pastangos, kurias naudojo Dovydas paslėpti savo kalnę, pasirodė bergždžios... Savo nusivylime prie savo paleistuvystės jis dar pridėjo ir žmogžudystę. Tas, kuris suplanavo Sauliaus sunaikinimą, taip pat stengėsi sužlugdyti ir Dovydą. Nors gundymai ir buvo skirtingi, jų tikslas buvo tas pats — sulaužyti Dievo Įstatymą...

Ūrija buvo paskirtas tapti laiško, įsakančio apie jo mirtį, nešėju. Laiške, perduotame Joabui, karalius įsakė: „*Pastatykite Ūriją mūšio priekyje, kur aršiausiai kovojama, ir pasitraukite nuo jo, kad būtų parbloškta ir mirtų*“ (2 Sam 11, 15). Joabas, kartą jau susitepęs betikslės žmogžudystės kalte, nieko nelaukdamas pakluso karaliaus nurodymams ir, Ūrija žuvo nuo Amono vaikų kardo...

Tas, kurio jautri sąžinė ir stiprus garbės jausmas neleido jam netgi tada, kai grėsė pavojus gyvybei, pakelti rankos prieš Viešpaties pateptąjį, taip žemai puolė, kad galėjo pagauti ir nužudyti vieną iš drąsiausių ir ištikimiausių savo karių, tikėdamasis netrukdomai mėgautis nuodėmės atpildu. Deja, kaip nublaunko puikiausias auksas! Kaip pasikeitė pats gryniausias auksas! (Ten pat 718-720)

„Natanas tarė Dovydui: „Tu esi tas žmogus! Taip kalbėjo Viešpats Izraelio Dievas: „Aš patepiau tave Izraelio karaliumi ir išgelbėjau iš Sauliaus rankų“.“ 2 Sam 12,7

Laikui bėgant Dovydo nuodėmė su Batšeba tapo žinoma ir kilo įtarimai, kad Ūrijos mirtis buvo suplanuota. Viešpats buvo pažemintas. Jis rūpinosi ir išaukštino Dovydą, o dabar Dovydo nuodėmė netinkama šviesa apšvietė Dievo charakterį ir užtraukė gėdą Jo vardui. Ji sumažino pamaldumo standartą Izraelyje ir daugelyje protų sumenkino nuodėmės pasibjaurėjimą, o tie, kurie nemylėjo ir nebijojo Dievo, tapo tik dar drąsesni savo nusižengimuose.

Pranašui Natanui buvo liepta perduoti pabarimo žinią Dovydui. Tai buvo neapsakomai griežta žinia. Tik nedaugelis valdovų galėtų išklausti tokią žinią ir palikti gyvą šios žinios pranešėją. Dievišką nuosprendį Natanas perdavė be išsisukinėjimų, tačiau su tokia dangiška išmintimi, kuri sukėlė karaliaus jausmus, pažadino jo sąžinę ir iš jo paties lūpų iššaukė nuosprendį sau...

Kaltieji galėtų pabandyti, kaip Dovydas, nuslėpti savo nusikaltimus nuo žmonių, jie gali stengtis palaidoti savo blogus darbus amžiams, bet „*Bet visa yra atidengta akims To, Kuriam turėsime duoti apyskaitą*“ (Hbr 4,13). (Ten pat 720, 721)

Pranašo Natano palyginimą, papasakotą karaliui Dovydui apie avį, gali tyrinėti visi... Jam einant savanaudiškumo ir Įstatymo laužymo keliu, buvo papasakotas palyginimas apie turtuolį, kuris atėmė iš vargšo avelę. Bet karalius taip buvo susisupęs savo nuodėmės drabužiuose, jog nebematė, kad yra nusidėjėlis. Jis pakliuvo į spąstus, ir ... paskelbė nuosprendį, kaip jis manė, kitam žmogui, pasmerkdamas jį mirčiai... Šis patyrimas buvo skausmingiausias Dovydui, tačiau jis buvo ir pats naudingiausias. Jei ne tas veidrodis, kurį prieš jį laikė Natanas ir kuriame jis taip aiškiai pamatė save, tai jis būtų nukeliavęs į pražūtį, net nesupratęs savo nuodėmės bjaurumo. Kaltės suvokimas išgelbėjo sielą. Jis pamatė save kitoje šviesoje, Viešpaties šviesoje ir tol, kol gyveno, jis atgailavo už savo nuodėmę. (2BC 1023)

„Bet kadangi tai darydamas paniekina Viešpatį, tau gimęs kūdikis mirs.“ 2 Sam 12,14.

Per vėlesnes kartas netikintieji rodė į Dovydo charakteri, suteptą šia tamsia dėme ir triumfuodami su panieka sakė: „Tai yra žmogus pagal Dievo širdį!“ Tai tapo papiktinimu religijai, piktžodžiavimo prieš Dievą ir Jo Žodį priešastimi. Sielos užkietino širdis netikėjime ir daugelis, prisidengę pamaldumu, atsidavė nuodėmei.

Tačiau Dovydo istorijoje nėra jokios tolerancijos nuodėmei. Tik tada, kada vaikščiojo Dievo keliais, jis buvo pavadintas žmogumi pagal Dievo širdį. Jam nusidėjus, tai nebebuvo tiesa tol, kol per atgailą jis nesugrįžo pas Viešpatį...

Nors Dovydas ir atgailavo dėl savo nuodėmės, gavo atleidimą ir buvo Viešpaties priimtas, tačiau jam buvo lemta gauti pažūtingas pasekmes nuodėmės, kurią pats pasėjo... Susilpnėjo jo autoritetas šeimoje ir iš savo vaikų jis susilaukė mažesnės pagarbos bei palankumo. Savo kaltės jausmas neleido kalbėti, kada jis turėjo pasmerkti nuodėmę ir susilpnino jo ranką, įgyvendinant teisingumą savo namuose...

Tie, kurie rodydami į Dovydo pavyzdį, bando sumenkinti savo pačių nuodėmių kaltę, turėtų išmokti iš Biblijos užrašų, kad nusižengimo kelias yra sunkus. Nors jie ir nusigręžtų, kaip Dovydas nuo savo nuodėmių, jų pasekmės net ir šiame gyvenime būtų karčios ir sunkiai išgyvendinamos. (PP 722-724)

Sužeisdamas savo artimą žmogų užsitrauki kaltę, tačiau jo didžiausia kaltė yra nuodėmė, įvykdyta prieš Viešpatį ir bloga jo pavyzdžio įtaka aplinkiniams. Nuoširdus Dievo vaikas nežiūrės lengvabūdiškai nei į vieną iš Jo reikalavimų. (3BC 1147)

Dievas norėjo, kad ši Dovydo puolimo istorija taptų perspėjimu, kad netgi ir tie, kuriuos Jis gausiai palaimino, neturėtų jaustis saugiai, atmesti budrumo ir maldų. Kiekvienam, kuris nuolankiai troško suprasti šią Dievo pamoką, ši istorija pasitarnaudavo tinkamai. (PP 724)

„Daug apie mane sakančių: „Dievas jo neišgelbės!“ Ps 3,3.

Nuolat išskylantys prisiminimai apie Dievo Įstatymo sulaužymą, atrodytų, paralyžia-vo Dovydo moralę. Anksčiau jis buvo drąsus ir ryžtingas, bet dabar jis jautėsi silpnas ir abejojantis. Susilpnėjo jo įtaka žmonėms. Ir visa tai pasitarnavo jo beširdžio sūnaus planams...

Karaliui vis labiau trokštant pasitraukti į vieatvę, Absalomas stropiai kovojo dėl vi-suomenės palankumo... Diena iš dienos šis kilmingas žmogus buvo matomas šalia miesto vartų, kur minia prispaustųjų laukė, kad galėtų išsakyti savo rūpesčius. Absalomas būdavo šalia jų, išklaudydamas jų vargus, rodydamas užuojautą jų kančiose ir apgailėstaudamas dėl valdymo netobulumų. (Ten pat 729-730)

Savo išskirtiniu grožiu, apsimestiniu švelnumu ir puikiomis manieromis jis klastingai vogė žmonių širdis. Jis neturėjo tikro palankumo širdyje, bet buvo ambicingas ir, kaip vėliau parodė jo elgesys, pasitelkė intrigą ir nusikaltimus, siekdamas gauti karalystę. Už savo tėvo meilę ir švelnumą jis būtų atsidėkojęs atimdamas jo gyvybę. Hebrone savo pasekėjų jis buvo paskelbtas karaliumi ir vadovavo jiems, persekiodamas savo tėvą. (SG-a 89)

Sukilus jo mylimam sūnui, Dovydas buvo priverstas su liūdesiu ir nusižeminimu šir-dyje palikti Jeruzalę, savo sostą, savo sūnus ir Dievo Skrynią. Žmonės sekė paskui ir tai buvo ilga ir liūdna procesija, panaši į laidotuvių palydą. (PP 731)

Daugelis, kurie žiūri ne taip, kaip Dievas, bet žmogišku požiūriu, gali pagalvoti, jog būtų pateisinama, jei Dovydas skųstųsi ir kad nuoširdžios atgailos metai neleistų užklup-ti tokiai nelaimei... Bet Dovydas nesiskundė. Viena iš iškalbingiausių kada nors giedotų psalmių, buvo ta, kurią jis giedojo, kopdamas į Alyvų kalną, pažemintas dvasioje, verk-damas ir basas, nesavanaudiškas ir kilnus, paklusnus ir nuolankus. (Letter 6,1880)

„Nedžiūgauk dėl mano nelaimės, mano priešė! Nors ir parpuoliau, vėl atsikelsiu, nors sėdžiu tamsybėje, Viešpats — mano šviesa. Kadangi Jam nusidėjau, turiu pakelti Viešpaties įniršį, kol Jis apgins mano bylą ir grąžins man teisingumą. Jis išves mane į šviesą, ir aš regėsiu Jo teisumą.“ Mch 7,8.9.

Sąžinė vis bylojo Dovydui apie karčias ir pažeminančias tiesas. Nors jo ištikimieji tarnai stebėjosi, matydami tokį staigų istorijos posūkį, tačiau karaliui tai nebuvo jokia paslaptis. Jis dažnai jautė, kad tokia valanda išmuš. Jis stebėjosi, kad Dievas taip ilgai kentė jo nuodėmes ir vis atidėliojo jo užtarnautą bausmę. Bet dabar šiame skubotame ir liūdname bėgime, basomis kojomis, apsiautęs maišu vietoje karališkų rūbų, jo pasekėjų aimanomams randant atgarsį kalnų viršūnėse, jis galvojo apie savo mylimą sostinę, vietą, kurioje buvo įvykdyta nuodėmė ir tada jo mintis užplūdo prisiminimai apie Dievo kantrybę ir gerumą, jis prisipildė viltimi...

Daugelis nusidėjėlių, teisindamiesi dėl savo nuodėmės, rodė į Dovydo puolimą, tačiau tik nedaugelis parodo Dovydo atgailą ir nusižeminimą. Nedaugelis į tokį pabarimą ir bausmę būtų reagavę su kantrybe ir tvirtumu, kokį rodė jis. Jis išpažino nuodėmę ir ištisis metus stengėsi atlikti savo, kaip ištikimo Dievo tarno, pareigą. Jis dirbo stiprindamas savo karalystę ir jo valdymo metais ji kaip niekada anksčiau, suklestėjo. Jis surinko pilnus sandėlius medžiagų, skirtų Dievo namų statybai. Nejaugi viso gyvenimo darbas bus taip langvai nušluotas? Argi ištisis metų sunkus darbas, kaip genialaus ir pasišventusio valdovo, turėjo atitekti į nerūpestingo ir apgaulingo sūnaus rankas, kuris nevertino nei Dievo garbės, nei Izraelio šlovės? Kaip tai būtų atrode natūralu, jei Dovydas tokiam savo prispaudime būtų murmėjęs prieš Dievą!

Bet jis savo nuodėmėje matė savo nelaimių priežastį... Ir Viešpats nepaliko Dovydo. Šis jo patyrimo puslapis, kada jis buvo slegiamas žiaurios neteisybės ir įžeidinėjimų, bet vis dėlto parodė nuolankumą, nesavanaudiškumą ir paklusnumą, yra vienas iš kilniausių jo patyrimų. Niekada Izraelio valdovas dangaus akyse nebuvo didingesnis nei išorinio pažeminimo valandą. (PP 737, 738)

„Abšalomas ir visas Izraelis sutiko, kad Hušajo Archo patarimas geresnis už Ahitofelio patarimą. Viešpats buvo nusprendęs paversti niekais gudrą Ahitofelio patarimą, kad atneštų Abšalomui nelaimę.“ 2 Sam 17,14.

Ahitofelis įtikinėjo Abšalomą būtinai imtis skubių veiksmų prieš Dovydą... Jo planui pritarė ir karaliaus patarėjai. Jei juo būtų buvę sekama, Dovydas būtų be abejonės nužudytas, žinoma, jei Viešpats nebūtų tiesiogiai įsikišęs gelbėdamas jį. Bet išmintis, aukštesnė už pražūtingą Ahitofelio išmintį, vadovavo įvykiams...

Hušajas nebuvo pakviestas į tarybą ir nesiruošė eiti ten be pakvietimo, kad nesukeltų įtarimo, jog jis yra žvalgas, bet susirinkusiems išsiskirsčius, Abšalomas, didžiai vertindamas savo tėvo patarėjo nuomonę, papasakojo jam Ahitofelio planą. Hušajas suprato, kad jei bus įgyvendintas siūlomas planas, Dovydas žus. Ir jis tarė: „Šį kartą patarimas, kurį davė Ahitofelis, nėra geras“ (2 Sam 17, 7)... Jis pasiūlė planą, pasirodžiusį palankesniį garbėtroškiai ir savanaudiškai prigimčiai, trokštančiai jėgos...

„Abšalomas ir visas Izraelis sutiko, kad Hušajo Archo patarimas geresnis už Ahitofelio patarimą“ (2 Sam 17, 14). Tačiau ten buvo tas, kuris nebuvo apgautas, tas, kuris numatė lemtingas Abšalomo klaidos pasekmes. Ahitofelis žinojo, kad maištininkai pralaimėjo. Jis taip pat suprato, kad, koks likimas beištiktų kunigaikštį, nėra vilties patarėjui, kuris kurstė jo didžiausius nusikaltimus. Ahitofelis drąsino Abšalomą maištauti. Jis buvo jo patarėju, darant pačias baisiausias nuodėmes, žeminant jo tėvą. Jis siūlė Dovydo nužudymo planą ir numatė jo įgyvendinimą. Jis nukirto paskutinę galimybę susitaikyti su karaliumi, o dabar kitą vietoje jo pasirinko net ir pats Abšalomas.

Nusivylęs, pavydus ir piktas, Ahitofelis nujojo į savo miestą, sutvarkė savo reikalus ir pasikorė. Tokios yra išminties pasekmės to, kuris, būdamas išskirtinai gabus, nepasidarė Dievo savo patarėju. (Ten pat 740, 741)

PAMINKLAS IŠ AKMENŲ, Birželio 27

„Paėmę Abšalomą, jie įmetė jį į gilią duobę miške ir sukrovė ant jo labai didelę krūvą akmenų. Tuo tarpu visi izraelitai išbėgiojo į namus.“ 2 Sam 18,17.

Dovydas ir jo palyda, kareiviai, valdininkai, seneliai, jaunuoliai, moterys ir vaikai, naktį kirto gilią ir sraunią upę... Hušajo patarimas pasiekė savo tikslą, jis suteikė Dovydui galimybę pabėgti. Bet veržlaus ir nekantraus kunigaikščio nebuvo galima ilgiau sulaukyti ir jis greitai išsiruošė persekioti savo tėvą...

Mūšio vieta buvo giria netoli Jordano, kurioje didelė Abšalomo kariuomenė buvo jam kliūtis. Pakliuvę į miško tankumyną ir pelkes, nedisciplinuoti kareiviai pakriko ir tapo nevaldomi... Matydamas, kad pralaimės, Abšalomas sukosi bėgti, tačiau jo galva įstrigo tarp plačiai išsiskėtojų medžio šakų, o jo mulas pabėgo, palikdamas jį bejėgiškai kyboti ore ir tapusiu lengvu grobiu priešams. Tokioje padėtyje jį aptiko vienas kareivis ir, paklusdamas karaliaus įsakymui, paliko Abšalomą gyvą, tačiau jis viską, ką matė, pranešė Joabui. Joabas ilgai nedvejojo. Jis palaikė Abšalomą, du kartus taikė jį su tėvu ir toks jo pasitikėjimas buvo gėdingai išduotas. Jei ne privalumai, kuriuos Abšalomas pasiekė dėka Joabo, šis maištas su visu savo siaubu niekada nebūtų įvykęs. Dabar galimybė buvo Joabo rankose vienu mostu sunaikinti viso blogio kurstytoją. Jis paėmė tris ietis į savo rankas ir perdūrė Abšalomui širdį...

Taip žuvo maišto kurstytojai Izraelyje. Ahitofelis savo rankomis nusižudė. Puošnis Abšalomas, kurio šlovingas grožis buvo Izraelio pasididžiavimas, buvo nužudytas pačiame jėgų žydėjime, o jo kūnas įmestas į duobę ir apdėtas krūva akmenų, primenančių amžinąjį papiktinimą. Būdamas gyvas, Abšalomas karalių slėnyje statėsi sau prabangų paminklą, tačiau vienintelis paminklas, bylojantis apie jo kapą, buvo akmenų krūva dykumoje. (Ten pat 742-744)

„Žmonės džiaugėsi geros valios atnašomis, nes atnašavo iš visos širdies. Ir karalius Dovydas tuo labai džiaugėsi.“ 1 Met 29,9.

Nuo pat Dovydo valdymo pradžios vienas iš labiausiai puose-lėjimų planų buvo Viešpaties šventyklos statyba. Nors jam ir nebuvo leista įgyvendinti savo planų, tai nesumenkino jo uolumo. Jis pasirūpino daugybe pačių brangiausių medžiagų: aukso, sidabro, onikso akmenėlių, įvairiaspalvių akmenų, marmuro ir vertingiausio medžio. Dabar visi šie brangieji turtai, kuriuos jis surinko, turi būti perduoti kitiems, nes kitos rankos turės pastatyti namus, Dievo artumo simbolį.

Matydamas, kad tuoj reikės mirti, karalius sušaukė visus Izraelio kunigaikščius su visais karalystės atstovais, kad įteiktų jiems šį palikimą. Jis troško perduoti jiems savo priešmirtinius nurodymus ir užsitikrintį jų pagalbą, įgyvendinant šį milžinišką darbą...

„Kas“, — jis klausė susirinkusios minios, atnešusios savo laisvanoriškas dovanas, — „norėtų šiandien pasišvęsti Viešpačiui?“ Minia su džiaugsmu davė pažadus...

Su giliausiu susidomėjimu karalius rinko medžiagas šventyklos statybai ir jos išpuošimui. Jis sukūrė šlovingus himnus, kurie ateityje skambės jos menėse. Jo širdis džiaugėsi Dieve, matant kaip Izraelio kunigaikščiai ir vyresnieji kilniai atsiliepia į jo kvietimą ir paaukvoja save šiam kilniam darbui...

Visą, ką žmogus gauna iš Dievo malonės, vis tiek priklauso Dievui. Visa, ką vertingo ir gražaus duoda žemė, yra įduodama į žmonių rankas, kad išbandytų juos, patikrintų jų meilę Jam ir jų dėkingumą už Jo malonę. Viskas, ar tai būtų intelektas, ar turtai, turėtų būti laisva valia padėta prie Kristaus kojų, o davėjas kartu su Dovydu tegul sako: „Iš Tavęs visa tai gavome ir iš Tavo rankos mes tai davėme.“ (Ten pat 750-753)

„Neatstumk manęs senatvėje; mano jėgoms senkant, nepalik manęs.“ Ps 71,9.

Dovydas maldavo neišsižadėti jo senatvėje. Kodėl jis to meldė? Aplink save jis matė nelaimingus pagyvenusius žmones, nes jų nedėkingi charakterio bruožai metams bėgant dar labiau išryškėdavo. Jei jie iš prigimties būdavo užsidarę ir šykštūs, jiems subrendus jie tapdavo dar nemalonesni. Jei jie buvo pavydūs, įžūlūs ir nekantrūs, tai jiems senstant šios jų savybės dar labiau išryškėdavo. (3BC 1148)

Dovydas rūpinosi matydamas, kaip karaliai ir kilmingieji, kurie atrodytų, turėjo Viešpaties baimę savo jaunystėje, jiems senstant, tapdavo pavydūs savo geriausias draugams ir giminėms. Juos pastoviai kamuodavo baimė, kad tai buvo savanaudiški motyvai, kurie skatino jų draugus rodyti susidomėjimą jais. Jie įsiklausydavo į nepažįstamųjų patarimus ir užuominas apie tai, kuo jie turėtų pasitikėti. Jų nevaržomas pavydas kartais užsiliepsnodavo karščiausia liepsna, nes ne visi sutikdavo su jų netikusių supratimu. Jų šykštumas buvo baisus. Jie dažnai galvodavo, kad jų vaikai ir artimieji trokšta jų mirties tam, kad galėtų užimti jų vietą, užvaldyti jų turtus ir pasisavinti tą pagarbą, kuri buvo skirta jiems. Kai kurie buvo taip užvaldyti pavydo ir godumo, kad sunaikino savo pačių vaikus.

Dovydas taip pat pastebėjo, kad kai kurie, būdami pačiame jėgų žydėjime, buvo teisūs žmonės, tačiau jiems pasenus, atrodo, prarasdavo savitvardą. Įžengdavo šėtonas ir vadovaudavo jų protams, padarydamas juos neramiais ir nepatenkintais...

Dovydas buvo giliai sujaudintas. Senatvės artėjimas jam kėlė nerimą. Jis baiminosi, kad Dievas jį paliks ir jis taps toks pat nelaimingas, kaip ir kiti pagyvenusieji, kurių gyvenimus jis stebėjo ir taps papiktinimu Viešpaties priešams. Jausdamas šį susirūpinimą, jis karštai meldėsi: *„Neatstumk manęs senatvėje; mano jėgoms senkant, nepalik manęs.“* (Ps 71, 9). (1T 422,423)

„Dovydo, Jesės sūnaus, ištarmė, ištarmė Dievo išaukštinto vyro, Jokūbo Dievo pateptojo, Izraelio tvirtovės numylėtinio.“ 2 Sam 23,1.

Užrašyti Dovydo paskutiniai žodžiai yra giesmė — pasitikėjimo, kilnių principų ir nemiršančio tikėjimo giesmė: „Dovydo, Jesės sūnaus, ištarmė, ištarmė Dievo išaukštinto vyro, Jokūbo Dievo pateptojo, Izraelio tvirtovės numylėtinio. Per mane kalba Viešpaties Dvasia, ant mano liežuvio Jo žodis. Izraelio Dievas kalbėjo, Izraelio Uola apie mane pasakė: ‚Kas valdo žmones teisingai, valdo Dievo baimėje, yra tarsi ryto šviesa, saulei tekant giedrą rytą, žėrinti po lietaus žemės žolėje.‘ Tik tai tokie yra mano namai su Dievu! Juk Jis sudarė su manimi amžiną sandorą, visada tvirtą ir laiduotą. Argi Jis nepadarys, kad pražyستų kiekviena mano pergalė ir troškimas?“ (2 Sam 23,1-5).

Jo puolimas buvo didelis, tačiau jo atgaila buvo gili, jo meilė buvo karšta, jo tikėjimas buvo stiprus. Jam buvo daug atleista, todėl jis daug ir mylėjo. (Lk 7, 48).

Dovydo psalmės apima plačiausią patyrimų spektrą nuo savęs pasmerkimo ir kaltės supratimo gelmių iki tikriausio tikėjimo ir labiausiai išaukštinto bendravimo su Dievu. Jo gyvenimo istorija byloja, kad nuodėmė gali atnešti tik gėdą ir nelaimę, tačiau Dievo meilė ir malonė gali pasiekti ir giliausias gilybes, kad tikėjimas pakels atgailaujančią sielą ir jis galės džiaugtis, tapdamas Dievo vaiku. Iš visų padaršinių, kurie yra Jo Žodyje, šis yra vienas iš stipriausių liudijimų apie Dievo ištikimybę, teisingumą ir malonę... Šlovingi Dievo pažadai, duoti Dovydui ir jo namams, tai pažadai, žvelgiantys į amžinybę ir randantys savo visišką išsipildymą Kristuje. (PP 754)

Liepos

[184]

SUTARTIS SU DIEVU, Liepos 1

„Dovydo sūnus Saliamonas įsitvirtino savo karalystėje. Viešpats, jo Dievas, buvo su juo ir darė jį vis iškilesnį.“ 2 Met 1,1.

Saliamono ankstyvojo valdymo šlovė slypėjo ne nepralenkiamoje išmintyje, milžiniškuose turtuose ar toli pasklidusioje šlovėje ir galybėje. Priežastis buvo ta, kad, išmintingai naudodamasis dangaus dovanomis, jis garbę atidavė Izraelio Dievui. (PK 32, 33)

Būdamas kilniaširdžiu jaunuoliu, o vėliau vyru, Dievo numylėtiniu, Saliamonas įžengė į sostą, teikdamas vilčių apie šlovę ir klestėjimą. Tautos stebėjosi žiniomis ir nuovokumu žmogaus, kuriam Dievas buvo suteikęs išminties. Tačiau su klestėjimu atėjęs išdidumas atnešė ir atsiskyrimą nuo Dievo. Nusigręždamas nuo dieviško bendravimo džiaugsmo, Saliamonas ieškojo pasitenkinimo jausmuose ir malonumuose. (Ed 152,153)

Šėtonas gerai žinojo, kokios bus paklusnumo pasekmės ir ankstyvais Saliamono valdymo metais, pilnais šlovės dėl karaliaus išminties, gerų darbų ir teisingo gyvenimo, jis stengėsi klastingai palaužti Saliamono paklusnumą principams ir atskirti jį nuo Dievo. (FE 498)

Ar Dievas padarė klaidą, suteikdamas Saliamonui tokias svarbias pareigas? Ne. Dievas paruošė jį šioms pareigoms ir pažadėjo jam malonę bei pagalbą su paklusnumo sąlyga...

Viešpats suteikia žmonėms atsakingus postus tam, kad jie įgyvendintų Jo, o ne savo valią. Taip ilgai, kol jie puoselės Jo tyrus vadovavimo principus, Jis laimins ir stiprins juos, pripažindamas juos Savo įrankiais. Dievas niekada neišsižada to, kuris yra ištikimas principui. (3BC 1128)

Saliamonui Viešpats pasakė, kad, jei jis vaikščios Jo keliais, tai Jo palaimos bus su juo ir jam bus suteikta išmintis. Bet Saliamonas neišpildė savo sutarties su Dievu. Jis sekė savo širdies užgaidas, ir Viešpats paliko jį vieną su savo paskatinimais.

Šiandieną kiekvienas turi vykdyti savo pareigas ir įsipareigojimus. Niekas negali atlikti tinkamai savo vaidmens, negaudamas išminties iš aukščiau. (Letter 104,1902)

„Taigi dabar, o Viešpatie, mano Dieve, Tu padarei Savo tarną karaliumi mano tėvo Dovydo vietoje, nors esu tik jaunas vaikinys. Dar nežinau nei kaip išeiti, nei kaip pareiti. Todėl suteik Savo tarnui imlią širdį, kad galėtų valdyti Tavo tautą ir suprastų, kas gera ir kas pikta. Juk kas kitaip gali valdyti šią gausią Tavo tautą?“ 1Kar 3,7.9.

Kalba, kurią naudojo Saliamonas, melddamasis prie senojo au-kuro Gibeone, atskleidžia jo nuolankumą ir didelį troškimą pagerbti Dievą. Jis suprato, jog be dieviškos pagalbos jis yra bejėgis, lyg mažas vaikas, nesugebantis įgyvendinti jo pečius užgulusių pareigų. Jis žinojo, kad jam trūko išvalgumo ir tai buvo jo didžiausias poreikis, skatinęs jį ieškoti išminties pas Dievą. Jo širdyje nebuvo savanaudiško siekimo žinių, kurios jį išskirtų iš kitų. Jis troško ištikimai atlikti jam paskirtas pareigas ir pasirinko dovaną, kuri jo valdymu suteiks Dievui šlovę. Saliamonas niekada nebuvo turtingesnis, išmintingesnis ar didingesnis, kaip tą akimirka, kai išpažino: „*Dar nežinau nei kaip išeiti, nei kaip pareiti.*“ (1Kar 3, 7).

Šiandieną tie, kurie užima atsakingas pareigas, turėtų stengtis išmokti tą pamoką, kurios moko Saliamono malda. Kuo didesnį postą užima žmogus, tuo didesnė yra atsakomybė, tuo platesnė bus jo skleidžiama įtaka ir tuo didesnis yra jo priklausomybės nuo Dievo poreikis. Visada jis turi prisiminti, kad su pašaukimu dirbti ateina ir pašaukimas vaikščioti apdairiai prieš žmones. Prieš Dievą jis turi stovėti, pasiruošęs visada mokytis. Pareigos nesuteikia charakteriui šventumo. Tik gerbdamas Dievą ir paklusdamas Jo įsakymams žmogus tampa ištis didžiu. (PK 30, 31)

Mūsų maldos Dievui neturėtų kilti iš širdžių, pilnų savanaudiškų siekių. Dievas ragina mus pasirinkti tas dovanas, kurios suteikia Jam šlovę. Jis siūlo mums dangišką vietoje žemiško. Jis mums atskleidžia dangiško sandėrio galimybes ir privalumus. Jis suteikia padoršininimą mūsų kilniems tikslams, apsaugą mūsų vertingiausiems turtams. Kada žemiškieji turtai išnyks, tikintysis džiaugsis savo dangiškaisiais lobiais, kurių negali sunaikinti jokia žemiška neganda. (2BC 1026)

IŠMINTIS PRAŠANČIAJAM, Liepos 3

„Jeigu kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, Kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.“ Jok 1, 5.

Dievas, Kuriam mes tarnaujame, neatsižvelgia į asmenį. Tas, Kuris suteikė Saliamonui išmintingo įžvalgumo dvasią, nori tokią pat palaimą suteikti ir Savo vaikams šią dieną... Kada prislėgtasis išminties trokšta labiau nei turtų, valdžios ar šlovės, jis nebus apvilintas. Toks žmogus iš Didžiojo Mokytojo išmoks ne tik tai, ką daryti, bet ir kaip tai atlikti, kad susilauktų dieviško pritarimo.

Žmogus, kurį Viešpats apdovanojo įžvalgumu ir sugebėjimu, kol tik išliks pasišventęs, niekada neparodys troškimo gauti aukštesnes pareigas, nesistengs valdyti ar kontroliuoti. Esant būtinybei žmogus turi prisiimti atsakomybę, bet vietoje to, kad siektų vadovauti, tikras vadovas melsis supratingos širdies ir įžvalgumo atskirti gėrį nuo blogio.

Žmogaus, tapusio vadovu, kelias nėra lengvas. Bet kiekviename sunkume jis turėtų matyti kvietimą maldai. Niekada jis neturėtų nepaisyti didžiojo visos išminties šaltinio patarimų. Sustiprinti ir apšviesti savo Seimininko, jie sugebės tvirtai išstovėti prieš nešventą įtaką ir atskirti gėrį nuo blogio. Jie patvirtins tai, ką patvirtina Dievas ir tvirtai kovos su netinkamų principų skverbimusi į Jo darbą. Dievas suteikė išminties, kurios Saliamonas troško labiau nei turtų, garbės ar ilgo gyvenimo. Buvo patenkintas jo prašymas turėti blaivų protą, plačią širdį ir jautrią dvasią. (PK 31)

Būtų pravartu mums visiems pastudijuoti Saliamono maldą ir atkreipti dėmesį į kiekvieną detalę, nuo kurios priklausė šios gausios palaimos gavimas ir kurią Viešpats noriai suteikė. (2BC 1026)

Dievas pagyrė Saliamono maldą. Taip pat ir šiandien Jis išklauskis ir pagirs maldas tų, kurie su tikėjimu ir nusižeminimu kreipiasi į Jį pagalbos. Jis būtinai atsakys į karštą maldą ruošiantis tarnystei. Atsakydamas Jis sakys: „Štai Aš čia. Ką tu nori, kad Aš tau padaryčiau?“... Tas, Kuris vadovavo Saliamono protui, kada šis meldėsi, šiandien mokys taip melstis Savo tarnus to, ko jiems reikia. (Ten pat)

„Jis galėdavo kalbėti apie medžius nuo kedro, esančio Libane, iki yzopo, augančio sienoje; jis galėdavo kalbėti apie gyvulius, paukščius ir žuvis“ 1Kar 5,13.

Bėgant metams ir Saliamono šlovei augant, jis stengėsi pašlovinti Dievą, tobulindamas savo protines ir dvasines savybes ir stengdamasis perduoti kitiems tas palaimas, kurias pats gavo. Niekas nesuprato geriau už jį, kad tik dėka Viešpaties palankumo jis gavo tokią galią, išmintį ir supratimą, ir kad šios dovanos buvo skirtos, kad jis galėtų supažindinti pasaulį su Karalių Karaliumi.

Ypatingai Saliamonas domėjosi gamta, tačiau jo tyrinėjimai neapsiribojo nė viena konkrečia mokslo sritimi. Uoliai tyrinėdamas gyvą ir negyvą kūriniją, jis įgijo aiškų supratimą apie Kūrėją. Dievo išminties apsimetimą jis matė gamtoje, mineralų ir gyvūnų pasaulyuose, kiekviename medyje, krūme, gėlėje. Jam vis trokštant žinoti daugiau ir daugiau, jo Dievo pažinimas ir meilė Jam nuolat augo. Saliamono dieviška išmintis atsispindėjo ir jo šlovinimo giesmėse bei daugelyje patarlių... Savo patarlėse Saliamonas aptarė švento gyvenimo principus, kurie yra dangiškos prigimties ir turėtų vadovauti kiekvienam gyvenimo poelgiui bei vesti į pamaldumą. Dėka plataus šių principų sklaidimo ir pripažinimo Dievo, kaip vienintelio verto viso šlovinimo ir garbės, ankstyvasis Saliamono valdymas pasižymėjo moraliniu pakilimu ir materialiniu klestėjimu...

Jei ir vėlesniais metais Saliamonas būtų įsiklausęs į šiuos nuostabius išminties žodžius! O, kad tas, kuris pasakė: „Teisiųjų lūpos sėja išmanymą“ (Pat 15, 7) ir kuris pats mokė žemės karalius šlovinti Karalių Karalių, niekada nebūtų savo piktu liežuviu ir pasididžiavime bei pasipūtime pasisavinęs garbės, skirtos vieninteliam Dievui! (PK 33, 34)

KOKS ANTKAPIO UŽRAŠAS!, Liepos 5

„Išeikite iš jų ir atsiskirkite, — sako Viešpats, ir nelieskite netyrų daiktų. Tuomet Aš jus priimsiu.“ 2Kor 6,17.

Kiek daug yra tokių, kurie savo ribotų galimybių gyvenimą pradėjo būdami daug žadantys, kaip Saliamonas savo aukštoje padėtyje, per vieną klaidingą ir lemtingą žingsnį savo santuokiniuose ryšiuose prarado savo sielas ir pastūmėjo kitus kartu su savimi į pražūti. Taip kaip Saliamono žmonos savo širdimis nusisuko nuo Dievo į stabmeldyste, taip daro lengvabūdiški sutuoktiniai, neturintys tvirtų principų, nukreipdami širdis tų, kurie kartą buvo kilnūs ir ištikimi, į tuštybes, žlugdančius malonumus ir niekingas ydas. (2BC 1031)

Saliamonas pervertino save galvodamas, kad jo išmintis ir pavyzdžio galia paskatins jo žmonas nusigręžti nuo stabmeldystės ir garbinti Dievą, o taip pat aplinkines tautas pritrauks arčiau Izraelio. Tuščios viltys! Tai buvo lemtinga Saliamono klaida galvojant, kad jis yra pakankamai stiprus atsispirti pagoniškai įtakai. Taip pat esminė klaida buvo ir tai, kad jis tikėjosi, jog, nepaisant jo Dievo įstatymo laužymo, kiti pradės gerbti ir vykdyti šiuos šventus reikalavimus. (PK 54)

Tegul šis liūdnas prisiminimas apie Saliamono paklydimą apsaugo kiekvieną sielą nuo šios bedugnės... Didžiausias karalius, kada nors laikęs skeptrą savo rankoje, apie kurį buvo kalbama kaip apie Dievo numylėtinį, dėl netinkama kryptimi nukreiptų jausmų susitėpė ir buvo skaudžiai apleistas savo Dievo. Galingiausias valdovas nesugebėjo suvaldyti savo aistrų. Saliamonas galėjo būti išgelbėtas „kaip per ugnį“, tačiau jo atgaila negalėjo sunaikinti tų aukštumų alkų ir nugriauti akmenų, tapusių jo nusikaltimų įrodymais. Jis pažemino Dievą, mieliau paklusdamas geismams, nei tapdamas Dieviškos prigimties dalininku. Kokį palikimą savo gyvenimu Saliamonas paliko tiems, kurie jo pavyzdį naudos pateisindami savo puolusius veiksmus? Mes perduodame arba gėrį, arba blogį. Ar mūsų gyvenimo pavyzdys bus palaima ar prakeikimu? Ką sakys žmonės, žiūrėdami į mūsų kapą: „Jis pražudė mane“ ar „Jis mane išgelbėjo“? (2BC 1031)

„Tuomet ji išėjusi paklausė savo motiną: „Ko prašyti?“ O ši tarė: „Jono Krikštytojo galvos!“ Mk 6,24.

Saliamono atpuolimas buvo toks palaipsnis, kad prieš dar jam suprantant tai, jis jau buvo nuklydęs nuo Dievo. Beveik nepastebimai jis pradėjo vis mažiau ir mažiau pasitikėti dievišku vedimu ir palaima ir vis labiau pasitikėti savo jėgomis...

Užvaldytas milžiniško troškimo palenkti kitas tautas išorine prabanga, karalius nepastebėjo poreikio siekti charakterio tobulumo bei grožio. Siekdamas save išaukštinti prieš pasaulį, jis pardavė savo garbę ir teisumą...

Ta sąžiningumo ir supratimo dvasia, kuri taip aiškiai pasireiškė jo santykiuose su žmonėmis ankstyvaisiais jo valdymo metais, dabar pasikeitė. Buvęs išmintingiausiu ir gailiausiai iš visų valdovų, jis virto tironu. Kartą buvęs užjaučiančiu ir dievobaimingu žmonių sargu, jis tapo despotišku jų engėju. (PK 55, 56)

Žmonės, turintys nemažai pinigų, turėtų pasimokyti iš Saliamono. Gyvenantys pasiturinčiai, yra nuolatiniame pavojuje manyti, kad pinigai ir pareigos užtikrins jiems pagarbą ir kad nėra jokio poreikio būti tokiems smulkmeniškiems. Tačiau savęs išaukštinimas yra tik muilo burbulas. Saliamonas nuklydo netinkamai panaudodamas Dievo duotus talentus. Kada Dievas suteikia žmonėms gerovę, jie turi saugotis, kad nepasektų paskui savo širdžių iliuzijas ir taip nesukeltų pavojaus savo tikėjimo paprastumui ir smuktų savo religiniame patyrimo. (MS 40,1898)

Pamoka, kurios mes išmokstame iš šio ydingo gyvenimo, yra būtinumas nuolatos priklausyti nuo Dievo patarimų, atidžiai stebėti, kur suka mūsų kelias ir keisti kiekvieną įprotį, vedantį mus tolyn nuo Dievo. Ji moko atsargumo, budrumo, būtinumo maldos tam, kad išlaikyti mūsų tikėjimo paprastumą. Jei norime pakilti iki aukščiausio moralinio pranašumo ir pasiekti religinio charakterio tobulumą, kaip kruopščiai mes turėtume rinktis sau draugus ir sutuoktinius visam gyvenimui! (2BC 1031)

„Viešpaties palaiminimas praturtina, ir triūsas negali jo padidinti.“ Pat 10,22.

Daugelis pavydėjo Saliamonui didelės šlovės ir populiarumo, manydami, kad iš visų žmonių jis turėtų būti laimingiausias. Bet, nežiūrint į visą dirbtinio spindesio šlovę, žmogus, kuriam pavydima, buvo labiausiai apgailėtinas. Jo veido išraiška buvo aptemdyta nusivylimo. Jam žvelgiant į savo iššvaistytą gyvenimą, ieškant pasitenkinimo kiekviename savanaudiškame pataikavime troškimui, visa jį supusi prabanga kėlė tik pilnas liūdesio ir kančios mintis. (2BC 1030)

Klestėjimo sukuryje tyko pavojus. Visais amžiais turtai ir garbė kėlė pavojų nuolankumui ir dvasingumui. Sunkumai kyla nešant ne tuščią taurę, bet balansuojant su sklidinai pripildyta taure rankose. Sunkumai ir nelaimės gali sukelti širdgėlą, tačiau gerame gyvenime, prabangoje slypi didžiausias pavojus dvasingumui. Jei žmogus nuolankiai nepaklus Dievo valiai ir nebus pašventintas tiesa, geras gyvenimas būtinai sukels natūralų polinkį pasididžiuoti, išsikelti.

Nuolankumo slėnyje, kur žmonės pasitiki Dievo vedimu, vadovavimu žengiant kiekvieną žingsnį, yra saugu. Tačiau mirtiname pavojuje yra stovintys lyg ant aukštai iškilusio bokšto viršūnės ir dėl savo užimamų pareigų privalantys turėti daug išminties. Jei tokie žmonės nepasitikės Dievu, jie tikrų tikriausiai puls.

Ten, kur pataikaujama išdidumui ir ambicijoms, gyvenimas tampa blankus, nes išdidumas, nejaučiant jokio poreikio, užrakina širdį, nepriimdamas begalinių Dangaus palaimimų. Tas, kuriam savęs patenkinimas yra gyvenimo tikslas, išsižada Dievo malonės, per kurią laimimi tikrieji turtai ir patiriamas saldžiausias džiaugsmas. Bet tas, kuris atiduoda viską Kristui ir viską daro dėl Jo, sulauks šio pažado išsipildymo: „Viešpaties palaiminimas praturtina, o triūsas negali jo padidinti“ (Pat 10, 22). (PK 59, 60)

Visos Saliamono nuodėmės ir piktadarystės veda link jo didžiulės klaidos, nustojus pasitikėti Dievu, nebelaukiant iš Jo išminties ir nebevaikščiojant nusižeminime prieš Jį. (2BC 1031)

„Salamono klausytis atvykdavo iš visų kraštų žmonės, siunčiami visų žemės karalių, išgirdusių apie jo išmintį“ 1Kar 5,14.

Salamono dienomis Izraelio karalystė išsiplėtė nuo Hamato šiaurėje iki Egipto pietuose ir nuo Viduržemio jūros iki Eufrato upės. Šia teritorija driekėsi daug tuometinio pasaulio prekybos kelių, karavanai iš svetimų šalių ją nuolatos kirto skertai ir išilgai. Taip Salimonui ir jo žmonėms buvo suteikta galimybė parodyti visų tautų žmonėms Karalių Karaliaus charakterį ir išmokyti juos pagarbos bei paklusnumo Jam...

Tapęs vadovu tautos, kuri buvo įkurta lyg švyturys tautoms, Saliamonas turėjo panaudoti Dievo duotą išmintį ir įtakos galią organizuoti ir vadovauti didžiajam judėjimui, skleidžiant šviesą tiems, kurie nieko nežinojo apie Dievą ir Jo tiesą. Minios būtų paklusios Dievo reikalavimams, ir Izraelis būtų buvęs apsaugotas nuo pagoniškos įtakos, o šlovės Viešpats būtų labai pagarbintas. Tačiau Saliamonas išleido iš akių šį kilnų tikslą. Jis nesugebėjo pasinaudoti puikiomis galimybėmis apšviesti tuos, kurie pastovai kirto jo teritoriją ar apsistodavo pagrindiniuose miestuose.

Misionieriška dvasia, kurią Dievas pasėjo Saliamono ir visų tikrųjų izraelitų širdyse, buvo išstumta verslo dvasios. Galimybės, kilusios bendraujant su daugeliu tautų, buvo naudojamos asmeniniam išsikėlimui...

Šiomis dienomis galimybės bendrauti su visų klasių ir daugybės tautybių žmonėmis yra žymiai didesnės nei Izraelio dienomis. Kelionių maršrutai išaugo tūkstančius kartų. Panašiai kaip Kristus, Aukščiausiojo pasiuntiniai turėtų būti šalia tų kelių, kur galėtų sutikti minias iš visų pasaulio šalių. Panašiai kaip Jis, slėpdamas Save Dieve, jie turi sėti Evangelijos sėklą, atskleisdami brangias Šv. Rašto tiesas, kurios giliai įsišaknijusios prote ir širdyse, išaugtų amžinajam gyvenimui. (PK 70-74)

„Tuomet apsvarsčiau visa, ką mano rankos buvo padariusios, ir sunkų triūsą, kurį buvau įdėjęs. Tikėk manimi, visa tai tik migla ir vėjų vaikymasis! Nebuvo nieko naudinga po saule!“ Mok 2, 11.

Savo karčiu patyrimu Saliamonas patyrė tuštybę gyvenimo, kuriam siekimas žemiškų daiktų yra aukščiausias gėris. Jis statė aukurus pagonių dievams vien tik tam, kad sužinotų, kokie tušti pažadai apie dvasios poilsį. Niūrios ir sielą drąsiančios mintys kamavo jį dieną ir naktį. Jam gyvenimas nebeteikė džiaugsmo ir nusiramino, o ateitis atrodė aptemdyta nusivylimo.

Bet Viešpats jo neišsižadėjo. Siųsdamas pabarimus ir griežtas bausmes, Jis stengėsi padėti karaliui suprasti jo kelių nuodėmingumą... Galiausiai per pranašą jis siuntė Saliamonui siaubingą žinią... „*Kadangi tu taip norėjai, nesilaikėi Mano Sandoros ir įstatų, kuriuos tau daviau, Aš tikrai atplėšiu nuo tavęs karalystę ir atiduosiu ją vienam iš tavo tarnų. Bet dėl tavo tėvo Dovydo to nedarysiu tavo dienomis. Iš tavo sūnaus rankų ją atplėšiu.*“ 1Kar 11,11.12.

Pažadintas šio nuosprendžio prieš jį ir jo namus sapno, Saliamonas su atbudusia sąžine pamatė savo beprotystę tikroje šviesoje. Nusilpęs protu ir kūnu bei pažemintas dvasia, jis nusigrėžė nuo apgaulingų žemiškų šaltinių ir dar kartą, ištroškęs ir pavargęs, gerė iš gyvybės šaltinio... Jis nesitikėjo kada nors išvengti griauinančios nuodėmės pasekmių. Jis niekada negalės atpalaiduoti savo proto nuo prisiminimų apie anksčiau gyventą iškreiptą savo gyvenimą. Tačiau jis karštai stengėsi atkalbėti kitus nuo sekimo šia beprotyste...

Nuoširdžiai atgailaujantis neištrina iš atminties savo praeities nuodėmių. Gavęs ramybę, jis nežiūri lengvabūdiškai į savo padarytas klaidas. Jis galvoja apie tuos, kurie galėjo būti suklaidinti jo netikusiu poelgiu ir stengiasi visais įmanomais būdais sugrąžinti juos į tikrąjį kelią. Kuo į aiškesnę šviesą yra įžengiama, tuo labiau žmogus trokšta parodyti kitiems teisingą kelią. (PK 76-78)

„Džiūgauk, jaunuoli, kol esi jaunas! Leisk savo širdžiai mėgautis savo jaunystės dienomis. Eik, kur veda tavo širdies troškimai, daryk, kas patinka tavo akims, tačiau žinok, kad dėl viso to tave Dievas pašauks į teismą.“ Mok 11,9

Saliamono gyvenimo pamoka ypatingą moralinį atspalvį turi pagyvenusiems, kurie daugiau nebekopia kalnu aukštyn, bet, pasitikdami vakaro saulę, leidžiasi žemyn. Mes tikimės pamatyti charakterio trūkumus jaunime, kuris nėra valdomas meilės ir tikėjimo į Jėzų Kristų. Mes matome jaunimą svyruojantį tarp gėrio ir blogio, tarp nustatytų principų ir tiesiog iš kojų verčiančių ir pražūtin genančių blogio gūsių. Bet iš brandaus amžiaus sulaukusių mes viliamės geresnių dalykų. Mes tikimės pamatyti nusistovėjusį charakterį, tvirtus principus ir gyvenimą aukščiau sutepto. Tačiau Saliamono gyvenimas yra mums tarsi perspėjimo švyturys. Būdamas patyręs maldininkas, kovojęs gyvenimo kovą ir galvojantis, kad stovi, žiūrėk, kad nepultum. Kaip Saliamono drąsus, tvirtas ir ryžtingas charakteris tapo silpnu ir neryžtingu, besiblaškančiu lyg nendrė vėjyje? Kaip palinko šakotas Libano kedras ir tvirtas Bašano ažuolas, smarkiai papūtus gundymo vėjui? Tai yra pamoka trokštančiam išgelbėti savo sielą apie būtinybę budėti maldoje! Tai perspėjimas saugoti Kristaus malonę širdyje, kovojant vidinę kovą su savo ydomis ir išoriniais gundymais! (2BC 1031,1032)

Nepasinerkite į nuodėmę taip, kaip tai padarė jis, tikėdamiesi, kad ir jūs vėliau sugrįšite pas Dievą. Pataikavimas nuodėmei gali atnešti amžinos netekties pavojų. Tačiau nė vienam puolusiajam nereikėtų nusivilti. Pagyvenę žmonės, anksčiau garbinę Dievą, o vėliau sutepę savo sielas, paaukodami savo dorybę ant geismų aukuro, vis dar turi viltį, jei atgailaus, išsižadės nuodėmės ir sugrįš pas Dievą. Saliamono talentų klaidingas panaudojimas turėtų būti perspėjimu visiems. Tik dorybėje yra tikrasis didingumas. (Letter 8b, 1891)

NEPAŠVENTINTI SUGEBĖJIMAI, Liepos 11

„Hiramas taip pat padarė puodų, bertuvių bei dubenų. Taip Hiramas užbaigė darbą, kurį turėjo atlikti karaliui Saliamonui Viešpaties namuose.“ 2Met 4,11.

Šventyklos dykumoje statybai pasirinkti vyrai buvo ypatingai apdovanoti išmintimi ir sumanumu (Iš 35, 30-35). Šių žmonių palikuonys didžiąja dalimi paveldėjo meistriškumą, suteiktą jų protėviams... Kurį laiką jie išliko nuolankūs ir nesavanaudiški, tačiau palaipsniui, beveik nepastebimai, jie nusigręžė nuo Dievo ir Jo tiesos. Dėl savo aukšto meistriškumo, jie pradėjo reikalauti didesnio užmokesčio. Kartais jų prašymai būdavo patenkinami, bet dažniausiai prašantieji didesnio atlyginimo, susirasdavo sau darbo aplinkinėse tautose... Būtent iš tokių nuklydusių tarpo Saliamonas ieškojo sau meistro vadovauti šventovės statybai ant Morijos kalno...

Šiuo meistru tapo Hiramas, iš motinos pusės Oholiabo palikuonis, kuriam prieš šimtus metų Dievas suteikė ypatingą išmintį, statant šventyklą. Taip šventyklos statybai pradėjo vadovauti nepasišventęs žmogus, reikalavęs didžiulio atlyginimo už savo meistriškumą. Taip pasklido pražūtinga šio žmogaus, turinčio godumo dvasią, įtaka, pasmerkusi visas Viešpaties tarnavimo viltis ir išplitusi po visą Saliamono karalystę... Korupcija ir išlaidumas buvo matomi visur. Vargšai buvo engiami turtingųjų, pasiaukojimo dvasia Dievo tarnavime buvo beveik dingusi.

Čia slypi labai svarbi pamoka Dievo žmonėms šiandien — pamoka, kurios daugelis taip sunkiai mokosi... Tie, kurie sako esą tikrojo Meistro pasekėjai ir dirba Jo tarnyboje kaip Dievo bendradarbiai, turi savo darbą atlikti tiksliai ir meistriškai, taktiškai ir išmintingai taip, kaip to reikalavo tobulumo Dievas statant žemiškąją šventyklą. Kaip anais laikais, kaip ir Kristaus žemiškojo gyvenimo metu, taip ir dabar pasišventimas Dievui ir pasiaukojimo dvasia turi būti laikoma būtina sąlyga tinkamam tarnavimui. (2SM 174-176)

„Tebūna palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris parodė tau malonę, pasodindamas tave į Izraelio sostą! Iš amžinosios meilės Izraeliui padarė Viešpats tave karaliumi teisingumui ir teisumui vykdyti“ 1Kar 10, 9.

Šventyklos dizaineris buvo didesnis už Saliamoną. Čia atsiskleidė Dievo šlovė ir išmintis. Žmonės, nesusipažinę su šiuo faktu, natūraliai šlovino Saliamoną kaip architektą ir statytoją, tačiau karalius nesisavino sau garbės už šventovės suplanavimą ir pastatymą.

Taip atsitiko ir tada, kada Šebos karalienė apsilankė pas Saliamoną. Išgirdusi apie jo išmintį ir apie pastatytą šventovę, ji pasiryžo „pasitikrinti sunkius klausimus statydama“ ir pati pamatyti jo įžymius darbus. Lydima tarnų palydos ir daugybės kupranugarių nešulių „brangių kvepalų, daugybe aukso ir brangių akmenėlių“, ji išsiruošė į ilgą kelionę Izraelio link. „Ji atvyko į Jeruzalę su didžiule palyda, su kupranugariais, apkrautais kvepalais, daugybe aukso ir brangakmeniais. Atvykusi pas Saliamoną, ji išsakė visą, kas gulėjo jai ant širdies“ (1Kar 10, 2). Ji kalbėjosi su juo apie gamtos paslaptis, o Saliamonas mokė ją apie gamtos Dievą, Didįjį Kūrėją, gyvenantį aukštai danguje ir visą valdantį. „Saliamonas atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo dalyko, kurio karalius nebūtų žinojęs, ir klausimo, į kurį nebūtų galėjęs atsakyti.“ (1Kar 10, 3).

„Matydama visą Saliamono išmintį, rūmus, kuriuos buvo pastatęs, stalo valgius, bei aplink sėdinčius dvariškius, paslaugas ir apdarą tarnų, taurininkų ir deginamąsias aukas, kurias jis atnašavo Viešpaties namuose, Šebos karalienė neteko žado. Ji tarė karaliui: „Kalbos, kurias girdėjau savo šalyje, apie tavo darbą ir išmintį, buvo teisingos, bet aš netikėjau kalbomis, kol pati neatvykau ir savo akimis nepamačiau. Tikėk manimi, man nė pusės tiesos nebuvo pasakyta. Tavo išmintis ir gerovė smarkiai viršija kalbas, kurias buvau girdėjusi.“ (1Kar 10, 4-7).

Baigiantis karalienės viešnagei, Saliamonas buvo jai taip daug papasakojęs apie savo išminties ir klestėjimo šaltinį, kad ji buvo priversta girti ne žmogų, bet sušukti: *„Tebūna palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris parodė tau malonę, pasodindamas tave į Izraelio sostą! Iš amžinosios meilės Izraeliui padarė Viešpats tave karaliumi teisingumui ir teisumui vykdyti.“ (1Kar 10,9).* Dievo buvo numatyta, kad tokį įspūdį susidarytų visi žmonės. (PK 66, 67)

„Mačiau po saule kitą blogį tarsi klaidą, kylančią iš paties valdovo: kvailybė iškelta į daugelį aukštų vietų, o turtingieji turi sėdėti ant žemų krėslų.“ Mok 10,5.6.

Karaliaus Jošijos dienomis priešais Dievo šventovę buvo matomas keistas vaizdas. Lyg didinga karūna ant Alyvų kalno, virš alyvmedžių ir mirtų aukštyn kilo neįprastai aukšti stabai. Jošija įsakė, kad šie stabai būtų sunaikinti. Jo įsakymas buvo įvykdytas ir stabų nuolaužos nusirito žemyn prie Kidrono upės. Buvusi šventa vieta dabar tapo griuvėsių krūva.

Tačiau klausimas, iškilęs daugeliui pasišventusiųjų garbintojų, buvo toks: „Kaip atsitiko, kad šie statiniai taip akivaizdžiai yra pastatyti priešais Dievo šventovę?“ Teisingas atsakymas toks: „Šių statinių statytojas yra Saliamonas, didžiausias iš kada nors skeptrą laikusių karalių. Šie stabai liudija apie tą, kuris buvo vertinamas ir aukštinamas kaip išmintingiausias iš karalių ir kuris gėdingai žlugo...“

Teisumas, drąsa ir ištikimybė Dievui, kadaise buvę jo kilnaus charakterio bruožai, laikui bėgant išsigimė. Jo švaistūniškas pataikavimas sau padarė jį šėtono planų įrankiu. Jo sąžinė sukietėjo. Buvęs bešališku ir teisingu teisėju, jis pasidarė tikru tironu ir žmonių engėju... Saliamonas stengėsi suvienyti šviesą su tamsa, Kristų su velniu, tyrumą su netyrumu. Tačiau vietoje to, kad atvestų pagonis į tiesą, patys pagoniški sentimentai praskverbė į jo religiją. Ir jis nuklydo. (MS 47,1898)

Saliamono nuopolio žymės gyvavo dar ilgai po jo mirties. Kristaus dienomis garbintojai šventykloje galėjo tai matyti priešais save ant Papiktinimo kalno. Taip jiems buvo priminama, kad jų šlovingosios šventovės statytojas, pats žinomiausias karalius, atskyrė save nuo Dievo ir statė aukurus pagonių dievams. Galingiausias žemės valdovas nesugebėjo suvaldyti savo paties dvasios. Į kapą Saliamonas žengė kaip atgailavęs žmogus, tačiau jo atgaila ir ašaros negalėjo ištrinti ant Papiktinimo kalno jo kankinančio atsiskyrimo nuo Dievo ženklų. Sugriautos sienos ir nuverstos kolonos tūkstantį metų tyliai liudijo apie puolimą didžiausio karaliaus, kada nors sėdėjusio žemiškajame soste. (2BC 1032,1033)

„Kai Rehabeamo karalystė buvo įtvirtinta ir Rehabeamas tapo galingas, jis paliko Viešpaties mokymą, o su juo ir visas Izraelis. 2Met 12,1.

Beprotiškai išlaidus Saliamono atpuolimo valdymo metai vertė jį apsunkinti žmones mokesčiais ir reikalauti iš jų žeminančio tarnavimo... Jei Rehabeamas ir jo nepatyrę patarėjai būtų supratę Dievo valią Izraeliui, tai jie būtų įsiklausę į žmonių prašymą padaryti ryžtingas reformas šalies administravime. Tačiau galimybės akimirka, kuri juos užklupo susitikimo Sicheme metu, jie nesugebėjo mąstyti apie priežastis ir pasekmes... Įkvėptoji plunksna įamžino liūdną istoriją apie Saliamono įpėdinį, kaip apie tą, kuris nesugebėjo pasinaudoti savo įtaka vedant žmones pas Viešpatį. Nors iš prigimties savanaudiškas, pasitikintis savimi, ryžtingas ir linkęs į stabmeldystę, visiškai pasitikėdamas Dievu, jis būtų galėjęs sustiprinti savo charakterį, išsiugdyti tvirtą tikėjimą ir paklusnumą dieviškiems reikalavimams. Tačiau bėgant laikui karalius pradėjo pasitikėti savo valdžia ir stiprinama tvirtove. Žingsnis po žingsnio jis pasidavė įgimtiems silpnumams, kol galiausiai visiškai atsidavė stabmeldystei...

Kokie liūdni ir reikšmingi yra žodžiai „o kartu su juo ir izraelitai!“ Žmonės, kuriuos Dievas pasirinko būti šviesa aplinkinėms tautoms, gręžėsi nuo savo jėgos šaltinio, norėdami būti panašūs į aplinkines tautas. Kaip ir Saliamonas, Rehabeamas šaliai darė netinkamą įtaką. Panašiai ir šiandien yra su kiekvienu, kuris daro blogį — didesnė ar mažesnė blogio įtaka neapsiriboja vien tik jo darytoju. Nė vienas negyvename sau. Niekas nemiršta vienas pats savo bedievyystėje. Kiekvienas gyveninis yra šviesa, kuri apšviečia ir praskraidrina kelią kitiems arba tampa niūria ir nykia įtaka, vedančia į nusivylimą ir žlugimą. Mes vedame kitus arba aukštyn link laimės ir nemirtingumo, arba žemyn, į širdgėlą ir amžiną mirtį. Jei savo poelgiais mes sustipriname arba iššaukiame blogio jėgas, esančias aplink mus, tai tampame jų nuodėmių dalininkais. (PK 88-94)

„Išgirdęs, kaip Dievo vyras pasmerkė Betelio aukurą, karalius Jeroboamas ištiesė ranką nuo aukuro, tardamas: „Suimkite jį!“ Bet ištiesta į Dievo vyrą ranka sustingo, ir Jeroboamas nebegalėjo jos sulenkti. 1Kar 13,4.

Jeroboamas buvo pilnas nepaklusnumo Dievui dvasios ir tikėjosi pamokyti tą, kuris perdavė žinią. Užpykęs, jis ištiesė savo ranką, įsakydamas jį suimti. Šis veržlus poelgis sulaukė greito atsakymo. Ranka, ištiesta prieš Viešpaties pasiuntinį, staiga tapo bejėgė, padžiūvusi ir nepaklusni.

Apimtas siaubo, karalius maldavo pranašo, kad šis melstųsi dėl jo... „*Prašau maldauti Viešpaties, savo Dievo, malonės, — tarė karalius Dievo vyrui, — ir melstis už mane, kad ranka būtų sugrąžinta.*“ (1Kar 13, 6).

Niekais nuėjo Jeroboamo pastangos didingai pašventinti keistą aukurą pagarba, kuri būtų paskatinusi paniekinti Viešpaties garbinimą Jeruzalėje. Pranašo žinia turėjo paskatinti karalių atgailauti ir išsižadėti savo piktų ketinimų, kurie kreipė žmonių širdis nuo tikrojo Dievo garbinimo. Tačiau jis užkietino savo širdį ir pasiryžo eiti savo pasirinktu keliu...

Viešpats nori išgelbėti, o ne naikinti. Jam patinka išgelbėti nusidėjėlių: „*Vyk pas tremtinius, pas savo tautiečius, kalbėk jiems ir sakyk: ‚Taip kalba Viešpats Dievas‘, — nepaisydamas ar jie klausysis ar atsisakys klausytis*“ (Ez 3, 11). Perspėdamas ir maldaudamas jis kviečia paklydėlius palikti blogį, grįžti pas Jį ir gyventi. Savo išrinktiesiems Jis suteikia šventosios drąsos, kad klausantieji prisipildytų baimės ir atgailautų. Kaip tvirtai Dievo žmogus sudraudė karalių! Šis tvirtumas buvo būtinas, nes kitaip vyraujantis blogis nebūtų sudrausmintas. Viešpats Savo tarnui davė drąsos, kad klausantieji ilgai prisimintų šį įvykį. Viešpaties pasiuntiniai niekada neturėtų bijoti žmogaus veido, bet nepajudinamai stovėti už teisybę. Tol, kol jie pasitiki Dievu, jiems nėra ko bijoti, nes Tas, Kuris duoda jiems pavedimą, taip pat suteikia užtikrinimą, kad juos išsaugos. (Ten pat 102-105)

„Viešpats nugalėjo kušitus, išsirikiavusius prieš Asą ir Judą. Kušitai bėgo.“ 2Met 14, U.

Asos tikėjimas buvo rimtai išbandytas, kada „*Kušitas Zerachas išžygiavo prieš juos su milijono vyrų kariuomene ir trim šimtais kovos vežimų*“ (2Met 14, 8) ir įsibrovė į jo karalystę. Šią krizinę akimirką Asa nepasitikėjo paties pastatytais „apmūritais Judos miestais, mūrais bokštais ir vartais“, taip pat jis nepasitikėjo ir savo karžygiais, kurie sudarė kruopščiai apmokytą armiją. Karaliaus pasitikėjimas buvo Viešpaties kareivija... Išrikiavęs savo armiją, jis ieškojo pagalbos pas Dievą.

Priešiškos kariuomenės stovėjo viena priešais kitą. Tai buvo išbandymo akimirka tiems, kurie tarnavo Viešpačiui. Ar buvo išpažintos visos nuodėmės? Panašios mintys sukosi valdovų galvose. Žiūrint žmogiškomis akimis, galinga kariuomenė iš Egipto nušluos viską, kas pasitaikys jos kelyje. Taikos metu Asa nepasinerė į linksmybes ir lėbavimus. Jis ruošėsi nenumatytiems atvejams. Jis turėjo armiją, paruoštą kovai, jis stengėsi, kad jo žmonės turėtų ramybę su Dievu. Ir dabar, nors jo pajėgos buvo menkesnės nei prieš, vis dėlto jo tikėjimas Tuo, Kuriuo jis pasitikėjo, nesusiplnėjo.

Ieškodamas Viešpaties savo klestėjimo dienomis, karalius galėjo pasitikėti Juo ir nelaimės akimirką. Jo malda parodė, kad jis žinojo apie Dievo nuostabią jėgą...

Asos malda yra ta, kuria kiekvienas krikščionis gali tinkamai naudotis... Gyvenimo kovoje mes turime susidurti su blogio jėgomis, kovojančiomis prieš tai, kas teisinga. Mūsų viltys nėra nukreiptos į žmogų, bet į gyvąjį Dievą. Turėdami tvirtą tikėjimą, mes galime tikėtis, kad Savo vardo šlovei Jis suvienys Savo galybę su žmogiškomis pastangomis. Apsiginklavę Jo teisumo ginklais, mes galime pasiekti pergalę prieš kiekvieną priešą. (Ten pat 110, 111)

JEZABELĖS GRIAUNANTI ĮTAKA, Liepos 17

„Iš tikrųjų, niekada nebuvo kito tokio kaip Ahabas, kuris būtų buvęs taip pasidavęs daryti, kas nedora Viešpaties akyse, savo žmonos Jezabelės skatinamas.“ 1Kar 21,25.

Ahabo moralė buvo silpna. Jo santuoka su pagone, turinčia tvirtą charakterį ir kategorišką temperamentą, tapo tikra nelaime jam ir visai tautai. Neturintį jokių aukštų teismo standartų ir silpną Ahabo charakterį lengvai formavo ryžtinga Jezabelės dvasia...

Ahabo valdymo metais Izraelis toli nuklydo nuo gyvojo Dievo ir suteršė savo kelius prieš Jį... Šalį dengė tamsus atpuolimo šešėlis. Buvo visur matomi Astartės ir Baalo atvaizdai. Vis daugėjo pagoniškų šventovių ir giraičių, kur buvo garbinami žmogaus rankų darbai. Oras buvo suterštas stabams aukojamų gyvulių dūmais. Kalnuose ir slėniuose girdėjosi apgirtusių kunigų balsai, aukojančių saulei, mėnuliui ir žvaigždėms.

Dėka Jezabelės ir jos bedievių kunigų, žmonės buvo mokomi, kad pastatyti stabai yra dievybės, savo mistine galia valdančios žemės elementus, vandenį ir ugnį. Visos dangaus palaimos: tekantys upeliai, vandens šaltiniai, švelni rasa ir žemę gaivinantis lietus, leidžiantys laukams duoti dosnų derlių, viskas buvo priskiriama Baaliui ir Astartei, o ne tikrajam kiekvienos geros ir tobulos dovanos Davėjui. Žmonės užmiršo, kad kalnai ir slėniai, upeliai ir šaltiniai buvo gyvojo Dievo rankose ir kad Jis valdo saulę, dangaus debesis ir visas gamtos jėgas... Savo akloje beprotystėje žmonės atstūmė Dievą ir Jo garbinimą. (Ten pat 115,116)

Kaip nedaugelis supranta nepasišventusios moters galią... Dievas būtų buvęs su Ahabu, jei jis būtų paklusęs dangaus patarimams. Tačiau Ahabas to nepadarė. Jis vedė moterį, atsidavusią stabmeldystei. Jezabelė turėjo didesnę įtaką karaliui nei Dievas. Ji pastūmėjo jį į stabmeldystę, o su juo kartu ir žmones. (2BC 1033)

***„Tišbietis Elijas iš Tišbės Gileade tarė Ahabui ,Kaip gyvas Viešpats, Izraelio Dievas, Kuriam aš tarnauju, šiais metais nebus nei rasos, nei lietaus, nebent aš duosiu žodi.“
1Kar 17,1.***

Gileado kalnuose, į rytus nuo Jordano, Ahabo valdymo dienomis gyveno tikėjimo ir maldos vyras, kurio bebaimiam tarnavimui buvo lemta sustabdyti greitai plintantį atpuolimą Izraelyje. Gyvendamas toli nuo miesto ir neužimdamas jokių aukštų pareigų, Elijas iš Tišbės pradėjo savo misiją užtikrintas, jog Dievas ruoš kelius prieš jį ir suteiks jam sėkmę. Jo lūpose buvo galingas tikėjimo žodis, o jo visas gyvenimas buvo pašvęstas reformos įgyvendinimui. Jo balsas buvo lyg šaukiančio tyruose, skirtas sudrausti nuodėmę ir sustabdyti blogio antplūdį. Nors pas žmones jis atėjo parodyti jų nuodėmių, jo žinia siūlė Gileado balzamą nuodėmės užkrėstoms sieloms, kurios troško būti išgydytos...

Elijui buvo patikėta misija perduoti Ahabui dangaus žinią. Jis nesistengė būti dangaus pasiuntiniu. Viešpaties žodis pas jį atėjo. Būdamas uoliu dėl Dievo, jis nesvyravo paklusdamas dieviškam kvietimui, nežiūrint į tai, kad toks paklusnumas galėjo reikšti greitą sunaikinimą, ateisiantį nuo puolusio karaliaus rankos...

Tik nuolatos lavindamas savo stiprų tikėjimą Dievo neapviliančio žodžio jėga, Elijas galėjo perduoti savo žinią. Jei nebūtų turėjęs visiško pasitikėjimo Tuo, Kuriam tarnavo, jis niekada nebūtų atėjęs pas Ahabą. Kelyje į Samariją Elijas visada keliavo pro tekančius upelius, žaluma padengtus kalnus ir išdidžias girias, kuriems sausra, atrodytų, buvo tik menkniekis. Viską, ką paliesdavo žvilgsnis, buvo apsupta grožio. Pranašas galėjo stebėti, kaip tie upeliai, kuriais niekada nenustoja tekėjęs vanduo, taps sausi arba kaip šie kalnai ir slėniai gali būti išdeginti sausros. Tačiau jis nepaliko jokios vietos netikėjimui. Jis pilnai tikėjo, kad Dievas pažemins Izraelio puolimą ir kad dėka bausmių jie atgailaus. Dangaus įsakas buvo išleistas. Dievo žodis išsipildys. Ir Elijas, statydamas savo gyvybę į pavojų, drąsiai įgyvendino savo pavidimą. (PK 119-122)

„Nebijok, — tarė jai Elijas, — eik ir daryk kaip sakei. Bet pirma padaryk paplotėlį ir atnešk jį man, o paskui paruošk ką nors sau ir savo sūnui. Mat Viešpats, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: ‚Miltai puode neišseks nei ąsotyje aliejaus nepritrūks iki tos dienos, kurią Viešpats atsiųs žemei lietaus‘.“ 1Kar 17,13.14.

Si moteris nebuvo izraelite. Ji niekada neturėjo tų palaimų, kuriomis mėgavosi Dievo išrinkti žmonės, tačiau ji tikėjo į tikrąjį Dievą ir vaikščiojo šviesoje, kuri švietė jos kelyje. Ir dabar, kada Elijui buvo nesaugu pasilikti Izraelio žemėje, Dievas siuntė jį pas šią moterį, kad jos namuose jis rastų sau priebėgą...

Šiuos vargingus namus badas palietė labai skaudžiai, ir apgailėtinais menko maisto nebūtų ilgam užtekę. Elijo atėjimas tą dieną, kada našlė jau buvo pairuošusi pasiduoti savo kovoje dėl gyvybės, tapo didžiausiu jos tikėjimo į gyvąjį Dievą išbandymu. Bet netgi ir savo didžiausiame varge ji paliudijo apie savo tikėjimą, pakludama nepažįstamojo prašymui pasidalinti paskutiniu kąsniu su juo...

Nebuvo galima reikalauti didesnio tikėjimo išbandymo nei šis. Iki šiol su visais nepažįstamaisiais našlė elgėsi švelniai ir dosniai. Nekreipdama dėmesio į sunkumus, kurie galėjo kilti jai ir jos vaikui, bet pasitikėdama Izraelio Dievu, galinčiu patenkinti kiekvieną jos poreikį, ji sutiko šį aukščiausią svetingumo išbandymą...

Sarepto našlė pasidalijo savo kąsneliu su Eliju, ir per tai buvo išgelbėtos jos ir jos vaiko gyvybės. Visiems, kurie išbandymų ir sunkumų metu parodo užuojautą ir padeda labiau vargstantiems, Dievas pažadėjo didelę palaimą. (Ten pat 129-132)

Dievas, Kuris rūpinosi Eliju sausros metu, nepraeis pro šalį nei pro vieną Savo pasiaukojantį vaiką. Tas, Kuris yra suskaičiavęs jų galvos plaukus, pasirūpins jais, ir bado dienomis jie bus pasotinti. Aplinkui bedieviams mirštant dėl duonos trūkumo, jų duona ir vanduo niekada nesibaigs. (1T 173,174)

„O mano Dievas iš Savo gausos turtų Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes.“ Fil 4,19.

Perskaitykite istoriją apie našlę iš Sarepto. Pas šią pagoniškos šalies moterį bado metu Dievas siuntė Savo tarną paprašyti maisto... Nuostabus buvo šios Finikijos moters parodytas svetingumas Dievo pranašui, nuostabus buvo ir jos tikėjimas, už kurį ji buvo dosniai apdovanota...

Dievas nepasikeitė. Jo galia nėra mažesnė nei Elijo dienomis. Šiandien gyvenantiems Savo ištikimiems tarnams, lygiai kaip ir Savo pirmiesiems apaštalam, Kristus sako: „*Kas jus priima, tas Mane priima. O kas priima Mane, priima Tą, Kuris yra Mane siuntęs*“ (Mt 10, 40). Joks Jo vardu padarytas gerumas nebus nepastebėtas ir jam bus atlyginta. Šiuo švelniu pripažinimu Kristus į Dievo šeimą įtraukia ir pačius silpniausius bei nuolankiausius. Jis sako: „*Kas paduos taurę šalto vandens atsigerti vienam šitų žmonelių dėl to, kad jis yra mokinys — iš tiesų sakau jums, — tasai nepraras savo užmokesčio*“ (Mt 10,42).

Neturtas neturėtų tapti pasiteisinimu svetingumo nerodymui. Mes turime duoti tai, ką turime. Yra tokių, kurie kovoja dėl pragyvenimo ir kurie susiduria su didžiausiais sunkumais, stengdamiesi, kad jų pajamos patenkintų jų poreikius, tačiau jie myli Jėzų Jo šventųjų asmenyje ir yra pasiruošę parodyti svetingumą tikintiesiems ir netikintiesiems, stengdamiesi, kad jų apsilankymai būtų naudingi. Prie šeimos stalo ir šeimos altoriaus svečiai yra mielai laukiami. Laikas, praleistas maldoje, paliks išpūdį stebėtojo širdyje ir net vienas apsilankymas gali pasitarnauti sielos išgelbėjimui iš mirties. Prisimindamas šį darbą, Viešpats sako: „Aš atlyginsiu.“...

„Žmogus ne vien duona gyvas“. Kaip mes dalinamės su kitais savo laikinu maistu, taip turime dalintis viltimi, drąsa ir krikščioniška meile... Ir šis užtikrinimas yra mūsų: „*O Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo.*“ (2Kor 9, 8). (6T 345-348)

ELIJAS PRIEŠ AHABĄ, Liepos 21

„Ne aš Izraelį varginau, — atsikirto Elijas, — bet tu ir tavo tėvo namai, nes atmetėte Viešpaties įsakymus ir ėjote paskui Baalą.“ 1Kar 18,18.

Bėgant ilgiems sausros ir bado metams, Elijas karštai meldėsi, kad Izraelio širdys gręžtųsi nuo stabmeldystės prie sąjungos su Dievu. Viešpaties rankai stipriai užgulus palaužtą šalį, pranašas kantriai laukė...

Galiausiai, po daugelio dienų, aplankė Viešpats Savo žodžiu Eliją. *„Eik ir pasirodyk Ahabui. Aš atsiųsiu žemei lietaus.“* (1Kar 18,1).

Karalius ir pranašas stovėjo priešais vienas kitą. Nors ir pilnas aistringos neapykantos, Elijo akivaizdoje Ahabas atrodė bejėgis ir nedrąsus. Ištaręs savo pirmuosius žodžius: *„Ar tai tu, kuris vargini Izraelį?“* (1Kar 18, 17), jis nesąmoningai atskleidė slaptus širdies jausmus. Ahabas žinojo, kad pagal Dievo žodį dangus tapo tarsi varinis, tačiau jis vis tiek kaltino pranašą už tas varginančias, žemę slegiančias bausmes...

Žinodamas, jog yra nekaltas, Elijas nesistengė teisintis prieš Ahabą ar meilikauti karaliui. Taip pat jis nebandė išvengti karaliaus pykčio, pranešdamas gerą žinią, jog sausra jau beveik baigėsi. Jis neatėjo atsiprašinėti. Pasipiktinęs ir uolus dėl Dievo garbės, jis atmetė Ahabo kaltinimą, pareiškdamas, kad tai dėl jo ir jo tėvų nuodėmių Izraelį užklupo ši baisi nelaimė...

Šiandien yra reikalingas griežtas pabarimas, nes sunkios nuodėmės atskyrė žmones nuo Dievo... Ramūs pamokslai, kurie taip dažnai yra pamokslaujami, nepalieka didesnio įspūdžio, nes trimitas skleidžia neaiškų garsą. Žmonių širdžių nepaliečia aiškios ir aštrios Dievo Žodžio tiesos...

Dievui reikia tokių žmonių kaip Elijas, Natanas ir Jonas Krikštytojas, kurie ištikimai neštų Jo žinią, negalvodami apie pasekmes. Jam reikia žmonių, kurie drąsiai skelbtų tiesą net ir tada, kai reikėtų paaukoti viską, ką jie turi. (PK 133-142)

„Tada Elijas priejo prie visu žmonių ir tarė: „Ar ilgai jus šlubuosite abiem kojom? Jeigu Viešpats yra Dievas, sekite paskui Ji, bet jeigu Balaas, tuomet sekite jį!“ Žmonės neatsakė jam nė žodžio.“ 1 Kar 18, 21.

Elijas nesistengė nuslėpti tai, kad jis tarnavo Dangaus Dievui, nors šalyje ir vyravo tautinis atpuolimas. Baalas turėjo keturis šimtus penkiasdešimt pranašų, keturis šimtus kunigų ir dar tūkstančius savo garbintojų. Elijas nesistengė prisitaikyti prie populiariosios nuomonės. Jis didingai stovėjo vienas... Aišku, lyg trimito balsu, Elijas kreipėsi į didžiulę minią: „Ar ilgai jūs šlubuosite abiem kojom?“... Kur šiandien yra Elijai? (5T 526, 527)

Dievas ruošėsi išaukštinti Savo garbę prieš žmones ir patvirtinti Savo žodį žmonių akyse. Pranašo Elijo liudijimas ant Karmelio kalno duoda pavyzdį tokio žmogaus, kuris visiškai stovėjo už Dievą ir Jo darbą žemėje... Jis meldėsi: „*Atsiliepk man, Viešpatie! Atsiliepk man, kad ši tauta žinotų, jog Tu, Viešpatie, esi Dievas, jog Tu vėl susigrąžini jų širdis.*“ (1Kar 18, 37).

Jo uolumas dėl Dievo šlovės ir jo karšta meilė Izraelio namams tampa puikia pamoka kiekvienam stovinčiam kaip Dievo darbo atstovui šioje žemėje. (2BC 1034)

Nieko nebus pasiekta bailumu, nedrįstant prisipažinti, jog mes esame Dievo Įstatymo besilaikantys žmonės. Mūsų šviesos slėpimas, lyg gėdijantis savo tikėjimo, atneš tik nelaimę, Dievas paliks mus silpnumuose. Tegul Viešpats mus apsaugo nuo atsisakymo, kad mūsų šviesos šviestų visur, kur Jis mus pasiunčia.

Jei mes išdrįstume eiti vieni, sekdami savo idėjomis, savo planais ir palikdami Jėzų užnugaryje, mums nereikėtų tikėtis sėkmės, drašos ar dvasinės stiprybės. Dievas turėjo didvyrių anksčiau, tokių Jis turi ir šiandien, kurie nesigėdi būti Jo ypatingais žmonėmis. Jų valia ir planai paklūsta Dievo Įstatymui. Meilę Jėzui jie vertina labiau nėt už savo gyvybes. Jų darbas buvo gauti šviesą iš Dievo Žodžio ir leisti jai aiškiai ir ryškiai šviesti pasauliui. Jų šūkis yra — „Ištikimybė Dievui.“ (5T 527, 528)

„Neturėsi kitų dievų, tik tai Mane.“ Iš 20,3.

Tokia pat stabmeldystė, kaip ir Elijo dienų Izraelyje, tik gal kitokia forma, egzistuoja ir šiandieniniame krikščioniškame pasaulyje. Daugelio tariamai išmintingų žmonių, filosofų, poetų, politikų ir žurnalistų dievas, daugelio universitetų ir katedrų, madingų draugijų ir net kai kurių teologinių institucijų dievas yra ne ką geresnis už Balaalą, Finikijos saulės dievą.

Jokia klaida, priimta krikščioniško pasaulio, labiau nepaniekina Dangaus autoriteto ir nė viena neatneša tokių pražūtingų pasekmių, kaip šiuolaikinė, taip greitai užkariaujanti savo populiarumą, doktrina, mokanti, kad Dievo Įstatymas daugiau nebegalioja žmonėms. (GC 583, 584)

Biblija yra prieinama kiekvienam, tačiau nedaugelis ją priima kaip gyvenimo vadovą. Nepaklusnumas nesustabdomai auga ne tik pasaulyje, bet ir bažnyčioje. Daugelis išsižadėjo doktrinų, kurios yra patys esminiai krikščioniško tikėjimo stulpai. Faktai apie sukūrimą, žmogaus puolimą, suderinimą ir Dievo Įstatymo amžinumą yra arba visiškai, arba dalinai atmesti didžiosios dalies krikščioniško pasaulio. Daugelis, didžiuodamiesi savo išmintimi ir nepri-klausomybe, visišką pasitikėjimą Biblija laiko silpnumo įrodymu. Jie mano, kad ieškojimas priekabių Rašte ir sudvasintas svarbių Rašto tiesų aiškinimas yra aukštesnio intelekto ir išsilavinimo įrodymas. Daugelis tarnautojų pasakoja savo žmonėms, daugelis profesorių ir mokytojų moko savo studentus, kad Dievo Įstatymas buvo pakeistas arba panaikintas. Į tuos, kurie tiesiogiai paklūsta jo reikalavimams, yra žiūrima su panieka. (Ten pat 583)

Paskutinis didžiulis susirėmimas tarp tiesos ir klaidos bus galutinis mūsų ilgoje kovoje dėl Dievo Įstatymo. Prie tokio mūsų mes dabar ir artinamės. (Ten pat 582)

„Elijas tarė Ahabui: „Pakilk, valgyk ir gerk, nes atūžia smarkus lietus.“ 1Kar 18,41.

Ne dėl išorinių įrodymų, kad tuoj pradės lyti, Elijas užtikrintai liepė Ahabui ruošti liūčiai. Pranašas nematė danguje debesų ir negirdėjo griaustinio. Jis paprasčiausiai kalbėjo tai, ką pasakyti skatino Dievo Dvasia, atsiliepdama į jo stiprų tikėjimą... Padaręs viską, kas buvo jo galioje, jis žinojo, kad dangus dosniai išlies pažadėtas palaimas. Tas pats Dievas, atsiuntęs sausrą, pažadėjo atsiųsti ir gausų lietų, kaip atpildą už teisumą. Dabar Elijas laukė šio pažado išsipildymo. Nusižeminęs ir „nulenkęs savo galvą tarp kelių“, jis tarpininkavo prieš Dievą už atgailaujantį Izraelį...

Tarnas grįžo šešetą kartų, nepastebėdamas jokio ženklo danguje. Nepabūgęs Elijas siuntė jį dar kartą, ir dabar tarnas grįžo jau su pranešimu: „*Žiūrėk, mažas debesėlis, ne didesnis už žmogaus plaštaką, kyla nuo Jūros.*“

To pakako. Elijas nebelaukė, kol dangus apsitrauks tamsiais debesimis. Tikėjimu šiame mažame debesėlyje jis matė lietaus gausybę... Melsdamasis jis tikėjimu laikėsi dangaus pažadų ir atkakliai meldėsi tol, kol į jo maldavimus buvo atsakyta. Jis nelaukė visų įrodymų, jog Dievas jį išklausė, bet buvo pasiruošęs paaukoti viską, gavęs mažiausią dangaus palankumo ženklą. Tai, ką jis atliko įga-lintas Dievo, gali padaryti visi, kiekvienas savo srityje tarnaudamas Dievui...

Toko tikėjimo mums reikia šiandien, tikėjimo, kuris laikosi Dievo Žodžio pažadų ir atsisako juos pakeisti, kol dangus jų neišklausė...

Turėdami atkaklų Jokūbo tikėjimą ir Elijo užsispyrimą, mes galime pateikti savo prašymus Tėvui, prašydami visko, ką Jis yra pažadėjęs. Nuo Jo Žodžio išsipildymo priklauso Jo sosto garbė. (PK 155-158)

„Elijas buvo vargo žmogus, kaip ir mes. Jis melste meldė, kad nelytų ir nelijo žemėje trejus metus ir šešis mėnesius; ir jis vėl meldė, ir dangus davė lietaus, o žemė išželdino savo vaisių.“ Jok 5,17.18.

Galime daug ko pasimokyti iš Elijo patyrimo. Jo tikėjimas buvo išbandytas, kada ant Karmelio kalno jis meldėsi lietaus, tačiau jis buvo atkaklus, pateikdamas savo prašymą Dievui... Jei šeštąjį kartą jis būtų pasidavęs nusivylimui, į jo maldą nebūtų buvę atsakyta, bet jis meldėsi tol, kol buvo atsakyta. Mes turime Dievą, Kurio ausys nėra apkurtusios mūsų prašymams ir jei mes išbandysime Jo Žodį, Jis pagerbs mūsų tikėjimą. Jis nori, kad mūsų norai persipintų su Jo planais, ir tik tada Jis gali saugiai mus laiminti, nes, gavę palaiminimą, mes nepasisavinsime garbės sau, bet atiduosime visą šlovę Dievui. Dievas ne visada iš pirmo karto atsako į mūsų maldas, nes jei Jis tai darytų, mes galime neįvertinti teisės gauti visas Jo mums išliejamas palaimas. Taip galime tapti nerūpestingi ir nesuprasti, kad esame priklausomi nuo Jo ir Jo pagalbos ir pamiršti prižiūrėti savo širdis, kad jose neglūdėtų jokia nuodėmė.

Elijas nusižemino iki tokio lygio, kad nepasisavintų sau visos šlovės. Tai yra sąlyga, kada Viešpats išklauso maldą, nes tada mes Jam atiduosime visą garbę. Įprotis šlovinti žmones susilaukia blogų pasekmių. Jie giria vienas kitą, kol galiausiai žmonės galvoja, jog visa šlovė ir garbė priklauso jiems. Kada tu aukštini žmogų, statai spąstus jo sielai ir atlieki šėtono darbą... Vienintelis Dievas yra vertas būti šlovinamu. (2BC 1034,1035)

Kada jis (Elijas) tyrinėjo savo širdį, jis, atrodytų, vis menkėjo ir menkėjo savo ir Dievo akyse. Jam rodėsi, kad jis yra niekas, o Dievas yra viskas. Pasiekęs savęs išsižadėjimo tašką, jis glaudėsi prie Gelbėtojo, kaip savo vienintelio teisumo ir pagalbos, ir tada jis gavo atsakymą. (Ten pat, 1035)

„O pats keliavo vieną dieną į dykumą. Priėjęs kadagi, atsisėdo po juo ir šaukėsi mirties „Gana! — šaukė jis, — imk Viešpatie, imk mano gyvastį, nes aš nesu geresnis už savo protėvius.“ 1Kar 19,4.

Atrodytų, kad parodęs tokią nenugalimą drąsą ir triumfavęs prieš karalių, kunigus ir žmones, Elijas niekada nebepasiduos liūdesiui ir baimei. Tačiau tas, kuris buvo palaimintas daugybe Dieviško rūpinimosi įrodymų, nebuvo aukščiau žmogiško silpnumo ir šią tamsiausią valandą jo tikėjimas ir drąsa paliko jį... Jis būtų buvęs apsaugotas nuo bet kokios žalos, jei būtų pasilikęs kur buvo, tvirtai stovėjęs už tiesą ir pasitikėjęs Dievu. Siųsdamas Jezabelei dar vieną bausmę, Viešpats jam būtų suteikęs dar vieną pergalę.

Kiekvieno gyvenime būna kartaus nusivylimo akimirkų, kada lieka tik širdgėla ir būna sunku tikėti, kad Dievas vis dar rūpinasi Savo žemiškais vaikais ir kada nelaimės persekioja sielą, kol mirtis tampa mielesnė už gyvenimą. Būtent tokią valandą daugelis palieka Dievą... Jei tokiais momentais gautume dvasinį išvalgumą suprasti Dievo apvaizdą, mes pamatytume angelus, besistengiančius išgelbėti mus nuo pačių savęs ir pastatyti mūsų kojas ant tvirtesnio pagrindo nei amžinieji kalnai. Tai matant, mumyse įsižiebtų naujas tikėjimas ir nauja gyvybė.

Netekusiems drąsos yra geri vaistai: tikėjimas, malda ir darbas. Tikėjimas ir veikla įkvėps užtikrinimą ir pasitenkinimą, kurie diena iš dienos augs... Tamsiausiomis dienomis, kada viskas atrodo beviltiška, neišsigąskite. Tikėkite Dievu. Jis žino jūsų poreikius, Jis turi visą galią ir niekada nesibaigia Jo begalinė meilė ir užuojauta... Savo ištikimiems tarnams Jis suteiks tiek pagalbą, kiek jums jos reikės...

Ar išbandymo valandą Dievas paliko Eliją? O ne! Kai Elijas jautėsi apleistas Dievo ir žmonių, Jis mylėjo Savo tarną ne mažiau kaip tada, kai atsakymu į jo maldą ugnis, nušviesdama viršukalnę, puolė iš dangaus. (PK 159-166)

KĄ ČIA VEIKI?, Liepos 27

„Ten, įlindęs į olą, praleido naktį. Tada jį pasiekė Viešpaties žodis: „Ką čia veiki, Elijau?“ 1Kar 19,9.

Nors ir nepastebėtas žmonių, Elijo pasitraukimas prie Horebo kalno buvo žinomas Dievui. Pavargęs ir nusivylęs pranašas nebuvo paliktas vienas kovoti su jį spaudžiančiomis tamsos jėgomis...

Savo išvargusį tarną Dievas pasitiko klausimu: „Ką čia veiki?“ Aš siunčiau tave prie Keryto upelio, o vėliau pas našlę iš Sareptos. Aš pavedžiau tau sugrįžti į Izraelį ir stotis prieš puolusius kunigus ant Karmelio. Aš taip pat sustiprinau tave tau lydint karaliaus vėžimą link Izraelio vartų, bet kas tave siuntė taip skubotai bėgti į dykumą? Kokį pavedimą tu čia turi?

Daug kas priklauso nuo nuolatinės veiklos tų, kurie yra teisūs ir ištikimi. Tai žinodamas, šėtonas deda visas įmanomas pastangas, stengdamasis sutrukdyti dieviško plano įgyvendinimui per paklusniusius. Kai kuriuos jis priverčia iš akių išleisti savo aukštą pašaukimą ir šventą misiją ir pasitenkinti šio gyvenimo malonumais... Kitus dėl pasipriešinimo ir persekiojimo jis priverčia nusivylime išsižadėti pareigos... Kiekvienam Dievo vaikui, kurio balsą sielų priešui pavyko nutildyti, yra skirtas šis klausimas: „Ką tu čia veiki?“ Aš pavedžiau tau eiti į visą pasaulį, skelbti Evangeliją ir ruošti žmones Dievo dienai. Kodėl tu čia? ...

Šeimoms, o taip pat ir atskiriems asmenims, yra užduodamas šis klausimas: “ Ką tu šia veiki?“ Daugelyje bažnyčių yra šeimų, gerai susipažinusių su Dievo Žodžio tiesomis, kurios galėtų išplėsti savo įtakos zoną, persikeldamos ten, kur yra reikalingas jų tarnavimas, kurį jie gali atlikti. Dievas kviečia krikščioniškas šeimas eiti į tamsias žemės vietas ir išmintingai bei atkakliai dirbti dėl tų, kurie yra apgaubti dvasinės tamsos... Vardan žemiškos gerovės ar dėl mokslinio pažinimo žmonės yra pasiryžę keltis į pavojingas vietas, kentėti sunkumus ir skurdą. Kur yra tie pasiryžę padaryti tą patį, kad galėtų papasakoti kitiems apie Išgelbėtoją? (Ten pat, 167-173)

„Aš paliksiu Izraelyje septynis tūkstančius — visus tuos, kurie nesiklaupė Baalalui ir kurių lūpos jo nebučiavo.“ IKar 19,18.

Elijas manė, kad jis Izraelyje buvo vienintelis Dievo garbintojas. Tačiau Tas, Kuris skaito visų širdis, atskleidė pranašui, jog yra dar daug tokių, kurie per ilgus atpuolimo metus išliko ištikimi Jam...

Tarnai, gyvenantys visuotinio atpuolimo nuo teisingumo amžiuje, gali daug ko pasimokyti iš Elijo patyrimo, kada šis jautėsi nusivylęs ir, atrodytų, pralaimėjęs. Atpuolimas, vyraujantis šiandien, yra panašus į pranašo dienomis Izraelį užvaldžiusią bedievybę. Išaukštindamos žmogų aukščiau Dievo, mokslą aukščiau atskleistų tiesų, garbindamos mamoną ir šlovindamos populiarius vadovus, minios šiandien seka paskui Baalą. Netikėjimas ir abejojimas skleidžia savo griauinančią įtaką žmonių protuose ir širdyse, daugelis žmonių išvedžiojimus vertina labiau nei Dievo tiesą. Viešai yra mokoma, kad mes pasiekėme laiką, kada žmogaus samprotavimai turėtų būti iškeliami aukščiau Žodžio mokymo. Dievo Įstatymas, dieviškas teismo standartas yra paskelbtas negaliojančiu. Visos tiesos priešas skleidžia savo melagingą įtaką, skatindamas vyrus ir moteris Dievą pakeisti žmogiškais institucijomis ir pamiršti tai, kas buvo skirta žmonijos džiaugsmui ir išgelbėjimui.

Bet šis puolimas, kad ir koks paplitęs gali atrodyti, nėra visuotinis. Ne visi pasaulyje yra nedori ir bedieviai, ne visi stovi prieš pusėje. Dievas turi daug žmonių, kurie tiki, kad greitai ateis Jėzus ir užbaigs nuodėmės bei mirties viešpatavimą. Šiems yra reikalinga asmeninė pagalba tų, kurie išmoko pažinti Dievą ir Jo Žodžio galią... Dievo angelai lydės tuos, kurie, turėdami Biblijos tiesų pažinimą, ieškos žmonių, trokštančių sulaukti šviesos... Daugelis nustos rodyti pagarbą žmogiškoms institucijoms ir drąsiai stos Dievo puseje. (Ten pat, 170,171)

„Jis atsakė: „Aš degu uolumu Viešpačiui, Galybių Dievui, nes izraelitai atmetė Tavo Sendorą, nuvertė Tavo aukurus ir išžudė Tavo pranašus kalaviju. Tik aš vienas likau, o jie trokšta man gyvastį atimti.“ 1Kar 19,14.

Nėra nieko keisto ar naujo, jei sunkių aplinkybių spaudžiami, labiau nei pasipriešinti leidžia jėgos, tikintieji nusimins ar nusivils, jei atsiras akimirka, kada gyvenime jie nieko nematys malonaus, kad norėtų jį rinktis. Tegul visi šie žmonės prisimena galingiausią iš pranašų, kuris, gelbėdamas gyvybę, bėgo nuo įsiutusios moters įniršio...

Tie, kurie savo gyvenimo energiją eikvoja pasiaukojančiam darbui ir yra gundomi pasiduoti nusivylimui ir nepasitikėjimui, tegul pasisemia drąsos iš Elijo patyrimo...

Savo nuožmiausiais gundymais šėtonas sielą užpuola, kada ji yra silpna... Tas, kuris liko ištikimas Viešpačiui sausros ir bado metais, drąsiai stovėjo Ahabo akivaizdoje, liko nepajudinamas tą sunkią dieną ant Karmelio kalno prieš visą Izraelio tautą, liudydamas Gyvąjį Dievą, nuovargio akimirką leido mirties baimei nugalėti savo tikėjimą Dievu...

Mūsų pasitikėjimą Viešpačiu šėtonas stengiasi pajudinti tada, kada mus slegia abejonės, neturtas ar nelaimė... Bet Dievas supranta, Jis užjaučia ir myli. Jis skatina širdžių motyvus ir tikslus. Vadovai, dirbantys Dievo darbą, turi išmokti pasitikėti ir kantriai laukti, kada viskas aplink atrodo tamsu. Dangus jų neapleis nelaimės dieną. Niekas neatrodo bejėgiškesnis, tačiau nenugalimas kaip siela, kuri jaučia savo nevertumą ir visiškai pasitiki Dievu.

Ne vien tik užimantys atsakingas pareigas gali pasimokyti iš Elijo, kaip pasitikėti Dievu išbandymo valandą. Tas, Kuris buvo Elijo jėga, gali padėti ir kiekvienam Savo vaikui, nežiūrint, koks silpnas tas bebūtų. Iš kiekvieno Jis tikisi sulaukti paklusnumo ir kiekvienam Jis suteikia jėgos tiek, kiek jos reikia. (Ten pat, 173-175)

„Mūsų Dieve, argi Tu jų nenubausi? Juk mes bejėgiai prieš šią pulti ateinančią didžiulę kariauną! Mes nežinome, ką daryti, bet mūsų akys žvelgia į Tave.“ 2Met 20,12.

Baigiantis Juozapato valdymo metams, į karalystę įsiveržė armija, prieš kurią žmonės turėjo pakankamai priežasčių drebėti. Juozapas buvo narsus ir drąsus žmogus. Daugelį metų jis stiprino savo armiją ir miestus. Jis buvo gerai pasiruošęs sutikti savo priešą, tačiau šiuo kritiniu momentu jis pasitikėjo ne kūniškais ginklais. Gyvu tikėjimu į Izraelio Dievą, o ne apmokyta armija ir sustiprintais miestais buvo galima pasiekti pergalę prieš šiuos pagonis, kurie didžiavosi savo galia pažeminti Judą aplinkinių tautų akyse.

„Baimės apimtas Juozapas skubėjo prašyti Viešpaties pagalbos ir visam Judui paskelbė pasninką. Judas susirinko prašyti Viešpaties pagalbos; ieškoti Viešpaties žmonės suėjo iš kiekvieno Judo miesto.“ (2Met 20, 3.4). Stovėdamas šventyklos kieme, Juozapas išliejo savo sielą maldoje, kreipdamasis į Dievo pažadus ir išpažindamas Izraelio bejėgiškumą...

Su pasitikėjimu Juozapas galėjo pasakyti Viešpačiui: „Mūsų akys žvelgia į Tave.“ Daug metų jis mokė žmones pasitikėti Tuo, Kuris praėjusiais amžiais taip dažnai išgelbėdavo Savo išrinktuosius nuo visiško sunaikinimo, todėl, kada karalystei iškilo pavojus, Juozapas nebuvo vienas, „*tu tarpu Judas stovėjo prieš Viešpatį drauge su savo mažyliais, žmonomis ir vaikais.*“ Jie vieningai meldėsi ir pasnikavo ir meldė Viešpaties sukelti sumaištį jų priešuose, kad Jo vardas būtų pašlovintas...

Dievas buvo Judo jėga sunkią akimirka, Jis yra Savo žmonių jėga ir šiandien. Mes turime pasitikėti kunigaikščiais ir išstatyti žmones Dievo vietoje. Mes turime prisiminti, kad žmonės yra silpni ir klystantys, o Jis, turintis visą jėgą, yra mūsų apsauga. Kiekvienu kritiniu atveju mes turime jaustis, jog kova yra Jo. Jo ištekliai yra neriboti, o tai, kas atrodo neįmanoma, pergalę padarys tik šlovingesnę. (Ten pat, 198-202)

„Pasitaręs su žmonėmis, jis paskyrė Viešpačiui giesmininkus, kurie šventais apdarais apsirengę turėjo eiti pirma kariuomenės, šlovindami Jį giesme: „Dėkokite Viešpačiui, nes Jo ištikimoji meilė amžina!“ 2Met 20,21.

Buvo tik vienas kelias eiti į mūšį prieš priešą kariuomenę: šlovinant Viešpatį giesmėmis ir išaukštinant Izraelio Dievą. Tai buvo jų kovos giesmė. Jie turėjo šventus apdarus. Jei dabar daugiau būtų šlovinamas Dievas, tai viltis, drąsa ir tikėjimas sparčiai išaugtų ir ar tai nesustiprintų narsių karių rankų, kurie šiandien stovi kovoje už tiesą? (Ten pat, 202)

Jie liaupsino Dievą už pergalę, o po keturių dienų armijai sugrįžus į Jeruzalę, nešiniai iš priešų atimtu laimikiu, jie giedojo šlovės giesmę, dėkodami už jau pasiektą pergalę. (SD 199)

Kada giliau įvertinsime Dievo gailestingumą ir meilingumą, mes Jį liaupsinsime vietoje to, kad priekaištautume. Mes kalbėsime apie mylintį Viešpaties rūpinimąsi ir apie švelnią Gerojo Ganytojo užuojautą. Širdies kalba nebus savanaudiškas murmėjimas ir skundimasis. Iš tikrų tikinčiųjų lūpų liesis šlovinimo giesmės...

Kodėl savo kelionėje mums negiedoju dvasinių giesmių? Mums reikia studijuoti Dievo Žodį, apmąstyti ir melstis. Tada mes turėsime dvasinį įžvalgumą ir galėsime matyti vidines dangiškosios šventyklos patalpas. Mes išgirsime padėkos giesmes, giedamas sostą supančio dangiško choro. Kada Sionas kelsis ir švies, jo šviesa skverbsis visur, o šlovinimo ir padėkos giesmės bus girdimos šventųjų susirinkimuose. Maži sunkumai ir nusivylimai išnyks iš aki-račio.

Viešpats yra mūsų pagalba... Dar niekas, pasitikėdamas Dievu, nebuvo apviltas. Jis neapvilia tų, kurie Juo pasitiki. Jei tik mes darysime darbą, kurį mums paveda Viešpats, vaikščiodami Jėzaus pėdomis, tai mūsų širdys taps lyg šventos kanklės, kurių kiekviena styga siųs padėkos ir šlovinimo melodiją, skirtą Tam, Kurį siuntė Dievas, kad atpirktų pasaulio nuodėmes. (Ten pat, 198)

Rugpjūcio

[215]

RAGANAVIMAS: ANKSČIAU IR DABAR, Rugsėjo 1

„Jam tarė: „Taip kalbėjo Viešpats: „Kadangi tu siuntei pasiuntinius teirautis pas Ekrono dievą Baal Zebubą, lyg nebūtų Dievo Izraelyje, iš lovos, į kurią atgulei, neišlipsi ir turės mirtį.“ Ahazijas mirė pagal Dievo žodį, išartą per Eliją.“ 2Kar 1,16.

Valdant tėvui, Ahazijas matė stebuklingus Aukščiausiojo darbus. Jis stebėjo bauginančius įrodymus, kuriuos Dievas davė atpuolusiam Izraeliui, kad jie žinotų, kaip Jis žiūri į tuos, kurie atmeta Jo Įstatymo reikalavimus. Bet Ahazija elgėsi taip, lyg visa tai būtų tuščios pasakos. Vietoje to, kad nusižemintų širdimi prieš Viešpatį, jis pasekė Baalą ir galiausiai pasiryžo žengti patį drąsiausią žingsnį savo nepaklusnume...

Šiandien pagoniško garbinimo pobūdį keičia slaptos draugijos ir seansai, spiritistų mediumų stebuklai ir nežinomybė. Šių mediumų pasirodymus noriai priima tūkstančiai, kurie atsisako priimti šviesą iš Dievo Žodžio ar per Jo Dvasią...

Įvairūs spiritizmo apaštalai tariasi turintys galią gydyti... Ir yra nemažai tokių net ir šiame krikščionybės amžiuje, kurie vietoje to, kad pasitikėtų Dievo jėga ir kvalifikuotų gydytojų sugebėjimais, eina pas šiuos „gydytojus“...

Izraelio karalius, nusigręždamas nuo Dievo ir ieškodamas pagalbos pas pikčiausią savo žmonių priešą, paskelbė pagonims, jog jis pasitiki stabais labiau nei Dangaus Dievu. Tokiu pat būdu vyrai ir moterys pažemina Jį, kada jie nususuka nuo savo jėgos šaltinio, prašydami pagalbos ar išminties iš tamsiųjų jėgų...

Atsidavusieji šėtoniškam raganavimui, gali girtis patirtomis palaimomis, tačiau ar tai tikrai patvirtina, kad jų kelias yra saugus ir išmintingas? Kas, jei gyvenimas pailgės? Kas, jei bus įgyta laikina sėkmė? Ar paniekinimas Dievo valios tuo atsipirks? Visa ši patirta sėkmė galiausiai pasirodys neverta netekties. Mes negalime nebaudžiami laužyti nei vieno barjero, kurį pastatė Dievas, kad apsaugotų nuo blogio jėgos. (PK 209-212)

„Kas patikimas smulkmenose, tas patikimas ir dideliuose dalykuose, o kas neteisingas smulkmenose, tas neteisingas ir dideliuose dalykuose.“ Lk 16,10.

Dievas liepė Elijui patepti kitą pranašą savo vietoje. Jis pasakė: „Šafato sūnų Eliziejų... patepk pranašu vietoj savęs“ — ir Elijas, paklusdamas paliepimui, išėjo surasti Eliziejaus...

Eliziejaus tėvas buvo turtingas ūkininkas, žmogus, kurio namai buvo iš tų, kurie visuotinio atpuolimo metu nesiklaupė prieš Baalą. Jų namuose Dievas buvo gerbiamas, o ištikimybė senovės Izraelio tikėjimui buvo kasdieninio gyvenimo matas. Tokioje aplinkoje užaugo Eliziejus. Gyvendamas toli nuo miesto šurmulio ir mokomas Dievo, gamtos ir naudingo darbo, jis išvystė paklusnumo tėvams bei Dievui įpročius, kurie padarė jį tinkamą vėliau užimti aukštas pareigas.

Pranašo pašaukimas pasiekė Eliziejų jam kartu su savo tėvu ir tarnais beariant lauką. Jis dirbo tą darbą, kuris buvo arčiausiai jo. Jis turėjo ir vadovo sugebėjimų, ir romumą, kad galėtų užimti šį tarnavimą. Būdamas švelnios ir ramios dvasios, jis tuo pačiu buvo energingas ir tvirtas. Jam buvo būdingas kilnumas, ištikimybė ir Dievo baimė, o dėka savo kasdieninio darbo, jis įgijo charakterio taurumą ir tikslo siekimo tvirtumą, kurie nuolatos stiprėjo malonėje ir pažinime. Bendradarbiaudamas su tėvu atliekant namų pareigas, jis mokėsi bendradarbiauti su Dievu.

Būdamas ištikimas mažuose dalykuose, Eliziejus buvo ruošiamas priimti didesnę pasitikėjimą. Diena iš dienos dirbdamas ūkyje, jis tapo tinkamas svarbesniam darbui... Niekas negali žinoti Dievo tikslų Jo auklėjime, tačiau visi gali būti užtikrinti, kad įrodymas priimti atsakomybę mažuose dalykuose, yra įrodymas priimti didesnę atsakomybę. Kiekvienas gyvenimo poelgis atskleidžia charakterį ir tik tas, kuris mažose pareigose įrodo, jog yra „darbininkas, neturintis ko gėdytis“, gali būti Dievo pagerbtas, suteikiant jam didesnę tarnavimą. (Ten pat, 217, 218)

KODĖL ELIZIEJUS?, Rugpjūčio 3

„Kas myli tėvą ar motiną labiau negu Mane, nevertas Manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu Mane, nevertas Manęs. Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui Mane, nevertas Manęs.“ Mt 10,37.38.

Kada Elisas, vykdydamas Dievo paliepiamą surasti sau įpėdinį, ėjo pro lauką, kurį Eliziejus arė, jis užmetė ant šio jaunuolio pečių pašventinimo apsiaustą... Šiam tai buvo ženklas, kad Dievas jį pakvietė tapti Elijo įpėdiniu... Eliziejus turėjo įvertinti kainą ir pats apsispręsti, priimti ar atmesti kvietimą. Jei jo širdis linko prie savo namų ir patogumų, jis galėjo laisvai juose likti. Tačiau Eliziejus suprato kvietimo prasmę... Į nieką kitą jis nebūtų iškeitęs galimybės tapti Dievo pasiuntiniu ar privilegijos tarnauti su Jo tarnu... Be jokių svyravimų jis paliko savo namus ir prisijungė prie pranašo jo nepastoviam gyvenime. (Ten pat, 219, 220)

Daugeliui atrodo, kad jų gyvenimai yra nenaudingi ir jie nedaro nieko artinant Dievo karalystę vien todėl, kad nėra tiesiogiai susiję su Dievo darbu... Jie galvoja, kad yra pateisinti, kad nieko nedaro, nes jie gali tarnauti tik mažuose dalykuose. Čia jie klysta. Žmogus gali aktyviai tarnauti Dievui dirbdamas kasdieninį darbą: kirsdamas medžius, valydamas kiemą, ardamas dirvą. Motina, auklėdama savo vaikus Kristui, iš tiesų dirba taip pat, kaip ir tarnautojas sakykloje.

Daugelis ilgisi ypatingų talentų, kuriais galėtų daryti stebuklingus darbus, iš akių išleisdami pareigas, esančias šalia jų, kurių atlikimas gyvenimą padarytų malonesnį... Sėkmė labiau priklauso nuo energijos ir noro, o ne nuo talento. Ne puikių talentų turėjimas įgalina mus atlikti tinkamą tarnavimą, bet sąžiningas atlikimas kasdieninių pareigų su pasitenkinimu ir nesuteptu bei nuoširdžiu noru padėti kitiems. Tinkamas pranašumas atsiskleidžia nuolan-kioje dvasioje. Dievo akyse malonūs yra su mylinčia ištikimybe atlikti darbai. (Ten pat, 219)

„Jėzus jam pasakė: „Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklų ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei.“ Lk 9,62.

Ne iš visų mūsų yra reikalaujama tarnauti taip, kaip tarnavo Eliziejus. Ne visiems mums yra liepiama parduoti viską ką turime. Dievas prašo, kad mes Jo tarnavimui skirtume pirmą vietą savo gyvenime. Kad nė viena diena nepraeitų nepadarus ko nors tokio, kas pasitarnautų Jo darbui žemėje. Jis nesitiki, kad mes visi atliksime tą patį tarnavimą. Vienas gali būti pašauktas vykti dirbti į kitą šalį, kitas — paprašytas savo pinigais paremti Evangelijos darbą. Dievas priima kiekvieną auką. Kas yra būtina, tai pašventimas savo gyvenimo ir visų savo norų. Tie, kurie pašvęs, išgirs Dangaus kvietimą ir jam paklus. Pradžioje iš Eliziejaus nebuvo reikalaujama jokio didelio darbo. Jo mokytoju vis dar buvo kasdieninės pareigos. Apie jį kalbama kaip apie pilantį vandenį savo šeimininkui, Elijui, ant rankų. Jis buvo pasiruošęs atlikti bet ką, ko paprašytų Viešpats, ir kiekviename žingsnyje jis mokėsi nusižeminimo bei tarnavimo... Po Eliziejaus prisijungimo prie Elijo jo gyvenimas nebuvo be gundymų. Išbandymų buvo apstu, tačiau kiekvieną kritinę akimirką jis pasitikėdavo Dievu. Jis buvo gundomas galvoti apie paliktus namus, bet nekreipdavo dėmesio į tai. Uždėjęs ranką ant arklų, jis pasiryžo nebesigręžioti atgal. O išbandymai parodė jį esant ištikimu suteiktam pasitikėjimui...

Eliziejui lydint pranašą, jo tikėjimas ir ryžtas buvo dar kartą išbandyti. Pranašas siūlė jam grįžti atgal jiems einant į Gilgalą, vėliau — į Betelį ir dar kartą — einant į Jerichą... Tačiau... jis neatsisakė savo ketinimų. Elijas tarė Eliziejui: „Sakyk, ką galiu tau padaryti, kol nesu nuo tavęs paimtas!“

Eliziejus neprašė pasaulio garbės ar aukštos padėties tarp didžiųjų žmonių. Jis troško dvasios, kurią Dievas buvo suteikęs tam, kuris turėjo būti pagerbtas paėmimu į dangų. Jis žinojo, kad niekas, išskyrus dvasią, buvusią Elijuje, negalėtų padaryti jo tinkamu užimti pareigų Izraelyje, kurioms jį pašaukė Dievas. Tai supratęs, jis maldavo: „Prašyčiau leisti man paveldėti tavo dvasios dvigubai.“ (Ten pat, 221-227)

„Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užgimsime, bet visi būsime pakeisti — staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trinitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, ir mes būsime pakeisti.“ 1Kor 15,51.52.

Kamuojamas vienvėsis ir nusivylimo, būdamas dykumoje, Elijas jautėsi pavargęs nuo savo gyvenimo ir meldėsi, kad galėtų mirti. Bet Viešpats Savo malonėje nepaklausė jo žodžių. Elijui prieš akis dar buvo didelis darbas, o jam atlikus pareigas, jis neturėjo mirti nusivylime ir senatvėje. Jam buvo skirta ne atgulti į kapą, bet su Dievo angelais užžengti Jo akivaizdon. *„Tai matydamas, Eliziejus sušuko: „Tėve, tėve! Tu, Izraelio kovos vežimai ir raitija!“ Nebe-matydamas jo, jis griebė savo drabužius ir perplėšė į dvi dalis. Tada pakėlė nukritusių Elijo skraistę ir, sugrįžęs prie Jordano kranto, sustojo. Paėmęs nukritusių Elijo skraistę, sudavė per vandenį, tardamas: „Kur Viešpats, Elijo Dievas?“ Jam sudavus per vandenį, vanduo persiskyrė į dešinę bei kairę, ir jis perėjo. Pranašų mokiniai, buvę kitoje pusėje — Jeriche, tai pamatę, pareiškė: „Elijo dvasia pasilieka su Eliziejumi!“ Atėję jo pasitikti, nusilenkė jam, puldami kniūbsti.“ (2Kar 2,12-15).*

Kada Viešpats per Savo apvaizdą mato tinkama iš Savo darbo pasiimti tuos, kuriems suteikė išminties, Jis padeda ir sustiprina jų įpėdinius, jei tik šie kreipsis Jo pagalbos ir vaikščios Jo keliais. Jie gali būti netgi išmintingesni nei jų pirmtakai, nes gali perimti jų patyrimą ir pasimokyti iš jų klaidų. (Ten pat, 228)

Elijas buvo Dievo įrankis nugalint milžinišką blogį... Elijo pasekėjas turėjo būti toks, kuris galėtų vesti Izraelį saugiu keliu. Dievas tokiam darbui Eliziejų ruošė jau nuo mažų dienų...

Kiekvienas gyvenimo poelgis atskleidžia charakterį ir tik tas, kuris mažuose darbuose parodo, „jog yra darbininkas, neturintis ko gėdytis“, bus Dievo pagerbtas, suteikiant jam atsakingas pareigas. (Ed 60, 61)

„Tada, nuėjęs prie vandens šaltinio, jis subėrė druską ir tarė: „Taip kalbėjo Viešpats: „Aš padariau šį vandenį sveiką. Iš jo nekils daugiau nei mirtis, nei netektis“.“ 2Kar 2,21.

Į berdamas druskos į užkrėstą vandenį, Eliziejus mokė tos pačios dvasinės pamokos, kurią keletą amžių vėliau pasakė Gelbėtojas Savo mokiniams, tardamas: „Jūs esate žemės druska“. Druska, susimaišiusi su užterštu šaltiniu, apvalė jo vandenį ir atnešė gyvybę ten, kur anksčiau buvo pražūtis ir mirtis. Dievas, palygindamas Savo vaikus su druska, moko, kad Jo tikslas, darant juos Savo malonės dalininkais, yra padaryti juos tarpininkais gelbstint kitus...

Druska turi susimaišyti su ta medžiaga, į kurią ji yra beriama. Ji turi prasiskverbti tam, kad galėtų išsaugoti. Taip yra ir per asmeninį kontaktą ir bendravimą. Žmonės yra pasiekiami gelbstinčios Evangelijos jėgos. Jie yra išgelbėjami ne kaip minios, bet kaip asmenybės. Asmeninė įtaka yra galinga. Ji turi sklirti kartu su Kristaus įtaka... ir užkirsti kelią pasaulio sugedimo augimui... Tyras pavyzdys, pilnas meilės ir nuolankaus tikėjimo, turi pakelti bei sustiprinti kitų gyvenimus ir charakterius.

Užterštas šaltinis rodo sielos atsiskyrimą nuo Dievo... Per nuodėmę visa žmogaus organizmo veikla sutriko, protas ir vaizduotė iškrypo, o sielos sugebėjimai degradavo. Trūksta tyros religijos ir širdies šventumo. Dievo keičianti galia nedarą įtakos daugelio charakteriui...

Širdis, priėmusi Dievo Žodį, nėra lyg garuojantis tvenkinys... Ji yra kaip pastoviai tekanti upė, kuri tekėdama tampa vis gilesnė ir platesnė, kol gyvybę teikiantys vandenys neapgaubia visos žemės... Taip yra ir su tikru Dievo vaiku. Kristaus religija yra gaivinantis ir visa apimantis principas, gyva, veikianti dvasinė energija. Kada širdis yra atvira tiesos ir meilės įtakai, šie principai liesis lyg šaltiniai dykumoje. Ir ten, kur anksčiau buvo nyku ir sausa, bus gyva ir žalia. (PK 231-234)

ŠIURKŠTUMAS SUDRAUSTASR, Rugpjūčio 7

**„Atsistosi prieš žilagalvį, pagerbsi seną žmogų ir bijosi savo Dievo; Aš esu Viešpats.“
Kun 19,32.**

Eliziejus buvo švelnios ir malonios dvasios žmogus, tačiau, kad jis gali būti ir griežtas, rodo jo poelgis, kada, pakeliui į Betelį, iš jo pasityčiojo iš miesto atėję nedori jaunuoliai. Šie jaunuoliai girdėjo apie Elijo užžengimą ir šį rimtą įvykį jie pavertė patyčių tema, sakydami Eliziejui: „*Plikagalvi, nešdinkis! Plikagalvi, nešdinkis!*“ Išgirdęs jų pajuokiančius žodžius, pranašas atsisuko ir, įkvėptas Aukščiausiojo, ištarė prakeikimą. Taip pat iš Dievo buvo ir po prakeikimo sekęs baidus nuosprendis. „*Iš ten jis ėjo į Betelį. Jam einant keliu, keletas paauglių išbėgo iš miesto ir ėmė iš jo tyčiotis, šūkaudami: „Plikagalvi, nešdinkis! Plikagalvi, nešdinkis!“ Atsigręžęs jis pasižiūrėjo ir prakeikė juos Viešpaties vardu. Dvi meškos, atėjusios iš miško, sudraskė keturiasdešimt du paauglius.*“ (2Kar 2, 23.24).

Jei Eliziejus būtų leidęs šioms patyčioms praslinkti nepastebėtoms, tai tamsuomenė būtų jį toliau žeminusi ir pravardžiavusi, o jo misija mokyti ir gelbėti iš tautai kylančio pavojaus būtų nuėjusi niekais. Šio vieno griežto poelgio užteko, kad jis būtų gerbiamas per visą savo likusį gyvenimą. Dar penkiasdešimt metų jis nekartą lankėsi Betelyje, keliavo po visą šalį, vaikščiojo iš miesto į miestą, ėjo pro minias dykinėjančių, šiurkštaus ir pasileidusio jaunumo, tačiau niekas iš jo nebesityčiojo ar niekino kaip Aukščiausiojo pranašą...

Pagarba, kurios taip trūko šiam jaunimui, yra malonė, kuri turi būti atidžiai puoselėjama. Kiekvienas vaikas turėtų būti mokomas rodyti tikrą pagarbą Dievui. Jo vardas niekada neturėtų būti tariamas lengvabūdiškai ar neapgalvotai. Angelai užsidengia savo veidą, tardami Jo vardą. Kokią pagarbą turėtume rodyti mes, puolę ir nuodėmingi...

Mandagumas taip pat yra iš dvasios malonių, kuri turėtų būti lavinama kiekviename. Ji turi galios suminkštinti prigimtį, kuri be jos taptų kieta ir šiurkšti. Tie, kurie tariasi, jog yra Kristaus pasekėjai, nieko neišmoko iš Jėzaus, yra šiurkštūs, nemalonūs ir nemandagūs. Jų nuoširdumas gali būti neabejotinas, o teisumas nekelti įtarimo, tačiau nuoširdumas ir teisumas neatlygins švelnumo ir mandagumo trūkumo. (Ten pat, 235-237)

„Tikrai Viešpats sergsti tuos, kurie pagarbiai Jo bijo ir pasitiki Jo ištikima meile, kad išgelbėtų nuo mirties jų gyvastį ir išlaikytų gyvus bado metu.“ Ps 33,18.19.

Eliziejus gyvenimas simbolizavo žmonijos Gelbėtojo gyvenimą. Jo tarnavimas žmonėse buvo sujungtas su mokymu ir pagalba jiems. Per savo ilgus ištikimo ir nepailstamo darbo metus Eliziejus stengėsi paspartinti svarbų mokymo darbą, kurį atliko pranašų mokyklos... Būtent, vieno iš tokių apsilankymo pranašų mokykloje, įkurtoje Gilgale, metu, jis apvalė užnuodytą maistą...

Badui alinant šalį, taip pat Gilgale, Eliziejus pamaitino šimtą žmonių su vieno žmogaus iš Baal Šališos atvesta dovana: „Dvidešimt miežinės duonos kepalų ir šviežių javų varpų maiše.“

Koks tai buvo Kristaus maloningumas per Savo tarną padaryti stebuklą, numalšinant žmonių alkį! Nuo to laiko Viešpats Jėzus, nors ne visada tokiais stebuklingais ir apčiuopiamais būdais, tenkino žmogiškus poreikius... Tik Dievo malonė sugeba mažą menkniekį paversti gausiu pertekliumi. Dievo ranka gali tai šimteriopai padauginti. Iš Savo išteklių Jis gali dykumoje paruošti stalą. Savo rankos prisilietimu Jis gali padauginti menkas atsargas, kad jos aprūpintų visus. Štai tokia jėga padaugino duoną ir javus pranašų sūnų rankose.

Kada Viešpats nurodo atlikti darbą, tegul joks žmogus nepradedą abejoti tokio pašventimo išmintingumu ar galimais savo pastangų paklusti rezultatais. Ištekliai, esantys jų rankose, gali atrodyti nepakankami, kad patenkintų poreikį, tačiau Viešpaties rankose jų yra daugiau nei reikia. „Jis duoną išdalino, jie privalgė ir dar liko pagal Viešpaties žodį.“

Dovanas, atneštas su padėka ir prašymu palaiminti, Jis padaugins taip, kaip padaugino maistą, duotą pranašų sūnums ir išvargusiai miniai. (Ten pat, 240-243)

TĖVAI IR VAIKAI, RUGPJŪČIO 9

„Kartą per vieną antpuoli aramėjai paėmė iš Izraelio į nelaisvę jauną mergaitę, ir ji tapo Naamano žmonos tarnaitė.“ 2Kar 5,2.

Būdama verge, toli nuo savo namų, ši maža mergaitė buvo viena iš Dievo liudytojų, nesąmoningai įgyvendinanti tikslą, kuriam Dievas ir pasirinko Izraelį tapti Jo žmonėmis. Tarnaudama pagoniškuose namuose, ji pamilo savo šeimininką ir, prisimindama stebuklingus Eliziejaus gydymo stebuklus, ji pasakė savo šeimininkei: „*Kad nueitų mano šeimininkas Samarijon pas pranašą, — kalbėjo ji savo šeimininkei, — jis išgydytų jo raupsus.*“ Ji žinojo, kad dangaus jėga buvo su Eliziejumi ir tikėjo, kad šios jėgos Naamanas gali būti išgydytas.

Į nelaisvę paimtos tarnaitės elgesys pagoniškuose namuose yra didžiulis paliudijimas apie ankstyvą namų auklėjimą. Nėra didesnės atsakomybės, patikėtos tėvams ir mamoms, už auklėjimą ir rūpinimąsi savo vaikais. Tėvai deda pačius pagrindus vaikų charakteriui ir įpročiams. Didžiąja dalimi jų vaikų ateitis yra nulemiama jų pavyzdžio ir auklėjimo.

Laimingi tėvai, kurių gyvenimas yra tikras dieviškumo atspindys. Nes Dievo įsakymai ir pažadai sukelia pagarbą ir dėkingumą vaikuose. Tėvai, kurie moko vaiką paklusti, mylėti ir pasitikėti jais, moko juos mylėti, paklusti ir pasitikėti savo Tėvui danguje. Tėvai, kurie suteikia savo vaikui tokia dovaną, apdovanoja jį turtu, vertingesniu nei visi pasaulio lobiai, turtu, išliekančiu visą amžinybę.

Mes nežinome, kokiai tarnystei bus pašaukti mūsų vaikai. Jie gali praleisti savo gyvenimus namų aplinkoje, jie gali užsiimti įprastais gyvenimo užsiėmimais ar išvykti kaip pagonių mokytojai į kitas šalis, tačiau visi vienodai yra pašaukti būti misionieriais Dievui, perduodantys malonę pasauliui. (Ten pat, 244, 245)

Tas, Kuris siuntė mažą izraelitę tarnaitę padėti kariuomenės vadui Naamanui, šią dieną siunčia vyrus, moteris ir jaunimą, kaip Savo atstovus pas tuos, kuriems reikia pagalbos ir dieviško vadovavimo. (MH 473)

„Juk Mano mintys — ne jūsų mintys, o Mano keliai — ne jūsų keliai, — tai Viešpaties žodis. — Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip Mano keliai viršija jūsų kelius, ir Mano mintys -jūsų mintis.“ Iz 55, 8.9.

Naamanas iš Sirijos tarėsi su Dievo pranašu, kaip šis galėtų išgydyti baisią ligą — raupsus. Jam buvo liepta nueiti ir septynis kartus pasinerti Jordano upėje. Kodėl jis tuoj pat nepakluso pranašo Eliziejaus nurodymui? ... Įsižeidęs, nusivylęs ir įniršęs jis atsisakė paklusti nuolankiems nurodymams, išsakytiems Dievo pranašo. Jis pasakė: „*Aš maniau, kad jis tikrai išeis pas mane, atsisotos, šauksis Viešpaties, savo Dievo, vardo, pamojuos ranka virš tos vietos ir išgydys nuo raupsų! Argi Damasko upės — Abana ir Parparas — nėra geresnės už visus Izraelio vandenis? Neįmanoma jį nusimaudyti ir būti švarus?*“ Įtūžęs jis apsisuko ir nuėjo.“ Bet tarnai, priėję prie jo, kalbėjo: „Tėve, — sakė jie, — jei pranašas būtų tau įsakęs ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs? Juo labiau, kad jis tau pasakė: „Nusimaudyk ir būsi švarus?“ Šis žmogus maudymąsi Jordano upėje laikė jo orumą žeminančiu poelgiu. Upės, kurias jis išvardijo, buvo išpuoštos jas supančių medžių ir giraičių, kuriose buvo pristatyta stabų. Daugelis būriavosi prie šių upių, garbindami savo netikrus dievus, todėl toks poelgis iš jo būtų pareikalavęs pasižeminimo. Tačiau paklusnumas pranašo reikalavimams reikšė jo išdidžios dvasios pažeminimą. Laisvanoriškas paklusnumas atneš nori mus rezultatus. Jis nusimaudė ir tapo sveikas. (2T 309, 310)

Mūsų planai ne visada sutampa su Dievo planais... Labai dažnai Tas, Kuris mus supranta geriau nei mes patys save, su meile rūpindamasis mumis atsisako leisti mums bandyti patenkinti savo pačių ambicijas... Jis prašo daug ką atiduoti Jam, tačiau, tai darydami, mes atsisakome to, kas trukdo mums eiti dangun vedančiu keliu...

Būsimajame gyvenime taps aiškios visos paslaptys, kurios erzino ir nuvylė mus čia. Mes pamatysime, jog, atrodytų, neatsakytos maldos ir neišsipildžiusios viltys buvo vienomis iš didžiausių mūsų palaimų. (MH 473, 474)

JOKIO UGNINGO VEŽIMO, RUGPŪČIO 11

„Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, kuris liepė: „Rašyk: „Nuo šiol bus palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, — sako Dvasia, — jie turi atilsėti nuo savo vargų, nes jų darbai juos lydi.“ Apr 14,13

Eliziejui nebuvo lemta pasekti savo šeimininką ugningu vežimu. Viešpats leido jam susirgti lėtine liga. Šiomis ilgomis žmogiško silpnumo ir kančios valandomis jo tikėjimas tvirtai laikėsi Dievo pažadų, ir jis visada regėjo aplink save jį drąsinančius ir raminančius dangiškuosius pasiuntinius. Panašiai kaip Dotane, kai jis matė dangišką kariuomenę, ugningus Izraelio vežimus ir žirgus, taip ir dabar jis žinojo, kad yra angelų apsuptyje, ir tai jį palaikė. Visą savo gyvenimą jis buvo tvirtas tikėjime, o augant jo supratimui apie Dievo apvaizdą ir Jo gailingą švelnumą, jo tikėjimas subrendo į nuolat išliekantį pasitikėjimą savo Dievu ir kai mirtis jį pašaukė, jis buvo pasiruošęs ilsėtis po savo darbų.

Su visišku pasitikėjimu Eliziejus galėjo pasakyti: „*Tarsi avys jie gūžina į Šeolą; mirtis bus jų piemu. Dorieji jiems viešpataus aušros metu, o jų išdidumas greitai pradings. Šešėlių pasaulis taps jų namais.*“ (Ps 49, 15). Ir su džiaugsmu paliudyti: „*Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas; galų gale Jis pakils kaip liudytojas žemėje.*“ (Job 19, 25). „*O aš, būdamas doras, matysiu Tavo veidą ir pabudęs būsiu laimingas dėl Tavo Artumo.*“ (Ps 17,15). (PK 263, 264)

Kristus savais vadina visus, kurie įtikėjo į Jo vardą. Gaivinanti Kristaus Dvasios jėga, gyvenanti mirtinguose kūnuose, su Kristumi susieja kiekvieną tikinčią sielą. Tikintieji į Jėzų yra šventi Jo širdžiai, nes jų gyvenimai su Kristumi yra paslėpti Dieve...

Koks šlovingas bus prisikėlimo rytas! Koks tai bus nuostabus vaizdas, kada Kristus ateis, kad būtų pagarbintas tų, kurie tiki! Visi, kurie su Kristumi buvo dalininkais Jo kančių ir pažeminimo, taps Jo šlovės dalininkais.

Dėka Kristaus prisikėlimo iš mirusių, kiekvienas tikintis šventasis, užmiegantis Jėzuje, pergalingai išeis iš savo kalėjimo. Prisikėlęs šventasis tars: „*Kurgi, mirtie, tavo pergalė!? Kurgi, mirtie, tavo geluonis!?*“ (1Kor 15, 55). (2SM 271, 272)

„Keliauk tuojau pat į Ninevę, tą didį miestą, ir pašauk jį į teismą, nes jų nedorumas pasiekė Mane.“ Jon 1, 2.

Ninevė, kad ir kaip puolusi, nebuvo visiškai atsidavusi blogiui. „Matantis visų žmonių vaikus“ (Ps 33, 13)... išvelgė, jog tame mieste buvo daug tokių, kurie troško ko nors geresnio ir kilnesnio... Jiems Dievas Save parodė neabejotiną būdą, kad įmanoma juos atvesti į atgailą.

Pranašas Jona buvo pasirinktas įrankiu atlikti šį darbą... Pranašas būtų išvengęs daugelio nemalonumų ir apsieimai palaimintas, jei būtų besąlygiškai paklusęs. Tačiau nusivylimo valandą Viešpats nepalikio Jonos. Dėka keleto išbandymų ir keistos įvykių atomazgos, turėjo būti atnaujintas pranašo pasitikėjimas Dievu ir Jo begaline jėga išgelbėti...

Dievo tarnui buvo pavesta įspėti Nineviją... Įėjęs į miestą, Jona tuoj pat pradėjo skelbti žinią: „Už keturiasdešimt dienų Ninevė bus sunaikinta.“ Skelbdamas perspėjimą, jis ėjo iš gatvės į gatvę.

Žinia nebuvo nepastebėta. Puolusio miesto gatvėmis šauksmas buvo perduodamas iš lūpų į lūpas, kol, galiausiai, visi jo gyventojai išgirdo stulbinantį pranešimą. Dievo Dvasia šią žinią įspaudė kiekvieno širdyje ir paskatino minias drebėti dėl savo nuodėmių ir, giliai nusižeminus, atgailauti... Jie išvengė pražūtis. Izraelio Dievas buvo išaukštintas pagoniškame pasaulyje, o Jo įsakymas tapo ger-biamas. Tik praėjus daugeliui metų Ninevė pakliuvo į aplinkinių tautų spąstus, užmiršdama Dievą ir pasididžiuodama...

Ši pamoka yra skirta Dievo pasiuntiniams šiandien, nes tautų miestams taip, kaip ir Ninevei, yra reikalingas Tikrojo Dievo tikslų ir charakterio pažinimas... Išstovės tik tas miestas, kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas... Viešpats Jėzus kviečia žmones pasišventusiai siekti nevystančio paveldo. (PK 265-274)

„Žiūrėk, Viešpats ateina iš Savo būsto bausti žemės gyventojų už jų kaltes. Žemė atidengs kraują, kuris buvo ant jos pralietas, ir nebeslėps savo užmuštųjų.“ Iz 26,21.

Mūsų Dievas yra malonės Dievas. Su Jo Įstatymo laužytojais Jis elgiasi kantriai ir su švelnia užuojauta... Tačiau yra riba, kurią peržengus išsenka dieviška kantrybė ir Dievo nuosprendžiai būna neišvengiami. Dievas yra kantrus su žmonėmis ir miestais, maloningai duodamas perspėjimus, norėdamas išgelbėti juos nuo dieviško įniršio, tačiau ateis laikas, kai malonės žinia daugiau nebebus girdima...

Netoli tas laikas, kada sielvartas pasaulyje bus toks, kurio negalės išgydyti joks žmogiškas balzamas.

Dievo Dvasia pradeda atsitraukti. Nelaimės jūroje ir žemėje greitai keičia viena kitą. Kaip dažnai mes girdime apie žemės drebėjimus ir viesulus, apie ugnį, potvynius ir sunaikinimą. Atrodytų, kad šios nelaimės yra žmogaus nevaldomi degraduojančios gamtos protrūkiai, tačiau visame tame mes galime skaityti Dievo tikslą. Tai yra priemonės, kuriomis Jis stengiasi parodyti žmonėms jiems gresiantį pavojų.

Dievo pasiuntiniai dideliuose miestuose neturėtų nusivilti, matydami bedievystę, neteisybę ir iškrypimus, su kuriais tenka susidurti, bandant paskelbti džiaugsmingą išgelbėjimo žinią. Kiekviename mieste, kad ir koks pilnas nusikaltimų ir prievartos jis bebūtų, yra daug tokių, kurie, gavę tinkamą apmokymą, galėtų tapti Dievo pasekėjais... Dievo žinia žemės gyventojams šiandien yra: *„Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesiti-kėsitė.“* (Mt 24, 44)... Mes stovime ant visų amžių didžiausios krizės slenksčio...

Kaupiasi Dievo įniršio audra. Išstovės tik tie, kurie atsilieps į malonės kvietimą, kaip tai padarė Ninevės gyventojai, išgirdę Jonos pamokslavimą, ir bus pašventinti per paklusnumą Dievo Įstatymui. Tik teisieji bus paslėpti Dieve kol praslinks sunaikinimas. (Ten pat, 275-278)

„Tada išgirdau Viešpaties balsą: „Ką Man siųsti? Kas gi bus mūsų pasiuntinys?“ O aš atsiliapeiau: „Štai aš, siųsk mane!““ Iz 6,8.

Dar būdamas jaunuoliu, sunkiomis ir slegiančiomis aplinkybėmis, Izaijas buvo pašauktas pranašo misijai. Jo šaliai grėsė nelaimė. Judo gyventojai per nepaklusnumą Dievo Įstatymui neteko Jo apsaugos, o asirų pajėgos jau greitai ketino įžygiuoti į Judo karalystę. Tačiau pavojus, kylantis iš jų priešų, nebuvo didžiausia nelaimė.. Giliausią nerimą Dievo tarnui kėlė žmonių užsispyrimas. Savo nepaklusnumu ir užsispyrimu jie patys šaukėsi Dievo teismo. Perduoti perspėjimo žinios buvo pasiūstas jaunas pranašas, kuris žinojo, kad teks susidurti su atkakliu pasipriešinimu... Užduotis jam atrodė beveik beviltiška.

Tokios mintys jam nedavė ramybės, stovint šventykloje. Staiga prasiskyrė vidinė šventovės uždanga, ir jam buvo leista pažvelgti į Šventų Švenčiausiąją, ten, kur pranašo koja negalėjo įžengti. Regėjime prieš jį iškilo Viešpats, sėdintis aukštai soste, su visa šventyklą pripildančiu apdaru. Kiekvienoje sosto pusėje sklandė serafai, kurie dviem sparnais skraidė, kitais dviem sparnais dengė savo veidus, o likusiais dviem dengė savo kojas...

Dar niekada anksčiau Izaijas nebuvo supratęs Viešpaties didingumo ir Jo tobulo šventumo. Jis jautė, jog, būdamas silpnas ir nevertas, turi mirti nuo šio dieviško artumo. Jis sušuko: „Vargas man, nes esu žuvęs! Aš — žmogus, kurio lūpos suteptos, gyvenu tautoje, kurios lūpos suteptos, ir savo akimis regiu Karalių, Galybių Viešaptį.“ Bet pas jį atėjo serafas, kad padėtų tapti tinkamu savo didžiulei misijai. Žėrinti anglis nuo aukuro buvo pridėta prie jo lūpų ir pasigirdo žodžiai: „Žiūrėk, žarija palietė tavo lūpas. Tavo kaltė panaikinta ir tavo nuodėmė nuvalyta.“ Ir tada Dievo balsas ištarė: „Ką Man siųsti? Kas gi bus mūsų pasiuntinys?“ Izaijas su šventu pasitikėjimu pasakė: „Štai aš, siųsk mane!“ Pranašas buvo pastiprintas prieš atliekant jam pavestą darbą. (5T 749-751)

TIKRAS IR KLAIDINGAS NUSIŽEMINIMAS, Ruggjūčio 15

„Šventas, švents, šventas yra Galybių Viešpats! Visa žemė pilna Jo šlovės! — šaukė jie nepaliaudami vienas kitam.“ Iz 1,3.

Šventos būtybės nuodėmės nesuteptomis lūpomis giedojo gyriaus ir šlovės giesmes Dievui. Skirtumas tarp netobulo šlovinimo, kuriuo jis (Izaijas) buvo įpratęs garbinti Kūrėją, ir karšto serafų šlovinimo pribloškė ir prislėgė pranašą...

Jam besiklausant angelų giesmės, prieš jo akis pasirodė nepranokstanti Viešpaties didybė, šlovė, begalinė jėga, ir siela buvo giliai sujaudinta tokio vaizdo. Viso šio neprilygstamo spindesio šviesoje, apsireiškusioje tiek, kiek jis galėjo išverti, matydamas dievišką charakterį, pranašo netobulumai kaip niekada aiškiai iškilo priešais jį. Net jo paties žodžiai pasirodė niekingi.

Kada Dievo tarnui leidžiama pašvelgti į dangaus Dievo šlovę, tokią, kokią Jis parodo žmonijai, ir nors labai menkai supratęs Izraelio Šventojo tyrumą, jis su susijaudinimu išpažins savo sielos tyrumą vietoje to, kad išdidžiai girtųsi savo šventumu. Giliai nusižeminęs Izaijas tarė: „Vargas man, nes esu žuvęs!“ ... Net tokį laisvanorišką nusižeminimą ir nuolankų savęs išsižadėjimą daugelis laiko verta dėmesio dorybe. Širdys, pilnos išdidumo ir savigarbos, niekina nuolankumą. Yra daug tokių, kurie nusižemina tik žodžiais, kurie nusiviltų, jei dėl tokio savo elgesio nesusilauktų įvertinimo ir pagyrimo. Tačiau pranašo nusižeminimas buvo nuoširdus. (4BC 1140)

Sostą supantys serafai, regėdami Dievo šlovę, yra taip pripildyti pagarbios baimės, kad nei akimirksniu nepalieka vietos savanaudiškam pasitenkinimui ar pasigėrėjimui savi mi ar kitais. Jų šlovinimas ir gyrius priklauso tik Kareivijų Viešpačiui... Jie yra pilnai patenkinti Dievo šlovinimu ir, regėdami pritarimo šypsena Jo veide, jie nieko daugiau netrokšta. Jų kilniausi siekiai yra įgyvendinti tarnaujant Jam, garbinant Jį ir atspindint Jo atvaizdą. (Ten pat)

„Tuo metu vienas iš serafų priskrido prie manęs, laikydamas rankoje žėruojančią žariją, kurią buvo paėmęs žnyplėmis nuo aukuro. Jis palietė ja mano bumą. „Žiūrėk, — tarė jis, — žarija palietė tavo lūpas. Tavo kaltė panaikinta ir tavo nuodėmė nuvalyta.“ Iz 1,6.7.

Izaijas smerkė kitų nuodėmes, tačiau dabar jis susilaukia to paties prakeikimo, kuri skelbė kitiems. Jis buvo patenkintas savo negyva ir šalta Dievo garbinimo ceremonija. Viso to jis nežinojo, kol Viešpats jam nedavė šio regėjimo. Žvelgiant į šventovės šventumą ir didingumą, kokia menka pasirodė jo išmintis ir nereikšmingi jo talentai. Koks nevertas ir koks netinkamas šventam tarnavimui jis buvo...

Izaijui duotas regėjimas atspindi Dievo žmonių būseną paskutinėmis dienomis. Jiems yra suteikta privilegija tikėjimu matyti darbą, vykstanti šventojoje šventykloje. *„Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė šventykloje Jo Sandoros Skrynia, ir sušvytravo žaibai...“* (Apr 11,19). Tikėjimu žvelgdami i Šventų Švenčiausiąją ir regėdami Kristaus darbą dangiškojoje šventykloje, jie suvokia, kad yra žmonės su netyromis lūpomis, žmonės, kurių lūpos dažnai kalbėjo niekus ir kurių talentai nebuvo pašventinti ir naudojami Dievo šlovei. Jie gali lengvai nusivilti, lygindami savo silpnumą ir netyrumą su šlovingu Kristaus charakterio tyrumu ir gražumu. Jie turi viltį, jei jų širdys kaip Izaijo, gaus tokį poveikį, kokį yra numatęs Viešpats ir jei jų sielos nusižemins prieš Dievą. Pažado vaivorykštė dengia sostą ir darbas, atliktas Izaijui, bus atliktas ir juose. Dievas atsakys į prašymus, kylančius iš atgailaujančios širdies. (Ten pat 1139)

Mes norime, kad žėrinti anglis nuo aukuro būtų pridėta prie mūsų lūpų. Mes norime išgirsti žodžius „Tavo kaltė panaikinta ir tavo nuodėmė nuvalyta.“ (Ten pat)

Žėrinti anglis simbolizuoja apvalymą. Jei ji paliečia lūpas, iš jų neišsprūs joks netyras žodis. (Ten pat 1141)

„Juk Aukščiausiasis, Prakilnūsis, Amžinasis, Kurio vardas — Šventasis, sako taip: „Šventose aukštybėse gyvenu ir su sugniuždytaisiais bei prislėgtaisiais būnu, kad pakeičiau prislėgtųjų dvasią ir atgaivinčiau sugniuždytųjų drąsą.““ Iz 57,15.

Regėjime, gautame Izaijui stovint šventovės kieme, jam buvo suteiktas aiškus Izraelio Dievo charakterio supratimas. Aukščiausiasis, Prakilnūsis, Amžinasis pasirodė jam Savo didingume ir vis dėlto jis suprato gailėstingą savo Viešpaties prigimtį...

Regėdamas savo Dievą, pranašas... ne tik suprato savo paties nevertumą, bet ir į jo nusižeminusią širdį sugrįžo užtikrinimas dėl laisvai teikiamo visiško atleidimo. Tai supratęs, jis tapo kitu žmogumi. Jis regėjo Viešpatį ir gavo žvilgterėti į dieviško charakterio grožį. Jis galėjo paliudyti apie savo pasikeitimą, žvelgiant į Dievišką meilę. Nuo šiol jį įkvėpė neišblėstantis troškimas matyti klystantį Izraelį išsižadantį nuodėmių naštos ir bausmės už jas. „Kam jus bebausti?“ — klausė pranašas. Dievas, Kurį jie tariamai garbino, bet Kurio charakterio taip ir nesuprato, buvo išaukštintas jų akyse kaip didysis dvasios Gydytojas...

Begalinės Meilės širdis linksta prie tų, kurie jaučiasi bejėgiai išsivaduoti iš šėtono spąstų ir maloningai siūlosi juos sustiprinti, gyvenant dėl Jo. Jis prašo jų: „*Nebijok, nes Aš su tavimi, nebūgštau, nes Aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau, remsiu tave Savo teisumo dėšine.*“ (Iz 41,10).

Ar jūs, skaitytojai, pasirinkote savo kelią? Ar jūs nuklydote toli nuo Dievo? Ar jūs stengiatės mėgautis nedorybių vaisiais vien tik tam, kad jie prieš jus pavirstų pelenais? ... Sugrįžkite į savo Tėvo namus. Jis kviečia jus, tardamas: „*Išsklaidysiu tavo nusižengimus kaip debesį, tavo nuodėmes kaip miglą. Sugrįžk pas Mane, nes tave išpirkau.*“ (Iz 44, 22). „*Ateikite pas Mane ir rūpestingai klausykitės, kad turėtumėte gyvenimą*“ (Iz 55, 3). (PK 314-320)

„Nešini duoklėmis ateis iš Egipto, Kušas atskubės su dovanomis Dievui“ Ps 68,32.

„Viso savo tarnavimo metu Izaijas aiškiai liudijo Dievo planą V pagonims. Kiti pranašai tik užsiminė apie Dievo planą, tačiau jų kalba ne visada buvo teisingai suprasta. Izaijui buvo skirta išaiškinti Judui tiesą, jog Dievo Izraelyje bus daug tokių, kurie nebus Abraomo palikuonys pagal kūną. Jo mokymas nesiderino su to meto teologija, tačiau jis drąsiai skelbė jam duotą Dievo žinią, taip suteikdamas vilties daugeliui širdžių, trokštančių dvasinių palaimų, pažadėtų Abraomo sėklai...“

Dažnai atrodė, kad izraelitai nenori arba negali suprasti Dievo plano pagonims. Tačiau kaip tik to tikslo vedamas Jis padarė juos išskirtiniais žmonėmis ir įkūrė juos kaip nepriklausomą tautą tarp žemės tautų. Jų tėvas Abraomas, kuriam pirmajam buvo duotas sandoros pažadas, buvo pašauktas palikti savo artimuosius ir eiti į tolimą šalį tam, kad galėtų tapti šviesos nešėju pagonims. Didžiulės tautos įkūrėju jis tapo ne tėl savanaudiškų tikslų, nors pažade ir buvo skelbiama apie palikuonių daugybę, kaip smiltelių pajūryje. Viešpats paskelbė: „Aš laiminsiu tave, iškeldamas tavo vardą... tavyje bus palaimintos visos žemės giminės“ ...

Dievas nepripažįsta skirstymų į tautybes, rases ar klases... Kristus atėjo nugriauti kiekvieną pasidalinimo sieną, panaikinti kiekvieną pertvarą šventyklos kieme, kad kiekviena siela galėtų nevaržomai ateiti pas Dievą. Jo meilė yra tokia plati, tokia gili, tokia visapusiška, kad prasiskverbia visur. Ji pakelia iš šėtono jungo tuos, kurie buvo apgauti jo išvedžiojimų ir priartina juos prie Dievo sosto, kurį gaubia pažado vaivorykštė. Kristuje nėra nei žydo, nei graiko, nei vergo, nei laisvojo. (Ten pat, 367-370)

„Gera laukti kantriai, kol išgelbėjimas ateis iš Viešpaties.“ Rd 3,26.

Jeremijas, Dievo pašauktas dar jaunuoliu užimti pranašo pareigų, buvo vienas iš tų, kurie troško nuolatinio dvasinio augimo, kilusio dėka Jošijo reformacijos...

Jauname Jeremijuje Dievas matė tą, kuris ir prieš didelį pasipriešinimą išstovės teisingumo pusėje... Savo pasirinktam pasiuntiniui Dievas liepė: „*Nesakyk, „Esu tik vaikas!“ Kur tik tave siųsiu, ten eisi, ką tik tau liepsiu, tą kalbėsi! Nebijok nieko, nes Aš su tavimi ir tave apsaugosiu*“ (Jer 1, 7.8).

Keturiasdešimt metų Jeremijui buvo lemta stovėti prieš tautą, kaip ištikimam teisumo ir tiesos liudytojui.

Neregėto atpuolimo metu jis turėjo savo gyvenimu ir charakteriu išaukštinti vienintelio tikrojo Dievo garbinimą. Jeruzalės baisios apgulties metu jis turėjo tapti Viešpaties balsu. (Ten pat 407, 408)

Iš prigimties būdamas drovus ir tylus, Jeremijas ilgėjosi ramybės ir tylaus pasitraukimo į ramią vietą, kur nereikėtų matyti jo mylimos tautos bedievystės. Jo širdį varstė kančia, regint nuodėmės atneštą pražūtį...

Patyrimas, kurį Jeremijas išgyveno savo jaunystėje ir vėlesniais tarnavimo metais, išmokė jį pamokos, jog: „*Aš žinau, Viešpatie, kad ne žmogus sau kelią lemia. Žmogus negali nei pasirinkti gyvenimo kelio, nei savo žingsnius gyvenime pakreipti. Pataisyk mus Viešpatie, tačiau su saiku, ne su pykčiu, idant niekais mūsų nepaverstum.*“ (Jer 10, 23.24).

Pašauktas išgerti išbandymų ir sielvartų taurę bei savo kančioje gundomas sakyti: „*Tomis dienomis Judo namai susijungs su Izraelio namais ir abeji drauge ateis iš Šiaurės šalies į kraštą, kurį jūsų tėvams daviau kaip paveldą,*“ (Jer 3,18) jis vis dėlto prisiminė, kaip Dievas jį vedė ir pergalingai sušuko: „*Sugrįžkite, maištingieji vai-kai, Aš pagydysiu jūsų atmetimą.*“ „*Toji Gėda nuo mūsų jaunųjų dienų rijo visa, ką pelnė mūsų tėvai: avis ir galvijus, sūnus ir dukteris.*“ (Jer 3, 22. 24). (Ten pat, 419-421)

„O rechabams Jeremijas pasakė: ,Taip kalba galybių Viešpats, Izraelio Dievas. Kadangi jūs paklausėte savo tėvo Jehonadabo įsakymo, likdami ištikimi visiems jo pamokymams, ir darėte visa, kaip jis buvo jums įsakęs, taip kalba Galybių Viešpats, Izraelio Dievas: ,Rechabo sūnus Jehonadabas niekad nepritrūks palikuonio, kuris Man tarnautų‘.““ Jer 35,18.19.

Dievas įsakė Jeremijui pakviesti rechabus į vieną iš Viešpaties namų kambarių ir pasiūlyti jiems išgerti vyno. Jeremijas padarė taip, kaip buvo įsakęs Viešpats. (Jer 35, 6).

Tada Jeremiją pasiekė Viešpaties žodis: ,Taip kalba Galybių Viešpats, Izraelio Dievas, eik ir sakyk Judo vyrams ir Jeruzalės gyventojams: ,Nejau nepasimokysite ir nepaklausysite Mano žodžių?‘ — tai Viešpaties žodis.“ (Jer 35, 12.13). Čia Viešpats rechabų paklusnumą priešpastato Savo žmonių nepaklusnumui, kurie nepriima Jo pabarimų ir perspėjimų... Rechabai buvo pagirti už savo laisvanorišką paklusnumą, kai tuo tarpu Dievo žmonės atsisakė įsiklausyti į savo pranašo priekaištus. (4T 174,175)

Jei reikalavimai gero ir išmintingo tėvo, kuris pasinaudojo geriausiomis priemonėmis, apsaugodamas savo palikuonis nuo nusivylimo ir blogybių, buvo verti griežto paklusnumo, tai Dievo autoritetas turėtų būti laikomas tiek garbingesnis, kiek Jis yra šventesnis už žmogų. Mūsų Kūrėjas ir Valdovas, turintis begalinę galią, stengiasi visais būdais padėti žmogui pamatyti savo nuodėmes ir atgailauti dėl jų. Per Savo tarnus Jis pranašauja apie nepaklusnumo pavojus, perspėja ir ištikimai piekaištuoja dėl nuodėmės. Jo žmonių gervė yra palaikoma tik Jo malone, dėka budraus Jo pasirinktų įrankių budėjimo. Jis negali padėti ir saugoti tuos, kurie atmets Jo patarimus ir niekina Jo pabarimus. Jis gali kuriam tai laikui sulaukyti bausmę, tačiau ne visada Jis gali būti toks kantrus. (PK 425, 426)

VIEŠPATIES GARBĖ IŠAUKŠTINTA, Ruggjūčio 21

„Jo — tik trapus petys, o su mumis — Viešpats, mūsų Dievas, padedantis mums ir kovojantis mūsų kovas. Žmones Judo karaliaus Ezekijo žodžiai labai padrąsino.“
2Met 32,8.

Ankstyvaisiais savo valdymo metais Ezekijas, vykdydamas Ahazo sudarytą susitarimą, toliau mokėjo duoklę Asirijai. Tuo pat metu, pasitaręs su savo vyresniaisiais ir galiūnais, jis visais įmanomais būdais stiprino karalystės apsaugą...

Ilgai laukta krizė galiausiai atėjo. Jude pasirodė pergalingai žygiuojančios Asirų pajėgos. Visos Judo viltys dabar buvo Viešpatyje. Nebuvo galima gauti jokios pagalbos iš Egipto, o aplinkui nebuvo jokios tautos, galėjusios ištiesti pagalbos ranką... „*Sanheribas rašė laiškus, įžeidinėdamas Viešpati, Izraelio Dievą, apie Jį sakydamas: „Kaip kitose šalyse tautų dievai neišgelbėjo savo žmonių iš mano rankos, taip ir Ezekijo Dievas neišgelbės Jo tautos iš mano rankų.“* (2Met 32,17).

Judo karalius, gavęs pajuokiantį laišką, nunešė į šventovę ir padėjo jį Viešpaties aki-vaizdon bei su stipriu tikėjimu meldėsi pagalbos iš dangaus, kad žemės tautos galėtų žinoti, kad hebrajų Dievas dar gyvena ir valdo. Ant svarstykių buvo pastatyta Viešpaties garbė, todėl Jis vienintelis galėjo suteikti pergalę...

Ezekijas nebuvo paliktas be vilties. Pas jį buvo atsiųstas Izaijas su žinia: „*Taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas, atsakydamas į tavo maldą dėl pagalbos prieš Asirijos karalių Sanheribą*“ (Iz 37,21)... Ta pačią naktį atėjo išgelbėjimas. „*Viešpaties angelas atėjo į asirų stovyklą ir užmušė šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančių*“ (Iz 37,36).

Hebrajų Dievas nugalėjo išdidžiuosius asirus. Viešpaties garbė buvo išaukštinta aplinkinių tautų akyse. Žmonių, buvusių Jeruzalėje, širdys prisipildė švento džiaugsmo. Jų uolios maldos dėl išgelbėjimo buvo prisotintos ašarų ir atgailos už nuodėmes. Savo didžiausioje bėdoje jie visiškai pasitikėjo Dievo galia išgelbėti, ir Jis jų neapvylė. (Ten pat, 350-362)

**„Atsimink, Viešpatie, maldauju Tave, kaip ištikimai ir nuoširdžiai elgiausi Tavo akivaizdoje, darydamas, kas gera Tavo akyse!“ Ir Ezekijas gaudžiai apsiverkė.“
2Kar 20,3.**

Savo klestinčio valdymo viduryje Ezekijas staiga susirgo mirtina liga. Liga vedė į mirtį, ir joks žmogus negalėjo jam padėti. Atrodytų, išnyko ir paskutinis vilties pėdsakas, kada atėjęs Izaijas pranešė: „*Sutvarkyk savo reikalus, nes mirsi. Tu nebeišgyysi.*“ (2Kar 20, 1). Viskas atrodė niūriai, tačiau karalius vis dar galėjo melstis Tam, Kuris ligi šiol buvo jo „*Dievas — ...prieglauđa ir stiprybė, visada artima pagalba varguose.*“ (Ps 46, 2). „*Ezekijas nusigręžė veidu į sieną ir meldėsi Viešpačiui.*“ (2Kar 20, 2)...

Tas, Kurio užuojauta niekada nesibaigia, išgirdo Savo tarno maldą. „Izaijui dar neišėjus iš vidurinio kiemo, ji pasiekė Viešpaties žodis: „Grįžk ir pasakyk Mano tautos vadui Ezekijui: taip kalbėjo Viešpats, tavo protėvio Dovydo Dievas. Aš girdėjau tavo maldą, mačiau tavo ašaras. Tikėk Manimi, Aš pagydysiu tave. Trečią dieną tu pakilsi į Viešpaties namus.“ (2Kar 20, 4.5) Pranašas džiaugsmingai sugrįžo, nešdamas vilties ir užtikrinimo žodžius. Nurodydamas, kad figos gabalėlis būtų uždėtas ant skaudamos vietos, Izaijas perdavė karaliui žinią apie Dievo malonę ir rūpestingumą. (Ten pat, 340-342)

Besistengiantys gauti išgydymą per maldą, neturėtų nepaisyti jiems prieinamų gydymo priemonų. Naudojimas tokių vaistų, kuriuos parūpino Dievas, kad palengvintų skausmą ir padėtų kūnui atsistatyti, nėra tikėjimo išsižadėjimas... Dievas leido mums patiems įsigyti žinių apie gyvenimo dėsnius. Šios žinios yra mums prieinamos ir skirtos naudojimui. Atstatydami sveikatą, mes turėtume naudotis visomis priemonėmis, neprieštaraujančiomis gamtos dėsniams, išnaudodami įmanomas galimybes. Pasimeldę už ligoonio sveikatą, mes galime dar energingiau dirbuotis, dėkodami Dievui už galimybę bendradarbiauti su Juo ir prašyti Jo palaiminimo tų priemonių, kurias Jis Pats parūpino. (MH 231, 232)

KĄ JIE MATO?, Rugpjūčio 23

„Ką jie matė tavo rūmuose?“ — toliau klausė Izaijas. Ezekijas atsakė: „Jie matė visa, kas tik yra mano rūmuose. Neliko nieko mano turtų rūsiuose, ko nebūčiau jiems parodęs.“ Iz 39,4.

Pasiuntinių apsilankymas pas Ezekiją buvo jo dėkingumo ir pamaldumo išbandymas... Jei Ezekijas būtų pasinaudojęs jam suteikta galimybe paliudyti apie Izraelio Dievo jėgą, gerumą ir gailėstingumą, tai pasiuntinių pranešimas būtų buvęs lyg šviesos spindulys, persmelkiantis tamsą. Bet jis išaukštino save aukščiau Kareivijų Viešpaties. „*Tačiau Ezekijas neatsilygino dėkingumu už jam suteiktą malonę, nes jo širdis tapo išdidi*“ (2Met 32, 25)...

Istorija apie Ezekijo nesugebėjimą išlikti ištikimu savo pašaukimui... papildyta svarbiomis pamokomis kiekvienam. Žymiai daugiau nei tai darome dabar, mes turėtume kalbėti apie vertingus mūsų gyvenimo puslapius, apie Dievo malonę ir gerumą, apie neišmatuojamą Gelbėtojo meilės gylį. Kada protas ir širdis bus pripildyti Dievo meilės, tai nebus sunku papasakoti ir tai, ką apima dvasingas gyvenimas. Žodžiuose, atskleidžiančiuose tikrąjį charakterį, atsispindės kilnios mintys, didingi siekiai, aštrus tiesos supratimas, nesavanaudiški tikslai ir noras pasakoti apie šventumą ir pamaldumą.

Tiems, su kuriais mes bendraujame kasdien, reikia mūsų pagalbos. Jie gali būti tokioje proto būsenoje, kad laiku ištartas žodis bus lyg vinis tinkamoje vietoje. Rytoj kai kurios sielos gali būti ten, kur mes niekada negalėsime jų pasiekti. Kokia mūsų įtaka yra šiems mūsų bendrakeleiviams? (PK 346-348)

Ką jūsų draugai ir pažįstami matė jūsų namuose? Ar vietoj to, kad atskleistumėte Kristaus malonės lobius, jūs rodėte dalykus, kurie išnyks su tais, kurie juos naudoja? O gal tiems, su kuriais susitinkate, jūs perduote keletą naujų minčių apie Kristaus charakterį ir darbą? ... O kad tie, dėl kurių Dievas atliko daug nuostabių dalykų, grįžtų ir pasakytų apie Jo galingus darbus. Tačiau, kaip dažnai tie, dėl kurių Dievas dirba, panašiai kaip Ezekijas, užmiršta visų palaimų Davėją. (ST Oct. 1,1902)

**„Pasižiūrėk į puikuolį! Jo dvasia nėra dora; o teisus žmogus gyvena savo tikėjimu.“
Hab 2,4.**

Pradėjus valdyti Ozėjui ir dar daugelį metų prieš tai, daugelis ištikimųjų Jude klausė: „Ar kada nors išsipildys Dievo pažadai, duoti senovės Izraeliui?“

Šie neramūs klausimai buvo iškelti pranašo Habakuko. Matydamas ištikimųjų padėtį savo dienomis, jis savo širdies našą išreiškė klausimu: „*Kiek ilgai dar šauksiu, Viešpatie, o Tu manęs neišgirsi?*“ (Hab 1, 2). Ir tada savo tikėjimu žvelgdamas toliau nei nieko gero nežadanti ateitis, tvirtai įsikibdamas į vertingus pažadus, atskleidžiančius Dievo meilę Savo pasitikintiems vaikams, pranašas pridūrė: „Mes nežūsime“. Su šiuo tikėjimo išpažinimu jis patikėjo savo, o taip pat ir kiekvieno tikinčiojo izraelito likimą gailingąjo Dievo rankoms.

Tikėjimas, sustiprinęs Habakuką ir visus šventuosius ir teisiuosius tomis išbandymų dienomis, yra tas pats tikėjimas, kuris išlaiko Dievo žmones šiandien. Pačiomis tamsiausiomis valandomis, slegiant nepalankiausioms aplinkybėms, krikščionys gali išlaikyti savo sielą prie visos šviesos ir jėgos šaltinio.

Per tikėjimą Dievu jo viltis ir drąsa gali kiekvieną dieną atsinaujinti. „Teisusis gyvens tikėjimu...“

Mes turime puoselėti ir lavinti tikėjimą, apie kurį liudijo pranašai ir apaštalai, tikėjimą, kuris laikosi įsikibęs Dievo pažadų ir laukia išgelbėjimo Jo nustatytu laiku ir būdu. Nesikeičiantis paranašystės žodis savo galutinį išsipildymą sutiks šlovingo Mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimo metu. Jis pasirodys kaip Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats... Kartu su pranašu, kuris stengėsi padrausinti Judą neregėto apsupimo metu, su pasitikėjimu galime pasakyti: „*Bet Viešpats yra Savo šventykloje; te nutyla Jo akivaizdoje visa žemė!*“ (Hab 2, 20). Visada prisiminkite šią džiugią žinią: „*Nustatytu laiku regėjimas išsipildys, o dabar jis skuba j tikslą ir nemeluoja. Jei atrodo, kad jis gaišuoja, palauk, jis tikrai išsipildys ir nesuvėluos.*“ (Hab 2, 3). (PK 384-388)

„Septintą dieną, kai karaliaus širdis buvo įsilinksmiusi nuo vyno, jis paliepė Mehumanui, Biztai, Harbonai, Bigtai, Abagtai, Zetarui ir Karkasui — septyniems jam tarnavusiems eunuchams — atvesti karalienę Vaštę su karališku vainiku ant galvos pas karalių, įdant jis parodytų jos grožį svečiams ir pareigūnams, nes ji buvo graži moteris.“ Ėst 1,10.11.

Kada šis įsakymas atėjo nuo karaliaus, Vaštė nepakluso paliepimui, nes žinojo, kad vynas yra nevaržomai naudojamas ir Ahasveras yra apsvaigęs nuo svaiginančio gėrimo. Vardan jos ir jos vyro gerovės ji nusprendė nepalikti savo pareigų, kaip rūmų moterų viršininkės. (3BC 1139)

Būtent tada, kada karalius buvo kaip nesavas, kada jo protas buvo aptemdytas vyno, jis išsiuntė pakviesti karalienės, kad visi puotoje esantys nuo vyno apsvaigę vyrai, galėtų pasigėrėti jos grožiu. Ji pasielgė taip, kaip jai sakė tyra sąžinė.

Vaštė atsisakė paklusti karaliaus įsakymui, manydama, jog kada jos vyras išsiblaivys, jis pagirs jos poelgį. Tačiau karalius turėjo neišmintingus patarėjus. Jie įrodinėjo, kad tokia moteriai suteikta galia pakenks jai pačiai. (Ten pat)

Kokios atsakingos pareigos bebūtų, žmogus yra atsakingas prieš Dievą. Didelė valdžia, kurią turėjo karaliai, dažnai nuvedavo juos į kraštutinumus išaukštinant save. Būna duodamos bereikšmės priesaikos, išleidžiant įstatymus, kurie nepaiso kilnesnių Dievo įstatymų ir veda į didelį neteisingumą.

Tokie pataikavimo atvejai, kokius mini pirmas Esterės knygos skyrius, neteikia garbės Dievui. Bet Dievas įgyvendina Savo valią net per tuos, kurie išvedžioja kitus. Jei Dievas neištiestų Savo suvaržančios rankos, būtų matomi keisti įvykiai. Dievas skatina žmonių protus įgyvendinti Jo tikslus, tačiau nežiūrint į tai, jie ir toliau eina savo netikusiu keliu.. Viešpats įvykdo Savo planus per tuos, kurie nepripažįsta Jo išminties pamokų. Jo rankose yra kiekvieno žemės valdovo širdis, ir Jis ją gali pasukti kur nori, kaip pasuka upės vandenį. (Ten pat)

„Kas gali žinoti? Galbūt tu pasiekei karališkąją sostą kaip tik tokiam metui, kaip dabar.“ Est 4,14.

Buvo paskirta diena, kurią visi žydai turėjo būti sunaikinti, o jų nuosavybė konfiskuota. Karalius pilnai nesuprato, kokios laukia pasekmės, jei jo įsakymas bus įgyvendintas. Pats šėtonas, nematomas kurstytojas, ketino apvalyti žemę nuo tų, kurie išsaugojo Tikrojo Dievo pažinimą... Medų ir Persų įstatymo nebuvo galima atšaukti. Atrodytų, nebuvo jokios vilties, visi izraelitai buvo pasmerkti pražūčiai.

Tačiau prieš ruoštas sąmokslas nuėjo niekais dėka Jėgos, valdančios žmonių vaikus. Estera, žydė, kuri bijojosi Aukščiausiojo, per Dievo apvaizdą tapo Medų-Persijos karalienne. Mordechajas buvo artimas jos giminaitis. Susidarius tokiai ekstremaliai situacijai, jie nusprendė kreiptis į Ahasverą, prašydami savo žmonių užtarimo. Estera, kaip tarpininkė, turėjo išdrįsti pasirodyti jo akivaizdoje. „Kas žino“, — sakė Mordechajas, — „kodėl tu šitokiu laiku pakilai į karalienes?“

Situacija, į kurią pateko Estera, reikalavo greitų ir atsakingų veiksmų. Abu, Mordechajas ir Estera, suprato, jog jei Dievas nedirbs galingai dėl jų, tai jų vienu pastangos nieko nepasieks. Todėl Estera skyrė laiko pabendrauti su Dievu, vieninteliu savo jėgos šaltiniu, „Eik“, — ji liepė Mordechajui, — „surink visus žydus, kurie gyvena Sūzuose. Pasninkaukite už mane! Nevalgykite ir negerkite ištisas tris dienas ir naktis. Ir aš, kartu su savo tarnaitėmis, kaip ir jūs, pasninkausiu. Po to, nepaisydama įstatymo, eisiu pas karalių. Jeigu turėsiu žūti, žūsiu.“ (Est 4,16). (PK 600, 601)

Į kiekvienus namus, į kiekvieną mokyklą, kiekvienam tėvui, mokytojui ir vaikui, kuriems nušvito Evangelijos šviesa, sunkiais momentais nuskamba klausimas sunkiu Izraelio momentu užduotas Esterai. „Juk jeigu iš tikrųjų tylėsi tokiu metu, kaip dabar, pagalba ir išgelbėjimas žydams ateis iš kitos vietos, bet tu ir tavo tėvo šeima pražus. Kas gali žinoti? Gal būt tu pasiekei karališkąją sostą kaip tik tokiam metui, kaip dabar.“ (Est 4,14). (Ed 263)

ŽMOGAUS ĮSAKYMAI PRIEŠ DIEVIŠKUOSIUS, Rugpjūčio 27

„Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.“ Apr 12,17.

Per karalienę Esterą Viešpats galingai išgelbėjo Savo žmones. Tuo momentu, kai atrodė, kad jokia jėga negali jų išgebėti, Estera ir keletas jai artimų moterų pasninko, maldos ir tikslų veiksmų dėka, priėmė iššūkį ir suteikė išgelbėjimą savo žmonėms. (3BC 1140)

Išbandymai, užklupę Dievo žmones Esteros dienomis, buvo būdingi ne vien tik tam laikotarpiui... Ta pati dvasia, praeityje skatinusi žmones persekioti tikrąją bažnyčią, ateityje taip pat ragins imtis tų pačių priemonių prieš tuos, kurie išsaugojo paklusnumą Dievui... Įsakymas, kuris bus išleistas prieš Dievo likučio žmones, bus labai panašus į įsakymą, išleistą Ahasvero prieš žydus. Šiandien tikrosios bažnyčios priešai mažame būrelyje besilaikančių sabatos įsakymo mato Mordechajų prie vartų. Dievo žmonių pagarba Jo įsakymui yra nuolatinis priekaištas tiems, kurie paniekino Viešpaties baimę ir mindo kojomis Jo sabatą...

Žmonės, turintys pripažinimą ir aukštas pareigas, prisijungia prie nusikaltėlių ir niekšų kovoje su Dievo žmonėmis. Jų nekęs tie, kurie puikuojasi savo turtais, genialumu ir išsilavinimu. Prieš juos rengs sąmokslus nuožmūs tarnautojai, bažnyčios nariai, vadovai.

Jie stengsis sugriauti jų tikėjimą žodžiu ir raštu, paniekinimais, grąšinimais ir pagyrimais. Skleisdami gandus ir piktus raginimus, jie stengsis įaudrinti žmonių aistras. Neturėdami aiškaus „taip sako Raštas“, kad galėtų pasipriešinti Biblinės sabatos gynėjams, jie stengsis šį trūkumą užpildyti tironiškais įstatymais. Kad užsitikrintų populiarumą ir paramą, įstatymų leidėjai nusileis reikalavimui išleisti sekmadienio įstatymą. Tačiau tie, kurie bijosi Dievo, negali priimti įstatymo, kuris prieštarauja Dekalogo taisyklei. Šio paskutinio mūšio lauke bus kovojama tarp tiesos ir klydimo. Mes nepalikti nežinioje šiuo klausimu. Šiandien, kaip tai buvo ir Esteros bei Mordechajaus dienomis, Viešpats apgins Savo teisę ir Savo žmones. (PK 605, 606)

„Šiems keturiems vaikinams Viešpats suteikė visų raštų ir išminties pažinimą bei įgūdžius, o Danielius turėjo ir visokių regėjimų bei sapnų aiškinimo dovaną.“ Dan 1,17

Danielius ir jo draugai mėgavosi tinkamo auklėjimo privalumais, gautais ankstesnėmis savo gyvenimo dienomis, tačiau vien tik to nebūtų užtekę, kad jie taptų tuo, kuo buvo. Atėjo laikas, kada jie patys turėjo veikti, kada jų ateitis priklausė nuo jų pačių poelgių. Tada jie nusprendė likti ištikimi pamokoms, duotoms jiems vaikystėje. (MYP 243)

Koks gyvenimas laukė šių kilnių hebrajų? Atsisveikinant su savo vaikystės namais, jie net neįsivaizdavo, koks didingas likimas jų laukia! Ištikimi ir tvirti, jie pakluso Dievo vedimui. Ir Dievas galėjo per juos įgyvendinti Savo tikslą. (Ed 57)

Atrodytų, kad Danieliui ir jo draugams Babilone pasisekė žymiai geriau nei Juozapui ankstesniais jo gyvenimo metais, tačiau jų laukė ne mažiau rimtesni išbandymai. Paimti iš gana kuklių savo namų Jude, šie karališkos giminės jaunuoliai buvo atvesti į vieną iš nuostabiausių miestų, apgyvendinti vieno didžiausio monarcho rūmuose ir išrinkti, kad būtų mokomi ypatingam tarnavimui karaliui. Šiuose prabangiuose ir sugedusiuose rūmuose juos supo stiprūs gundymai... Nurodymas, kad maistas jiems būtų teikiamas nuo karališko stalo, buvo karaliaus palankumo ir rūpinosi jų gerove išraiška. Bet ta dalis buvo aukojama stabams, ir maistas nuo karaliaus stalo buvo pašvęstas stambeldystei. Valgydami iš karaliaus malonės, šie jaunuoliai būtų susivieniję su netikrų dievų garbinimu. (Ten pat, 54, 55)

Istorija apie Danielių ir jo jaunus draugus įkvėptuose puslapiuose buvo užrašyta dėl ateinančių kartų jaunimo. Per šią istoriją apie ištikimybę saikingumo principams šiandien Dievas kalba jaunuoliams ir merginoms, nurodydamas jiems surinkti visus šviesos spindulius, Jo duotus apie krikščionišką saikingumą ir tinkamai įvertinti sveikatos įstatymo naudą. (MYP 243)

IŠMINTIES ŠALTINIS, Rugpjūčio 29

„Tik tesuteikia tau Viešpats, pavesdamas valdyti Izraelį, išvalgos ir supratimo, kad laikytumeisi Viešpaties, savo Dievo mokymo.“ 1Met 22,12.

Įsisavindami babiloniečių išmintį, Danielius ir jo draugai pasirodė besą pranašesni už savo bendraamžius, tačiau toks jų mokymas nebuvo atsitiktinis... Jie turėjo ryšį su visos išminties Šaltiniu, darydami Dievo pažinimą savo išsilavinimo pagrindu. Tikėjimu jie meldėsi išminties ir jie gyveno savo maldomis. Jie buvo ten, kur Dievas galėjo juos laiminti. Jie vengė to, kas juos galėtų susilpninti ir naudojosi kiekviena galimybe augti visose mokslo srityse. Jie vadovavosi tomis gyvenimo taisyklėmis, kurios suteikė jiems jėgos ir sumanumo. Jūs žinių siekti skatino vienas tikslas, kad jie galėtų išaukštinti Dievą... Jie turėjo turėti aiškų protą ir tobulinti krikščionišką charakterį, jie norėjo būti tikros religijos atstovai pagoniškų religijų apsuptyje. Ir Pats Dievas buvo jų mokytoju. Pastoriai meldamiesi, studijuodami ir nepaleisdami ryšio su Nematomuoju, jie vaikščiojo su Dievu taip, kaip Henochas.

Tikra sėkmė, nesvarbu kokiame darbe, nėra atsitiktinumo ar likimo pasekmė. Tai Dievo apvaizdos pasireiškimas, atpildas už tikėjimą ir išvalgumą, dorybę ir atkaklumą. Pukios protinės savybės ir aukšta moralė neatsiranda atsitiktinai. Dievas suteikia galimybes, o sėkmė priklauso nuo to, kaip jomis yra pasinaudojama...

Jo malonė mumyse sukelia norą ir duoda jėgų, tačiau ji niekada nepakeičia mūsų pastangų. Taip Dievas bendradarbiavo su Danieliumi ir jo draugais, taip Jis bendradarbiaus ir su siekiančiais vykdyti Jo valią. Suteikdamas Savo Dvasios, Jis sustiprins kiekvieną tikrą ketinimą, kiekvieną kilnų sprendimą. Vaikščiojantys paklusnumo keliu, susidurs su daugeliu kliūčių. Stipri įtaka gali juos traukti į pasaulį, bet Viešpats pavers niekais kiekvieną ketinimą jėgų, besistengiančių nugalėti Jo išrinktuosius. Jo jėga jie gali nugalėti kiekvieną gundymą ir kiekvieną sunkumą. (PK 486, 487)

„Todėl yra toks Viešpaties, Izraelio Dievo, žodis: ‚Aš tikrai sakiau, kad tavo namai ir tavo protėvių namai turėtų Man tarnauti amžinai‘, — bet dabar Viešpats pareiškia: ‚Tetampa Man tai tolima! Aš gerbsiu tuos, kurie Mane garbina, bet Mane niekinantys bus paniekinti‘.“ 1Sam 2,30

Istorijoje apie Danielių ir jo draugus mes turime atvejų, kai principai triumfoja prieš gundymą pataikauti apetitui. Tai mums parodo, kad dėka religinių principų jaunuoliai gali nugalėti savo kūno geidulius ir likti ištikimais Dievo reikalavimams, net jei tai pareikalauja iš jų didelės aukos.

Kas, jei Danielius ir jo draugai būtų nusileidę šiems pagonių pareigūnams ir pasidavę aplinkybių spaudimui, būtų valgę ir gėrę tai, kas buvo įprasta babiloniečiams? Tas vienintelis atvejis atsiskiriant nuo principo, būtų susilpninęs gėrio supratimą ir pasibjaurėjimą blogiu. Nuolaidžiau jant apetitui būtų tekę paaukoti fizinę energiją, mąstymo aiškumą ir dvasinę jėgą. Vienas klaidingas žingsnis būtų greičiausiai paskatinęs žengti ir kitus, kol būtų nu-trūkęs jų ryšys su dangumi ir gundymas juos būtų sugniuždęs...

Ant Danieliaus, jam glaudžiantis prie Dievo su stipriu pasitikėjimu, nužengė pranašystės dvasia. Jis buvo mokomas atlikti pareigas rūmuose, bet tuo pat metu Dievas jį mokė skaityti ateinančių amžių paslaptis ir per simbolius ir palyginimus šiuos nuostabius paskutinių laikų įvykius pateikti ateinančioms kartoms. (YI June 25,1903)

Dievo buvo numatyta, kad žmogus nuolatos augtų ir kasdien kiltų tobulumo laiptais. Jis padės mums, jei bandysime padėti sau. Mūsų sėkmės viltis dviejuose pasauliuose priklauso nuo tobulėjimo viename iš jų. Kiekviename žingsnyje mes turėtume saugotis pirmojo žingsnio nesusivaldyme.

Brangus jaunime, Dievas kviečia atlikti tą darbą, kurį, per Jo malonę, jūs galite atlikti... Parodykite savo pomėgių ir įpročių tyrumą, kaip tai darė Danielius. Dievas jus apdovanos ramiais nervais, aiškiu mąstymu, sveika nuovoka ir įžvalgumu.. Šiandienos jaunimas, kurio principai yra tvirti ir neišsiblaškę, bus palaimintas sveiku kūnu, protu ir siela. (YI July 9,1903)

„Bet tramdau savo kūną ir darau klusniu, kad kitus mokydamas pats nepasidaryčiau atmestinas.“ IKor 9,27.

Šiandien Dievas kviečia būti Jo liudytojais pasaulyje taip, kaip Jis kvietė Danielių liudyti apie Jį Babilone. Jis trokšta, kad tiek nereikšminguose, tiek ir svarbiausiuose gyvenimo reikaluose mes atskleistume žmonėms Jo karalystės principus. Daugelis laukia, kada jiems bus suteikta galimybė atlikti kokį didelį darbą, tačiau kasdien praleidžia galimybes atskleisti ištikimybę Dievui. Jie nesugeba kiekvieną dieną, visa širdimi, atlikti mažų gyvenimo teikiamų pareigų...

Kiekvieno tikro krikščionio gyvenime nėra nesvarbių darbų. Visagalio akyse kiekviena pareiga yra svarbi. Viešpats tiksliai įvertina kiekvieną tarnavimo galimybę. Bus įvertinti ne tik naudojami sugebėjimai, bet ir tie, kurie liko nepanaudoti. Mes būsime teisiame pagal tai, ką turėjome atlikti, bet nepadarėme, nes nenaudojome savo sugebėjimų Dievo šlovei.

Kilnus charakteris neatsiranda atsitiktinai. Jis nepriklauso nuo ypatingų Apvaizdos malonių ar dovanų. Toks charakteris susiformuoja dėka saviuklos, žemesnės prigimties pavedimo aukštesnei galiai, savęs atidavimo, tarnavimo Dievui ir žmonėms...

Kūnas yra svarbiausias tarpininkas, per kurį charakterio formavimu yra vystomos protas ir siela. Todėl sielų priešas ir naudoja savo gundymus, kad pažemintų ir susilpnintų fizines jėgas...

Kūnas turėtų būti valdomas aukštesnių žmogaus jėgų. Aistros turėtų būti valdomos valios, kuri savo ruožtu turėtų būti pavesta Dievui. Karališkas sugebėjimas mąstyti, pašventintas Dieviška malone, turėtų dominuoti gyvenime. Nuo nekintančių įstatymų priklauso mūsų intelektas, fizinė ištvermė ir gyvenimo ilgumas. Per paklusnumą šiems įstatymams žmogus gali nugalėti save, savo polinkius... „Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose.“ (Ef 6, 12). (PK 487-489)

Rugsėjo

[246]

DIEVO VALDŽIOJE, Rugsėjo 1

„Danielius tarė: „Tebūna pašlovintas Dievo vardas nuo amžių per amžius, nos Jo yra išmintis ir galybė. Jis keičia laikotarpius ir metų laikus, pašalina ir į sostą pasodina karalius, suteikia išminčiams išmintį ir išmanantiems pažinimą.“ Dan 2,20.21.

Štai žydų belaisvis stovi ramiai ir šaltakraujiškai galingiausio pasaulio monacho aki-vaizdoje. Ištaręs pirmuosius žodžius, jis išaukštino ne save, o Dievą, kaip visos išminties šaltinį. Į susirūpinusio karaliaus klausimą: „Ar tu iš tikro gali papasakoti sapną, kurį aš mačiau, ir jį paaiškinti?“ Jis atsakė: „Paslapties, apie kurią karalius klausia, neatskleis nei išminčiai, nei kerėtojai, nei magai, nei spėliotojai. Bet yra danguje Dievas, Kuris apreiškia paslaptis, ir Jis atskleidė karaliui Nabukadnecarui, kas įvyks dienų pabaigoje. Štai koks buvo tavo sapnas ir kokie regėjimai atėjo tau į galvą, kai gulėjai lovoje.“

Atrodytų, jog nuo žmogaus valios priklauso žmonijos istorija, tautų augimas, imperijų iškilimas ir žlugimas, kad įvykių seką didžia dalimi nelemia jų jėga, kaprizai ar ambicijos. Tačiau Dievo Žodyje yra atidengiama uždanga ir štai mes pamatome, kad visuose žmonių noruose, galiose ir aistrose tyliai ir kantriai dirba Gailestingasis Dievas, įgyvendindamas Savo valią...

Tautų istorijoje Dievo Žodžio tyrinėtojas gali regėti tiesioginį dieviškos pranašystės išsipildymą. Babilono karalystė galiausiai palūžo ir subyrėjo, nes savo didžiausio klestėjimo akimirką jos valdovai, laikydami save nepriklausomais nuo Dievo, savo karalystės šlovę susiejo su žmogiškais pasiekimais... Po to sekusios karalystės buvo dar žemiau puolusios ir niekingesnės, jų moralė vis labiau smuko.

Kiekvieno žemės valdovo naudojama galia yra suteikta Dangaus, o jo sėkmė priklauso nuo to, kaip jis naudoja jam suteiktą galią... Suprasti šių principų veikimą pasireiškime Jo galios „įstatyti karalius ir nuversti juos“ reiškia suprasti istorijos filosofiją. (PK 494-502)

„Bet yra danguje Dievas, Kuris apreiškia paslaptis, ir Jis atskleidė karaliui Nabukadnecarui, kas įvyks dienų pabaigoje. Štai koks buvo tavo sapnas ir kokie regėjimai atėjo tau į galvą, kai gulėjai lovoje.“ Dan 2,28.

Danielius kreipėsi į Dievą, nes buvo išleistas įsakymas išžudyti visus Babilono išminčius, kadangi jie negalėjo papasakoti ir išaiškinti sapno, kurį karalius buvo pamiršęs. Nabukadnecaras reikalavo ne vien tik sapno išaiškinimo, bet kad papasakotų patį sapną... Jie pareiškė, jog karaliaus prašymas buvo... virš žmogaus galimybių. Karalius įsiuto ir elgėsi taip, kaip yra būdinga kiekvienam, turinčiam didelę valdžią ir nevaldomas aistras. Jis nusprendė, kad kiekvienas išminčius turi mirti ir, kadangi Danielius ir jo draugai buvo iš išminčių tarpo, jų laukė toks pat likimas. (SD 216) Įkvėptas Jėzaus Kristaus Dvasios, Danielius maldavo, kad Babilono išminčiai nebūtų sunaikinti. Kristaus pasekėjai neturi šėtono savybių, kuriam yra malonu skaudinti ir kenkti Dievo kūriniams. Jie turi savo Seimininko dvasią, Kuris sako... „Aš atėjau šaukti j atgailą ne teisiųjų, o nusidėjėlių“ (Lk 5, 32). Jei Danielius būtų turėjęs tokį pat religinį uolumą, kuris taip greitai šiandien įsiliepsnoja bažnyčiose ir kurio vedami žmonės stengiasi įskaudinti ir engti tuos, kurie netarnauja Dievui pagal jų nurodytą planą, tai Arjochui jis būtų pasakęs: „Šie žmonės apgaudinėja karalių, tardamiesi esą išminčiai. Jie neturi to pažinimo, kuriuo taip didžiuojasi ir turėtų būti sunaikinti. Jie žemina Dangaus Dievą, jie tarnauja stabams ir jų gyvenimai jokių būdu neišaukština Dievo. Tegul jie miršta, bet mane nuvesk pas karalių ir aš išaiškinsiu jam sapną.“ Dievo tame atsiskleidė Jo keičianti malonė, ir jis maldavo, kad būtų išsaugotos gyvybės tų, kurie vėliau slapta kūrė planus, kaip nužudyti Danielių. Šie žmonės pavydėjo Danieliui, nes jis rado malonės pas karalių bei tarp kilmingųjų ir buvo pagerbtas, kaip iškiliausias Babilono žmogus. (Letter 90,1894)

KETURIESE KROSNYJE, Rugsėjo 3

„Jei mūsų Dievas, Kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš ugnimi plieskiančios krosnies ir tavo rankos, karaliau, teišgelbsti.“ Dan 3,17.

Viešpats nepamiršta savųjų. Kada Jo liudytojai buvo įmesti į krosnį, Gelbėtojas jiems asmeniškai apsireiškė ir jie kartu vaikščiojo krosnyje. Karštį ir šaltį valdančio Viešpaties akivaizdoje liepsnos neteko savo galios naikinti.

Žvelgdamas nuo karališko sosto, karalius tikėjosi pamatyti, kaip bus visiškai sunaikinti jį paniekinę vyrai. Bet jo pergalingi jausmai greitai pasikeitė. Šalia jo stovėję kilmingieji pamatė, kaip išblyško jo veidas ir jis atidžiai žiūrėjo į degančias liepsnas. Susijaudinęs karalius, atsisukęs į savo kunigaikščius, paklausė: „*Argi ne tris vyrus įmetėme į ugnį surištus?*“

Iš kur pagonių karalius žinojo, kaip atrodo Dievo Sūnus? Hebrajų belaisviai, užimdami atsakingas pareigas Babilone, savo gyvenimu ir charakteriu parodė jam tiesą. Paklausti apie savo tikėjimo priežastį, jie be jokių svyravimų jį išdėstė. Jie aiškiai ir paprastai išdėstė teismo principus, taip supažindindami aplinkinius su Dievu, Kurį jie garbino. Jie papasakojo apie Kristų, ateisiantį Atpirkėją, todėl karalius atpažino Dievo Sūnų tame ketvirtajame, vaikščiojančiame ugnyje.

Jis bus su Savo pasekėjais visur, kur jie yra, lygiai taip, kaip Jis vaikščiojo ugnies krosnyje su hebrajų jaunuoliais. Jo nuolatos išliekantis artumas paguos ir palaikys juos. Sunkiuose išbandymuose, kokių dar nebuvo nuo žmonijos pradžios, Jo išrinktieji stovės tvirtai. Silpniausio iš Dievo šventųjų negali sunaikinti net šėtonas su visa savo blogio armija. Juos saugos angelai, pranokstantys savo jėga, ir dėl jų Viešpats apreikš Save kaip dievų Dievą, galintį visiškai išgelbėti tuos, kurie Juo pasitiki. (PK 508-513)

„Visi žemės gyventojai yra tarsi niekas, o Jis daro, ką nori, dangaus Galybėms ir žemės gyventojams. Nėra nė vieno, kuris gali sulaikyti Jo ranką ar sakyti: ‚Ką Tu darai?‘“, Dan 4,32

Paskutinis Dievo duotas sapnas Nebukadnecarui ir po to sekęs karaliaus patyrimas perduoda labai svarbią žinią visiems, kurie yra susiję su Dievo darbu. Karaliui kėlė nerimą jo sapnas, nes tai akivaizdžiai turėjo būti pranašystė apie nelaimę, o nei vienas iš jo išmintingųjų nesiryžo šio sapno išaiškinti. Ištikimasis Danielius stojosi prieš karalių ne tam, kad užsitarnautų palankumą. Jo pečius slėgė svarbi atsakomybė pasakyti karaliui tiesą...

Nebukadnecaras nekreipė dėmesio į dangaus siųstą žinią. Praėjus metams po perspėjimo, karaliui vaikščiojant po savo rūmus, jis pats sau tarė: „Ar ne šaunus tas Babilonas, kurį pasistačiau didele galybe kaip karališką buveinę savo didenybės garbei?“ Dangaus Dievas skaitė karaliaus širdį ir girdėjo jo šnabždesį save sveikinant. „Praslinkus tam laikui, aš, Nebukadnecaras, pakėliau akis į dangų, ir man grįžo protas. Aš šlovinau Aukščiausiąjį, garbinau ir aukštinau Tą, Kuris gyvena per amžius, nes Jo valdžia yra amžina valdžia ir Jo karalystė tveria per kartų kartas. Visi žemės gyventojai yra tarsi niekas, o Jis daro, ką nori, dangaus Galybėms ir žemės gyventojams. Nėra nė vieno, kuris gali sulaikyti Jo ranką ar sakyti: ‚Ką Tu radai?‘ Tuo metu grįžo man protas, o didybė ir spindesys buvo man sugrąžinti mano karalystės garbei. Mano didžiūnai ir patarėjai susiieškojo mane, aš buvau sugrąžintas į savo karalystę, ir man buvo suteikta net daugiau didybės.“ (Dan 4, 31.32.33). (RH Sept. 8,1896)

Septynis metus Nebukadnecaras kėlė nuostabą savo pavaldiniams. Septynis metus jis buvo pažemintas prieš visą pasaulį. Kada jam vėl buvo sugrąžintas protas, jis su nusižeminimu žvelgdamas į Dangaus Dievą, pripažino dievišką ranką savo bausmėje. Savo pareiškimu jis pripažino savo kaltę ir didelę Dievo malonę jo išgydyme...

Dabar buvo įgyvendintas Dievo tikslas, kad Jį šlovino galingiausia pasaulio karalystė. Šis viešas pareiškimas, kuriuo Nabukadnecaras pripažino Dievo gailingumą, gerumą ir autoritetą, buvo paskutinis jo gyvenimo poelgis, minimas šventoje istorijoje. (PK 520, 521)

„Greitai Danielius pasižymėjo tarp kitų ministrų ir satrapų, nes buvo apdovanotas nepaprasta dvasia. Karalius ketino jį paskirti valdyti visą karalystę.“ Dan 6,4.

Danielius, būdamas didžiausios karalystės ministru pirmininku, tuo pat metu buvo ir Dievo pranašu, gaunančiu šviesą iš dangiškojo įkvėpimo. Nors jis buvo toks pat žmogus, kaip ir mes, tačiau įkvėptoji plunksna apibūdina jį kaip be trūkumų. Jo atlikti verslo sandėriai, nors ir labai kruopščiai tikrinami jo priešų, buvo be priekaištų. Jis buvo pavyzdžiu, koku gali tapti kiekvienas verslininkas, kada jo širdis yra atgimusi ir pasišventusi ir kada jo motyvai yra teisingi Dievo akyse...

Danielius, nors būdamas dar tik jaunuoliu, dėka nepajudinamos ištikimybės Dievui ir nenuolaidžiavimo sau, laimėjo palankumą ir švelnią meilę pareigūno, kurio globai jis buvo pavestas.... Jis greitai pakilo iki Babilono karalystės ministro pirmininko pareigų. Valdant vėlesniems monarchams, žlugus vienai ir įsikūrus kitai pasaulinei imperijai, Danieliaus išmintis ir politiniai sugebėjimai, jo taktiškumas, mandagumas, nuoširdumas ir ištikimybė principams, vertė netgi jo priešus išpažinti: „*Nerasime jokio pagrindo apskųsti Danielių, nebent rastume ką nors, kas susiję su jo Dievo įstatymu*“ (Dan 6, 6).

Susilaukęs žmonių pagarbos, jam patikint valstybines pareigas ir pasaulinės karalystės paslaptis, Danielius buvo pagerbtas ir Dievo, kaip Jo ambasadorius, atskleidžiant ateinančių amžių paslaptis. Netgi pats pranašas ne visai suprato savo nuostabias pranašystes, užrašytas 7 ir 12 skyriuose, jo vardu pavadintoje knygoje. Bet, prieš pasibaigiant jo gyvenimo rūpesčiams, jam buvo suteiktas palaimintas užtikrinimas, kad „paskutinėmis dienomis“, baigiantis šio pasaulio istorijai, jam vėl bus lemta atsistoti į jam paskirtą vietą...

Mes, kaip ir Danielius bei jo draugai, taip pat galime gyventi dėl to, kas yra tiesa, kilnu ir išlieka amžiams. Mes galime būti pasiruošę Viešpaties atėjimo dieną su Juo žengti į dangų... jei šiame gyvenime mokysimės mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo karalystės principų. (Ten pat, 546-548)

„Bet anie vyrai susimokę atėjo pas karalių ir sakė jam: „O karaliau, žinok, kad pagal medų ir persų įstatymą joks karaliaus paskelbtas draudimas ar įsakas negali būti pakeistas.“ Dan 6,16.

Danielius turėjo didelę valdžią. Blogio angelų armijos kurstė kunigaikščių ir valdinių neapykantą ir pavydą... Šie šėtono atstovai stengėsi jo ištikimybę Dievui panaudoti jo sunaikinimui...

Karalius nežinojo apie šį subtilų sąmokslą, rezgamą prieš Danielių. Žinodamas apie karaliaus įsakymą, Danielius vis tiek klaupėsi prieš savo Dievą, jo namų langams esant atviriams. Bendravimas su Dievu jam buvo labai svarbus, ir jis būtų geriau paaukojęs gyvybę, nei Jo išsižadėjęs. (1T 295, 296)

Dievas nesutrukdė Danieliaus priešams įmesti jį į liūtų duobę. Jis leido blogio angelams ir bedieviams žmonėms iki šios ribos įgyvendinti savo planą, tačiau visa tai pasitaravo tam, kad Jis galėtų taip stebuklingai išgelbėti Savo tarną ir galutinai sunaikinti tiesos ir teismo priešus... Dėka šio vieno žmogaus drąsos, kuris pasirinko daryti gerą vietoje politikos, šėtonas turės būti nugalėtas, o Dievo vardas išaukštintas ir pagerbtas.

Kitą rytą anksti karalius Darijus nuskubėjo prie duobės ir gaudžiu balsu sušuko: „O Danieliau, Gyvojo Dievo tarne, ar įstengė tave išgelbėti nuo liūtų Dievas, Kuriam tu ištikimai tarnauji?“ „Danielius atsiliepė: „O karaliau, gyvuok amžinai! Mano Dievas atsiuntė Savo angelą, ir šis užčiaupė liūtų nasrus, kad jie man nepakenktų, nes aš buvau Jo akivaizdoje rastas nekaltas“ (Dan 6, 21-23).

Danielius liūtų duobėje buvo tas pats Danielius, kuris stovėjo prieš karalių kaip ministras pirmininkas ir kaip Aukščiausiojo pranašas. Žmogus, kurio širdis pasilieka Dieve, bus toks pat didžiausio išbandymo valandą kaip ir klestėjimo akimirka, kada Dievo ir žmonių malonė bei palankumas lydės jį... Ta jėga, kuri visada yra šalia, kad išgelbėtų nuo fizinės žalos ar nelaimės, bus visada arti, gelbėdama nuo didžiausio blogio, leisdama Dievo tarnui išsaugoti didžiausią garbingumą bet kokiose situacijose ir triumfuoti dėka dieviškos malonės. (PK 543-545)

PASIDALINIMAS NAŠTA, Rugsėjo 7

„Atsigrėžiau į Viešpatį Dievą, ieškodamas atsakymo, meldamasis ir maldaudamas pasninku, ašutine ir pelenais. Maldavau Viešpatį, savo Dievą, išpažindamas: „Ak, Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve! Tu laikaisi Sandoros ir ištikimai myli Tave mylinčius ir vykdančius Tavo įsakymus.“ Dan 9,3.4.

Susirūpinęs Izraelio ateitimi, Danielius iš naujo studijavo Jeremijo pranašystes. Jos buvo labai suprantamos, tokios aiškios, kad pagal šiuos liudijimus jis suprato: „*Kaip pagal pranašą Jeremiją pasiekusį Viešpaties žodį skaičiuoti metus, po kurių turėjo baigtis Jeruzalės nuniokojimas, būtent septyniasdešimt metų.*“ (Dan 9, 2).

Su tikėjimu, paremtu stipriu pranašystės žodžiu, Danielius meldėsi Viešpaties dėl greito šių pažadų išsipildymo. Jis meldėsi, kad Dievo garbė būtų išsaugota. Maldoje save jis visiškai sutapatino su tais, kurie nesugebėjo įgyvendinti Dievo plano, išpažindamas jų nuodėmes kaip savo. (Ten pat, 554, 555)

Kokia tai buvo malda, išėjusi iš Danieliaus lūpų! Kokį sielos nusižeminimą atskleidžia! Dangiškosios ugnies šiluma atsispindėjo jo žodžiuose, kylančiuose aukštyn pas Dievą. Dangus atsiliepė į šią maldą, atsiųsdamas Danieliui Savo pasiuntinį. Tokios, kaip Danieliaus maldos, mūsų dienomis kylančios aukštyn, bus išklausytos Dievo. „Daug gali karšta teisingo malda.“ Kaip senovėje atsakymu į maldą ugnis puldavo iš dangaus ir prarydavo auką ant aukuro, taip ir mūsų dienomis atsakymu į mūsų maldas dangiška ugnis nusileis į mūsų sielas. Šventosios Dvasios jėga ir šviesa bus mūsų...

Ar, kaip Danielius, mes turime su tokiu poreikiu šauktis Dievo? Aš kreipiuosi į tuos, kurie tiki, kad gyvena paskutiniu šios žemės istorijos laikotarpiu. Aš raginu ant savo sielų užsidėti mūsų bažnyčių, mokyklų ir įstaugų našta. Dievas, Kuris išgirdo Danieliaus maldą, išgirs ir mūsų, kada mes ateisime pas Jį maldoje. Mūsų poreikiai yra tokie pat neatidėliotini, mūsų sunkumai yra tokie pat dideli, kad mums reikia turėti tą patį atkaklumą ir tikėjimu uždėti savo našta ant didžiojo Gelbėtojo pečių. Mūsų dienomis taip pat reikia giliai sujaudintų širdžių, kokia buvo Danieliaus širdis, kai jis meldėsi. (RH Feb. 9, 1897)

**„Aš — Tas, Kuris taria Kyriui: ,Tu — Mano kerdžius!’ Visa. ką Aš noriu, iis ivykdivs.
Jis tars Jeruzalei: ,Būk atstatyta!’, o apie Šventyklą sakys: ,Tebūna dedami
pamatai!’“ Iz 44,28.**

Viešpats yra turtingas. Viskas yra Jo rankose. Kada atėjo laikas atstatyti Jo šventyklą, Jis pasibeldė į Kyro, kaip Savo atstovo, širdį, padėdamas jam suprasti pranašystes ir suteikti žydų tautai laisvę. (4BC 1175)

Danieliaus išgelbėjimas iš liūtų duobės pasitarnavo kuriant palankią nuomonę Kyro Didžiojo galvoje...

Karalius, matydamas išsipildant žodžius, užrašytus daugiau nei šimtą metų iki jo gimimo, apie tai, kaip bus nugalėtas Babilonas ir, skaitydamas Visatos Valdovo žinią, skirtą jam... buvo giliai sujaudintas savo širdyje ir tvirtai pasiryžo įgyvendinti jam Dievo paskirtą misiją. Jis išleis žydų belaisvius į laisvę ir padės jiems atstatyti Viešpaties šventovę. Savo rašytiniame pranešime visai savo karalystei Kyras išsakė troškimą padėti hebrajams sugrįžti ir atstatyti savo šventyklą...

Žinia apie šį įsakymą pasklido po visus karalystės kampelius ir visur išvaduotosios tautos vaikai labai džiaugėsi. Daugelis, panašiai, kaip Danielius, tyrinėjo pranašystes ir maldavo Dievo dėl Jo pažadėto įsikišimo, gelbstint Sioną...

Zerubabelį... Kyras paskyrė grįžtančiųjų į Judėją valdytoju. Jam turėjo padėti vyriausias kunigas Jozuė.

Saugiai praėjo ilga kelionė dykuma..., ir žmonės su džiaugsmu pradėjo atstatyti tai, kas buvo sulaužyta ir sunaikinta. (PK 557-559) Visagalis Viešpats Dievas valdo. Jo valdžioje yra visi karaliai ir visos tautos. Išminčius sako: „*Karaliaus širdis — vandens srovė Viešpaties rankoje; Jis nukreipia ją, kur tik nori*“ (Pat 21, 1). Tuos, nuo kurių sprendimų priklauso tautų likimai, stebi budri akis To, Kuris suteikia išgelbėjimą karaliams. (4BC 1170)

KLIŪTYS — TIKĖJIMO IŠBANDYMAS, Rugsėjo 9

„Juk visi, niekinę menkos pradžios dieną, dabar džiaugsis ir regės kertinį akmenį Zerubabelio rankoje.“ Zch 4,10.

Atstatant Viešpaties namus Zerubabeliui teko dirbti nežiūrint į daugybę sunkumų. Nuo pat pradžių priešininkai „silpnino Judo vyrus ir trukdė jiems statyboje“ ir „uždraudė ginklu ir jėga tęsti statybos darbus“. Tačiau Viešpats užstojo statytojus ir dabar Jis kalbėjo Zerubabeliui per Savo pranašą, tardamas: „*Kas tu toks, didysis kalne? Tu pavirsi lyguma prieš Zarubabelį*“ (Zach 4, 7).

Per visą Dievo žmonių istoriją atrodantys neįveikiami milžiniški sunkumų kalnai išnyko prieš tuos, kurie stengėsi įgyvendinti dangaus sumanymus. Viešpats tikėjimo išbandymui leidžia atsirasti tokioms kliūtims. Kada mes esame spaudžiami iš visų pusių, tada yra svarbiau nei bet kada pasitikėti Dievu ir Jo Dvasios jėga. Naudojamas tikėjimas suteikia daugiau dvasinių jėgų ir vysto tvirtą pasitikėjimą. Būtent taip siela pasiekia pergalę. Prieš tvirtą tikėjimą išnyks visos kliūtys, kurias šėtonas padėjo krikščionio kelyje, nes jam į pagalbą atskubės dangiškos jėgos. „Nieko tau nebus neįmanomo.“

Pasaulinė gerovė prasideda gyrimu ir pasipūtimu. Tačiau Dievo kelias, prasidėjęs mažame, pavirsta tiesos ir teismo pergale. Kartais Jis moko Savo darbininkus, leisdamas jiems nusivilti ir neišvengiamai patirti nesėkmę. Jo tikslas, kad jie išmoktų susitvarkyti su sunkumais.

Dažnai žmonės yra gundomi svyruoti jiems gresiančių sunkumų ir kliūčių akivaizdoje. Bet jei jie savo pasitikėjimą išsaugos tvirtą iki galo, tai Dievas apvalys jų kelią... Prieš Zerubabelio bebaimę dvasią ir nesvyruojantį tikėjimą kiekvienas didžiulis sunkumų kalnas taps lyguma ir kurio rankos dėjo pamatą, to rankos ir užbaigs. (PK 594, 595)

„Ezra buvo atsidavęs visa širdimi tyrinėti Viešpaties Įstatymą, laikytis jo ir mokyti Izraelį įstatų ir įsakų.“ Ezr 7,10.

Gimęs iš Aaronų sūnų, Ezra gavo kunigišką auklėjimą. Tačiau jis buvo susipažinęs ir su burtininkų, astrologų, bei medų-persų išminčių raštais. Bet jis nebuvo patenkintas savo dvasine būseną. Jis troško būti visiškoje harmonijoje su Dievu, jis troško išminties įgyvendinti Dievo valią... Tai skatino jį uoliai studijuoti Dievo tautos istoriją, kokią ją užrašė pranašai ir karaliai. Jis tyrinėjo istorines ir poetines Biblijos knygas, kad išsiaiškintų, kodėl Viešpats leido, kad būtų sunaikinta Jeruzalė, o Jo žmonės išvestų į nelaisvę, į pagonišką šalį...

Jis studijavo nurodymus, duotus ant Sinajaus kalno ir ilgų klaidžiojimų dykumoje metu. Vis daugiau ir daugiau sužinodamas apie Dievo elgesį su Savo vaikais, Ezra suprato Įstatymo, duoto ant Sinajaus, šventumą, ir jo širdis buvo sujaudinta. Jis patyrė naują ir visišką atsivertimą ir pasiryžo įsisavinti šventosios istorijos užrašus, kad galėtų naudoti šias žinias, nešdamas palaimą ir šviesą savo žmonėms.

Ezra širdyje troško pasiruošti atlikti darbą, kuris, jo manymu, buvo skirtas jam. Jis karštai ieškojo Dievo, kad galėtų tapti išmintingu mokytoju Izraelyje. Mokantis paves-ti savo protą ir valią dieviškam vadovavimui, jo gyvenime išsiugdė tikro pasišventimo principai, kurie vėlesnėmis dienomis turėjo teigiamą įtaką ne tik jo patarimų ieškančiam jaunimui, bet ir kiekvienam su juo bendraujančiam...

Ezra žmonėms tapo Dievo balsu, mokančiu dangiško gyvenimo principų... Ar būnant Medų ir Persų karaliaus rūmuose, ar Jeruzalėje, jo pagrindinis darbas buvo mokyti. Perduodant kitiems išmoktas tiesas, augo jo sugebėjimas dirbti. Jis tapo uoliu ir pamaldžiu žmogumi. Pasauliui jis buvo Viešpaties liudytojas apie Biblijos tiesų galią sutaurinti kasdieninį gyvenimą. (Ten pat, 608, 609)

ŽINIOS REIKALAUJA VEIKIMO, Rugsėjo 11

„Taigi Ezra parvyko iš Babilono. Jis buvo raštininkas — žinovas Mozės Įstatymo, kuri buvo davęs Viešpats, Izraelio Dievas. Kadangi Viešpaties ranka buvo su juo, karalius jam buvo suteikęs visa, ko tik jis prašė.“ Ezr 7,6.

Jau praėjo daugiau nei du tūkstančiai metų, kai „Ezra atsidavė visa širdimi tyrinėti Viešpaties Įstatymą, laikytis jo,“ tačiau šis laiko tarpas nesumenkino pamaldaus žmogaus įtakos. Užrašas apie jo pasišventusį gyvenimą daugelį įkvėpė pasiryžti gilintis į Dievo įsakymus ir juos vykdyti.

Ezros motyvai buvo kilnūs ir šventi. Viską, ką jis darė, darė skatinamas gilios meilės sieloms. Kiekvienam, kuris stengiasi įgyvendinti reformas, jo švelnumas ir gailestingumas tiems, kurie žinodami ar netyčia nusidėjo, turėtų būti vaizdinė pamoka...

Viešpaties Įstatymo negalima sustiprinti ar sumenkinti. Koks jis buvo, toks jis ir yra. Jis visada buvo ir bus šventas, teisingas, geras ir tobulas. Jis negali būti atšauktas ar pakeistas. Žmogaus kalba jį gali tik arba pagerbti, arba pažeminti.

Krikščionys turėtų ruoštis tam, kas visiškai netikėtai turi užklupti pasaulį. Šis pasiruošimas turėtų vykti uoliai studijuojant Dievo Žodį ir stengiantis suderinti savo gyvenimą su jo reikalavimais. Amžinybė iš mūsų reikalauja daugiau nei įsivaizduojamos religijos, susidedančios iš formų ir žodžių, kur tiesos yra laikomasi tik išoriškai...

Jei Senojo Testamento šventieji taip ryškiai liudijo apie paklusnumą, tai ar tie, kuriems šviečia dar ryškesnė amžių šviesa, neskleis dar ženklesnio liudijimo apie tiesos jėgą? (Ten pat, 623-626)

Ar leisime Ezros pavyzdžiui mokyti mus, kaip turime panaudoti savo Rašto žinias? Dievo tarno gyvenimas turėtų mus įkvėpti tarnauti Viešpačiui savo širdimis, protais ir jėgomis. Kiekvienas turi jam paskirtą darbą, kuris gali būti atliktas tik dėka pasišventusių pastangų. Pirmiausia mes turime atsiduoti Dievo reikalavimų supratimui, o paskui juos praktikuoti. Tada galėsime sėti tiesos sėklas, kurios duos vaisių amžinajam gyvenimui. (3BC 1134)

„Mat gėdijausi prašyti karaliaus karių ar raitelių apsaugos kelyje nuo priešų, kadangi buvome sakę karaliui, kad mūsų Dievo ranka gera visiems, kurie Jo ieško, bet Jo galybė ir rūstybė prieš visus, kurie Jį palieka.“ Ezr 8,22.

Ezros tikėjimas, kad Dievas atliks galingus darbus dėl Savo žmonių, paskatino jį pasakoti Artakserksui apie savo troškimą sugrįžti į Jeruzalę ir atnaujinti Dievo Žodžio studijavimą bei padėti savo broliams atstatant šventąjį miestą. Karalius buvo giliai sužavėtas, išgirdęs Ezros išpažinimą apie tobulą savo pasitikėjimą Izraelio Dievu, galinčiu visiškai apsaugoti ir pasirūpinti Savo žmonėmis...

Jis padarė jį ypatingu Medų ir Persų karalystės atstovu, suteikdamas jam didelę galią, įgyvendinant savo širdies planus...

Išsisklaidžiusiems vaikams vėl buvo suteikta galimybė grįžti į šalį, su kurios apgyvendinimu buvo susiję pažadai, skirti Izraelio namams...

Jų laukė kelionė, kuri truks keletą mėnesių. Be gausybės turtų, skirtų šventyklai ir jos tarnavimui, vyrai pasiėmė žmonas, vaikus ir savo nuosavybę. Nors Ezra žinojo, kad kelyje jų laukia priešai, pasiruošę apiplėšti ir sunaikinti jį ir su juo keliaujančius, jis vis dėlto neprašė karaliaus ginkluotų pajėgų apsaugos...

Čia Ezra ir jo bendrakeleiviai matė galimybę išaukštinti Dievo vardą prieš pagonis. Tikėjimas gyvojo Dievo jėga sustiprės, jei patys izraelitai dabar parodys besąlygišką tikėjimą savo Dieviškuoju Vadovu. Todėl jie pasiryžo visiškai pasitikėti Juo. Jie neprašė kareivių apsaugai. Pagonims jie nesuteiks jokios galimybės priskirti žmogaus galiai tos šlovės, kuri priklauso vienam Dievui. Jie negalėjo leisti, kad jų pagonių draugų galvoje kiltų bent menkiausia abejonė jų nuoširdumu, pasitikint Dievu... Jie bus apsaugoti tik laikydami Viešpaties Įstatymą priešais save ir trokšdami jam paklusti. *„Taigi mes pasninkavome, prašydami to iš Dievo, ir mūsų prašymas buvo išklaustas“* (Ezr 8, 23). (PK 609-616)

„O Viešpatie! Tebūna Tavo ausis atidi Savo tarno maldai ir maldai Tavo tarnų, kurie su džiugesiu garbina Tavo vardą. Maldauju suteikti šiandien sėkmę Tavo tarnui, nuteikti tą žmogų būti jam maloningą!“ Neh 1,11.

Nehemijas, vienas iš hebrajų tremtinių, Persų rūmuose užėmė įtakingas ir garbingas pareigas. Jis buvo laisvai įleidžiamas į rūmus, nes aprūpindavo karalių vynu... Per šį žmogų... Dievas ketino suteikti palaimas Savo žmonėms, esantiems tėvų žemėje...

Ištikimas hebrajas sužinojo, kad sunkios dienos užgulė Jeruzalę, išrinktąjį miestą. Sugrižę tremtiniai kentė paniką ir sielvartą. Atstatymo darbai sustojo, buvo trukdoma šventovės tarnavimui, o žmonės jautė nuolatinį pavojų, nes didžioji dalis miesto sienų vis dar gulėjo griuvėsiuose...

Nehemijas dažnai tarpininkavo už savo žmones. Tačiau dabar jam besimeldžiant, jo galvoje susiformavo šventas tikslas. Jis nusprendė, kad, jei gaus karaliaus sutikimą ir reikiamą pagalbą, tai pats ims vadovauti Jeruzalės sienų statybai...

Nehemijas laukė keturis mėnesius, kad pasitaikytų tinkama proga pateikti savo prašymą karaliui... Jam buvo patikėta įgyvendinti šventą pavidimą, kurio atlikimui reikėjo karaliaus pagalbos. Jis suprato, kad nuo to, kaip jis pristatys viską karaliui, priklausys šio palankumo ir pagalbos užtikrinimas. „Aš meldžiausi dangaus Dievui,“ — jis sakė. Šioje trumpoje maldoje Nehemijas atėjo Karalių Karaliaus akivaizdon ir laimėjo savo pusėn tokią jėgą, kuri gali pakreipti širdis taip, kaip upės vandenys yra pakreipiami.

Melstis taip, kaip meldėsi Nehemijas sunkią valandą, yra krikščioniui prieinama privilegija, kada tokiomis sąlygomis kitokios maldos formos yra neįmanomos... Sunkios nelaimės ar išbandymų metu širdis gali kreiptis pagalbos į Tą, Kuris pasižadėjo ateiti ir padėti Savo ištikimiesiems ir tikintiesiems, kada tik jie šaukiasi Jo. Kiekvienoje situacijoje ar būsenoje siela, slegiama liūdesio, rūpesčio ar kankinama gundymo, gali rasti užtikrinimą, supratimą ir pagalbą nesibaigiančioje, pažado besilaikančio Dievo meilėje ir jėgoje. (Ten pat, 628-632)

„Karalienei sėdint šalia jo, karalius tarė man: „Kiek ilgai užtruksi kelionėje ir kada sugrįši?“ Taigi karaliui buvo malonu mane pasiūsti, ir aš nurodžiau jam laiką.“ Neh 2,6.

Prašydamas Dievo pagalbos, Nehemijas nesėdėjo rankų sudėjęs, manydamas, kad jis negali nieko padaryti įgyvendinant savo tikslą atstatyti Jeruzalę. Su stebėtinu apdairumu ir išvalgumu jis stengėsi padaryti viską, kad užtikrintų sumanymo sėkmę...

Šis švento žmogaus pavyzdys yra pamoka visiems Dievo žmo-nėms, kad jie ne vien tik melstųsi tikėjimu, bet ir uoliai bei ištikimai dirbtų. Kaip dažnai mes susiduriame su sunkumais ir kaip dažnai mes traukdome Apvaizdos veikimui dėl mūsų. Mes manome, kad apdairumas, išvalgumas ir kruopštumas turi mažai ką bendro su religija! Tai didžiulė klaida. Mūsų pareiga yra lavinti ir naudoti kiekvieną sugebėjimą, kuris padarytų mus našesniais Dievo darbininkais. Šventame darbe kruopštus įvertinimas ir gerai subrandinti planai yra tokie pat būtini šiandien, kaip ir Nehemijo laikais... Maldos žmonės turi būti veiksmo žmonėmis. Tie, kurie yra pasiruošę ir nori dirbti, visada ras galimybių ir priemonių. Nehemijas nepriklausė nuo aplinkybių. Dėl jam trūkstamų priemonių jis kreipėsi į tuos, kurie galėjo padėti.

Dėl Savo vaikų Viešpats vis dar veikia karalių ir valdovų širdyse. Tie, kurie dirba dėl Jo, turi padėti sau kreipdamiesi pagalbos į tuos, kuriuos Jis skatina ją suteikti Savo darbo plėtimui... Šie žmonės gali nesidomėti Dievo darbu, netikėti į Kristų ir nebūti susipažinę su Jo Žodžiu, tačiau dėl to jų dovanų neturi būti atsisakoma...

Kol mes esame šiame pasaulyje, kol Dievo Dvasia kovoja su žmonių vaikais, tol mes turime priimti palaimas, o taip pat ir jas teikti. Mes turime duoti pasauliui tiesos šviesą, kokia ji atskleista Rašte ir mes turime priimti iš pasaulio tai, ką Dievas skatina juos duoti Savo dajrbo augimui... O, kad krikščionys vis geriau galėtų suprasti, jog tai yra jų privilegija ir pareiga, puoselėjant tinkamus principus, pasinaudoti kiekviena Dangaus siūsta galimybe artinant Dievo karalystę šiame pasaulyje! (SW March 15,1904)

„Papasakojau jiems, kad mano Dievo ranka buvo man maloninga, ir apie dalykus, kuriuos karalius man buvo kalbėjęs. Jie atsakė: „Imkimės atstatymo darbo!“ Taip jie ryžosi imtis darbo bendram labui.“ Neh 2,18

Atvykusieji iš toli su liūdesio apimtomis širdimis žvelgė į mylimos Jeruzalės sugriautą apsaugą. Ar ne taip pat yra, kai dangaus angelai stebi Kristaus bažnyčios būseną. Panašiai, kaip ir Jeruzalės gyventojai, mes apsiprantame su egzistuojančiu blogiu ir dažnai daromės patenkinti, nesistengdami jo ištaisyti. Kaip dieviškoje šviesoje gyvenančios būtybės žiūri į šį blogį? Ar jos, kaip ir Nehemija, į sugriuvusius vartus ir sudegintas sienas žvelgia liūdesio apimtomis širdimis? (3BC 1136)

Nehemijas turėjo karaliaus pavedimą, liepiantį gyventojams bendradarbiauti su juo, atstatant miesto sienas, tačiau jis nenorėjo pasitikėti vien tik valdžios nurodymu. Jis stengėsi įgyti žmonių simpatijas ir pasitikėjimą, žinodamas, kad šiame darbe buvo būtina širdžių ir rankų vienybė. (PK 637)

Tokių Nehemijų reikia bažnyčiai šiandien, kurie gali ne tik pamokslauti ir melstis, bet kurių maldos ir pamokslai yra sustiprinti tvirto, labai trokštamo tikslo... Sėkmė, lydėjusi Nehemijo pastangas, rodo, ką gali pasiekti malda, tikėjimas bei energingos ir išmintingos pastangos... Dvasia, vedanti vadovą, didžia dalimi atsispindi ir žmonėse. Jei vadovai išpažįsta, kad tiki svarbiomis ir rimtomis tiesomis, kurios turi išbandyti pasaulį šiuo metu, nerodo užsidegusio uolumo, ruošiant žmones ištovėti Dievo dieną, tai galime tikėtis, kad ir bažnyčia bus abejinga, tingi ir mėgstanti malonumus. (3BC 1137)

Nehemijas buvo reformatorius, svarbiu laiku iškilęs didis žmogus. Susidūrus su blogiu ir įvairiais pasipriešinimais, jame pabudavo gyva drąsa ir uolumas. Jo ryžtas ir energija įkvėpė žmones Jeruzalėje ir jo jėga bei drąsa pakeitė silpnumą ir nusivylimą. Jo šventas tikslas, kilnios mintys, džiaugsmingas pasišventimas darbui buvo užkrečiantys. Žmonės pagavo savo vadovo entuziazmą, ir kiekvienas žmogus savo aplinkoje tapo Nehemiju ir stengėsi sustiprinti savo kaimyno rankas ir širdį. (Ten pat)

„Šalia jo Tekojos vyrai taisė sienas, nors jų didžiūnai ir nerėmė savo valdytojų veiklos.“ Neh 3,5.

Kunigai buvo vieni iš pirmųjų, pagavę Nehemijo uolumo ir ryžto dvasią. Dėl savo įtakingų pareigų šie žmonės galėjo daug ką padaryti trukdant arba spartinant darbą, todėl nuo pat pradžių jų noras bendradarbiauti labai daug pasitarnavo sėkmei. Dauguma Izraelio kunigaikščių ir valdovų kilniai atsiliepė į savo pareigą, todėl šie ištikimi žmonės yra garbingai paminėti Dievo knygoje. Buvo keletas Tekojos kilmingųjų, kurie nerėmė savo valdytojų veiklos. Šių aptingusių tarnų atminimas yra paženklintas gėda ir ateinačioms kartoms yra perduodamas kaip perspėjimas.

Kiekvieniame religiniame judėjime yra tokių, kurie, negalėdami paneigti, jog tai yra Dievo darbas, vis dėlto laikosi atokiai, atsisakydami padėti. Tokiems būtų gerai nepamiršti, kad aukštybėse yra viskas užrašoma ir kad pagal tą knygą, kurioje nėra klaidų ir išimčių, jie bus teisiami. Yra užrašoma kiekviena nepanaudota galimybė tarnauti Dievui, o kiekvienas tikėjimo ir meilės poelgis taip pat bus atsimintas amžinai.

Tekojos kilmingųjų pavyzdys neturėjo didelio poveikio įkvepiančiai Nehemijo įtakai. Apskritai, žmonės buvo įkvėpti uolumo ir patriotizmo. Įtakingi ir talentingi žmonės subūrė įvairių klasių piliečius į grupes, kurių kiekvienos vadovas buvo atsakingas už tam tikros sienos dalies atstatymą. Apie kai kuriuos yra pasakyta, kad jie statė kiekvienas ties savo namais.

Nehemijo energija nesusilpnėjo net ir dabar, kada darbas jau buvo prasidėjęs. Su nepaliamu budrumu jis vadovavo statybai, nukreipdamas darbininkus, pastebėdamas trukdymus ir pasirūpindamas viskuo, kai iškildavo poreikis... Būdamas taip užimtas, Nehemijas nepamiršo savo jėgų šaltinio. Jo širdis visą laiką buvo pakelta į Dievą, didingąjį viso Prižiūrėtoją. „Dangaus Dievas suteiks mums sėkmę“ — šie žodžiai vis skambėjo jų mintyse ir jaudino sienos statytojų širdis. (PK 638-640)

ŠVENTA SAJUNGA, Rugsėjo 17

„Mūsų Dievas kovos už mus.“ Neh 4,14.

Jeruzalės apsauginių sienų atstatymas nevyko be trukdymų. Šėtonas dirbo, atnešdamas pasipriešinimą ir sukeldamas nusi-vylimą... Tačiau visos patyčios ir niekinimai, gąsdinimai ir pasipriešinimas, atrodytų, įkvėpė Nehemijui dar didesnį pasiryžimą ir skatino būti dar budresniu. Jis suprato pavojus, jei tektų susiremti kovoje su priešais, bet jo drąsa nesumažėjo. „*Mes meldėmės savo Dievui — jis sakė, — ir dieną naktį laikėme sargybą nuo jų.*“ Šalia Nehemijo stovėjo trimitininkas, o ant skirtingos sienos dalių buvo išstatyti kunigai su šventaisiais trimitais. Dirbdami žmonės buvo išsibarstę, tačiau, išgirdę signalą, jie nedelsiant turėjo skubėti į tą vietą. „*Taigi mes tęsėme darbą, pusė vyrų — su paruoštomis ietimis, nuo ankstyvos aušros, kol pasirodydavo vakaro žvaigždės*“ (Neh 4, 15). Nehemijas ir jo palydovai nevengė sunkaus darbo ir nepalankaus tarnavimo. Nei dieną, nei naktį ir net trumpų akimirkų, skirtų miegui, metu, jie nenusivilkė savo drabužių ir nepadėjo į šalį ginklų.

Tas nusižeminimas ir nusivylimas, kurio sulaukė statytojai Nehemijo dienomis iš aki-vaizdžių priešų ir apsimetėlių draugų, yra būdingas šių dienų Dievo darbą dirbančiųjų patyrimui. Krikščionys yra išbandomi ne vien tik priešų žiaurumu, pykčiu ir nepasitenkinimu, bet pripažintų draugų bei padėjėjų tingumu, nepastovumu, abejingumu bei klas-tingumu...

Šėtonas pasinaudoja kiekvienu nepašventintu elementu, įgyvendindamas savo planus. Tarp tų, kurie palaiko Dievo darbą, yra tokių, kurie susivienija su Jo priešais, taip atverdami kelią priešų antpuoliams. Netgi kai kurie iš tų, kurie trokšta, kad Dievo darbas klestėtų, susilpnins Jo tarnų rankas klausydamiesi, o paskui pasakodami Jo priešų grasi-nimus, šmeižtą ir patyčias, patys tuo pusiau tikėdami... Tikėjimo atsakymas turėtų būti toks pat, kokį davė Nehemijas: „*Mūsų Dievas kovos už mus*“, nes tai Dievo darbas, ir joks žmogus negalės užkirsti kelio jo galutinei sėkmei. (Ten pat, 641-645)

„Tačiau jei būtų tarp jūsų elgeta, vienas giminaičių, bet kuriame tavo miestų tame krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, nebūk kietaširdis ar šykštus savo beturčiui artimui. Verčiau ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik is tokoja.“ Įst 15,7.8.

Kartais, po sugrįžimo iš Babilono tremties, turtingieji žydai elgėsi priešingai šiems nurodymams. Kada vargšai būdavo priversti skolintis pinigų, kad galėtų sumokėti mokesčius karaliui, turtingieji jiems paskolindavo, tačiau su didelėmis palūkanomis. Imdami užstatan vargšų žemę, jie palaipsniui vedė nelaimingus skolininkus į giliausią skurdą. Daugelis buvo priversti parduoti savo sūnus ir dukteris į vergovę, o ten, atrodė, nėra jokios vilties pagerinti jų padėtį, jokių sąlygų išpirkti savo vaikus ar savo žemes, nebuvo jokių perspektyvų, tik vis augantis vargas su nuolatiniu stygiu ir baudžiava. Šie žmonės priklausė tai pačiai tautai, buvo jos pačios sandoros vaikai, kaip ir geriau gyvenantys jų broliai...

Nehemijas buvo pasipiktinęs, išgirdęs apie šių žmonių priespaudą... Jis suprato, kad reikia tvirtai stoti teisingumo pusėn, jei nori, kad būtų sulaužytas šis slegiantis paprotys. Su jam būdinga energija ir ryžtu jis atsidavė darbui, padėdamas savo broliams.

Nehemijo nesustabdė ir tai, kad prispaudėjais buvo turtingi žmonės, kurių pagalba buvo labai reikalinga atstatant miestą. Jis griežtai sudraudė kunigaikščius ir valdovus ir, sušaukęs žmones į susirinkimą, aiškiai išdėstė Dievo reikalavimus šiuo klausimu...

Šis atvejis pateikia svarbią pamoką. *„Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams.“ Šioje kartoje pelno troškimas yra visa griauanti aistra... Mes visi buvome skolininkai dieviškam teisingumui, neturėdami kuo išmokėti skolą. Tada Dievo Sūnus, pasigailėjęs mūsų, sumokėjo mūsų išpirkos kainą. Jis tapo vargšu, kad per Jo neturtą mes galėtume tapti turtingais. Vargšams rodomu dosnumu mes galime įrodyti savo dėkingumą už mums dovanotą malonę ir nuoširdumą. (Ten pat, 647-652)*

„AŠ NEGALIU ATEITI“, Rugsėjo 19

„Tad siunčiau pas juos pasiuntinius pasakyti: „Esu užsiėmęs dideliu darbu ir negaliu atvykti. Kodėl turėtų sustoti darbas, man jį palikus ir vykstant pas jus?“ Neh 6,3.

Dievas pasirinko Nehemiją, nes jis buvo pasiruošęs bendradarbiauti su Viešpačiu kaip atstatytojas... Matydamas netinkamą elgesį, jis nestovėdavo kaip stebėtojas, savo tylėjimu rodantis sutikimą. Jis neleido žmonėms manyti, jog jis stovi klaidingoje pusėje. Jis tvirtai ir ryžtingai stovėjo už tiesą. (3BC 1135)

Kiekvienas projektas, kurį siūlo tamsos kunigaikštis, visada stengsis paskatinti Dievo tarnus sudaryti sąjungą su šėtono atstovais... Jie turėtų tvirtai, kaip Nehemijas, atsakyti: „Esu užsiėmęs dideliu darbu ir negaliu atvykti.“ Dievo darbininkai gali saugiai tęsti darbą, savo pastangomis atremdami kiekvieną neteisybę, kuri stengiasi jiems pakenkti. Kaip ir Jeruzalės atstatytojai, jie turi neleisti grąšinimams ir patyčioms atitraukti juos nuo darbo...

Artėjant laiko pabaigai, šėtono gundymai galinga jėga užgrius Dievo darbininkus. Šėtonas naudos žmones, kad šie žemintų ir tyčiuotųsi iš tų, kurie „stato sieną“. Darbas užsitęs, jei statytojai nusileis ir kovos su priešų antpuoliais. Jie turi stengtis sutrukdyti savo priešo tikslams, tačiau niekas iš jų neturėtų atsitraukti nuo savo darbo. Tiesa yra stipresnė už melą ir tiesa nugalės neteisybę... Nehemijo tvirtame pasišventime Dievo darbui ir tolygiame pasitikėjime Dievu slypėjo paslaptis, kodėl jo priešai nesugebėjo jo palenkti savo pusėn. Aptingusi siela yra lengvas grobis pagundai, bet gyvenime, kuris turi svarbų sieki ir kilnų tikslą, blogis randa mažai vietos...

Dieviška palaima yra skirta kiekvienam atvejui, kur žmogiškų pastangų neužtenka. Šventosios Dvasios pagalbą Jis skiria kiekvienai sunkiai situacijai, sustiprindamas mūsų vilti ir užtikrinimą bei apšviesdamas mūsų protus ir apvalydamas mūsų širdis. Jis suteikia galimybes ir atveria duris darbui. Jo žmonės pasieks didžiulių rezultatų, jei pastebės Jo Apvaizdos apsišventimą ir bus pasiruošę bendradarbiauti su Juo. (PK 659, 660)

„Dėl tavęs bus prikelti senieji griuvėsiai, tu atstatysi praeities amžių mūrus. Spragu taisytoju, nugriautų sodybų atstatytoju‘ tu būsi vadinamas.“ Iz 58,12.

Šiandieną yra reikalingi tokie žmonės, kurie, įgyvendindami reformas kaip Ezra ir Nehemijas, neteisintų nuodėmės, nežiūrėtų į ją pro pirštus ir nebijotų apginti Dievo garbės. Tokie žmonės, ant kurių pečių guli šis darbas, netylės, matydami neteisybę ir neslėps blogio po apsimestinio pasiaukojimo skvernu. Jie prisimins, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis ir kad griežtumas keletui gali tapti malone daugeliui. Jie prisimins, jog tame, kuris sudraudžia blogį, visą laiką turėtų atsiskleisti Kristaus dvasia.

Ezra ir Nehemijas nusižemino prieš Dievą, dirbdami savo darbą ir išpažino savo bei savo žmonių nuodėmes, melddami atleidimo, tarytum jie patys buvo įstatymo laužytojai... Nehemijas nebuvo kunigas, jis nebuvo ir pranašas, tačiau jis nereiškė jokių pretenzijų į aukštas pareigas. Jis buvo reformatorius, pašauktas svarbiu laiku. Jo tikslas buvo, kad žmonės būtų tinkamuose santykiuose su Dievu. Šio didžiulio tikslo įkvėptas, jis atidavė visas jėgas jo įgyvendinimui... Susidūręs su blogiu ir pasipriešinimu, jis taip ryžtingai laikėsi tiesos, kad žmonės ėmėsi darbo su nauju uolumu ir drąsa...

Reformas ir atstatymo darbai, kuriuos vykdė sugrįžusieji iš tremties, vadovaujant Zerubabeliui, Ezrai ir Nehemijui, vaizdoja dvasinio atkūrimo darbą, kuris bus atliktas paskutinėmis žemės istorijos dienomis... Dievo likučio žmonės, pasaulyje esantys lyg reformatoriai, turi parodyti, kad Dievo Įstatymas yra pagrindas visų išliekamąją vertę turinčių reformų ir kad ketvirtasis, sabatos, įsakymas yra sukūrimo paminklas, nuolatos primenantis Dievo jėgą. Aiškiai ir suprantamai jie turi pasakoti apie būtinumą paklusti visoms Dekalogo taisyklėms. Skatinami Kristaus meilės, jie turi bendradarbiauti su Juo, statant negyvenamose vietose ir atstatant tai, kas sugriauta. (Ten pat, 675-678)

VIENAS IŠ DIEVO DIDVYRIŲ, Rugsėjo 21

„Nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios.“ Lk 1,15.

Kalbėdamas apie kilnius žmones, Gelbėtojas pareiškė, kad Dangaus užrašuose nėra didesnio už Joną Krikštytoją. Jam patikėtas darbas reikalavo ne tik fizinės energijos ir ištvermės, bet ir aukščiausių proto bei sielos savybių. Tinkamas fizinis paruošimas šiam darbui buvo toks svarbus, kad aukščiausias dangaus angelas buvo siųstas pas tėvus su nurodymais, skirtais vaiko auginimui. (MH 379)

Formuodami Jono charakterį, kuris padarytų jį tinkamą atlikti jam pavestą darbą, jo tėvai turėjo ištikimai bendradarbiauti su Dievu... Jonas buvo sūnus pagyvenusių tėvų, jis buvo stebuklingai gimęs vaikas, todėl tėvai galėjo galvoti, kadangi jis turi atlikti ypatingą Viešpaties pavestą darbą, tai Viešpats juo ir pasirūpins. Bet tėvai taip nemanė. Jie apsigyveno nuošalioje vietoje, kur jų vaikas negalėtų būti prieinamas miesto gyvenimo gyndymams ar skatinamas nepaisyti tėvų jam duotų patarimų ir nurodymų. (CG 23)

Jonui buvo daug lengviau savęs išsižadėti dykumoje, suvaldyti savo norus ir rengtis įprastai. Dykumoje nebuvo nieko, kas atitrauktų jo protą nuo maldos ir apmąstymų. Nors jis ir užtvėrė visus kelius, kuriais šėtonas galėtų įžengti, šis vis dėlto turėjo priėjimą prie Jono. Bet jo gyvenimo įpročiai buvo tokie tyri ir natūralūs, kad jis galėdavo pastebėti priešą ir turėjo dvasios jėgų bei charakterio tvirtumą pasipriešinti jam.

Prieš Joną buvo atskleista gamtos knyga su visu neišsemiamu mokymo lobynu. Jis ieškojo Dievo palankumo, ir Šventoji Dvasia ilsėjosi ant jo, uždegdama jo širdį neišblėstančiu uolumu atlikti didžiulį darbą, kviečiant žmones atgailauti ir gyventi kilnesnį ir šventesnį gyvenimą. Gyvendamas neturtingai ir patirdamas vienišo gyvenimo išmėginimus, Jonas taip sugebėjo įvaldyti visas savo fizines ir protines jėgas, kad žmonių akivaizdoje galėtų stovėti tvirtai, nepajudinamas aplinkybių, kaip uolos ir kalnai, kurie jį supo trisdešimt metų. (2SP 47)

„Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir įkvėpdamas neklusniems teisiųjų nusiteikimą, kad prirengtų Viešpačiui tobulą tautą.“ Lk 1,17.

Dievas pašaukė Zacharijo sūnų didžiausiam darbui, koks kada nors buvo patikėtas žmogui... Jonas turėjo žengti kaip Viešpaties pasiuntinys, nešdamas žmonėms Dievo šviesą. Jis privalėjo jų mintis nukreipti nauja linkme. Jis turėjo jiems įdiegti tobulo dieviško teismo reikšmę. Toks pasiuntinys turi būti šventas. Jis privalo būti šventove, kurioje galėtų apsigyventi Dievo Dvasia. Kad įgyvendintų savo misiją, jis privalo turėti sveiką kūną, proto ir dvasios jėgą. Todėl jis turi suvaldyti poreikius, aistras ir jėgas, kad prieš žmones galėtų stovėti tvirtai, nepaisant aplinkybių, kaip dykumos uolos ir kalnai.

Jono Krikštytojo laikais turto siekimas, godumas, meilė prabangai ir gyrimas buvo labai paplitę. Malonumų siekimas, puotos, girtuoklystė sukėlė kūnišką išsigimimą, slopino dvasios jautrumą ir mažino atsparumą nuodėmei. Jonui buvo lemta imtis pertvarkymo. Jo nuosaikus gyvenimas ir paprasti drabužiai buvo priekaištas tų laikų nesaikingumui. Todėl nuo dangaus sosto buvo atsiųstas angelas mokyti Jono tėvus susivaldymo...

Ruošdamas kelią pirmajam Kristaus atėjimui, Jonas buvo vienas tų, kurie ruošia žmones antrajam mūsų Viešpaties atėjimui. Pasaulis yra atsidavęs savo silpnybėms. Plinta klydimas ir apgaulė. Šėtono spąstų, vedančių į pražūtį, sparčiai daugėja. Visi, kurie nori siekti šventumo Dievo baimėje, privalo mokytis susivaldymo ir savitvarkos. Kūniškus potraukius ir aistras turi suvaldyti aukštesniosios proto ir dvasios jėgos. Toks savęs valdymas yra būtina prielaida tai protinei jėgai ir dvasiniam išvalgumui, kurie leidžia suprasti ir įgyvendinti Dievo Žodžio tiesas. Štai dėl šios priežasties saikingumas yra reikalingas ruošiantis Kristaus antrajam atėjimui. (DA 100,101)

„Kadangi taip darysiu tau, pasirenk susitikti su savo Dievu, Izraeli!“ Am 4,12.

Gyvendamas dykumoje, Jonas Krikštytojas buvo mokomas Dievo. Jis tyrinėjo Dievo apsisireiškimą gamtoje. Pranašų raštus jis studijavo vadovaujamas Dievo Dvasios. Dieną ir naktį Kristus buvo jo apmąstymų ir studijų tema, kol jo protas, širdis ir siela prisipildė šlovingos vizijos. Jis žvelgė į Karaliaus grožį, kol jo savasis „aš“ dingo iš akiračio. Žiūrint į šventumo didingumą, jis suprato, koks nevertas ir netinkamas jis yra. Jis turėjo skelbti Dievo žinią. Pasitikėti turėjo tik Dievo jėga ir Jo teisumu. Jis buvo pasiruošęs žengti į priekį, kaip Dievo žinianešys, be jokios žmonių baimės, nes žvelgė į Dievą...

Jono skelbiama žinia nebuvo prikimšta sudėtingų įrodymų ar gerai pateiktų teorijų. Jaudinantis ir griežtas, tačiau pilnas vilties, dykumoje skambėjo jo balsas: „*Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!*“ (Mt 3, 2). Visi jo klausėsi kaip apkerėti: valstiečiai ir žvejai, Romos kareiviai ir Erodo kareivinių vadeivos su kardais prie šonų, pasiruošę sutramdyti bet kokį maišto protrūkį; šykštūs mokesčių rinkėjai ir iš išorės religingi sinedriono kunigai. Ir visi...jį palikdavo... iki širdies gelmių pajutę savo nuodėmingumą...

Prieš Kristaus antrąjį atėjimą dangaus debesyse, bus atliktas toks darbas, kokį atliko Jonas. Dievas kviečia tuos, kurie paruoštų žmones stovėti didingą Viešpaties dieną... Tikėdami greitu Kristaus atėjimu, mes turime paskelbti žinią: „Pasiruošti sutikti savo Dievą“. Mūsų žinia turi būti tokia aiški, kokią skelbė Jonas. Jis barė karalius už jų bedievystes. Jis nedvejodamas skelbė Dievo Žodį, nors tai galėjo sukelti pavojų jo gyvybei. Mūsų darbas šiame amžiuje turi būti atliktas taip pat ištikimai.

Tam, kad galėtume skelbti tokią žinią kaip Jonas, mes turime turėti panašų į jo dvasinį patyrimą. Toks pat darbas turi būti atliktas ir mumyse. Mes turime žiūrėti į Dievą ir Jo šviesoje atmesti savąjį „aš“. (GW 54, 55)

„Dėl Dievo gailestingumo, raginu jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį garbinimą.“ Rom 12,1.

Viešpats stengėsi atkreipti Savo žmonių dėmesį į sveikatos reformą. Tai yra viena iš didžiausių šakų, ruošiantis Žmogaus Sūnaus atėjimui. Jonas Krikštytojas žengė Elijo dvasia ir jėga, ruošdamas kelią Viešpačiui...

Jonas atsiribojo nuo draugų ir gyvenimo prabangos. Jo aprangos paprastumas, drabužiai iš kupranugario vilnos, buvo akivaizdus kontrastas žydų kunigų, o ir apskritai visų žmonių išlaidumui ir ekstravagancijai. Jo dieta, vien tik daržovės ir laukinis medus, tapo priekaištu apsirijimui ir nuolaidžiavimui apetitui, kuris vyravo visur... Ištikimasis Elijas simbolizuoja tuos žmones, kurie turi paruošti kelią antrajam Kristaus atėjimui, taip kaip Jonas Elijo dvasia atėjo paruošti kelią Jo pirmajam atėjimui. Turi būti skatinamos didelės reformos... Susilaikymas visuose dalykuose turi būti susijęs su žinia, kreipiančia Dievo žmones nuo jų stabmeldystės, beprotybės ir ekstravagancijos apsirijime bei kituose dalykuose.

Iš tų, kuriuos Dievas veda ir laimina, yra reikalaujama nusižeminimo, susilaikymo ir savęs išsižadėjimo, kurie žmonėms taptų kontrastu šio puolusio amžiaus išlaidumui ir nesveikiems įpročiams... Niekas taip nesmukdo kūno ir moralės, kaip šių svarbių dalykų nepaisymas. Nuolaidžiaujantys aistrai ir apetitui bei užmerkiantys akis šviesai, bijodami pamatyti savo nuolaidžiavimo nuodėmingumą, yra kalti prieš Dievą. Tie, kurie nususuka nuo šviesos vienoje vietoje, užkietina savo širdį ir kituose dalykuose nepaisyti šviesos. Kas laužo moralinius įpareigojimus dėl maisto ir aprangos, tas ruošia kelią laužyti ir Dievo reikalavimus amžinybės klausimuose. Mūsų kūnai mums nepriklauso. Dievas reikalauja, kad mes pasirūpintume mums Jo duota gyvenamąja vieta, kad galėtume Jam savo kūnus atnešti, kaip gyvą, šventą ir priimtą auką. (3T 61-63)

PASIRUOŠĘS PASITRAUKTI Į ŠALĮ, Regsėjo 25

„Rytojaus dieną, matydamas ateinanti Jėzų, Jonas prabilo: „Štai Dievo Avinėlis, Kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ Jn 1,29.

Kurį laiką Krikštytojo įtaka buvo didesnė už valdovų, kunigų ar kunigaikščių. Jeigu Jonas Krikštytojas būtų pasiskelbęs Mesiju ir sukėlęs maištą prieš Romą, kunigai ir tauta būtų jį palaikę. Šėtonas mėgino jam įteikti ambicingus siekius, kurie būdingi kiekvienam valdžios ir garbės trokštančiam žmogui, bet Jonas tvirtai atsispyrė pagundai. Jam skiriamą dėmesį jis nukreipė į kitą Asmenį. Dabar jis matė, kad populiarumo banga nuo jo pasisuko į Išgelbėtoją. Diena iš dienos jo klausytojų minios tirpo...

Mokiniai atėjo pas Joną... sakydami: „*Rabi, vyras, Kuris buvo su tavimi Užjordanėje, Kurį tu paliudijai, Jis taip pat ėmė krikštyti ir visi bėga pas Jį*“ (Jn 3, 26). Šiais žodžiais šėtonas ketino sugundyti Joną. Nors Jono misija, atrodytų, ėjo į pabaigą, jam vis dar buvo įmanoma sutrukdyti Kristaus darbui. Jei jis būtų parodęs nepasitenkinimą tuo, kad atsidūrė nuošalėje, būtų pasėjęs nesantaikos sėklą, paskatinęs pavydą ir nepasitikėjimą, o tai stabdytų Evagelijos plitimą.

Nors Jonas iš prigimties turėjo žmogiškų trūkumų ir ydų, bet Dieviškoji meilė buvo palytėjusi ir pakeitusi jį. Jis gyveno aplinkoje, nesuterštoje savanaudiškumo ir garbės troškimo, žymiai aukščiau pavydo liūno...

Su pasitikėjimu žvelgdamas į Atpirkėją, Jonas pasiekė pasiaukojimo viršūnę. Jis stengėsi žmones traukti ne prie savęs, bet kelti jų mintis vis aukščiau ir aukščiau, kur jie galėtų matyti Dievo Avinėlį. Jis buvo tik balsas, šauksmas tyruose. Dabar jis su džiaugsmu sutiko likti šešėlyje ir užmarštyje, kad visų akys būtų nukreiptos į gyvenimo Šviesą. Kurie yra ištikimi savo pašaukimui kaip Dievo pasiuntiniai, nesistengs išaukštinti savęs. Meilė sau išnyks meilėje Kristui. (DA178,179)

„Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis, o sužadėtinio bičiulis, kuris šalia stovi ir girdi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko netrūksta. Jam skirta augti, o man — mažėti.“ Jn 3,29.30.

Kiekviename žemės pusrutulyje Dievas turėjo tarpininkų, įgyvendinant Savo darbą... Jonas Krikštytojas turėjo ypatingą darbą, kuriam jis gimė ir kuriam buvo paskirtas: darbą, paruošti Viešpačiui kelią. (5BC 1115)

Prasidėjus Kristaus tarnavimui, kada Jono mokiniai atėjo pas jį reikšdami nepasitenkinimą, kad visi žmonės seka naująjį Mokytoją, Jonas parodė, kaip aiškiai suprato savo santykius su Mesiju ir kaip džiaugsmingai jis sutiko Tą, Kuriam jis paruošė kelią. (8T 333)

Jonas buvo pašauktas būti reformatoriumi. Dėl šios priežasties kilo pavojus, kad mokiniai sutelks visą dėmesį į jį... ir pames iš akiračio tą faktą, kad jis yra įrankis, per kurį dirbo Dievas. Tačiau Jono pastangų nepakako krikščioniškos bažnyčios pamatams padėti. Jam įgyvendinus savo misiją, turėjo būti atliktas kitas darbas, kurio jo liudijimas negalėjo nuveikti. Jo mokiniai to nesuprato. Matydami ateinantį Kristų vykdyti tą darbą, jie prisipildė pavydo ir nepasitenkinimo.

Tie patys pavojai gresia dabar. Dievas kviečia žmogų atlikti tam tikrą darbą, o kai nuveikia to darbo tiek, kiek jam skirta, Viešpats randa kitus žmones, tinkamus tęsti darbą. Bet dažnas, kaip ir Jono mokiniai, mano, kad darbo sėkmė priklauso nuo pirmojo darbininko. Dėmesys nukrypsta nuo dieviško į žmogišką, kyla pavydas, ir Dievo darbui padaroma žala. Pernelyg daug garbės susilaukęs žmogus pasiduoda puikybės pagundai. Žmonės, mokomi pasitikėti žmogaus vadovavimu... nuklysta nuo Dievo.

Dievo darbe neturėtų atsispindėti žmogaus atvaizdas. Laikas nuo laiko, Viešpats naudos skirtingus tarpininkus, per kuriuos galiausiai bus įgyvendintas Jo tikslas. Laimingi yra tie, kurie noriai nusižemina, kartodami Jono Krikštytojo žodžius: „Jam skirta augti, o man — mažėti.“ (DA181,182)

KAS PADARĖ JI DIDŽIU?, Rugsėjo 27

„Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nėra buvę didesnio už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį.“ Mt 11, 11.

Kas padarė Joną Krikštytoją didžiu? Uždarydamas savo protą tradicijų, mokomų žydų tautos mokytojų, antplūdžiui, jis atvėrė jį išminčiai, ateinančiai iš aukštybių. (CT 445)

Jonas Krikštytojas nesimokė su iškiliais tautos žmonėmis Jeruzalės mokyklose tam, kad taptų tinkamu savo pašaukimui, būti Kristaus pirmtaku. Jis pasitraukė į dykumą, kur žmonių doktrinos ir papročiai negalėjo formuoti jo proto ir kur jis galėjo netrukdomai bendrauti su Dievu. (FE 123)

Jonas Krikštytojas nuo gimimo buvo pilnas Šventosios Dvasios, ir jei kas galėjo išlikti nepaliestas puolusio jo amžiaus įtakos, tai toks žmogus buvo jis. Tačiau jis nedrįso pasitikėti savo jėgomis. Jis atsiribojo nuo savo draugų ir giminių tam, kad įgimtos simpatijos netaptų jam spąstais. Be reikalo jis nestojo ant nuodėmės kelio. Niekas, nei turtai, nei gyvenimo patogumai negalėjo jo priversti pataikauti apetitui, taip menkinant savo fizinę ir protinę galią...

Dykumoje, patirdamas nepriteklių ir vienatvę, jis, studijuodamas Dievo gamtos knygą, galėjo išsaugoti šventą Jo didingumo pojūtį... Tai buvo aplinka, skirta gryninti jo moralę ir išsaugoti jame Viešpaties baimę. Būdamas Kristaus pirmtaku, Jonas nesusitėpė piktomis pasaulio kalbomis ar netyra jo įtaka. Jis saugojo savo sąžinę, kad kartais nuodėmė nepasirodytų tokia perdėm nuodėminga. Jis mieliau pasirinko dykumą savo namais, kur sąmonė nebūtų iškreipta aplinkos įtakos. Ar mes neturėtume ko nors pasimokyti iš pavyzdžio to, kurį Kristus pagerbė ir apie kurį pasakė: „Tarp gimusių iš moters nebuvo didesnio pranašo už Joną Krikštytoją.“ (4T 108,109)

„Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti.“ Fil 1,29.

Jonas Krikštytojas buvo pirmasis Karalystės šauklis, jis buvo ir pirmasis kankinys... Dabar jis buvo uždarytas tvirtovės požemiuose. ... Kai viena po kitos slinko savaitės, neatnešdamos jokio pasikeitimo, ji pradėjo užvaldyti nusiminimas ir abejonės. Jo mokiniai jo neišsižadėjo... Tačiau jie klausė, kodėl, jeigu šis naujasis Mokytojas yra Mesijas, Jis nieko nepadaro, kad išlaisvintų Joną? Jonas Krikštytojas, panašiai kaip ir Gelbėtojo mokiniai, nesuprato Kristaus karalystės prigimties. Jis laukė, kada Kristus užims Dovydo sostą. Laikas bėgo, bet Išgelbėtojas nepareiškė Savo teisių į karališką valdžią, todėl Jonas sutriko ir sunerimo... Tai buvo laikas, kai jo dvasią kankino piktųjų angelų šnibždėjimai, ir didžiulės baimės šešėliai apniko jį. Ar gali būti, kad taip ilgai lauktas Išvaduotojas taip ir nepasirodė?...

Bet Krikštytojas neprarado tikėjimo Kristumi... Jis ryžosi pasiūsti žinią Jėzui. Tai padaryti jis patikėjo dviem savo mokiniams... Mokiniai atėjo su klausimu pas Jėzų: „Ar tu esi Tas, Kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“ ... Išgelbėtojas ne iš karto atsakė į mokinių klausimą. Tuo metu, kai jie stovėjo ir stebėjosi, kodėl Jis tyli, ligoniai ir luošiai ėjo, kad būtų pagydyti... Jam gydant jų ligas, Jis mokė žmones...

Taip diena ėjo į pabaigą. Tuo tarpu Jono mokiniai viską matė ir girdėjo. Pagaliau Jėzus pasišaukė juos, liepdamas eiti ir papasakoti Jonui, ką matė... Jo dieviškumas pasireiškė Jam prisiartinant prie kenčiančios žmonijos poreikių...

Mokiniai perdavė žinią ir to pakako... Kristaus darbai skelbė ne tik, kad Jis yra Mesijas, bet taip pat parodė ir koku būdu kuriama Jo karalystė. Dabar aiškiau suprasdamas Jėzaus Mesijo esmę, Jonas atsidavė Dievui, aukodamas savo gyvenimą ir gyvybę, kad tik geriau pasitarnautų mylimam tikslui. (DA 214-218)

AUKŠČIAUSIA GARBĖ, Rugsėjo 29

„Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare.“ Mt 10,28

Daugeliui didelė paslaptis supa Jono Krikštytojo likimą. Jie klausia, kodėl jis buvo paliktas kentėti ir mirti kalėjime? Šios nesuvokiamos paslapties žmogaus protas negali suprasti, tačiau tai niekada negalės pakirsti mūsų pasitikėjimo Dievu, jei prisiminsime, kad Jonas tik dalijosi Kristaus kentėjimais...

Jėzus neįsikišo, kad išlaisvintų Savo tarną. Jis žinojo, kad Jonas atlaikys bandymą. Išgelbėtojas mielai būtų atėjęs, kad Savo pasirodymu apšviestų Jono kalėjimo požemį, bet Jis negalėjo atsidurti priešų rankose ir taip paaukoti Savo Paties misiją. Su džiaugsmu jis būtų išgelbėjęs Savo ištikimą tarną, bet dėl tų tūkstančių, kurie po daugelio metų turės per kalėjimą eiti į mirtį, Jonas turėjo išgerti šią kančios taurę. Kai Jėzaus sekėjams teks kankintis vienutėse, žūti nuo kardo ar kankinamo bado, ar mirti laužo liepsnose,, kokia parama bus širdžiai mintis, kad Jonas Krikštytojas, kurio ištikimybę paliudijo Pats Kristus, išgyveno panašias kančias!

Šėtonui buvo leista sutrumpinti žinianešio gyvenimą žemėje, tačiau gyvenimo, paslėpto Dieve, naikintojas negalėjo pasiekti. „*Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi paslėptas Dieve*“ (Kol 3, 3). Šėtonas džiūgavo, kad galėjo įskaudinti Kristų, bet jam nepasisekė nugalėti Jono. Mirtis amžiams nukėlė jį už nuodėmės įtakos ribų...

„Dievas visada veda Savo vaikus taip, kaip pasirinktų būti vedami, jeigu galėtų iš pradžių pamatyti pabaigą ir suvokti tikslą, kurį vykdo, bendradarbiaudami su Juo. Nei patriarchas Henochas, kuris buvo perkeltas į dangų, nei pranašas Elijas, kurį Dievas pasiėmė į dangų ugnies vežime, nebuvo nei didesni, nei daugiau pagerbti kaip Jonas Krikštytojas, kuris žuvo vienas požemyje. „*Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik Ji tikėti, bet ir dėl Jo kentėti*“ (Fil 1, 29). Iš visų dovanų, kurias Dangus gali suteikti žmonėms, dalijimasis su Kristumi Jo kentėjimais yra svariausias pasitikėjimas ir didžiausia garbė“ (Su meile iš dangaus, 135p).

„Daugelis atėjo pas Jį ir kalbėjo: „Jonas, tiesa, nepadarė nė vieno ženklo, bet ką jis pasakė apie šitą Žmogų, buvo teisybė.“ Ir daugelis įtikėjo Jį tame krašte.“ Jn 10,41.42.

Kai angelas pranešė Zacharijui apie būsimą Jono gimimą, jis teigė: „*Nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers jokio vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios*“ (Lk 1,15). Kokią didybę vertina dangus? Aišku ne tą, kurią vertina pasaulis. Patys savaime turtai, padėtis visuomenėje, kilminga prigimtis ar talentai nesuteikia garbės... Dievas vertina dorovės principus. Jis labiausiai vertina ir puoselėja meilę ir tyrumą. Jonas buvo didis Viešpačiui, kadangi nesiekė sau garbės, kai sinedriono pasiuntinius, tautą ir savo mokinius kreipė pas Jėzų, kaip pažadėtąjį Pranašą. Jis nesavanaudiškai džiaugėsi Kristaus misija, o toks jausmas yra aukščiausio kilnumo žmogaus pavyzdys...

Nors Jonui jo pašaukimas teikė džiaugsmo, jo gyvenimas buvo pilnas sielvarto. Jo balsas buvo retai girdimas kitur, nei dykumoje. Jam buvo lemta likti vienišam. Jam nebuvo leista pamatyti savo veiklos vaisių. Jam nebuvo suteikta privilegija būti su Kristumi ir stebėti dievišką jėgą, lydinčią didesniąją šviesą. Jis nematė aklų praregint, ligonių išgyjant ar mirusiųjų prisikeliant gyvenimui. Jis neregėjo tos šviesos, kuria švietė kiekvienas Kristaus žodis, ir kuri nešė šlovę pranašystės pažadams. Mažiausias iš mokinių, kuris matė galingus Kristaus darbus ir girdėjo Jo žodžius, tikrąja prasme buvo labiau privilegijuotas nei Jonas Krikštytojas ir dėl to yra pavadintas didesnis už jį. (Ten pat)

Jonui nebuvo suteikta galia iššaukti ugnį iš dangaus ar prikelti mirusįjį, kaip tai darė Elijas, ar Dievo vardu naudoti Mozės lazda, simbolizavusią Dievo jėgą. Jis buvo siųstas pranešti apie Gelbėtojo atėjimą ir kviesti žmones pasiruošti Jo sutikimui. Jis taip ištikimai atliko savo misiją, kad žmonės, prisimindami, ko jis mokė apie Jėzų, galėjo pasakyti: „*Ką jis pasakė apie Šitą Žmogų, buvo teisybė*“ — Nešti tokį liudijimą apie Kristų yra kviečiamas kiekvienas Šeimininko mokinys. (Ten pat)

Spalio

[276]

„EIK IR PASIŽIŪRĖK“, Spalio 1

„Pilypas susitiko Natanaelį ir sako jam: „Radome Tą, apie Kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai. Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus.““ Jn 1,45.

Pilypas pakvietė Natanaelį... Jei Natanaelis būtų pasiklojęs rabinų vadovavimu, jis niekada nebūtų radęs Jėzaus. Tik pats matydamas ir mąstydamas, jis tapo Jėzaus mokiniu. Taip yra ir su daugeliu šiandien, kuriuos nuo gėrio sulaiko išankstinis nusistatymas. Kokie skirtingi būtų rezultatai, jei jie „ateitų ir pasižiūrėtų.“ Kaip Natanaelis, mes patys turime tyrinėti Dievo Žodi ir melsti Šventosios Dvasios apšvietimo. Tas, Kuris matė Natanaeli po figmedžiu, pamatys mus, besimeldžiančius slaptoje vietoje. Angelai budi šalia tų, kurie nusizeminę prašo dieviško vadovavimo.

Jono, Andriejaus, Simono, Pilypo ir Natanaelio pašaukimu prasidėjo Kristaus bažnyčios įkūrimas. Jonas nukreipė pas Kristų du savo mokinius. Po to vienas jų, Andriejus, pakvietė savo brolių. Tada buvo pašauktas Pilypas, o tas nuėjo ieškoti Natanaelio. Šie pavyzdžiai moko, kaip svarbu savo giminaičius, draugus ir kaimynus pakviesti pas Kristų...

Yra daug tokių, kuriems reikalingas mylinčios krikščioniškos širdies patarnavimas. Daugelis nuėjo į pražūtį, kurie galėjo būti išgelbėti, jeigu jų kaimynai, paprasti vyrai ir moterys, būtų asmeniškai pasistengę jiems padėti. Daugelis laukia, kad jie būtų asmeniškai pakviesti. Šeimoje, draugijoje, mieste, kuriame gyvename — visur mums, kaip misionieriams, yra darbo. Vos tik žmogus atranda Dievą, jis pajunta troškimą, kad ir kiti sužinotų, koku brangiu bičiuliu jam tapo Jėzus. Gelbstinti ir pašventinanti tiesa negali būti užsklęsta širdyje...

Dabar, kada Jėzus yra užžengęs į dangų, Jo mokiniai yra Jo atstovai tarp žmonių, o pats efektyviausias būdas laimėti sielas yra Jo charakterio išaukštinimas kasdieniniame gyvenime... Gyvenimas, kuriame atsispindi Kristaus romumas, yra jėga pasaulyje. (DA 139-142)

„Pamatęs ateinantį Natanaelį Jėzus pasakė apie jį: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos.“ Jn 1,47.

Natanaelis girdėjo, kaip Jonas, rodydamas į Gelbėtoją, sakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (Jn 1, 29). Natanaelis pažvelgė į Jėzų, tačiau nusivylė pasaulio Atpirkėjo išvaizda. Ar Tas, Kuriame atsispindejo skurdas ir sunkus darbas, galėjo būti Mesijas? Jėzus buvo darbininkas. Jis dirbo kartu su vargingais darbininkais. Tai pamatęs, Natanaelis pasišalino. Tačiau jis nebuvo galutinai suformavęs savo nuomonės apie tai, koks buvo Jėzaus charakteris. Jis klaupėsi po figmedžiu, klausdamas Dievo, ar iš tiesų Šis vyras buvo Mesijas. Jam dar bebūnant ten, pas jį atėjo Pilypas ir pasakė: „Rado-me Tą, apie Kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai. Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus“ (Jn 1, 45). Tačiau žodis Nazaretas vėl jam sukėlė netikėjimą, ir jis atsakė: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero!?“ Jis buvo pilnas išankstinio nusistatymo, bet Pilypas nesistengė su juo kovoti, tik paprasčiausiai pasakė: „Ateik ir pasižiūrėk!“

Ar nebūtų gerai eiti ir mums po figos medžiu ir kreiptis į Dievą, ieškant tiesos? Argi Dievas nepastebėtų mūsų taip, taip Jis pastebėjo Natanaelį? Natanaelis patikėjo Viešpačiu ir sušuko: „Rabi, Tu Dievo Sūnus, Tu Izraelio Karalius!“ (1SM 414, 415)

Netikėjimas buvo išsklaidytas, ir jo sielą užvaldė stiprus, išliekantis tikėjimas. Jėzus pagyrė Natanaelio tikėjimą.

Daug žmonių yra tokioje būsenoje, kokioje buvo Natanaelis. Jie yra iš anksto nusistatę ir netikintys, nes niekada nebuvo susidūrę su ypatingomis paskutiniųjų dienų tiesomis ar su žmonėmis, kurie jas išpažintų. Tam, kad pašalinti jų netikėjimą, reikalingas Kristaus Dvasios buvimas. Nesvarbu, su koku pasipriešinimu ar pastangomis, kreipiančiomis sielas nuo dangiškų tiesų, teks mums susidurti, mes privalome suteikti viešumo mūsų tikėjimui tam, kad sąžiningos sielos galėtų matyti, girdėti ir įsitikinti pačios. Mūsų darbas yra pasakyti taip, kaip tai pasakė Pilypas: „Ateik ir pasižiūrėk!“ Mes neišpažįstame tokių doktrinų, kurias norėtume slėpti. (6T 37, 38)

„Jėzus tarė: „Eikite paskui Mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais.“ Ir tuojau, palikę tinklus, juodu nuėjo su Juo.“ Mk 1,17.18.

Jie buvo kuklūs ir nemokyti Galilėjos žvejai, tačiau Kristus, pasaulio šviesa, sugebėjo parengti juos tai vietai, kurią Jis jiems parinko. Išgelbėtojas neniekino išsilavinimo, nes, vadovaujama Dievo meilės ir pašvęsta Jo tarnystei, proto kultūra yra palaima. Jis aplenkė išmintinguosius, nes Jo laikais išsilavinę žmonės buvo tokie išpuikę, kad nenorėjo tapti Nazariečio bendradarbiais ir padėti kenčiančiais žmonijai. Savo išdidumu jie niekino galimybę būti Kristaus mokomi. Viešpats Jėzus ieškojo bendradarbiavimo su tokiais, kurie leistų Jo malonei nekliudomai per juos tekėti...

Jėzus rinkosi mažaraščius žvejus, nes jie nebuvo išmokyti to meto klaidingų pažiūrų ir tradicijų. Tai buvo iš prigimties gabūs, kuklūs ir supratingi žmonės, kuriuos Jis galėtų apmokyti Savo darbui. Dažnas žmogus, gyvenantis paprastą gyvenimą ir kantriai atliekantis kasdienes pareigas, net nenujaučia, kad turi savyje sugebėjimų, kurie, pažadinti veikimui, iškeltų juos į pirmą lygį su pačiais garbingiausiais pasaulio žmonėmis. Šiems slaptiems sugebėjimams sužadinti reikia patyrusios rankos prisilietimo. Tokius žmones Jėzus kvietė pasidaryti Jo talkininkais ir suteikdavo privalumų bendradarbiauti su Juo. Niekada pasaulio iškiliausieji žmonės neturėjo tokio mokytojo. Išėję Gelbėtojo mokyklą, mokiniai jau nebebuvo tamsūs ir neišsilavinę. Savo protu ir charakteriu jie tapo panašūs į Jį, o žmonės pastebėdavo, kad jie yra buvę su Jėzumi. (DA 249, 250)

Tas, Kuris pašaukė Galilėjos žvejus, iki šiol šaukia žmones Savo tarnystei. Jis lygiai taip pat nori parodyti Savo jėgą per mus, kaip ir per pirmuosius mokinius. Kokie netobuli ir nuodėmingi mes bebūtume, Dievas mums siūlo mokytis pas Kristų. Jis kviečia mus paklusti Jo dieviškam vadovavimui, kad, susivieniję su Kristumi, galėtume vykdyti Dievo darbus. (Ten pat, 297)

„SEK MANE“, Spalio 4

„Išėjęs Jėzus pastebėjo muitininką, vardu Levį, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: „Sek paskui Mane!“ Tasai, viską palikęs, atsikėlė ir sekė paskui Jį.“ Lk 5,27.28.

Iš Romos valdininkų Palestinoje labiausiai nekenčiami buvo muitininkai. Faktas, kad mokesčius rinko svetima valdžia, nuolat juos erzino, nes priminė, kad jų nepriklausomybė buvo prarasta, o muitininkai buvo... savanaudiški plėšikai, turtėjantys gyventojų sąskaita. Žydas, kuris priimdavo šias pareigas iš romėnų, buvo laikomas savo tautos garbės išdavėju. Jis būdavo niekinamas kaip atpuolėlis ir priskiriamas niekingiausiai žmonių klasei.

Šiems žmonėms priklausė Levis Matas, kuris, po pašaukimo keturių mokinių prie Getzareto, tapo sekančiu pašauktu Kristaus tarnystei. Fariziejai teisė Matą pagal jo darbą, bet Jėzus šiame žmoguje matė širdį, pasiruošusią priimti tiesą. Matas klausėsi Gelbėtojo žodžių ir, kai Dievo Dvasia atskleidė jo nuodėmingumą, jis labai norėjo prašyti Kristaus pagalbos, bet manė, kad Didysis Mokytojas jo nepastebės, nes jis buvo pripratęs prie rabinų išskirtinumo.

Vieną dieną, sėdėdamas savo tarnybos stoginėje, muitininkas pamatė prieinančią Jėzų. Kaip nustebo Matas, kai išgirdo tariamus jam žodžius: „*Sek paskui Mane!*“

Matas viską palikęs, atsikėlė ir sekė paskui Jį. Jis nei svyravo, nei klausinėjo, nei galvojo apie tai, kad pelningą verslą jis iškeičia į vargą ir neturtą. Matui užteko to, kad bus su Jėzumi, klausysis Jo žodžių ir įsijungs į Jo veiklą. (Su meile iš dangaus, 164 psl.).

Tą patį išmėginimą patyrė ir turtingas Matas, ir neturtėliai Andriejus su Petru. Sėkmės momentu, kai tinklai buvo pilni žuvų ir senojo gyvenimo trauka buvo stipriausia, Jėzus prie ežero paprašė mokinius viską palikti dėl Evangelijos. Taip kiekvienas žmogus yra išbandomas: kuris jo troškimas — siekti laikinos gerovės ar Kristaus draugystės — yra stipresnis. (Su meile iš dangaus, 165 psl.)

NEIŠSKIRTI IR MUITININKAI, Spalis 5

„Aš noriu ištikimos meilės, o ne aukos, ir Dievo pažinimas Man mielesnis negu deginamosios aukos.“ Oz 6,6.

Mato pašaukimas sukėlė didelį pasipiktinimą. Tai, kad religinis mokytojas pasirinko muitininką vienu iš Savo artimiausių palydovų, buvo nusižengimas religiniams, visuomeniniams ir tautiniams papročiams. (Ten pat)

Didžiame nuolankume Matas troško parodyti pagarbą už jam suteiktą garbę. Jis iškėlė Gelbėtoju didelę puotą, pasikviesdamas pas save ir savo kolegas, draugus, su kuriais anksčiau linksminosi ir nuodėmiavo. Matas svarstė, kad, jei Jėzus jau pakvietė jį, tokią nuodėmingą ir nevertą, tai Jis tikrų tikriausiai priims jo buvusius draugus, kurie yra daug geresni nei jis. Matas labai troško, kad jie patirtų, kas yra Kristaus gailestingumas ir malonė. Jis norėjo, kad jie žinotų, jog Kristus... neniekino muitininkų ir nusidėjėlių. Jis norėjo, kad jie pažintų Kristų, kaip palaimintą Gelbėtoją...

Jėzus niekuomet neatmetė pasiūlymo ateiti į tokią puotą. Jis visada troško pasėti tiesos sėklą klausytojų širdyse ir Savo bendravimu patraukti širdis pas Savęs. Kiekvienas Jo poelgis turėjo tikslą ir pamoką, kuriai Jis šią progą laikė labai tinkamą. Šiuo Savo poelgiu Jis paskelbė, kad netgi muitininkai ir nusidėjėliai nėra atblojami nuo Jo artumo...

Fariziejai regėjo Jėzų sėdintį ir valgantį su muitininkais ir nusidėjėliais... Šie žmonės, kurie nejautė jokios pagalbos poreikio, negalėjo įvertinti Kristaus darbo. Jie pastatė save į tokią padėtį, kur negalėjo priimti išgelbėjimo, kurį Jis jiems atnešė. Vargšai muitininkai ir nusidėjėliai jautė, kad jiems reikia pagalbos ir noriai priėmė pamokymus ir paramą, kurią, jie žinojo, kad Kristus gali duoti. (ST June 23,1898)

Pačiam Matui Jėzaus dalyvavimas vaišėse paliko pamoką visam gyvenimui. Niekinas muitininkas tapo vienu ištikimiausių evangelistų, einančių savo Mokytojo pėdomis. (DA275)

„Bet kai kurie iš jūsų netiki.“ Mat Jėzus iš pat pradžių žinojo ir kas netiki, ir kas Jį išduos.“ Jn 6,64.

Tuomet, kai Jėzus ruošė mokinius įšventinimui, vienas vyras, kuris nebuvo kviestas, veržėsi į jų tarpą. Tai buvo Judas Iskarijotas, tariamas Kristaus sekėjas... Judas tikėjo, kad Jėzus yra Mesijas. Prisijungdamas prie apaštalų, jis tikėjosi užsitikrinti aukštą vietą naujoje karalystėje...

Mokiniai norėjo, kad Judas taptų vienu iš jų. Jis turėjo valdingą išvaizdą, išvalgų protą ir valdytojo sugebėjimus, todėl mokiniai rekomendavo jį Jėzui kaip būsimą gerą pagalbininką Jo darbe... Tačiau tolesnis Judo gyvenimas parodė, kaip pavojinga leisti, kad žemiški motyvai darytų poveikį sprendimams dėl žmonių tinkamumo Dievo darbui.

Vis dėlto, kada Judas prisijungė prie mokinių, jis nebuvo visiškai abejingas Kristaus charakterio grožiui. Jis jautė tos dieviškos galios, traukiančios žmones pas Išgelbėtoją, įtaką... Gelbėtojas skaitė Judo širdį. Jis žinojo, į kokias blogio gelmes jis gali nugrimzti, jei nebus išgelbėtas per Dievo malonę. Susiedamas šitą žmogų su Savimi, Jėzus sudarė jam sąlygas diena iš dienos būti nesavanaudiškos meilės apsuptyje. Jei jis būtų atvėręs savo širdį, dieviška malonė būtų išstūmusi savanaudiškumo demoną, ir netgi Judas būtų galėjęs tapti Dievo karalystės nariu.

Dievas priima žmones tokius, kokie jie yra... ir, jei jie drausmingi ir mokosi iš Jo, apmoko juos Savo tarnystei. Jie yra pasirenkami ne dėl to, kad yra tobuli, bet, nežiūrint į jų trūkumus, kad per tiesos suvokimą ir jos vykdymą Kristaus malonės dėka, jie galėtų pasikeisti pagal Jo paveikslą.

Judas turėjo tas pačias galimybes, kaip ir kiti mokiniai. Jis klausėsi tų pačių vertingų pamokų. Bet tiesos laikymasis, kurio reikalavo Kristus, prieštaravo jo troškimams ir tikslams, jis nenorėjo išsižadėti savo idėjų, kad gautų išmintį iš Dangaus. (Ten pat, 293-295)

„Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jai pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko daugybe kančių.“ 1 Tim 6,10

Kaip švelniai Išgelbėtojas elgėsi su tuo, kuriam buvo lemta tapti Jo išdaviku. Savo mokyme Jėzus kalbėjo apie dosnumo principus, kurie sudavė per pačias godumo šaknis. Jis parodė Judui baisų godumo pobūdį. Daugelį kartų šis mokinys suvokė, kad Jėzus vaizduoja jo charakterį ir nurodo į jo nuodėmę, tačiau jis niekaip nenorėjo prisipažinti ir atsisakyti savo neteisumo. Jis buvo pasitikintis savimi ir vietoj to, kad pasipriešintų gundymui, jis tęsė savo pragaištingą veiklą... Jėzus neišsakė jam jokio aiškaus priekaišto, bet su juo elgėsi su dieviška kantrybe, ir aiškiai parodė, kad skaito jo širdį kaip atverstą knygą. Jis jam išdėstė paskatinimus daryti gera, bet, atstumdamas dangišką šviesą, Judas liko be pasiteisinimo. (Ten pat, 295)

Šėtonas žaidžia gyvenimo žaidimą su kiekviena siela. Jis žino, kad praktiška užuojautos išraiška yra patikrinimas širdies tyrumo ir nesavanaudiškumo. Jis dės visas įmanomas pastangas, kad kitų poreikiams mūsų širdys taptų uždaros... Jis naudos daug ką, kad tik užkirstų kelią meilės ir užuojautos parodymui. Būtent tai ir pražudė Judą. Jis pastoviai planavo, kaip pasipelninti. Jis atstovauja didelę dalį šiandienos krikščionių, todėl mums reikia tyrinėti jo atvejį. Mes esame taip pat arti Kristaus, kaip arti buvo jis. Tačiau, jei bendravimas su Kristumi nesuvienija mūsų su Juo, jei tai neskatina užuojautos tiems, už kuriuos Kristus atidavė Savo gyvybę, tai mes esame tokiam pat pavojuje, į kokį pakliuvo ir Judas...

Mums reikia saugotis pirmojo nukrypimo nuo teisumo, nes vienas nusižengimas, vienas nenoras parodyti Kristaus dvasios, atveria duris dar vienam ir dar vienam, kol protas galiausiai užvaldomas prieš principų. Jei leidžiame tam vykti, savanaudiškumo dvasia tampa naikinanti aistra, kurią įveikti gali tik Kristus. (6T 264, 265)

„Tarp jūsų to nebus. Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas.“ Mt 20,26.27.

Kartu su Judu atėjo ir priešiškusis į mokinių tarpą... Jį valdė savanaudiško pasipelnymo viltis, kurią jis tikėjosi patenkinti Kristui įkūrus žemiškąją karalystę. Nors ir pripažindamas Kristaus dieviškos meilės jėgą, Judas neleido jai vadovauti jam. Jis ir toliau puoselėjo savo paties samprotavimus ir nuomones bei galimybę kritikuoti ir teisti. Kristaus motyvai ir poelgiai, kurių dažnai jis nesugebėdavo suvokti, sukeldavo abejones ir nepritarimą, o savo skepticizmą ir ambicijas jis išsakydavo mokiniams. Daugeliui jų nepasitenkinimo Kristaus metodais ir jų kovai dėl valdžios pradžių davė Judas. (Ed 91)

Kartodamas Rašto aiškintojų ir fariziejų argumentus prieš Kristų, jis įnešė prieštaravimus ir klaidingas užuominas... Jis nurodydavo Šventojo Rašto vietas, tiesiogiai nesujusias su tomis tiesomis, kurias skelbė Kristus. Šie, iš konteksto išplėsti sakiniai, glumino mokinius... Visa tai Judas darė taip gudriai, jog atrodė, kad jis yra nuoširdus. Mokiniams ieškant įrodymų, patvirtinančių Didžiojo Mokytojo žodžius, Judo pagalba beveik nepastebimai jie būdavo veikiami priešinga kryptimi... Visa, ką Kristus pasakydavo Savo mokiniams, būdavo kažkas, su kuo Judas širdyje nesutikdavo...

Tačiau Judas atvirai nesipriešino ir neatrodė, kad abejotų Gelbėtojo pamokomis. Išoriškai jis neparodė savo nepasitenkinimo iki vaišių Simono namuose. Kai Marija patepė Išgelbėtojų kojas, Judas parodė savo šykštumą. Nuo Jėzaus priekaišto visa jo siela prisipildė pasipiktinimo. Įžeistas išdidumas ir noras atkeršyti išsiliejo per kraštus ir taip ilgai puoselėjamas godumas visiškai jį užvaldė. Tai patirs kiekvienas, kuris užsispyrusiai eis godumo keliu. Sugedimas, kuriam nesipriešinama ir kuris nėra nugalimas, galiausiai atsilieps į šėtono gundymus, ir siela taps jo valios belaisve. (DA 719, 720)

VIENYBĖ ĮVAIROVĖJE, Spalio 9

„Ir Jis paskyrė Dvylika, kad jie būtų kartu su Juo ir kad galėtų juos siųsti skelbti Žodžio.“ Mk 3,14.

Pirmieji mokiniai buvo labai skirtingi. Jie turėjo tapti pasaulio mokytojais ir atstovavo įvairius charakterio tipus. Ten buvo muitininkas Levis Matas, pašauktas iš aktyvaus verslo gyvenimo ir tarnystės Romai, Simonas Uolusis — nuožmus imperatoriškos valdžios priešas; impulsyvus, pasitikintis savimi Petras ir jo brolis Andriejus; Judas Iskarijotas — gabus, rafinuotas ir nedraugiškos dvasios; Pilypas ir Tomas — ištikimi ir pasišventę, tačiau lėti tikėti; Jokūbas jaunesnysis ir Jonas, niekuo neišsiskiriantys iš aplinkinių, bet ištikimi ir visame kame garbingi; Natanaelis, turintis vaikišką nuoširdumą ir patiklumą; ir ambicingi, bet mylinčios širdies Zebediejaus sūnūs...

Iš dvylikos keturi turėjo priimti vadovavimo vaidmenį, kiekvienas skirtingoje srityje. Numatydamas tai, Kristus juos tam ruošė. Jokūbo laukė greita mirtis nuo bado, Jonas, ilgiausiai gyvenęs iš savo brolių, sekė savo Mokytoją darbe ir persekiojimuose; Petras tapo pionieriumi, laužydamas per amžius nusistovėjusias užtvaras — mokydamas pagonišką pasaulį; Judas, savo gabumu tarnavime pralenkęs savo brolius, širdyje nešiojo ketinimus, kurių pasekmių jis net neįtarė. (Ed 85, 86)

Tam, kad sėkmingai įgyvendintų tą darbą, kuriam buvo pašaukti, šie mokiniai, nors ir labai skirtingų charakterių, išsilavinimo ir įpročių, turėjo susivienyti savo jausmais, mintimis ir poelgiais. Kristaus tikslas buvo išsaugoti šią vienybę... Jo gilus susirūpinimas dėl jų geriausiai atsispindi maldoje Tėvui: „*Tegul visi būna viena! Kaip Tu, Tėve, Manyje, ir Aš Tavyje, tegul ir jie bus viena Mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs.*“ (Jn 17, 21). (Ten pat, 86) Mūsų Viešpaties apaštaluose nebuvo nieko, kuo jie galėtų didžiutis. Buvo aišku, kad jų darbo sėkmė priklausė tik nuo Dievo. Šių žmonių gyvenimas, jų išugdyti charakteriai ir didžiulis jų atliktas darbas parodo, ką Dievas padarys visiems, kurie yra stropūs ir paklusnūs. (DA 250)

„Deja, mes šitą lobį nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo.“ 2Kor 4,7.

Visi mokiniai turėjo rimtų ydų, kai Jėzus juos pašaukė tarnauti. Netgi Jonas, kuris arčiausiai bedravo su romumo ir nusižeminimo pavyzdžiu, iš prigimties nebuvo romus ir paklusnus. Jis ir jo brolis buvo vadinami „griaustinio sūnumis“. Jiems esant su Jėzumi, bet kokia jiems parodyta nepagarba sukeldavo jų pasipiktinimą. Pyktis, keršto jausmas, polinkis smerkti — visa tai buvo būdinga Jo mylimam mokiniui. Jis buvo ambicingas ir išdidžiai stengėsi būti pirmuoju Dievo karalystėje. Bet diena po dienos, priešingai jo dvasiai, jis matė Jėzaus švelnumą ir pakantumą, girdėjo Jo nusižeminimo ir kantrumo pamokas. Jis atvėrė savo širdį dieviškai įtakai ir tapo ne tik Gelbėtojo žodžių klausytoju, bet ir jų vykdytoju. Jo „aš“ pasislėpė Kristuje. Jis išmoko traukti Kristaus jungą ir nešti Jo naštą.

Jėzus priešdavo ir įspėdavo Savo mokinius, bet, nepaisant to, Jonas ir kiti jo broliai nepaliko Jo. Gelbėtojas neišsižadėjo jų dėl jų silpnumo ir netobulumo. Jie iki galo dalijosi Jo išmėginimais ir mokėsi Jo gyvenimo pamokų. Žiūrint į Kristų, keitėsi jų charakteriai...

Savo atstovais tarp žmonių Kristus pasirinko ne tyrus angelus, o žmones, turinčius tokius pat potraukius, kaip ir tie, kuriuos jie siekė išgelbėti...

Patys patyrę išbandymus, jie susipažino su šio kelio pavojais ir sunkumais, todėl yra kviečiami eiti pas kitus, kurie patiria panašius išbandymus. Tai yra sielos, kamuojamos abejonių, slegiamos netobulumų, silpno tikėjimo ir nesugebančios išvelgti Nematomąjį. Tačiau draugas, ateinantis pas juos Kristaus vietoje, kurį jie gali matyti, gali tapti pagalba, sustiprinančia jų trapų tikėjimą Kris-tumi. Mes turime dirbti kartu su dangiškaisiais angelais, rodydami pasauliui Jėzų. (Ten pat, 295-297)

„Jėzus tuojau juos prakalbino: „Nenusiminkite! Tai Aš. Nebijokite!“ Mt 14, 27.

Jie (mokiniai) „sulipo į valtį ir plaukė kitapus ežero į Kafarnaumą.“ Jie paliko Jėzų nepatenkintomis širdimis... Jie murmėjo, kadangi jiems nebuvo leista Jį paskelbti karaliumi. Jie kaltino save, kad taip lengvai pakluso Jo paliepimui...

Netikėjimas pradėjo valdyti jų mintis ir širdis. Juos buvo apakinęs garbės troškimas... Ar Kristus niekada nepatvirtins kaip Karalius Savo autoriteto? Kodėl Jis, turėdamas tokią galią, neatskleidžia iki galo Savo tikrosios prigimties ir nepalengvina jų kelio? Kodėl Jis neišgelbėjo Jono Krikštytojo nuo smurto mirties? Taip Jėzaus mokiniai samprotavo, kol neužsitraukė didelės dvasinės tamsos. Jie pradėjo abejoti: ar Jėzus negali būti apsišaukęlis, kaip tvirtino fariziejai?

Tą dieną mokiniai stebėjo nuostabius Kristaus darbus. Atrodė, kad dangus nusileido ant žemės. Tos vertingos, šlovingos dienos prisiminimas turėjo įkvėpti jiems tikėjimą ir viltį. Jei būtų priešinęsi tiems dalykams, kurių buvo prisipildžiusios jų širdys, jie niekada nebūtų patekę į gundymus... Kadangi juos buvo užplūdusios audringos ir neprotingos mintys, Dievas davė jiems kažką, kas užgautų jų sielas ir užimtų jų protus. Dievas dažnai taip elgiasi, kai žmonės susikuria sau sunkumus ir vargą...

Atsėlino smarki audra, kuri užklupo juos visai nepasiruošusius... Jie užmiršo savo nekantrumą, netikėjimą ir nepasitikėjimą. Kiekvienas darė viską, kad valtis nepaskęstų... Iki ketvirtosios nakties sargybos jiems teko dirbti irklais. Galiausiai išsvarginti vyrai susitaikė su mintimi, kad jie žus. Audra ir tamsa leido jiems pamatyti savo bejėgiškumą, ir jie troško, kad jų Mokytojas būtų šalia.

Jėzus jų neužmiršo... Tuo metu, kai jie pamanė, kad žūsta, pašvaistėje pamatė vandens paviršiumi besiartinančią paslaptinę figūrą... Tai buvo jų mylimasis Mokytojas. Jo balsas išskleidė jų baimę: „*Tai Aš! Nebijokite!*“ (Ten pat, 380, 381)

„Jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš Savo gailestingumo.“ Tit 3,5.

Nikodemas užėmė aukštas pareigas žydų tautoje. Jis buvo labai išsilavinęs, turėjo neeilinius talentus ir buvo didžiai gerbiamas tautos tarybos narys. Kartu su kitais, jis buvo sujaudintas Jėzaus mokymo...

Jis labai troško pasikalbėti su Jėzumi, bet bijojo tai daryti atvirai... Jis palaukė, kol miestas sumigo, ir tada susirado Jį...

„*Rabi, — jis prabilo, — mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip Mokytojas.*“ Šiais žodžiais jis stengėsi išreikšti pasitikėjimą, bet iš tikrųjų jais parodė savo netikėjimą. Jis nepripažino, kad Jėzus — Mesijas, o tik Dievo siųstas Mokytojas...

Jėzus įbedė akis į kalbėtoją, tartum tirdamas jo sielą. Savo dieviška išmintimi Jis matė priešais Save tiesos ieškotoją... Jėzus tiesiai, tačiau tvirtai pasakė: „*Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės*“ (Jn 3, 3).

Nikodemas buvo girdėjęs Jono Krikštytojo pamokslą apie atgailą... Tačiau į širdį besiskverbianti Krikštytojo skelbiama žinia neįtikino jo. Jis buvo uolus fariziejus ir didžiavosi savo gerais darbais. Jį visi gerbė už labdaringumą ir dosnumą, paremiant šventyklos tarnavimą, todėl jis jautė, jog yra užsitikinęs Dievo palankumą. Jį išgąsdino mintis, kad Dievo karalystė yra pernelyg tyra, kad jis galėtų ją regėti toks, koks yra...

Kaip izraelitas iš prigimties, jis manė, kad turi užtikrintą vietą Dievo karalystėje. Jis manė, kad nereikia keistis, todėl Išgelbėtojo žodžiai jį nustebino. Jis susierzino dėl tokio artimo pokalbio apie jį. Fariziejaus išdidumas grūmėsi su nuoširdžiu tiesos ieškotojo troškimu. (Ten pat, 167-171)

„Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau kas neatgims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę. „ Jn 3,5.

Nikodemas buvo pritrenktas, o taip pat ir pasipiktinęs, išgirdęs šiuos žodžius. Jis save laikė ne vien tik intelektualiu, bet ir pamaldžiu bei religingu žmogumi... Jis negalėjo suderinti šios atsivertimo doktrinos su tuo, kaip jis suprato, kas yra religija. Jis negalėjo patenkinamai paaiškinti, kas yra atsivertimas, bet Jėzus, panaudodamas pavyzdį, parodė jam, kad tai negali būti paaiškinta jokiais apibrėžtais metodais. Jėzus jam nurodė, kad jis negali matyti vėjo, tačiau gali matyti jo veikimą. Jis gal niekada nesugebės paaiškinti atsivertimo proceso, tačiau jis gali matyti jo poveikį. Jis girdėjo pučiančio vėjo šlamėtimą ir galėjo matyti šio veiksmo pasekmes. Veikiantis veiksnys liko nematomas... Jokie žmogiški labiausiai išsilavinusių žmonių svarstymai negali apibrėžti Šventosios Dvasios veikimo žmonių charakteriuose ir jų protuose. Bet vis dėlto jie gali regėti pasekmes jų gyvenimuose ir poelgiuose...

Jis nenorejo priimti tiesos, nes nesugebėjo suprasti viso, kas yra susiję su Dievo galios pasireiškimu. Bet jis priėmė gamtos dėsnius, nors negalėjo paaiškinti ar jų suprasti. Kaip ir daugelis žmonių visais amžiais, jis ieškojo formų ir konkrečių ceremonijų, kaip daug svarbesnių religijai nei Dievo Dvasios veikimas. (RH May 5,1896)

Mes galime guosti save, kaip tai darė Nikodemas, kad mūsų gyvenimas buvo nepeiktinas, kad mūsų charakteris yra teisingas ir manyti, kad mums nereikia, kaip paprastam nusidėjėliui, nusižeminti širdimi prieš Dievą. Bet, kada Kristaus šviesa apšvies mūsų sielas, tada mes pamatysime savo netyrumą, motyvų savanaudiškumą, priešiškimą Dievui, kurie suteršia kiekvieną gyvenimo poelgį. Tada mes suprasime, kad mūsų pačių teismus yra lyg nešvarūs skarmalai ir kad vieninteliai Kristaus kraujas gali mus apvalyti nuo nuodėmės ir padaryti mūsų širdis panašias į Savo. (SC 28, 29)

„O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad išryškėtų, jog jo darbai atlikti Dieve.“ Jn 3,21.

Nikodemas pas Viešpatį atėjo, manydamas padiskutuoti su Juo, bet Kristus aiškiai išdėstė tiesos principus. Nikodemui Jis pasakė, kad jam reikia ne tiek teorinių žinių, kiek dvasinio atgimimo. Tau reikia ne patenkinti savo smalsumą, o įsigyti naują širdį...

Jis (Nikodemas) pamatė, kad net ir pats uoliausias paklusnumas paprastai įstatymo raidei, taikomai tik išoriniam gyvenimui, negalėjo paruošti žmogaus įeiti į Dangaus karalystę. Vertinant žmogiškai, jo gyvenimas buvo teisingas ir garbingas, bet Kristaus akivaizdoje jis jautė savo širdies netyrumą ir gyvenimo nešventumą... Kai Išgelbėtojas jam paaiškino apie gimimą iš naujo, jis pats panoro patirti šį pasikeitimą... Jėzus atsakė į neištartą klausimą: „*Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą*“ (Jn 3,14.15).

Nikodemas gavo pamoką ir nešiojosi ją su savimi. Jis ėmė naujai tyrinėti Šventąjį Raštą, ne diskusijoms, o sielos gyvasčiai palaikyti. Pasiduodamas Šventosios Dvasios vadovavimui, jis pradėjo matyti dangaus karalystę...

Kurį laiką Nikodemas viešai nepripažino Kristaus, tačiau jis stebėjo Jo gyvenimą ir apmąstydavo Jo mokymą. Sinedriono posėdyje jis ne kartą sutrukdė kunigams sunaikinti Jį...

Po Viešpaties užžengimo dangun, kai mokiniai buvo išblaškyti persekiojimų, Nikodemas drąsiai žengė į priekį. Jis panaudojo savo turta, kad palaikytų tik ką užgimusią bažnyčią, kuri žydų įsitikinimu, turėjo būti išblaškyta Kristui mirus. Tas, kuris anksčiau buvo toks atsargus ir abejojo, pavojaus metu stovėjo tvirtai kaip uola, stiprindamas Kristaus mokinių tikėjimą ir paremdamas Evangelijos darbą. Jis buvo niekinamas ir persekiojamas tų, kurie anksčiau rodė jam pagarbą. Jis neteko šio pasaulio gėrybių, tačiau jo tikėjimas, gavęs pradžių naktinio pasikalbėjimo su Kristumi metu, nesusvyravo. (DA171-177)

POKALBIS PRIE JOKŪBO ŠULINIO, Spalio 15

„O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetros per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ Jn 4,14.

Jėzus keliavo iš Judėjos, kur Jo tarnavimas atnešė nedaug vaisių ir atsisėdo pailsėti prie Jokūbo šulinio... Jis buvo ištroškęs ir pavargęs, bet vis tik neatmetė galimybės pasikalbėti su nepažįstama moterimi, ne izraelite ir gyvenusia akivaizdžioje nuodėmėje. (Ten pat, 194)

Kai moteris kalbėjo su Jėzumi, ją paveikė išgirsti žodžiai... Ji pajuto sielos troškulį, kurio niekada nepatenkins vanduo iš Sicharo šulinio. Niekas iki šiol nebuvo taip sužadinęs jos kilnių troškimų. Ji suprato, kad Jėzus skaitė jos gyvenimo paslaptis, bet jautė, kad tai Bičiulis, Kuris ją užjaučia ir myli. Nors pats Jo esybės tyrumas smerkė moters nuodėmę, Jis neištarė nei vieno kaltinamo žodžio, o kalbėjo apie malonę, kuri gali atnaujinti jos sielą...

Palikusi ašotį, ji sugrįžo į miestą perduoti šią žinią kitiems... Džiaugsmo kupina širdimi ji skubėjo perduoti kitiems šviesą, kurią ji gavo.

„Eikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė viską, ką esu padariusi“ — paskelbė ji miesto žmonėms, — „Ar tik Jis nebus Mesijas?“ Jos žodžiai palietė jų širdis. Jos veidas įgavo naują išraišką, pasikeitė visa jos išvaizda. Jie panoro pamatyti Jėzų. (Ten pat, 189,191)

Tik suradusi Gelbėtoją, samarietė moteris atvedė ir kitus pas Jį. Samarietė pasirodė esanti veiksmingesnė misionierė nei Jo Paties mokiniai... Jų mintys buvo sutelktos į didžiulį darbą, kurį reikės atlikti ateityje. Jie nepastebėjo, kad šalia jų yra derlius, kurį reikia nuimti. Bet per moterį, kurią jie niekino, visas miestas buvo atves-tas pasiklausyti Išgelbėtojo...

Si moteris parodo praktiško tikėjimo Kristumi veikimą. Kiekvienas tikras mokinys yra Dangaus karalystės misionierius. Kas atsigeria gyvojo vandens, tampa gyvybės šaltiniu. Gavėjas tampa davėju. (Ten pat, 195)

„Jėzus jam atsakė: „Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, jūs netikėsite.“ Jn 4,48.

I šgelbėtojo atsakymas kaip švistos blykstelėjimas apnuogino didiko širdį. Jis suprato savo savanaudiškus motyvus. Paaiškėjo visi jo tikėjimo svyravimai. Sielvartaudamas jis suprato, kad abejonės gali kainuoti sūnaus gyvybę. Jis žinojo, kad stovi priešais Tą, Kuris gali skaityti mintis ir Kuriam viskas yra įmanoma. Sukrėstas jis maldaujančiai sušuko: „Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar nenumirė!“ Jo tikėjims įsitvėrė Kristaus taip, kaip buvo atsitikę Jokūbui, kai, imdamasis su angelu, jis sušuko: „Paleisiu Tave tik tada, kai mane palaiminsi.“ (Pr 32, 26).

Kaip ir Jokūbas, jis laimėjo. Gelbėtojas negali nusisukti nuo sielos, kuri laikosi Jo, kamuojama didelio poreikio. „*Eik, tavo sūnus gyvas!*“ — tarė jam Jėzus. Didikas grįžo nuo Išgelbėtojo toks ramus ir džiaugsmingas, koks dar niekada nebuvo. Jis ne vien patikėjo, kad jo sūnus gali būti išgydytas, bet... jis pasitikėjo Kristumi kaip Gelbėtoju.

Kaip tas nelaimės ištiktas tėvas, dažnai mes ieškome Kristaus, trokšdami žemiškųjų gėrybių. Nuo gautųjų gėrybių priklauso ir mūsų meilė Jam. Išgelbėtojas nori suteikti mums daugiau palaimų, nei mes prašome. Jis delsia atsakyti, kad parodytų mums, kokios sugadintos ir netyros yra mūsų širdys, kaip mums reikia Jo malonės. Jis nori, kad atsakytume savanaudiškumo, kurio verčiami ieškome Jo. Pripažinę, kad esame bejėgiai ir kad mums Jo labai reikia, turime visiškai pasitikėti Jo meile.

Prieš patikėdamas, didikas norėjo pamatyti, kad jo prašymas išpildytas. Tačiau jis turėjo pasitenkinti Jėzaus žodžiu, kad jo prašymas išgirstas ir malonė suteikta. Šią pamoką turime išmokti ir mes. (DA198-200)

Artėja diena, kada šėtonas... parodys daugybę stebuklų, kad patvirtintų tikėjimą tų, kurie ieško tokio pobūdžio įrodymų. Kokia baisi padėtis bus tų, kurie užmerkia akis tiesos šviesai ir prašo stebuklų, kurie sutvirtintų juos jų paklydime! (Ev 594)

„Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi ir kalbėjo einantiems iš paskos: „Iš tiesų sakau jums niekur Izraelyje neradau tokio tikėjimo!““ Mt 8,10.

Šimtininkas neabejojo Gelbėtojo galia... Jis nebuvo matęs Išgelbėtojo, tačiau kalbos, kurias jis girdėjo, sužadino jame tikėjimą... Kristaus mokyme, koks jis jam buvo perduotas, jis rado tai, kas tenkino jo sielos poreikį. Visa, kas buvo dvasiška, atsiliepė į Gelbėtojo žodžius. Bet jis jautėsi nevertas priėti prie Jėzaus, todėl kreipėsi į žydų vyresniusius, kad jie paprašytų pagydyti jo tarną. (DA315)

Pakeliui į šimtininko namus Jėzų pasiekė žinia nuo paties pareigūno: „*Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu.*“ Bet Išgelbėtojas vis tiek ėjo Savo keliu, kol galiausiai pats šimtininkas asmeniškai atėjo užbaigti savo žinios: „*Aš taip pat savęs nelaikau vertu ateiti pas Tave... bet tark žodį ir tepasveiksta mano tarnas. Juk ir aš pats, būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi aš sakau kuriam nors iš jų: „Eik“ -ir jis eina...“* (lik 7,8).

„*Eik, tebūnie tau, kaip įtikėjai!*“ — atsakė Kristus, — „*Ir tą pačią valandą tarnas pagijo*“ (Mt 8,13).

Žydų vyresnieji pagyrė šimtininką dėl palankumo, kurį jis rodė „mūsų tautai. Jis yra vertas, — jie sakė, — nes yra pastatęs sinagogą.“ Bet šimtininkas apie save pasakė: „Aš nesu vertas!“ (MH 63-65)

Jo širdis buvo paliesta Kristaus malonės. Jis matė savo nevertumą, bet ir bijojo nepaprašyti pagalbos. Jis pasitikėjo ne savo gerumu. Jo poreikis buvo didžiausias argumentas. Jo tikėjimas pastebėjo tikrąjį Kristaus charakterį. Jis netikėjo Juo vien tik kaip stebukladariu, bet kaip draugu ir žmonijos Išgelbėtoju. Taip pas Kristų gali ateiti kiekvienas nusidėjėlis... Išsižadėdami bet kokio pasitikėjimo savimi, mes galime, žvelgdami į kryžių, tarti: „Nesiūlydamas už tai naudos, prie Tavo kryžiaus aš glaudžiuos.“ (DA317)

„Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats, turįs turtų visiems, kurie Jo šaukiasi: „Kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.“ Rom 10,12.13.

„Ir štai iš ano krašto atėjo viena moteris kanaanietė ir šaukė: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukterį baisiai kankina demonas!““ (Mt 15, 22). Šio krašto gyventojai buvo sena kanaaniečių gentis. Žydai juos niekino ir neapkentė, nes jie buvo stabmeldžiai. Atėjusi moteris priklausė šiai klasei. Ji buvo pagonė...

Jėzus ne iš karto atsakė į moters prašymą. Jis priėmė šią niekinamos genties atstovę taip, kaip tai būtų padarę žydai... Puldama Jam į kojas, moteris vis karščiau maldavo ją išklaudyti: „Viešpatie, padėk man!“

Ji iš karto pasiduoda dieviškai Kristaus įtakai, besąlygiškai tikėdama, kad Jis gali suteikti tai, ko ji prašo. Ji maldavo trupinių, nukrentančių nuo šeimininko stalo. Jei galėtų turėti šuns privilegiją, ji mielai sutiktų būti laikoma tokia. Ji neturi jokio tautinio ir religinio išankstinio nusistatymo. Ji neturi išdidumo, kuris galėtų paveikti jos elgesį, todėl akimirksniu ji pripažįsta Jėzų Atpirkėju, galinčiu padaryti visa, ko ji prašys Jo.

Išgelbėtojas patenkintas. Jis išbandė jos tikėjimą... Atsigręždamas į ją su gailėsčiu ir meile, Jis tarė jai: „O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebunie tau kaip prašai.“ Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko. Démonas jos daugiau nebekankino..“

Stipriai tikėdama, finikietė pralaužė tarp žydų ir pagonių sukurtas užtvartas. Neprasidama drąsos, nepabūgusi atšiaurių žodžių ir išvaizdos, kuri galėjo ją suklaidinti, ji pasitikėjo Išgelbėtojo meile. Kristus nori, kad ir mes taip Juo pasitikėtume. Išgelbėjimo palaima yra skirta kiekvienai sielai. Niekas, išskyrus patį žmogų, negali sukliudyti jam Evangelijos dėka tapti Kristaus pažado dalininku.

Dievas neapkenčia kastų. Jis nepaiso panašių dalykų. Jo akyse visų žmonių sielos yra lygiavertės. (Da 399-403)

„Mat ji pati sau kalbėjo: „Jei tik palytėčiau Jo drabužį, išgyčiau.““ Mt 9,21.

ai buvo vargšės moters žodžiai, moters, kurią dvylika metų kamavo liga, pavertusi gyvenimą našta. Ji išleido visą savo turtą gydytojams ir vaistams vien tik tam, kad sužinotų, kad nepagydomai serga. Bet moters viltys atgijo, kai išgirdo apie Didįjį Gydytoją... Jai niekaip nesisekė prasibrauti arčiau Jo. (MH 59)

Ji jau buvo beprarandanti viltį, kai Jėzus priartėjo prie tos vietos, kur ji buvo... Tačiau toje maišatyje ji negalėjo nei į Jį kreiptis, nei pamatyti Jį probėgomis... Kai Jėzus ėjo pro šalį, ji ištiesė ranką, ir jai pavyko truputį paliesti drabužio apvadą. Tačiau tą akimirką ji sužinojo, kad buvo išgydyta. Į šį prisilietimą buvo sutelktas visas jos gyvenimo tikėjimas. Akimirksniu jos skausmas ir silpnumas užleido vietą sveiko kūno gyvenimui.

Dėkinga širdimi ji mėgino pasitraukti iš minios, bet staiga Jėzus sustojo... Išgelbėtojas galėjo atskirti tikėjimo prisilietimą nuo atsitiktinio minios prisilietimo. Tokį tikėjimą nebuvo galima leisti likti nepastebėtą... Supratusi, kad slėptis beprasmiška, ji drebėdama išėjo į priekį ir puolė Jam po kojomis. Su džiaugsmo ašaromis ji papasakojo apie kentėjimus ir apie tai, kaip buvo išgydyta. Jėzus švelniai ištarė: „*Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!*“ Jis nedavė progos pasireikšti prietaringiems aiškinimams, kad paprastas prisilietimas prie Jo drabužių turi stebuklingą galią. Išgydymas įvyko ne dėl išorinio kontakto su Juo, bet dėl tikėjimo, kuris susiliete su Jo Dieviškąja galia...

Taip yra dvasiniuose dalykuose. Nerūpestinga kalba apie religiją, malda be sielos troškimo ir gyvo tikėjimo neteikia jokios naudos. Formalus tikėjimas, kuriuo Kristus primamas kaip pasaulio Išgelbėtojas, niekada negali pagydyti sielos... Nepakanka tikėti žiniomis apie Kristų, mes turime tikėti Juo. Mus išgelbėti gali tik tikėjimas, kuriuo Jėzų priimame kaip asmeninį Išgelbėtoją ir pasitikime Jo nuopelnais. (DA 343-347)

„Vienas didikas kartą paklausė: „Gerasis Mokytojai, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Lk 18,18.

Jaunuoliui, paklaususiam, ką turi daryti, kad laimėtų amžinąjį gyvenimą, buvo atsakyta: „*Laikykis įsakymų.*“ (4T 219, 220)

Dievo charakteris atsispindi Jo Įstatyme. Jei nori gyventi harmonijoje su Dievu, tai Jo Įstatymo principai turi tapti kiekvieno veiksmo šaltiniu...

Į žodžius „laikykis įsakymų“, jaunuolis paklausė: „Kurių?“ ... Kristus kalbėjo apie Įstatymą, duotą nuo Sinajaus. Jis paminėjo keletą įsakymų iš antrosios Dekalogo lentelės...

Jaunuolis nesvyruodamas atsakė: „*Aš viso to laikausi. Ko man dar trūksta?*“ (Mt 19, 20). Jo Įstatymo supratimas buvo labai paviršutiniškas. Pagal žmogiškus standartus jis turėjo nepeiktiną charakterį. Didžiąja dalimi jo išorinis gyvenimas buvo be priekaištų. Jis iš tikrųjų galvojo, kad jo paklusnumas buvo be trūkumų. Tačiau širdyje slypėjo baimė, kad ne viskas buvo teisinga tarp sielos ir Dievo. Tai paskatino jį paklausti: „Ko man dar trūksta?“ „Jėzus atsakė: „*Jei nori būti tobulas, eik, parduok ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui Mane.*“ *Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis nuliūdęs pasišalino, nes turėjo daug turto*“ (Mt 19. 21.22).

Savimeilė yra Įstatymo laužymas. Tai norėjo Jėzus atskleisti jaunuoliui ir išbandė jį, kad atsiskleistų jo širdies savanaudiškumas. Jis parodė nemalonią dėmę jo karakteryje. Jaunuolis nebenorėjo gauti didesnės šviesos. Savo sieloje jis puoselėjo stabą. Pasaulis buvo jo stabas. Jis išpažino, kad laikosi įstatymų, tačiau neturėjo principo, kuris buvo pati jų visų dvasia ir gyvenimas. Jis neturėjo tikros meilės Dievui ir žmogui. Šis trūkumas neleisť jam įeiti į dangaus karalystę. Jo požiūris į meilę sau ir pasauliui neatitiko dangaus principų. (COL 236)

„Jėzus meiliai pažvelgė į jį ir pasakė: „Vieno dalyko tau trūksta: eik parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui Mane.“ Mk 10,21.

Kristus pažvelgė jaunuoliui į veidą, tarsi skaitydamas jo gyvenimo knygą ir tyrinėdamas jo būdą. Jis mylėjo šį jaunuolį ir troško suteikti jo širdžiai ramybę bei džiaugsmą, kurie iš esmės pakeistų jo charakterį.

Nuoširdžiai ir karštai to trokšdamas, Išgelbėtojas stebėjo jaunuolį. Jis tikėjosi, kad šis atsilies į Dievo Dvasios šaukimą! Didikas suprato Jėzaus žodžius ir nuliūdo... Palikti tai, kas matoma dėl nematomų turtų, buvo pernelyg didelė rizika. Jis atsisakė siūlomo amžinojo gyvenimo ir pasišalino, o pasaulis ir toliau susilaukė jo garbinimo.

Tūkstančiai žmonių patiria šį išbandymą. Jie svarsto, ką pasirinkti: Kristų ar pasaulį, ir daugelis pasirenka pasaulį. Kaip ir didikas, jie nusisuka nuo Išgelbėtojo, savo širdyje sakdami: „Aš nenoriu, kad šis vyras man vadovautų.“ Visi turėtų apsvarstyti, ką turėtų reikšti trokšti dangaus, bet nuo jo nusigręžti vien dėl nurodytų sąlygų. Pagalvokime, ką reiškia pasakyti Kristui „ne“. Ar mes sakome tą patį? ...

Didikui turtas buvo patikėtas, kad jis galėtų įrodyti, jog yra ištikimas prievaizdas. Jis turėjo dalinti šias gėrybes, suteikdamas palaimą tiems, kuriems jos reikia. Taip dabar Dievas suteikia žmonėms talentus ir galimybes, kad jie galėtų būti Jo įrankiais ir padėtų kenčiantiems vargšams. Tas, kuris naudoja jam patikėtas dovanas kaip skirtas Dievo, tampa Išgelbėtojo bendradarbiu...

Tiems, kurie kaip jaunas didikas, užima aukštas pareigas ir valdo didelį turtą, išsižadėti visko, kad galėtų sekti Jėzų, gali pasirodyti per didelė auka.. Tačiau tai yra elgesio taisyklė kiekvienam, tampančiam Jo mokiniu. Niekas, išskyrus paklusnumą, nėra priimtina. Savęs išsižadėjimas yra kertinis Kristaus mokymo akmuo. (DA 519-523)

„Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.“ Lk 19,10.

„Muitininkų viršininkas, Zachiejus, buvo žydas, kurio tautiečiai neapkentė. Jo padėtis ir turtas kaip atlygis už tokias pareigas piktino žydus, nes muitininko darbą jie laikė neteisybės ir plėšikavimo šaltiniu. Vis dėlto šis turtingas muitininkas nebuvo toks blogas žmogus, koks daugeliui atrodė“ (AI, 342 p.). Po pasaulietiško ir išdidumo rūbu buvo širdis, jautri dieviškajai įtakai.

Zachiejus buvo girdėjęs apie Jėzų... Muitininkų viršininke liko geresnio gyvenimo troškimas... Dievo akivaizdoje jis jautėsi didelis nusidėjėlis. Tačiau tai, ką jis girdėjo apie Jėzų, įžiebė jo širdyje viltį. Atgaila, gyvenimo pertvarkymas net šiam žmogui atrodė įmanomi... Zachiejus iš karto pradėjo gyventi pagal naujus įsitikinimus ir atlyginti tiems, kuriuos buvo nuskriaudęs. Minios akivaizdoje prabilo: „*Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, grąžinsiu keturgubai.*“ *Jėzus tarė: „Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas.“* (Lk 19. 8.9). (Ten pat, 552-555)

Yra tokių, kurie turėjo menkas galimybes, kurie vaikščiojo klaidingais keliais, nes nežinojo geresnio kelio ir kuriuos apšvies šviesos spinduliai. Kaip Kristaus žodžiai „*Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose*“ nuskambėjo Zachiejui, taip šie žodžiai pasieks ir juos. Tuose, kurie atrodė esą užkietėję nusidėjėliai, bus rastos jautrios lyg vaiko širdys, nes Kristus teikėsi juos pastebėti.

Daugelis ateis iš didžiausių paklydimų ir nuodėmės ir užims vietą tų, kurie, turėdami galimybes ir privilegijas, jomis nepasinaudojo. Jie bus laikomi brangiais Dievo išrinktais, o kada Kristus ateis su Savo karalyste, jie stovės šalia Jo sosto. (COL 236)

„Jei nedorėlis sugrąžina užstatą, atiduoda, ką buvo pasigrobęs plėšikaudamas, laikosi gyvenimo nuostatų, nedarydamas pikta, tai jis tikrai bus gyvas ir nemirs.“ Ez 33,15

Pasidavęs Šventosios Dvasios įtakai, Zachiejus nutraukė apgaulingą veiklą ir nebenu-sižengė doros principams. Atgaila nėra tikra, jei ji nekeičia gyvenimo. Kristaus teisumas nėra apsiaustas, kuris pridengia neišpažintą, įsisenėjusią nuodėmę...

Kiekviena atsivertusi siela, kaip ir Zachiejus, Kristaus atėjimą į jo širdį paliudys tuo, kad atsisakys nuodėmingos veiklos. Kaip muitininkų viršininkas, jis įrodys savo nuoširdumą, atsilygindamas tiems, kuriuos buvo nuskriaudęs...

Jei esame kitiems pakenkę per kokius nors netinkamus verslo metodus... turėtume prisipažinti blogai pasielgę ir, kiek įmanoma, atsilyginti. Teisinga būtų gražinti ne vien tai, ką paėmėme, bet viską, kuo žmogus būtų pasipelnęs, jei ne mūsų apgaulė.

Zachiejui Išgelbėtojas pasakė: „*Į šiuos namus šiandien atėjo išgelbėjimas.*“ Palaimintas buvo ne tik Zachiejus, bet ir visi jo namai...

Rabinų ir sinagogos lankytojų paniekinti ir atskirti nuo sinagogos, dabar jie, labiausiai palaiminti visame Jeriche, susirinko savo namuose aplink Dieviškąjį Mokytoją ir klausėsi gyvybės žodžių.

Išgelbėjimas į žmogaus sielą ateina tuomet, kai jis priima Kristų, kaip asmeninį Išgelbėtoją. Zachiejus priėmė Jėzų ne kaip praeinantį svečią, bet kaip Tą, Kuris gyvens sielos šventovėje. (DA 555, 556)

Kada turtingasis jaunuolis nusigręžė nuo Jėzaus, mokiniai stebėjosi išgirdę savo Mo-kytoją sakant: „*Kaip sunkiai turtuoliai pateks į Dievo karalystę*“ (Lk 18, 24). Jie kalbėjosi tarpusavyje: „Kas tada galės būti išgelbėtas?“ Šis pavyzdys patvirtina mokiniams Kristaus žodžių teisumą: „*Kas neįmanoma žmonėms, tai galima Dievui.*“ Jie pamatė, kaip per Dievo malonę turtuolis galėjo patekti į Dievo karalystę. (Ten pat, 555)

„Pasišaukęs Savo mokinius, Jėzus pasakė jiems: „Ši vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į aukų skrynią. Visi aukojo iš to, kas jiems atlieka, o ji iš savo neturto įmetė viską, ką turėjo, visus savo išteklius.““ Mk 12,43.44.

Būdamas šventyklos kieme, Jėzus stebėjo tuos, kurie ateidavo aukoti. Daugelis turtingųjų labai puikuodamiesi dėjo dideles aukų sumas į aukų skrynias. Jėzus liūdnei žiūrėjo į juos, bet nieko nesakė apie jų gausias aukas. Ir štai Jo veidas nušvito, kai Jis pamatė vargšę našlę. Ji neryžtingai artinosi prie aukų vietos, tarsi bijodama, kad ją stebi... Sulaukusi savo eilės, ji skubiai įmetė dvi smulkias monetas ir pasisuko eiti. Tačiau tuo metu ji pamatė, kad ją atidžiai stebi Jėzus.

Išgelbėtojas pašaukė mokinius ir paprašė juos atkreipti dėmesį į našlės skurdą. Po to jos ausis pasiekė pagyrimo žodžiai... Jos akys prisipildė džiaugsmo ašarų, kai ji pajuto, kad jos poelgis įvertintas ir suprastas... Jėzus suprato jos motyvus. Ji tikėjo, kad šventyklos tarnystė yra Dievo darbas, todėl stengėsi padaryti viską, ką gali, kad jį palaikytų. Moteris padarė ką galėjo, ir jos poelgiui buvo lemta išlikti visiems laikams. Jis tapo paminklu jai atminti ir virto jos džiaugsmu amžinybėje. Jos širdis buvo jos dovanoje. Ji įkainuota ne monetų verte, bet Dievo meile ir rūpinimusi Jo darbu, kuris ir paskatino šį poelgį...

Turtingieji aukojo iš savo turtų pertekliaus, o daugelis tam, kad būtų pastebėti ir pagerbti žmonių. Didžiulės jų dovanos nereikalavo jų pasiaukojimo, todėl negalėjo susilyginti su našlės skatiko verte... Jos pasiaukojimo pavyzdys visais amžiais ir visose šalyse jaudina ir priverčia smarkiai plakti tūkstančius širdžių. Ją prisiminė ir turtingieji, ir vargšai, o jų aukos padidino jos dovanos vertę. Dievo palaimintos našlės skatikas tapo šaltiniu, atnešusiu didelius rezultatus. Tai atsitinka su kiekviena dovana ir poelgiu, atliktu nuoširdžiai, trokštant išaukštinti Dievą. Visa tai yra Visagalio Dievo plano dalis; jų įtakos joks žmogus negali išmatuoti. (Ten pat, 614-616)

PERDĖTAS RŪPINIMASIS IR JAUDINIMASIS, Spalio 25

„Tačiau Viešpats atsakė: „Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta.“ Lk 10,41.42.

Kai Kristus duodavo Savo nuostabias pamokas, Marija sėdėdavo prie Jo kojų pagarbiamai ir nuolankiai klausydamasi. Kartą, pirmojo Kristaus apsilankymo Betanijoje metu, Morta, gaminusi valgį, priėjo prie Jo ir tarė: „Viešpatie, Tau nerūpi, kad mano sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų.“ Išgelbėtojas ir Jo mokiniai buvo pavargę po varginančios kelionės pėsčiomis iš Jericho. Mortai rūpėjo, kad jie visi galėtų pailsėti ir susirūpinusi ji pamiršo parodyti mandagumą savo svečiui.

Vienas dalykas, kurio trūko Mortai, buvo rami ir pasišventusi dvasia, gilus troškimas ateities pažinimo, amžinojo gyvenimo ir malonių, būtinų dvasiniam augimui. Jai reikėjo mažiau nerimauti dėl laikinųjų dalykų, o daugiau rūpintis amžiniais. Jėzus išmokys Savo vaikus pasinaudoti kiekviena galimybe gauti žinių, kurios padarytų juos išmintingus išganymui. Kristaus darbe reikia uolių ir energingų darbininkų. Mortoms yra daug galimybių dirbti su savo pasišventimu gyvame religiniame darbe. Tačiau pirmiausia jos turėtų pasėdėti su Marija prie Jėzaus kojų. Tegul uolumą ir energiją pašventina Kristaus malonė, ir tada gyvenimas taps nenugalima jėga gėriui. (Ten pat, 525)

Priežastis, kodėl jaunimas, net ir pasiekęs brandos amžių, taip lengvai yra sugundomas ir nusideda yra ta, kad jie netyrinėja Dievo Žodžio ir neapmąsto jo taip, kaip turėtų. Nebuvimas tvirtos ir ryžtingos valios, pasireiškiančios gyvenime ir charakteryje, yra tiesioginė nepaisymo šventų Dievo Žodžio pamokymų pasekmė. Jie nesistengia nukreipti savo proto į tai, kas skatintų tyras ir šventas mintis ir atitvertų juos nuo netyrumo ir netiesos. Nedaug yra tokių, kurie pasirenka geresniąją dalį ir sėdi prie Jėzaus kojų kaip Marija, mokydamiesi iš Dieviškojo Mokytojo. Tik kai kurie paslepia Jo žodžius širdyje ir praktikuoja juos gyvenime. (MH 458)

„Ji padarė ką galėjo. Ji iš anksto patepė Mano kūną laidotuvėms.“ Mk 14,8.

Simonas iš Betanijos buvo laikomas Jėzaus mokiniu. Jis buvo vienas iš nedaugelio fariziejų, kurie atvirai prisijungė prie Kristaus sekėjų. Jis pripažino Jėzų kaip Mokytoją ir vylėsi, kad Jis gali būti Mesijas, bet nepriėmė Jo kaip Išgelbėtojo. Jo charakteris ir gyvenimo principai nepakito.

Simoną Jėzus išgydė nuo raupsų, ir tai jį pritraukė prie Jėzaus. Jis troško parodyti savo dėkingumą ir, Kristui paskutinį kartą apsilankius Betanijoje, Simonas iškėlė puotą Jam ir Jo mokiniams...

Prie stalo, šalia Išgelbėtojo vienoje pusėje sėdėjo Simonas... kitoje — Lozorius. Morta patarnavo, o Marija gaudė kiekvieną Jėzaus žodį. Jos širdis buvo kupina dėkingumo: gailėstingasis Jėzus atleido jai visas nuodėmes, prikėlė iš kapo jos mylimą brolių. Ji buvo girdėjusi Jėzų kalbant apie artėjančią Savo mirtį, todėl norėjo parodyti pagarbą Jam. Paaukojusi daug savo pinigų, ji buvo nusi-pirkusi alebastro indelį „brangaus gryno nardo tepalo“ Jo kūnui patepti. Bet dabar daug kas skelbė, kad Jį rengiamasi vainikuoti karaliumi. Jos liūdesys virto džiaugsmu, ir ji troško pirmoji pašlovinti savo Viešpatį. Pradaužusi tepalo indelį, ji išpylė jo turinį Jėzui ant galvos ir kojų. Po to, klūpėdama ir laistydama Jo kojas ašaromis, ji nušlostė jas savo ilgais vešliais plaukais...

Judas į tai žiūrėjo labai nepatenkintas... Jis paklausė: „*Kodėl to tepalo neparduota už tris šimtus denarų ir pinigų neatiduota vargšams?*“ Aplink stalą apskriejo murmėjimas: „Kam toks eikvojimas?“... Marija išgirdo kritiko žodžius. Ji jau norėjo pasitraukti, bet pasigirdo Viešpaties balsas: „*Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate?*“ ... Pakėlęs balsą, kad nustelbtų priekaištaujančiųjų murmėjimą, Jis pasakė: „*Ji Man padarė gerą darbą. Vargšų jūs visada turite šalia savęs ir, kada tik panorėję, galite jiems gera daryti, o Mane turėsite ne visuomet. Ji padarė ką galėjo. Ji iš anksto patepė Mano kūną laidotuvėms.*“ (Mk 14, 6-8). (DA557-560)

„Iš tiesų sakau jums: „Visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama Evangelija, bus ir jos atminimui pasakojama, ką ji yra Man padariusi.“ Mk 14,9.

Kvapią dovaną, kurią Marija manė atiduosianti mirusiam Išgelbėtojo kūnui, ji išpylė ant gyvo. Laidotuvėse malonus tepalų kvapas būtų galėjęs persmelkti tik kapą, o dabar ji pradžiugino Jo širdį savo tikėjimu ir meilės išraiška. Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemus nepaaukėjo Jėzui savo meilės dovanos. Su karčiomis ašaromis jie atnešė tepalus Jo šaltam, mirusiam kūnui. Moterys, nešusios savo tepalus prie kapo, suprato savo kelionės betikslingumą, nes Jis prisikėlė. Marija, išliedama savo meilę ant Išgelbėtojo, kai Jis dar galėjo įvertinti jos atsidavimą, patepė Jį Jo laidotuvėms. Eidamas į Savo didžiojo išmėginimo tamsą, Jis nešėsi ir prisiminimą to poelgio, kaip nuoširdžios meilės užtikrinimą. Tas poelgis rodė meilę, kurią per amžius jaus jo atpirktieji.

Daug yra tokių, kurie savo dovanas atneša mirusiems... Švelnumas, atsidavimas ir įvertinimas yra išliejami ant to, kuris nei mato, nei girdi. Koks malonus būtų aromatas tų žodžių, jei jie būtų išsakyti, kai pavargusiai sielai jų reikėjo labiausiai, ausis galėjo girdėti, o širdis jausti! Kristus paaiškino Marijai jos poelgio prasmę ir pasakė: „*Ji tai padarė Mano laidotuvėms.*“ Kaip alebastro indas buvo sudaužytas ir pripildė namus aromato, taip Kristaus kūnas turėjo būti sulaužytas. Bet Jis turėjo prisikelti iš kapo, Jo gyvenimo aromatas turėjo pripildyti žemę...

Žvelgdamas į ateitį, Išgelbėtojas kalbėjo su įsitikinimu apie Savo Evangeliją, kuri bus skelbiama visame pasaulyje. Ir visur, kur bus platinama Evangelija, Marijos dovana skleis savo aromata, širdys patirs palaimą dėl jos nuoširdaus poelgio. Karalystės kils ir žlugs, užkariautojų vardai bus užmiršti, o šis moters poelgis bus įamžintas istorijos puslapiuose. Iki amžių pabaigos tas sudaužytas indas pasakos Dievo didžiosios meilės puolusiai žmonijai istoriją. (Ten pat, 560, 563)

„Kristaus meilė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vienas mirė už visus, tai ir visi yra mirę.“ 2Kor 5,14.

Kristus džiaugėsi Marijos uoliu troškimu vykdyti savo Viešpaties valią. Jis priėmė tyros meilės prasiveržimą, kurio nesuprato ir nenorėjo suprasti Jo mokiniai. Šis Marijos troškimas būtent taip pasitarnauti savo Viešpačiui, Kristui buvo daug vertingesnis nei visi pasaulio kvepalai, nes tai išreiškė jos dėkingumą pasaulio Atpirkėjui. Taip pasielgti ją paskatino meilė Kristui. Jos sielą užliejo Kristaus charakterio grožis. Tie kveplai simbolizavo davėjo širdį. Dangaus versmės puoselėjo tą meilę tol, kol ji išsiliejo per kraštus.

Marijos poelgis buvo tik pamoka mokiniams, kurios jiems reikėjo, kad suprastų, jog Kristui būtų malonu susilaukti jų meilės pasireiškimo Jam. Jiems Jis buvo viskas, ir jie nesuprato, kad greitai Jo nebebus jų tarpe ir kad greitai jie nebegalės išreikšti jokio dėkingumo už Jo didžiąją meilę. Mokiniai deramai nesuprato, koks vienišas jaučiasi Kristus, palikęs dangų ir gyvendamas žmogaus gyvenimą. Vėlesnis jų patyrimas leido jiems pajusti, kiek daug jie galėjo padaryti Jėzui, parodydami Jam savo meilę ir širdžių dėkingumą... Kai Jėzaus nebebuvo tarp mokinių, jie pradėjo suprasti, kaip būtų galėję pradžiuginti Jo širdį ir kaltino jau nebe Mesiją, bet save. O, kad jie galėtų atsiimti savo žodžius, skelbiančius, kad beturčiai labiau verti dovanos nei Kristus. Ypatingai sąžinės graužatį jautė tada, kai nuo kryžiaus nuėmė sumuštą savo Viešpaties kūną.

To stinga ir šiandieniniam pasauliui. Tik nedaugelis supranta, kas jiems yra Kristus. Jei jie suprastų, tada išreikštų didžiąją Marijos meilę. Brangūs kvepalai nebūtų laikomi beprasmiu eikvojimu. Niekas neatrodytų per brangu atiduoti Kristui. Joks savęs išsižadėjimas ar pasiaukojimas, kokį būtų galima iškęsti dėl Jo, neatrodytų per didelis. (Ten pat, 564, 565)

SIMONO ŠIRDIES PASIKEITIMAS, Spalio 29

„Taigi esi nepateisinamas, kad ir kas bebūtum, žmogau, kuris teisi kitus. Juk, teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi.“ Rom 2,1.

Vaišių šeimininką Simoną paveikė Judo kritika dėl Marijos dovanos ir jį nustebino Jėzaus elgesys. Buvo ižeistas jo fariziejiškas išdidumas. Jis žinojo, kad daugelis jo svečių stebi Kristų su nepasitenkinimu ir nepasitikėjimu. Savo širdyje jis pagalvojo: „*Jeigu Šitas būtų pranašas, Jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri Jį paliečia, — kad ji nusidėjėlė*“ (Lk 7,39). Išgydydamas Simoną nuo raupsų, Kristus išgelbėjo jį nuo neišvengiamos mirties. Bet dabar Simonas abejojo, ar Išgelbėtojas yra pranašas... Jis manė, kad Jėzus nežino nieko apie šią moterį, kuri taip laisvai elgiasi, nes jei Jis žinotų, tai jai neleistų Jo paliesti...

Kaip pranašas Natanas pokalbyje su Dovydu, Kristus paslėpė svarbią pamoką po palyginimo šydu. Jis namų šeimininkui leido pačiam paskelbti sau nuosprendį. Simonas pastūmėjo į nuodėmę moterį, kurią dabar niekino. Jis ją buvo baisiai nuskriaudęs... Bet Simonas jautėsi teisesniu už Mesiją, todėl Jėzus troško, kas jis pamatytų, kokia didelė jo kaltė iš tiesų yra. Jis parodė, kad jo nuodėmė yra daug sunkesnė už jos nuodėmę, juk penkių šimtų denarų skola viršija penkiasdešimties denarų skolą...

Simono šaltumas ir aplaidumas rodė, kaip menkai jis vertina iš Gelbėtojo gautą gailingumą. Simonas manė, kad pagerbė Jėzų, nes pakvietė Jį į savo namus. Bet dabar jis pamatė save, koks yra iš tikrųjų... Jo pamaldumas buvo fariziejiškas drabužis... Marija buvo nusidėjėlė, kuriai buvo atleistos nuodėmės, o jis buvo nusidėjėlis, kuris negavo atleidimo. Griežta teisingumo taisyklė, kurią jis troško panaudoti prieš ją, pasmerkė jį patį.

Simoną sujaudino Jėzaus gerumas, juk Jis atvirai jo nepeikė svečių akivaizdoje. Su juo nebuvo pasielgta taip, kaip jis linkėjo Marijai... Griežtas pasmerkimas būtų jį atbaidęs nuo atgailos, o kantrus įkalbinėjimas įtikino jį klydus. Jis suprato, kokia didelė jo skola Viešpačiui. Jis atgailavo. Išdidusis fariziejus tapo kukliu, pasiaukojančiu mokinium. (Ten pat, 566-568)

„Todėl Aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli.“ Lk 7,47.

Kristus žinojo aplinkybes, kurios paveikė Marijos gyvenimą. Jis galėjo užgesinti pasakutinę vilties kibirkštėlę jos širdyje, bet to nepadarė. Jis pakėlė ją iš nevilties ir pražūties. Septynis kartus ji girdėjo, kaip Jis priekaištauja demonams, kurie valdė jos širdį ir protą. Ji girdėjo Jį šaukiantis Tėvo, kad jai padėtų. Ji žinojo, kokia bjauri yra nuodėmė Jam, Kurio skaistybė nesutepta. Jo galios jėga ji įveikė piktąsias dvasias.

Žmonėms ji atrodė beviltiška nusidėjėlė, o Kristus išžvelgė, kad Marija sugeba siekti gėrio. Atpirkimo planas suteikė žmonijai dideles galimybes, o Marija buvo viena iš tų, kuriems jos turėjo būti įgyvendintos. Jo malonės dėka ji tapo dieviškos malonės dalininke. Tai, kuri buvo puolusi, kurios protas buvo virtęs demonų buveine, buvo suteikta galimybė tarnauti ir bendrauti su Išgelbėtoju. Marija sėdėjo prie Jo kojų ir iš Jo mokėsi. Marija pylė Jam ant galvos brangų aliejų ir plovė Jo kojas savo ašaromis. Marija stovėjo šalia kryžiaus ir lydėjo Kristaus kūną į kapą. Marija buvo pirmoji prie kapo po Išgelbėtojo prisikėlimo, pirmoji paskelbė apie Jo prisikėlimą.

Jėzus žino kiekvieno žmogaus širdies būseną. Tu gali sakyti: „Aš esu nusidėlėlis, labai nusidėjęs“. Tu gali būti nusidėjęs. Tačiau juo blogesnis tu esi, juo labiau tau reikia Jėzaus. Jis neatstumia nė vieno verkiančio ar atgailaujančio. Jis dosniai atleidžia visiems, kurie ateina pas Jį, trokšdami atleidimo ir atgaivos. (Su meile iš dangaus, 352-353 psl).

Šiandien Jis stovi prie smilkymo aukuro, aukodamas Dievui maldas tų, kurie trokšta Jo pagalbos.

Tas sielas, kurios kreipėsi į Jį prieglobsčio, Jėzus pakelia aukščiau kaltinimų ir papiktinimų. Joks žmogus ar piktasis angelas negali jų apkaltinti. Kristus suvienija juos su Savo paties Dieviška — žmogiška prigimtimi. Jie stovi šalia didžiojo nuodėmių Nešiototo nuo Dievo sosto sklindančioje šviesoje. (Ten pat, 568)

„Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!“ Mt 14, 31.

Žiūrėdamas į Jėzų, Petras ejo saugiai. Bet, kai patenkintas savimi jis žvilgtelėjo atgal į savo bičiulius valtyje, jo akys nukrypo nuo Išgelbėtojo. Pūtė smarkus vėjas ir kilo aukštos bangos... Akimirksniui Jėzus dingio iš jo akiračio ir jo tikėjimas susilpnėjo. Jis pradėjo skęsti, bet tuo metu, kai bangos kvietė mirtį, Petras pakėlė akis nuo šėlstančio vandens ir, žvelgdamas į Jėzų, sušuko: „*Viešpatie, gelbėk mane!*“ Jėzus greitai sugriebė jį ranka, sakdamas: „*Silpnatiki, ko suabejojai?!*“

Jėzus nepaleido Petro rankos, kol jie, eidami šalia vienas kito, įžengė į valtį. Dar bar Petras jautėsi prislėgtas ir tylėjo. Jis neturėjo jokios priežasties didžiulis prieš savo draugus, nes netikėjimas ir puikybė vos neatėmė gyvybės. Nukreipęs akis nuo Jėzaus, jis neteko savo pagrindo ir pradėjo skęsti.

Kai patenkame į bėdą, labai dažnai esame lyg Petras! Mes žiūrime į bangas, užuot neatitraukę akių nuo Išgelbėtojo. Mūsų kojos slysta ir išdidumo bangos užlieja mūsų sielas. Jėzus pašaukė Petrą ne tam, kad jis pražūtų. Jis ne tam šaukia mus sekti Juo, kad paskui paliktų mus...

Šiuo įvykiu ežere Jėzus norėjo atskleisti Petru, kad jo saugumas nuolat priklauso nuo Dieviškosios galios. Tarp pagundų audrų jis gali saugiai vaikščioti tik tada, kai pasikliauja Išgelbėtoju. Tada, kai Petras pamanė esąs stiprus, jis iš tikrųjų buvo silpnas. Jeigu jis būtų pasimokęs iš to atsitikimo ežere, nebūtų suklupęs, kai jam atėjo didžiojo išbandymo metas.

Diena iš dienos Dievas moko Savo vaikus. Kasdieninio gyvenimo smulkmenos ruošia mus atsakingam darbui, kuriam mus paskyrė Jo Apvaizda. Ar mes įveiksime didžiąją gyvenimo krizę, ar pralaimėsime, priklauso nuo to, kaip atlaikysime kasdieninio gyvenimo išbandymus. (Ten pat, 381, 382)

Lapkričio

[307]

KALBA PETRAS, Lapkričio 1

„Jis vėl paklausė: „O kuo jūs Mane laikote?“ Tada Simonas Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, Gyvojo Dievo Sūnus!“ Mt 16,15.16.

Petras iš pradžių patikėjo, kad Jėzus yra Mesijas. Daugelis iš pat pradžių, įtikintų Jono Krikštytojo pamokslų ir pripažinusių Kristų, pradėjo abejoti Jono misija, kai šis buvo įkalintas ir nužudytas. Dabar jie ėmė abejoti, kad Jėzus yra ilgai lauktasis Mesijas... Bet Petras ir jo draugai nesulaužė savo ištikimybės. Nepastovumas tų, kurie vakar šlovino, o šiandien smerkė, nesugriovė tikrųjų Išgelbėtojo sekėjų tikėjimo...

Petras išreiškė Dvylikos tikėjimą tačiau mokiniai vis dar toli buvo nuo tikrosios Kristaus misijos supratimo. Nors kunigų ir vyresniųjų pasipriešinimas negalėjo jų atskirti nuo Kristaus, vis dėlto tai juos dabar labai glumino... Laikas nuo laiko juos apšviesdavo neįkainuojami šviesos spinduliai nuo Jėzaus, tačiau dažnai jie priminė žmones, einančius apgraibomis per prieblandos šešėlį. Bet tą dieną, susiduriant akis į akį su didžiausiu jų tikėjimo išbandymu, Šventosios Dvasios galybė ilsėjosi ant jų. Akimirkai jų akys buvo nukreiptos nuo „to, kas matoma“ į „tai, kas nematoma“. „Mes nežiūrime to, kas regima, bet kas neregima, nes regimieji dalykai laikini, o neregimieji amžini.“ (2Kor 4, 18). Po žmogiškumo išore jie pažino Dievo Sūnaus šlovę.

Petro išpažinta tiesa yra žmogaus tikėjimo pagrindas. Tai yra, ką Pats Kristus pavadino esant amžinuoju gyvenimu. Tačiau šis žinojimas nesuteikė priežasties pasididžiuoti. Ne paties Petro gerumo ar išminties dėka ji buvo atskleista jam. Žmonija pati iš savęs niekada negalės pasiekti dieviško pažinimo. „*Jos gilesnės už dangų, ir ką tu gali padaryti? Jos gilesnės už šeolą, ir ką tu sužinosi?*“ (Job 11, 8). Tik įvaikinimo dvasia mums gali atskleisti Dievo paslaptis, kurių „akis nėra mačiusi, ir ausis negirdėjusi, ir į jokio žmogaus širdį neatėjo.“ „*Bet skelbiame, kaip parašyta: „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Ji myli. Dievas mums tai apreiškė per Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes.*“ (1Kor 2, 9.10). (DA411, 412)

„O jis atsisukęs subarė Petrą: „Eik šalin, šėtone! Tu Man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis.“ Mt 16,23.

Šėtonas pastoviai įsibrauna tarp žmogaus sielos ir Dievo... Si pamoka apie Petrą turėtų būti atidžiai tyrinėjama. (Letter 65, 1894)

Petras nenorėjo matyti kryžiaus Kristaus darbe. Jo žodžiai būtų padarę įspūdį, visiškai priešingą tam, kurį Savo sekėjams norėjo įteigti Kristus. Todėl Išgelbėtojas buvo privertas ištarti vieną rūščiausią kada nors išsakytą Savo priekaištą...

Šėtonas bandė susilpninti Jėzaus pasiryžimą ir nukreipti Jį nuo Jo misijos, o Petras savo akloje meilėje išreiškė šią pagundą. Blogio vadovas, šios minties autorius, sužadino šį impulsyvų prašymą... Jis siekė prikaustyti Petro žvilgsnį prie žemiškosios garbės, kad jis nematytų kryžiaus, į kurį Jėzus troško nukreipti jo akis. Petro lūpomis šėtonas vėl mėgino gyndyti Jėzų. Tačiau Išgelbėtojas nepasidavė. Jis galvojo apie Savo mokinį. Šėtonas įsiterpė tarp Petro ir jo Mokytojo, kad mokinio širdis nebūtų paliesta Kristaus nusižeminimo dėl Jo misijos. Šiais žodžiais Kristus kreipėsi ne į Petrą, bet į tą, kuris norėjo jį atskirti nuo Išgelbėtojo. „Eik šalin šėtone!“ Kitaip tariant, leisk Man kalbėti su Petru akis į akį, kad galėčiau jam atskleisti Savo meilės paslaptį.

Tai buvo skausminga pamoka, kurią Petru sunkiai sekėsi įsisavinti: Kristaus kelias ėjo per kančią ir pažeminimą. Mokinys nenorėjo tapti Savo Viešpaties kančių dalininku. Bet toje išbandymų ugnyje mokinys turėjo pažinti jos palaimą. Praėjus daug laiko, kai jo pečiai buvo palinkę nuo darbo ir metų naštos, jis rašė: „*Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireikš, galėtume džiūgauti ir linksmintis.*“ (1 Pt 4,12.13). (DA415,416)

PETRAS IŠMOKO SAVO PAMOKĄ, Lapkričio 3

„Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų; o tu sutvirtėjęs stiprink brolius!“ Lk 22,31.32.

Būdamas drąsus, agresyvus ir savimi pasitikintis, geraibesigaudantis situacijoje ir veiklus, greitas keršyti, bet dosniai atleidžiantis, Petras dažnai klysdavo ir susilaukdavo pabarimo. Taip pat ne mažesnio pagyrimo susilaukė jo nuoširdus paklusnumas ir pasišventimas Kristui. Kantriai ir su meile Gelbėtojas elgėsi su Savo nekantriu mokiniu, stengdamasis jį išgydyti nuo pasitikėjimo savimi ir mokydamas nusižeminimo, paklusnumo ir pasitikėjimo. Bet pamoka buvo išmokta tik dalinai... Daug kartų jis buvo perspėtas: „Tu... išsiginsi, jog Manęs nepažįsti.“ *Nuliūdusi ir mylinti mokinio širdis pratrūko prisipažinimu: „Viešpatie, aš pasiruošęs katru su Tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!“* (Lk 22, 33).

Gelbėtojo žodžiai „Aš meldžiuosi už tave“ tik tada įsmigo į jo sielą, kada teismo salėje nuskambėjo Petro išsižadėjimo žodžiai, kada jo meilė ir paklusnumas atgimė sutikus Gelbėtojo mylintį ir liūdną žvilgsnį, nulydėjusį jį į sodą, kur Kristus anksčiau verkė ir meldėsi ir kur jo ašaros dėl sąžinės graužimo krito ant žemės, sudrėkintos Kristaus agonijos kraujo lašų. Nors ir numatydamas nuodėmę, Kristus nepaliko jo neviltyje.

Jei Jėzaus žvilgsnyje jis būtų išvelgęs pasmerkimą, o ne užuojautą, jei išpranašaudamas jo puolimą Jis nebūtų kalbėjęs apie viltį, tai kokia tiršta tamsa būtų apsupusi Petrą!

...

Tas, Kuris negalėjo apsaugoti Savo mokinio nuo didelės kančios, nepaliko jo vieno. Jo meilė niekada nesibaigia ir niekada neapleidžia. Žmonės, patys paveikti blogio, yra linkę grubiai elgtis su klystančiais ir kankinimais gundymų. Jie negali skaityti širdies ir nežino, kokią kovą ir skausmą jie patiria. Jiems dar reikia mokytis iš pabarimo, kuris dvelkia meile, iš sužeidimo, kuris skirtas išgydymui ir iš perspėjimo, kuris sėja viltį...

Dieviško stebuklo švelnumas buvo Petro pasikeitimas. Tai yra gyvenimo pamoka visiems, kurie trokšta sekti Didžiojo Mokytojo pėdomis. (Ed 88-91)

„Nugalėtojui Aš leisiu atsisėsti šalia Savęs, Savo soste, panašiai kaip Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia Savo Tėvo Jo soste.“ Apr 3,21.

Per savo motiną Jokūbas ir Jonas pateikė prašymą, kad jiems būtų leista užimti aukščiausias pareigas Kristaus karalystėje. Nekreipdami dėmesio į pakartotinas Kristaus užuominas apie Jo karalystės prigimtį, šie jaunieji mokiniai vis dar puoselėjo viltį apie Mesiją, Kuris užims Savo sostą ir paims karališką valdžią taip, kaip to troško žmonės.

Tačiau Išgelbėtojas atsakė: „*Nežinote ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu?*“ *Jie atsakė: „Galime“* (Mt 20, 22). Jie prisiminė Jo paslaptinius žodžius, rodančius į Jo kančią ir teismą, ir su užtikrinimu atsakė: „Galime“. Jie laikė didžiausia garbe įrodyti savo paklusnumą, tampant dalininkais viso to, kas beištiktų Viešpatį.

Kristus paskelbė: „Mano taurę, tiesa, jūs gersite ir krikštu, kuriuo Aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti“... Jokūbas ir Jonas turėjo pasidalinti kentėjimais su Kristumi. Pirmajam buvo lemta žūti nuo kardo, o antrajam, ilgiausiai iš visų mokinių sekti savo Mokytoją, dirbant Jam nepaisant papiktinimų ir persekiojimų. „*Bet vietą Mano dešinėje ar kairėje,*“ — *tęsė Jis,* — „*ne Aš duodu, tai bus tiems, kuriems mano Tėvo yra paruošta*“...

Vieta Dievo karalystėje nėra laimima dėka privilegijų. Jos negalime užsidirbti ar gauti lyg laimėjimą loterijoje. Ji yra tiesioginė charakterio pasekmė. Karūna ir sostas yra ženklas pasiektosios būsenos, ženklas pergalės prieš save per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę...

Arčiausiai Kristaus stovės tas, kuris daugiausiai išgėrė Jo pasiaukojančios meilės dvasios. Meilės, kuri nesididžiuoja... nieiško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta kas buvo bloga. Tai meilė, kuri skatino mokinius taip, kaip ji skatino mūsų Viešpatį atiduoti visa ir darbuotis bei aukotis net iki mirties gelbstint žmoniją. (AA 541-543)

„Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo.“ 1Jn 4,19.

Jonas yra išskiriamas iš kitų apaštalų kaip „*mokinys, kurį Jėzus mylėjo*“ (Jn 21, 20) ... Jis gavo daugybę ženklų apie Išgelbėtojo meilę ir pasitikėjimą. Jis buvo vienas iš trijų, kuriems buvo leista pamatyti Kristaus šlovę ant Atsimainymo kalno ir Jo agoniją Getsemanėje. Paskutinėmis Savo valandomis ant kryžiaus, jo globai mūsų Viešpats patikėjo Savo motiną. (AA 539)

Jonas iš prigimties troško meilės, užuojautos ir draugystės. Jis stengdavosi būti arčiau Jėzaus, sėdėjo šalia Jo ir glaudėsi prie Jo krūtinės. Jis gėrė dievišką šviesą ir gyvybę taip, kaip gėlė geria saulės šviesą ir ryto rasą. (Ed 87)

Jono gilus ir aistringas prisirišimas prie savo Mokytojo netapo Kristaus meilės jam priežasimi. Bet, greičiau, buvo šios meilės rezultatas. Jonas troško tapti panašiu į Jėzų ir dėka keičiančios Kristaus meilės įtakos jis tapo romiu ir nuolankiu. Savasis „aš“ išnyko Jėzuje. Labiau nei jo draugai, Jonas pasidavė šio nuostabaus gyvenimo jėgai... Jonas pažinojo Gelbėtoją iš patirties. Mokytojo pamokos buvo iškaltos jo sieloje. Išvydus Išgelbėtojo malonę, jo paprasta kalba prisistatė meilės, kuri prasmelkė visą jo esybę.

Gili Jono meilė Kristui nuolatos skatino troškimą būti šalia Jo. Gelbėtojas mylėjo visus Dvylika, bet Jonas turėjo imliausią ir jautriausią dvasią. Jis buvo jaunesnis už kitus, todėl su pasitikėjimu, labiau panašesniu į vaiko, jis atvėrė savo širdį Jėzui. Taip jis tapo panašesniu į Kristų. Per jį Gelbėtojo giliausias mokymas buvo perduotas žmonėms...

Jonas galėjo kalbėti apie Tėvo meilę taip, kaip to padaryti nebūtų galėję kiti mokiniai. Aplinkiniams žmonėms jis atskleidė tai, ką jautė savo sieloje, savo charakteriu parodydamas Dievo savybes... Jį pakeitęs šventumas spindėjo Kristaus šviesa jo veide. Su meile ir garbinimu jis žvelgė į Gelbėtoją, tad panašumas į Kristų, bendravimas su Juo tapo jo vieninteliu troškimu, o charakteryje atsispindėjo jo Mokytojo charakteris. (AA 544, 545)

„Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo.“ IJn 2,6.

Jono gyvenimas yra tikro pasišventimo pavyzdys. Per tuos artimo bendravimo su Kristumi metus jis buvo Gelbėtojo perspėjamas ir visus pabarimus jis priėmė. Dieviško charakterio šviesoje Jonas matė savo paties trūkumus ir toks apreiškimas versdavo nusižeminti... Jėga ir švelnumas, didingumas ir romumas, tvirtumas ir kantrumas, kuriuos jis matė kasdieniniame Dievo Sūnaus gyvenime, pripildė jo sielą pasigėrėjimo. Jis leido, kad jo kerštingą ir ambicingą temperamentą keistų Kristaus jėga, ir Dievo meilė pakeitė jo charakterį.

Visiškai priešingas pasišventimui, įgyvendintam Jono gyvenime, yra jo draugo mokinio Judo patyrimas... Jonas nesitaikstė su savo klaidomis. Judas, priešingai, nepakluso savo sąžinei ir pasidavė gundymui, tuo sustiprindamas įpročius blogiui...

Jonas ir Judas atstovauja tuos, kurie išpažįsta, jog yra Kristaus pasekėjai. Abu šie mokiniai turėjo tas pačias galimybes tyrinėti ir sekti Dieviškuoju keliu. Abu artimai bendravo su Jėzumi ir turėjo privilegiją klausytis Jo mokymo. Abu turėjo rimtų charakterio trūkumų ir turėjo priėjimą prie dieviškos malonės, kuri keičia charakterius. Tačiau, kai vienas su nusižeminimu mokėsi iš Jėzaus, kitas parodė, kad jis yra tik žodžio klausytojas, o ne vykdytojas. Vienas, kasdien mirdamas sau ir nugalėdamas nuodėmę, buvo pašventintas per tiesą, kitas, priešindamasis keičiančiai malonės jėgai ir pasiduodamas savanaudiškiems troškimams, pateko į šėtono vergystę.

Toks charakterio pasikeitimas, koks matomas Jono gyvenime, yra bendravimo su Kristumi pasekmė. Gali būti labai ryškūs asmens charakterio trūkumai, tačiau, kada jis tampa tikru Kristaus mokiniu, Dievo malonės jėga pakeičia ir pašventina jį. Žvelgdamas lyg veidrodyje į Viešpaties šlovę, jis yra keičiamas iš šlovės į šlovę, kol tampa panašiu į Tą, Kurį jis garbina. (Ten pat, 557-559)

„Tuomet vienas iš Dvylikos, vardu Judas Iskarijotas, nuėjo pas aukštuosius kunigus ir tarė: „Ką man duosite, jeigu Jį išduosiu jums?“ Tie pasiūlė trisdešimt sidabrinių.“

Mt 26,14.15.

Judas iš prigimties labai mėgo pinigus, bet ne visada buvo toks, kad ryžtųsi tokiam baisiam poelgiui. Jis tol puoselėjo godumo dvasią, kol ji visiškai užvaldė jo gyvenimą. Mamonos meilė persvėrė meilę Kristui. Tapdamas vergu vienos ydos, jis atidavė save šėtonui...

Mokiniai aukštai vertino Judą, kuris turėjo didelę įtaką jiems. Jis labai vertino savo privalumus ir žiūrėjo iš aukšto į savo brolius, nes manė, kad jie mažiau gabūs negu jis. Jis manė, kad jie nematė savo galimybių ir nesugebėjo pasinaudoti aplinkybėmis. Bažnyčia niekada nesuklestės, jei jai vadovaus tokie trumparegiai vadovai. Petras buvo impulsyvus, todėl elgdavosi neapgalvotai. Jonas, kuris brangino tiesas, išeinančias iš Kristaus lūpų, Judo manymu būtų buvęs ne koks finansininkas. Matas, kurio išsilavinimas išmokė jį tikslumo visuose dalykuose, buvo labai jautrus kalbant apie sąžiningumą, nuolatos apmąstydavo Kristaus žodžius ir taip pasinerdavo į tai, kad Judas manė, jog juo negalima būtų pasitikėti darant sandėrius. Taip Judas apmąstė visus mokinius ir patenkintas pagalvojo, kad bažnyčia dažnai patektų į keblią ir nepatogią padėtį, jei ne jo dalykiškas vadovavimas. (DA716, 717)

Judo istorija — tai liūdnei baigusio savo gyvenimą žmogaus istorija, kuris galėjo būti Dievo pagerbtas. Jei Judas būtų miręs prieš savo paskutinę kelionę į Jeruzalę, būtų manoma, kad jis vertas būti tarp Dvylikos ir jo būtų labai pasigendama. Nebūtų to pasibjaurėjimo, kuris lydi šį žmogų per amžius, jei jo gyvenimo istorijos pabaigoje nebūtų atskleistas tikrasis jo charakteris. Tačiau kaip tik tuo tikslu jo gyvenimas buvo atskleistas pasauliui, kaip įspėjimas visiems, kurie išduoda šventą pasitikėjimą... Už trisdešimt sidabrinių — vergo kainą — jis pardavė šlovės Viešpatį gėdai ir mirčiai. (Ten pat, 716)

„Ne kiekvienas, kuris Man šaukia: ‚Viešpatie, Viešpatie!‘ — įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo Mano Dangiškojo Tėvo valią.“ Mt 7,21.

Ne visi, kurie tariasi esą Kristaus darbininkai, yra tikrieji mokiniai. Tarp tų, kurie turi Jo vardą ir kurie priskaičiuojami prie Jo darbininkų, yra tokių, kurie neatspindi Jo savo charakteriu... Iki pat pabaigos bus raugių tarp kviečių...

Kantriai ir gailėstingai Dievas dirba su nukrypusiais ir net apsimetėliais. Tarp Kristaus pasirinktų apaštalų buvo Judas — išdavikas. Ar turėtų stebinti ar nuvilti tai, kad tarp Jo darbininkų ir šiandien yra apsimetėlių? Jei Tas, Kuris skaito širdis, neatstūmė to, kuris turėjo būti Jo išdaviku, tai su kokia kantrybe mes turėtume elgtis su klystančiais.

Ne visi, net ir, atrodytų, labiausiai klystantys, yra kaip Judas. Petras, impulsyvus, ūmus ir savimi pasitikintis, dažnai pasirodydavo esąs nepalankesnėje padėtyje nei Judas. Išgelbėtojas jį dažnai pabardavo. Tačiau kokį pasiaukojantį gyvenimą dėl kitų Jis nugyveno! Koks tai yra paliudijimas apie Dievo malonės jėgą! (MH 493)

Kristus susiejo Judą ir nekantrą Petrą su Savimi ne todėl, kad Judas buvo godus, o Petras aistringas, bet kad jie galėtų mokintis iš Jo, Savo Didžiojo Mokytojo, ir taptų kaip Jis nesavanaudiški, romūs ir nusižeminę širdyje. Jis matė gerų savybių kiekviename iš šių vyrų. Judas turėjo finansinių sugebėjimų ir būtų buvęs naudingas bažnyčiai, jei būtų priėmęs į širdį pamokas, kurias davė Kristus, peikdamas bet kokį savanaudiškumą, sukčiavimą ir godumą net ir mažuose gyvenimo dalykuose.

Pasaulis neturi teisės abejoti krikščionybės tiesa vien dėl to, kad bažnyčioje yra nevertų narių, o taip pat ir krikščionys neturėtų prarasti drąsos vien dėl tokių netikrų brolių. Kaip buvo ankstyvojoje bažnyčioje? Ananijas ir Sapfira prisijungė prie mokinių. Burtininkas Simonas buvo pakrikštytas. Judas Iskariotas buvo prijungtas prie mokinių. Atpirkėjas nenori prarasti nei vienos sielos. Jo patyrimas su Judu yra užrašytas, kad parodytų Jo kantrybę puolusiai žmogaus prigimčiai. Jis nori, kad ir mes būtume tokie kantrūs, koks kantrus buvo Jis. (COL 72, 73)

„Žmogaus Sūnus, tiesa, eina Savo keliu, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kuris išduos Žmogaus Sūnų. Geriau jam būtų bu vę negimti.“ Mt 26,24.

Mokiniai nieko nežinojo apie Judo tikslus. Vienintelis Jėzus galėjo skaityti Jo paslaptis. Tačiau Jis viešai nesukritikavo jo. Jėzus troško laimėti jo sielą... Jo širdis šaukė: „Kaip aš galiu tave palikti?“ Judas jautė šios meilės jėgą. Kada Išgelbėtojo rankos plovė purvinas kojas ir šluostė jas rankšluosčiu, Judo širdį varstė paskatinimas išpažinti savo nuodėmę. Bet Jis nenorėjo nusižeminti, užkie-tino savo širdį ir neatgailavo, o akimirksniu nustumti į šalį savieji paskatinimai vėl jį užvaldė. Dabar Judas įsižeidė dėl Kristaus poelgio, nuplaunant Savo mokiniams kojas. Jis svarstė, jei Jėzus gali taip Save pažeminti, tai Jis negali būti Izraelio karaliumi. Žlugo visos viltys į pasaulietinę garbę laikinojoje karalystėje. Judas buvo patenkintas, kad nieko nepavyks gauti sekant Kristumi... Jis buvo demonų apsėstas ir galutinai apsisprendė užbaigti sutartą darbą išduodant Savo Viešpatį. (DA 645)

Išdavikas Judas dalyvavo paskutinėje Vakarieneje. Jis priėmė iš Jėzaus Jo paaukoto kūno ir išlieto kraujo simbolius. Jis girdėjo žodžius: „Darykite tai Mano atminimui.“ Sėdėdamas šalia Dievo Avinėlio, išdavikas mąstė apie savo tamsius tikslus ir puoselėjo savo nešvarias kerštingas mintis. (Ten pat, 653)

Per Velykų Vakarienę Jėzus įrodė Savo dieviškumą, atskleisdamas išdaviko ketinimus. Jis švelniai įtraukė Judą į tarnavimą mokiniams. Tačiau paskutinis meilės kreipimasis nebuvo išgirstas. Judo likimas buvo nulemtas ir tos kojos, kurias Jėzus nuplovė, pasuko atlikti išdaviko darbą. (Ten pat, 720)

Kol nebuvo žengtas šis žingsnis, Judas dar nebuvo peržengęs galimybės atgailauti ribos. Tačiau, jam palikus Viešpaties ir savo draugų mokinių ratą, buvo priimtas galutinis sprendimas. Jis peržengė galutinę ribą. (Ten pat, 654, 655)

Kiek yra tokių šiandien, kurie kaip Judas, išduoda savo Viešpatį? (5BC 1102)

„Jėzus tarė: „Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar Manęs nepažįsti! Kas yra matęs Mane, yra matęs Tėvą! Tad kaip tu gali sakyti: Parodyk mums Tėvą?““ Jn 14,9.

Vienos grupės, į kurią buvo padalinti apaštalai, priešakyje stovi Pilypo vardas. Jis buvo pirmasis mokinys, į kurį Jėzus kreipėsi su aiškiu paliepimu: „*Eik paskui mane!*“ ... Jis klausėsi Jono Krikštytojo mokymo ir girdėjo jo pranešimą apie Kristų, kaip Dievo Avinėlį. Pilypas buvo nuoširdus tiesos ieškotojas, tačiau lėtas patikėti... Nors balsas iš dangaus buvo paskelbęs apie Kristų, kaip Dievo Sūnų, bet Pilypui Jis buvo „*Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus*“ (Jn 1, 45). Ir vėl, kai buvo pamaitinti penki tūkstančiai žmonių, pasirodė Pilypo tikėjimo stoka. Norėdamas jį išbandyti, Jėzus paklausė: „*Kur pirksime duonos jiems pavalgyti?*“ ... Dar kartą tomis paskutinėmis valandomis prieš nukryžiuvimą Pilypas parakalbo tikėjimą silpninančiais žodžiais... Toks lėtas širdyje, toks silpnas tikėjime buvo mokinys, kuris tris metus išbuvo su Jėzumi. (DA 292, 293)

Jis troško, kad Kristus atskleistų Tėvą kūne, bet Dievas Save atskleidė Kristuje. Kristus paklausė: „Kaip tai yra įmanoma, kad tiek laiko vaikščiojant su Manimi, klausantis Mano žodžių, matant stebuklą pamaitinant penkis tūkstančius, išgydant sergančius mirtina raupsų liga, sugražinant mirusiuosius į gyvenimą, prikeliant Lozorių, buvusį mirties glėbyje ir kurio kūnas jau buvo irimo stadijoje, jūs vis dar Manęs nepažįstate? Nejaugi jūs nepastebite Tėvo tuose darbuose, kuriuos Jis atlieka per Mane?“ ... Joks žmogus negali regėti Dievo, koks Jis yra Savo esmėje. Tik Kristus gali atstovauti Tėvą žmonijai. (5BC 1141, 1142)

Džiuginanti priešingybė Pilypo netikėjimui buvo vaikiškas Natanaelio pasitikėjimas. Iš prigimties jis buvo uolus, kurio tikėjimas leido suvokti jam nematomą tikrovę. Tačiau Pilypas buvo Kristaus mokyklos mokinys, ir Dieviškasis Mokytojas kantriai pakentė Jo ribotumą ir netikėjimą. Po to, kai ant mokinių buvo išlieta Šventoji Dvasia, Pilypas tapo mokytoju pagal dieviškąjį pavyzdį. Jis žinojo, ką kalba ir mokė su įkvėpimu, kuris įtikinamai veikė jo klausytojus. (DA 293)

PRIEŠO TERITORIJOJE, Lapkričio 11

„Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nepultų.“ 1Kor 10,12.

Kristaus išdavimo išvakarėse Jis pasakė: „Šią naktį jūs visi Manimi pasipiktinsite“. Petras atsakė: „*Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš.*“ Petras nežinojo, kokiam pavojui yra. Pasitikėjimas savimi jį apgavo, kad galįs vienas pasipriešinti gundymui, bet, praėjus keletui valandų, atėjo išbandymas ir keikdamasis bei prisiekdinėdamas jis išsižadėjo Savo Viešpaties. (COL 152)

Petras neplanavo, kad bus atskleistas jo tikrasis charakteris. Pasitikėdamas savimi, jis atsistojo prieš žemėje ir tapo lengvu grobiu gundymui. Jei jis būtų pašauktas kautis už savo Mokytoją, būtų buvęs drąsiu kareiviu, tačiau kai į jį buvo nukreiptas besityčiojančio pirštas, jis pasirodė esąs bailys. Daugelis, kurie nebijo aktyvios kovos už savo Viešpatį, išjuokiami ryžtasi išsižadėti savo tikėjimo. Bendraudami su tais, kurių turėtų vengti, jie atsiduria ant gundymo kelio. Jie kviečia gundytoją, kad jis juos gundytų ir skatintų sakyti ir daryti tai, ko kitomis aplinkybėmis jie nebūtų darę. Kristaus mokiniai, kurie mūsų dienomis nepaisydami paniekinimų ir kentėjimų išsaugo tikėjimą, išsižada savo Viešpaties, panašiai kaip Petras teismo salėje. (DA 712)

Kai pragydęs gaidys priminė jam Kristaus žodžius, nustebejęs ir pritrenktas to, ką padarė, jis atsisuko ir pažvelgė į savo Mokytoją. Tą akimirką Kristus pažvelgė į Petrą ir šiame liūdname žvilgsnyje, kuriame buvo jausta užuojauta ir meilė, Petras suprato save. Jis išėjo ir apsiverkė. Tas Kristaus žvilgsnis jį sugniuždė. Petras priėjo atsivertimo ribą ir karčiai atgailavo dėl savo nuodėmės... Dabar išnyko jo pasitikėjimas savimi. Daugiau niekada nebuvo pakartoti seni pagyrūniški tvirtinimai...

Petras puolė dėl per didelio pasitikėjimo savimi. Per atgailą ir nusižeminimą jis vėl buvo tvirtai pastatytas ant savo kojų. Siame užrašytame jo patyrimo tegul kiekvienas atgailaujantis nusidėjėlis suranda padrąšinimą. (COL 152-155)

„Jėzus paklausė dar ir trečią kartą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane?“ Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia: „Ar myli Mane?“-ir atsakė: „Viešpatie, Tu viską žinai. Tu žinai, kad Tave myliu.“ Jėzus jam tarė: „Ganyk Mano avis.““ Jn 21,17.

Šis širdį ištinantis klausimas buvo būtinas Petro atveju, jis yra būtinas ir mums. Atstatymo darbas niekada nebus visiškai įgyvendintas, jei nebus pastebėtos blogio šaknys. Daigai būdavo nukerpami vėl ir vėl, kai tuo tarpu pati kartumo šaknis buvo palikta toliau augti ir apnuodyti daugelį. Turi būti pasiekta pati blogio esmė...

Kai trečią kartą Jėzus uždavė Petruui klausimą: „Ar tu Mane myli?“ tyrimas pasiekė jo sielos centrą. Nuteisęs save Petras puolė ant uolos sakydamas: „Tu viską žinai. Tu žinai, kad Tave myliu.“

Taip turi atsitikti kiekvienai sielai, kuri pažemino Dievą ir tiesos bei teismo atsižadėjimu įskaudino Kristaus širdį. Jei gundoma siela išlaiko išbandymą ir „aš“ neprisikelia gyvenimui, jausdama skausmą ir pažeminimą, tai tie išbandymo ašmenys atskleidžia, kad siela iš tiesų yra mirusi savajam „aš“, bet gyva Dievui.

Yra tvirtinančių, kad, jei siela suklumpa ir puola, tai ji niekada nebegali atgauti savo ankstesnės padėties. Tačiau šis mūsų tyrinėjamas pavyzdys tam prieštarauja... Patikėdamas Jam rūpinimąsi sielomis, už kurias Jis atidavė Savo gyvybę, Kristus davė Petruui geriausią įrodymą, kad pasitikėjo atstatymu. Jam buvo pavesta ne tik ganyti avis, bet ir ėriukus — tai platesnis ir daug kruopštesnis darbas nei anksčiau patikėtas. (5BC 1152)

Dabar Petras buvo pakankamai nuolankus, kad suprastų Kristaus žodžius. Daugiau neabejojantis, kadaise neramus, pagyrūniškas ir savimi pasitikintis mokinys tapo švelniu ir atgailaujančiu. Jis toliau sekė Viešpatį, Kurio buvo išsižadėjęs. Mintis, kad Kristus jo neišsižadėjo ir nepaliko, Petruui buvo pilna šviesos, paguodos ir palaimos. Jis netgi pasirinko, kad norėtų būti nukryžiuotas — tai turėjo būti padaryta žemyn galva. Tas, kuris tapo tokiu artimu Kristaus kančių dalininku, taip pat taps ir Jo šlovės dalininku, kai Jis atsisės Savo šlovės soste. (Ten pat)

„Persiplėškite širdis, o ne drabužius. Grįžkite pas Viešpatį, savo Dievą, nes Jis maloningas ir gailėstingas, kantrus ir kupinas gerumo, pasirengęs atleisti, o ne bausti.“ JI 2,13.

Žydų tarpe vyravo paprotys, mirus draugui, įplėsti savo drabužį, tačiau kunigai neturėjo laikytis šio papročio... Viskas, ką vilkėjo kunigas, turėjo būti be trūkumo ir nesuplyšę. Šiais nuostabiais oficialiais drabužiais turėjo būti atspindimas Jėzaus Kristaus charakteris. Dievui buvo priimtina tik tobula apranga, nusistatymas, žodžiai ir dvasia. Jis yra šventas, todėl Jo šlovė ir tobulumas turėjo atsispindėti žmogiškajame tarnavime... Mirtingas žmogus galėjo įplėsti savo paties širdį, parodydamas atgailaujančią ir nuolankią dvasią. Tai Dievas galėjo įžvelgti. Tačiau kunigui nebuvo leidžiama plėšyti drabužių, nes tai galėjo iškreipti dieviškųjų dalykų esmę. (DA708, 709)

Kai Kristus paskelbė Save esant Dievo Sūnumi, Kajafas, apsimestinai pasipiktinęs, įplėšė savo drabužį, apkaltindamas Izraelio Šventąjį piktžodžiu. (5BC 1104)

Jis padarė tai, ko Viešpats buvo įsakęs nedaryti. Pasmerktas Dievo, jis pareiškė nusprendį Kristui kaip piktžodžiautojui... Kunigiškieji drabužiai, kuriuos jis įplėšė tam, kad padarytų įspūdį žmonėms savo pasibaisėjimu piktžodžiu, uždengė širdį, pilną nedoribių. (Ten pat, 1105)

Kaip skyrėsi tikrasis Vyriausias Kunigas nuo puolusio ir susitepusio Kajafo. Kristus stovėjo priešais puolusį kunigą toks tyras ir nesusitepęs, be jokio nuodėmės šešėlio. Kristus liūdėjo dėl kiekvieno žmogaus nusižengimų. Jis, netgi žinodamas apie Kajafo sieloje slypinčią veidmainystę, nešė jo kaltę, kuris apsimestinai įplėšė savo drabužį. Kristus neplėšė Savo drabužių, tačiau Jo siela buvo sužeista. Jo žmogiškojo kūno apsiaustas buvo įplėštas, kada Jis kabėjo ant kryžiaus, kaip žmonijos nuodėmių nešėjas. (Ten pat) Daugelis šiandien išpažįstančių krikščionybę yra pavojuje įplėsti savo drabužius, rodant išorinę atgailą, kai tikrovėje jų širdys nėra paliestos atgailos. Tai yra priežastis, kodėl tiek daug pastoviai patiria nesėkmę krikščioniškame gyvenime. Rodomas tik išorinis liūdesys, bet iš tikro reiktų atgailauti dėl jų netyros atgailos. (Ten pat, 1104,1105)

„Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: „Aš nekaltas dėl Šio Teisiojo kraujo, Jūs žinokitės““ Mt 27,24.

Jeigu nuo pat pradžių Pilotas būtų tvirtai stovėjęs, atsisakydamas pasmerkti, jo supratimu, nekaltą žmogų, jis būtų nutraukęs lemtingą grandinę, kuri turėjo surakinti visą likusį gyvenimą sąžinės graužaties ir kaltės pančiuose. Jei jis būtų įgyvendinęs savo teisingus įsitikinimus, tai žydai būtų neišdrįšę jam nusidėti. Kristus būtų buvęs nužudytas, tačiau Pilotas nebūtų buvęs kaltas dėl Jo. Bet, žingsnis po žingsnio, Pilotas priešinosi savo sąžinei. Jis nesistengė teisti teisingai ir bešališkai, kol galiausiai pasijuto esąs bejėgis kunigų ir valdovų rankose. Jo abejojimas ir nesugebėjimas apsispręsti nulėmė jo žlugimą. (DA732)

Su baime ir smerkdamas save Pilotas žvelgė į Gelbėtoją. Didelėje veidų jūroje tik Jo veidas atrodė ramus. Pilotas savo širdyje ištarė: „Jis yra Dievas“. Atsigręžęs į minią, jis paskelbė: „Aš nekaltas dėl Jo kraujo. Nukryžiuokite Jį. Bet aš... skelbiu, kas Jis teisingas žmogus. Tegul Tas, Kurį Jis vadino Savo Tėvu, teisia jus, bet ne mane už šios dienos darbą.“ O Jėzui tarė: „Atleisk man, aš negaliu Tavęs išgelbėti“ ... Pilotas stengėsi išvaduoti Jėzų, bet pamatė, kad negali to padaryti ir išlaikyti savo vietą. Kad neprarastų savo žemiškosios valdžios, jis paaukavo nekaltą gyvybę. Daugelis, panašiai kaip ir Pilotas aukoja principus, kad išvengtų nuostolių ir kentėjimų! Sąžinė ir pareiga nurodo vieną kelią, o savanaudiškumas — kitą... (Su meile iš dangaus, 463p)

Pilotas pasidavė minios reikalavimams. Vietoje to, kad surizikuotų prarasti savo pareigas, jis atidavė Jėzų nukryžiuoti. Bet... tai, ko jis baiminosi, ištiko jį. Neilgai po nukryžiovimo jo garbė buvo nuplėšta, jis buvo išmestas iš aukštų pareigų ir, kamuojamas sąžinės graužimo bei sužeisto išdidumo, baigė savo gyvenimą. Visi, kurie nuolaidžiaus nuodėmei, susilauks tik liūdesio ir žlugimo. „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda i mirti.“ (Pat 14,12). (Ten pat, 738)

KRYŽIAUS NEŠĖJAS, Lapkričio 15

„Vesdami Jėzų, jie sulaikė Kirėnės gyventoją Simoną, grįžtantį iš laukų, ir uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų.“ Lk 23,26.

Vos tik Jėzus išėjo pro Piloto namų vartus, ant Jo sumuštų ir kraujuojančių pečių buvo uždėtas kryžius, kuris buvo paruoštas Barabui. Jis Savo naštą nešė tik keletą žingsnių, kai dėl kraujo netekimo, nuovargio ir skausmo alpdamas parpuolė ant žemės. Jam atsigavus, kryžius vėl buvo uždėtas ant Jo pečių ir Jis per prievartą buvo verčiamas eiti į priekį. Svirduliuodamas Jis žengė keletą žingsnių į priekį ir nuo Savo sunkios naštos krito ant žemės be jokių gyvybės požymių. Kunigai ir valdininkai nejautė jokios užuojautos kenčiančiai aukai. Tačiau jie matė, kad Jis nepajėgia nešti kankinimo įrankio. Jie nežinojo ką daryti, kur surasti tokį, kuris nusižemintų tiek, kad nuneštų kryžių į nuosprendžio įgyvendinimo vietą. (Und. MS 127)

Minia, sekusi Gelbėtoją Golgotos link, tyčiojosi ir niekino Jį, nes Jis negalėjo panešti medinio kryžiaus. Jie visi regėjo silpną ir svirduliuojantį Kristų, bet užuojauta nerado atgarsio širdyse tų, kurie žingsnis po žingsnio, kankindami ir niekindami, sekė paskui Dievo Sūnų...

Nepažįstamas Simonas iš Kirėnės, grįždamas į miestą, išgirdo minios patyčias ir nepadorius šūksnius. Jis išgirdo paniekinančius žodžius: „Duokite kelią žydų karaliui!“ Nustebeję jis sustojo, ir jam bereiškiant savo užuojautą, jie sučiupo jį ir privertė pakelti kryžių, kuris Kristui buvo persunkus... Šis medinis kryžius, kurį jis nešė į Golgotą, Simonui tapo priemone priimti tikrąjį Kristaus kryžių ir su džiaugsmu jį nešti. Jo priverstinė draugystė su Kristumi, nešant Jo kryžių į Golgotą, matant liūdną ir baisų darbą bei žiūrovus šalia kryžiaus, pastūmėjo jo širdį prie Jėzaus. Kiekvienas Jo ištartas žodis giliai įsmigo jo sieloje... Ir Simono širdis įtikėjo. (MS 103, 1897)

„Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į Savo karalystę!“ Lk 23,42.

Jėzui kryžiaus kančių agonijoje nušvito vienas paguodos spindulys. Tai buvo atgailaujančio plėšiko malda... Tas žmogus nebuvo užkietėjęs nusikaltėlis. Blogi draugai jį pastūmėjo į nuopuolį... Jis matė bei girdėjo Jėzų ir buvo įtikintas Jo mokymo, tačiau kunigų ir valdovų jis buvo atgręžtas nuo Jo. Mėgindamas užgniaužti įsitikinimus, jis vis giliau ir giliau klimpo į nuodėmę, kol galiausiai buvo suimtas, teisiamas kaip nusikaltėlis ir nuteistas mirti ant kryžiaus.

Teismo salėje ir pakeliui į Golgotą jis ėjo kartu su Jėzumi. Jis girdėjo Pilotą pareiškiant: „Aš nerandu Jame jokios kaltės“ (Jn 19, 4). Jis pastebėjo Jo dievišką laikyseną ir Jo gailestingą atleidimą savo kankintojams... Įsitikinimas, kad tai yra Kristus, sugrižta į jo širdį. Atsigręždamas į šalia esantį kitą nusikaltėlį, jis ištarė: „*Ir Dievo tu nebijai kentėdamas tą pačią bausmę!*“ (Lk 23, 40). Mirštantys plėšikai nebeturi ko bijoti žmogaus. Tačiau vieną iš jų užvaldė įsitikinimas, kad yra Dievas, Kurio reikia bijoti, o mintis apie ateitį vertė jį drebėti. Ir dabar jo nuodėmės suteptam gyvenimui išmuš paskutinė valanda...

Nuteistas už savo nusikaltimą, plėšikas nusiminė ir pasijuto bejėgis. Tačiau jam kilo keistos, bet šventos mintys. Jis prisiminė viską, ką buvo girdėjęs apie Jėzų... Šventoji Dvasia apšvietėjo protą ir žingsnis po žingsnio įrodymų grandinė susijungė į vieną visumą. Išjuoktame, sužeistame ir kabančiame ant kryžiaus Jėzuje jis pamatė Dievo Avinėlį, Kuris naikina pasaulio nuodėmę. Kančios iškankintame balse pasigirsta viltis, kada bejėgė miršanti siela atsiduoda mirštančiam Gelbėtojui. „*Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į Savo karalystę!*“ (Lk 23, 42). Atsakymas atėjo greitai. Pasigirdo švelnus ir melodingas balsas, pilnas meilės, užuojautos ir jėgos: „Iš tiesų sakau tau šiandien, būsi su Manimi rojuje“ (Lk 23, 43). Atgailaujantį nusikaltėlį užplūdo visiška ramybė žinant, kad yra priimtas Dievo. (DA 749-751)

„Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną. Taip pat atvyko ir Nikodemus, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsigabeno apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio.“ Jn 19,38.39.

Nei Juozapas, nei Nikodemus atvirai nepripažino Gelbėtojo Jam esant gyvam. Jie žinojo, kad toks žingsnis reikštų išmetimą iš sinedriono, o jie tikėjosi Jį apsaugoti dėka savo įtakos taryboje. Kurį laiką jiems, atrodo, sekėsi, tačiau gudrūs kunigai, matydami Kristaus populiarumą, pakeitė savo planus. Jiems neesant, Jėzus buvo nuteistas ir atiduotas nukryžiuoti. Dabar, kada Jėzus jau buvo miręs, jie daugiau neslėpė savo prisirišimo prie Kristaus. Kai mokiniai baiminosi atvirai pasakyti, kad yra Jo mokiniai, Juozapas ir Nikodemus drąsiai žengė padėdami jiems...

Nikodemus, matydamas Jėzų ant kryžiaus, prisiminė Jo žodžius, kuriuos Jis ištarė naktį Alyvų kalne: *„Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą“* (Jn 3,14.15).

Tą savaitę, kada Kristus gulėjo kape, Nikodemus turėjo laiko apmąstymams. Dabar ryški šviesa apšvietė jo protą ir Jėzaus pasakyti žodžiai dabar jam jau nebebuvo paslaptingi. Jis suprato, kiek daug prarado nebendraudamas su gyvu Išgelbėtoju. Dabar jis prisiminė įvykius Golgotoje. Išsilavinusio tarybos nario širdį palietė malda už Jo kryžiuotojus ir Jo atsakymas į mirštančio nusikaltėlio prašymą. Jis vėl pažvelgė į agonijos kankinamą Gelbėtoją ir išgirdo paskutinį šūksnį: „Atlikta!“ — ištartą kaip nugalėtojo. Jis prisiminė žemės drebėjimą, aptemusį dangų, perplėštą uždangą, drebančias ir skylančias uolas ir jo tikėjimas sustiprėjo amžiams.

Tas pats įvykis, sužlugdęs mokinių viltis, įtikino Nikodemą ir Juozapą Jėzaus Dieviškumu. Jų baimė buvo nugalėta tvirto ir nepajudinamo tikėjimo ir drąsos. (Ten pat, 773-776)

„Jėzus jam ir sako: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ Jn 20,29.

Kai Jėzus pirmą kartą susitiko su mokiniais aukštutiniame kambaryje, Tomo nebuvo. Jis girdėjo kitus kalbant, kad Jėzus prisikėlė ir gavo pakankamai įrodymų, tačiau jo širdis buvo kupina liūdesio ir netikėjimo... Jis užsispyrė netikėti ir visą savaitę mąstė apie tai, koks jis nelaimingas, o tokia jo būseną rodėsi dar nepalankesnė matant brolių viltį ir tikėjimą... Jis karštai mylėjo savo Viešpatį, bet leido, kad pavydas ir netikėjimas užvaldytų jo protą ir širdį. (Ten pat, 806, 807)

Jis tvirtai ir išdidžiai pasiryžo netikėti, kol pats savo pirštais nepalies vinių paliktų žaizdų ir žiaurios ieties pėdsako...

Kai Jėzus vėl susitiko su Savo mokiniais, Tomas buvo su jais... Jėzus davė jam įrodymus, kurių jis troško. (EW 188)

Jo širdis ėmė smarkiai plakti iš džiaugsmo, jis puolė Jėzui po kojomis, sušukdamas: „*Mano Viešpatie ir mano Dieve!*“ Jėzus priėmė jo pripažinimą, bet švelniai papriekaitavo dėl jo netikėjimo...

Daugelis, kurie kaip Tomas laukia, kol visos abejonės priežastys bus pašalintos, niekada neįgyvendins savo troškimo. Jų netikėjimas pamažu stiprėja...

Savo elgesyje su Tomu Jėzus davė pamoką Savo pasekėjams. Jo pavyzdys rodo, kaip mes turime elgtis su silpnais tikėjime ir kurie viešai kalba apie savo abejones. Jėzus nesiginčijo su Tomu ir neapipylė jo pabarimais. Jis atskleidė Save abejojančiam. Tomas elgėsi labai neprotingai, diktodamas savo netikėjimo sąlygas, bet kilniadvasė Jėzaus meilė ir elgesys sulaužė visas užtvartas. Netikėjimą retai galima įveikti ginču... Kai abejojančiams atskleisime mylintį ir galingą Jėzų, kuris atsiskleidė Tomui kaip nukryžiuotas Išgelbėtojas, daugelis iki tol tylėjusių lūpų pakartos Tomo pripažinimą: „*Mano Viešpats ir mano Dievas!*“ (DA 807, 808)

„Tačiau Petras ir Jonas jiems atsakė: „Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo! Juk mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję.““ Apd 4,19.20

Kitą dieną po luošojo išgydymo (Apd 3) susitiko Anas, Kajafas ir kiti garbingi šventyklos tarnautojai, kad galėtų teisti kalinius (Joną ir Petrą). Tame pačiame kambaryje ir prieš keletą iš šių vyrų Petras buvo gėdingai išsižadėjęs savo Viešpaties. Viskas aiškiai iškilo jo mintyse, kai jis stovėjo savo paties teisme. Dabar jis turėjo galimybę išpirkti savo bailumą...

Tačiau, atvestas į sinedrioną, Petras visiškai skyrėsi nuo to impulsyvaus ir savimi patikinčio Petro, išdavusio Kristų tada, kai Jam labiausiai reikėjo pagalbos. Jis jau nebebuvo išdidus ir pagyrūniškas, bet kuklus ir nepasitikintis savimi. Jis buvo pilnas Šventosios Dvasios ir, padedamas šios galios, jis pasiryžo pašalinti šią paklydimo dėmę, pagerbdamas vardą To, Kurį kadaise pažemino. (AA 62, 63)

Principas, ant kurio taip drąsiai stovėjo mokiniai, kai į įsakymą nekalbėti Kristaus vardu, jie pareiškė: „*Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo!*“ (Jn 4, 19) yra tas pats, kuriuo vadovavosi Evangelijos skelbėjai Reformacijos dienomis...

Šių principų mes turime tvirtai laikytis ir šiomis dienomis. Tiesos ir religinės laisvės vėliava, taip aukštai laikyta Evangelijos bažnyčios įkūrėjų ir Dievo liudytojų per amžius, šiomis paskutinėmis konflikto dienomis yra perduota į mūsų rankas... Mes turime pripažinti žmonių vyriausybę kaip Dievo paskirtą ir mokinti, kad paklusnumas jos teisėtiems reikalavimams yra šventa pareiga. Tačiau, kada jos reikalavimai prieštarauja Dievo reikalavimams, mes turime klausyti Dievo labiau nei žmonių. Dievo Žodis turi būti pripažintas aukštesniu nei visi žmogiški įstatymai. „Taip sako Viešpats“ neturi būti pakeistas į „taip sako bažnyčia“ ar „taip sako valstybė.“ Kristaus karūna turi būti iškelta aukščiau žemiškųjų valdovų vainikų. (Ten pat, 68, 69)

„Gali reikalauti palūkanų už paskolas iš svetimtaučio, bet už paskolas savo tautiečiui neturi reikalauti palūkanų, idant Viešpats, tavo Dievas, laimintų visus tavo siekius krašte, kurio paveldėti ateini.“ Įst 23,21.

Trumpą, bet baisią istoriją apie Ananijų ir Sapfyrą įkvėptoji plunksna užrašė dėl visų laikančių save Kristaus pasekėjais. Ši svarbi pamoka paliko didelį įspūdį žmonių protuose... Šis vienas aiškus ir baises Dievo atpildo įrodymas turėtų sukelti baimę kiekvienam kartoti šią nuodėmę, kuri sulaukė tokios bausmės...

Ananijus ir Sapfyrą turėjo privilegiją klausytis apaštalų skelbiamos Evangelijos. Tiesiogiai skatinami Dievo Dvasios, jie pasižadėjo atiduoti Viešpačiui žemės dalį. Tačiau, kada jie jau nebejautė šios dangiškos įtakos, troškimas išblėso ir jie pradėjo abejoti ir trauktis nuo savo duotos priesaikos. Godumas buvo puoselėjamas, o vėliau, susigėdę minties, ką pasakys broliai, sužinoję apie jų savanaudiškumą nenorom duodant tai, ką taip rimtai ir su priesaika pašventė Dievui, įvykdė apgavystę... Įtikinti savo melagystės, jie susilaukė bausmės — staigios mirties. (4T 462, 463)

Ne tik ankstyvajai bažnyčiai, bet ir visoms ateinančioms kartoms, kaip pavojaus signalas buvo duotas šis pavyzdys apie Dievo nepakentimą gobšumo, sukčiavimo ir veidmainystės. Kai širdis, sujaudinta Šventosios Dvasios, pasižada duoti atitinkamą sumą, tai davęs priesaiką neturi jokių teisių atsiimti tos dalies. Jei į tokius pažadus, duotus žmonėms, yra žvelgiama kaip į įpareigojančius, argi jie nėra labiau įpareigojantys, jei yra duoti Dievui? ...

Daugelis dosniai leidžia pinigus tenkindami save. Vyrai ir moterys klauso savo malonumų ir tenkina savo užgaidas, o Dievui nenoriai atneša šykščias aukas. Jie pamiršta, kad Dievas vieną dieną pareikalaus išsamios ataskaitos apie tai, kaip Jo nuosavybė buvo naudota ir kad Jis daugiau nebepriims menkos pašalpos, duotos Dievo išdui, taip kaip nepriėmė Ananijo ir Sapfyras aukos. (AA 74,75)

„Visi sėdintys taryboje įsmeigė į jį akis ir matė, kad jo veidas tartum angelo.“ Apd 6,15.

Steponas, aktyviausias iš septynių diakonų, buvo labai pamaldus ir tikintis žmogus... Jis uoliai dirbo dėl Kristaus ir drąsiai skelbė savo tikėjimą. Išsilavinę rabinai ir Įstatymo daktarai įsitraukė į viešą diskusiją su juo, tikėdamiesi lengvos pergalės. „*Tačiau jie negalėjo atsispirti išminčiai ir Dvasiai, Kurios įkvėptas jis kalbėjo*“ (Apd 6,10).

Kunigai ir valdininkai matė jėgą, lydėjusią Stepono pamokslavimą ir tai juos pripildė karčios neapykantos... Jie suėmė Steponą ir atidavė sinedriono teismui...

Ten buvo Saulius iš Taršo, aktyviai pasisakantis prieš Steponą. Įrodinėdamas, kad Steponas pamokslavo pavojingas ir klaidingas doktrinas, jis pasitelkė iškalbą ir rabinų logiką. Bet Stepono asmenyje jis sutiko Tą, Kuris turėjo pilną supratimą Dievo tikslo skebiant Evangeliją kitoms tautoms...

Žiauriuose aplink save susirinkusių veiduose kalinys skaitė savo likimą, tačiau jis nepalūžo. Jame buvo išnykusi mirties baimė. Jam nekėlė baimės įtūžę kunigai ir įaudrinta minia. Visa tai nublanko jo regėjimo šviesoje. Jis regėjo atvertus dangaus vartus, pro juos jis matė Dievo buveinės šlovę ir Kristų, tarytum ką tik atsistojusį nuo sosto, pasirošusį padėti Savo tarnui. (Ten pat, 97-101)

Kiekviename amžiuje Dievo išrinkti žinianešiai buvo niekinami ir persekiojami, tačiau per jų sielvartą sklido Dievo pažinimas... Kada kilnus ir iškalbingas Steponas buvo mirtinai užmėtytas akmenimis, Evangelijos darbas nepatyrė netekties. Danguis šviesa, apšvietusi jo veidą, dieviška užuojauta, išarta jo priešmirtinėje maldoje, buvo lyg aštrios įtikinimo strėlės fanatiškam sinedriono nariui, kuris stovėjo šalia, Sauliui, persekiojančiam fariziejui, vėliau tapusiam rinktiniu indu nešti Kristaus vardą pagonims, karaliams ir Izraelio vaikams. (MB 33, 34)

„Viešpaties angelas prabilo į Pilypą ir pasakė: „Kelkis ir nueik vidurdienį prie vieškelio, kuris eina iš Jeruzalės į Gazą. Jis visiškai tuščias.“ Susiruošęs jis išėjo. Ir štai bevažiuojąs etiopas eunuchas, Etiopijos valdovės Kandakės dvariškis, viso jos išdo valdytojas. Jis buvo atvykęs į Jeruzalę pasimelsti.“ Apd 8,26.27.

Pastebėkite, kiek pastangų buvo panaudota dėl vieno žmogaus etiopiečio. (8T 57)

Šis etiopietis užėmė garbingas pareigas ir buvo labai įtakingas. Dievas matė, kad at-sivertęs jis duos kitiems šviesą, kurią gavo ir galingai skleis Evangeliją. Dievo angelai lydėjo šį šviesos nešėją ir vedė jį arčiau Išgelbėtojo. Dėka Šventosios Dvasios tarnavimo Viešpats suvedė jį su tuo, kuris galėjo jį atvesti į šviesą.

Pilypui buvo pavesta eiti pas etiopietį ir išaiškinti pranašystę, kurią jis skaitė. „Priek“ — Dvasia tarė, — „Ir laikykis greta šito vežimo.“ ... Žmogaus širdis drebėjo, kai jam buvo aiškinamas Raštas. Mokiniai baigus, jis buvo pasiruošęs priimti šviesą. Jis nepanaudojo savo aukštų pasaulietišku pareigų kaip pasiteisinimo atmesti Evangeliją...

Šis etiopietis vaizduoja didelę klasę, kurią turi apmokyti tokie misionieriai, kaip Pilypas, žmonės, kurie, išgirdę Dievo balsą, eis ten, kur Jis siunčia juos. Daug yra tokių, kurie skaito Raštą ir nesupranta jo svarbos. Visame pasaulyje yra vyrų ir moterų, ilgesingai žvelgiančių į dangų. Maldos, prašymai liejasi iš sielų, trokštančių šviesos, malonės ir Šventosios Dvasios. Daugelis yra ant Karalystės slenksčio, tik ir laukiantys, kada bus priimti.

Angelas lydėjo Pilypą pas tą, kuris ieškojo šviesos ir buvo pasiruošęs priimti Evangeliją. Šiandien angelai lydės žingsnius tų darbininkų, kurie leis Šventajai Dvasiai pašventinti jų lūpas ir atnaujinti bei sujaudinti jų širdis. (AA107-109)

Tas, Kuris siuntė Pilypą pas Etiopijos dvariškį, Petrą pas Romos šimtininką ir mažą izraelitę tarnaitę padėti Naamanui, Sirijos karvedžiui, siunčia vyrus, moteris ir jaunimą, kaip Savo atstovus, pas tuos, kuriems reikia Dieviškos pagalbos ir vadovavimo. (MH 473)

DORKADĖ, Lapkričio 23

„Jopėje buvo viena mokinė, vardu Tabita, išvertus Gazelė. Ji buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis.“ Apd 9,36.

Jopėje, esančioje netoli Lydos, gyveno moteris, vardu Dorkadė, kuri buvo labai mylima dėl savo gerų darbų. Ji buvo tikra Jėzaus mokinė, o jos gyvenimas buvo pilnas gerumo. Ji žinojo, kam reikia patogios aprangos ar užuojautos ir dosniai rūpinosi vargšais ir prislėgtaisiais...

„*Tomis dienomis ji susirgo ir mirė*“ ... Tikintieji, išgirę, kad Petras yra Lydoje, nušuntė jam žinią... „*Kai tik atėjo, buvo nuvestas i aukštutini kambarį. Tenai ji apspito našlės, verkdamos ir rodydamos jam marškinius bei viršutinius drabužius, kuriuos, tebegyvendama su jomis, buvo joms pasiuvusi Gazelė*“ (Apd 9, 39).

Matant jų liūdesį, apaštalo širdis prisipildė užuojautos. Tada, paliepęs draugams palikti kambarį, jis klaupėsi ir karštai meldėsi Dievui, kad Šis sugrąžintų ją į gyvenimą... Dorkadė labai pasidarbavo bažnyčiai, ir Dievas matė tinkamu ją sugrąžinti į priešų žemę, kad jos energija ir sumanumas galėtų būti palaima ir kad šiuo Jo galios pasireiškimu būtų sustiprintas Kristaus darbas. (AA 131,132)

Tegul vaikai ir jaunimas mokosi iš Biblijos, kaip Dievas pagerbia paprasto darbininko darbą... Tegul jie skaito apie Jėzų — dailidę, Paulių — palapinių audėją, kurie su amatininko darbu susiejo kilniausią tarnavimą, žmogišką ir Dievišką. Tegul jie skaito apie jaunuolį, kurio penkis kepaliukus duonos Gelbėtojas panaudojo tame nuostabiame stebukle, pamaitinant minią, apie Dorkadę — siuvėją, prikeltą iš mirties, kad galėtų siūti drabužius vargšams, apie išmintingą moterį, aprašytą Patarlėse, kuri „pasirūpina vilnų bei linų ir darbuojasi įgudusiomis rankomis“ (Pat 31, 13) ir kuri „dosniai duoda vargšui ir ištiesia ranką elgetai“ (Pat 31, 20). Apie tokius Dievas sako „Duokite jai atlyginimą už jos triūsą! Teaidi miestd vartai jos darbų gyriumi!“ (Pat 31, 31). (Ed 217)

„Išsigandęs pažvelgė į jį ir paklausė: „Kas yra, viešpatie?“ Šis jam atsakė: „Tavo maldos ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon, ir Jis tave prisiminė. Taigi siųsk savo vyrus į Jopę ir išsikviesk toki Simoną, vadinamą Petru. Jis svečiuojasi pas tokį odininką Simoną, kurio namai stovi prie jūros.““ Apd 10,4-6.

Nurodymų tikslumas, kai buvo nurodytas net žmogus, pas kurį apsistojo Petras, jo profesija, rodo, kad dangus yra susipažinęs su istorija ir darbais kiekvieno žmogaus. Dievui yra pažįstami patyrimai bei darbai ir paprastų darbininkų, ir karaliaus, sėdinčio savo soste. (AA 133,134)

Mano širdis suminkštėja, kada aš skaitau apie tokį Viešpaties susidomėjimą Korneliju. Kornelijus buvo aukštas pareigas užimantis žmogus, Romos armijos pareigūnas, tačiau gyveno paklusdamas visai jo gautai šviesai. Viešpats jam siuntė ypatingą žinią iš dangaus, o kita žinia Jis nurodė Petru aplankyti jį ir suteikti jam šviesos. (6T 79)

Kornelijus su džiaugsmu pakluso gautam regėjimui. (AA 134) Taip Evangelija buvo atnešta tiems, kurie buvo nepažįstami ir svetimtaučiai ir kurie tapo bendrapiliečiais su šventaisiais ir Dievo namų gyventojais. Kornelijaus ir jo namiškių atsivertimas buvo pirmieji ateities derliaus vaisiai. Iš jo namų greitai pasklido malonės darbas po visą pagonišką miestą.

Šiandien Dievas ieško sielų tarp kilmingųjų ir tarp paprastųjų. Yra daug tokių, kaip Kornelijus, kuriuos Viešpats trokšta susieti su Savo darbu pasaulyje. Jie simpatizuoja Viešpaties žmonėms, tačiau ryšiai, siejantys su pasauliu, tvirtai juos laiko. Jiems reikia moralinės drąsos stoti į Kristaus darbą. Reikia ypatingų pastangų dėl šių sielų, kurios yra dideliame pavojuje dėl užimamų pareigų ir draugijų. (Ten pat, 139,140)

Iš pasakojimo apie Kornelijų suprantame, kad Dievas ves kiekvieną, kuris nori būti vedamas. Jis vedė Kornelijų. Per maldą Jis traukė Savo tarno širdį prie Savęs. Jis ruošė jį priimti Jo tiesos šviesą ir pasirinko apšviesti Kornelijaus protą, tarpininkaujant tam, kuris jau buvo gavęs šviesą iš aukščiau. (1HP 322)

„Tada, atvėręs lūpas Petras pasakė: „Iš tiesų aš dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas. „“ Apd 10,34.

Petras... buvo pašauktas nunešti Evangeliją Kornelijui... Iki šiol dar nėra vienas mokinys neskelbė Evangelijos pagonims. Jų protuose skiriamoji siena, sugriauta Kristaus mirties, vis dar egzistavo, o jų darbas buvo sukoncentruotas į žydus, nes pagonis jie laikė nevertais Evangelijos palaimų. Dabar Viešpats bandė išmokyti Petrą, kad Dievo planas apima visą pasaulį...

Kaip atsargiai Viešpats dirbo, bandydamas įveikti išankstinį nusistatymą prieš pagonis, kuris, dėka žydiško mokymo, taip tvirtai buvo idiegtas Petro prote! Regėjimu apie maršką ir tai, kas buvo joje, Jis bandė apvalyti apaštalo protą nuo išankstinės nuostatos ir parodyti jam, kad danguje nėra atsižvelgiama į asmenybę, kad žydai ir pagonys yra vienodai vertingi Dievo akyse ir kad per Kristų pagonys gali tapti Evangelijos palaimų ir privilegijų dalininkais...

Nenoriai Petras apsiėmė vykdyti šią jam patikėtą pareigą, tačiau jis neišdrįso nepaklusti... Petras, vesdamas Kornelijų, jo šeimą ir draugus prie Jėzaus, kaip vienintelės nusidėjėlio vilties, pats geriau suprato matyto regėjimo prasmę ir jo širdis spindėjo dvasia tiesos, kuria jis dalinosi...

Broliai Judėjoje buvo nustebę ir įžeisti, kad Petras įėjo į pagonių namus ir ten pamokslavo susirinkusiems. Jie baiminosi, kad toks poelgis, atrodęs jiems pernelyg drąsiu, galėjo sumenkinti jo paties mokymą...

Petras jiems viską aiškiai išdėstė... Įsitikinę, kad Petro poelgis buvo visiškoje derinose su Dievo planu ir kad jų nuostata ir atsiribojimas nuo kitataučių prieštaravo Evangelijos dvasiai, jie šlovino Dievą, tardami: „*Vadinasi, Dievas ir pagonims davė atsivertimo malonę, kad jie gyventų.*“ (Apd 11,18) (AA132-142).

„Petras atsipeikėjęs tarė: „Dabar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė Savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo rankų ir žydu minios kėslių.“ Apd 12,11.

Galiausiai buvo paskelbta mirties nuosprendžio Petruui data, tačiau tikinčiųjų maldos nenustojo kilę į dangų. Kai visos jų pastangos ir užuojautos buvo išlietos karštuose prašymuose pagalbos, Dievo angelai stebėjo įkalintą Petrą...

Erodas ėmėsi dvigubo atsargumo. Kad išvengtų bet kokios išlaisvinimo galimybės, Petrą saugoti buvo paliepta šešiolikai kareivių, kurie skirtingu laiku saugojo jį dieną ir naktį. Kameroje jis buvo šalia dviejų kareivių, grandinėmis prirakintas prie kiekvieno iš jų rankos. Be jų žinios jis negalėjo net pajudėti. Kalėjimo durys buvo užrakintos ir patikimai saugomos, todėl pabėgimo ar išlaisvinimo galimybė žmogui buvo neįmanoma. Bet žmogaus bejėgiškumas yra Dievo galimybė... Erodas kėlė ranką prieš Viešpatį ir jo laukė visiškai pralaimėjimas. Parodydamas Savo galią, Dievas ruošėsi išgelbėti brangią gyvybę, kurią žydai kėsinosi sunaikinti... Galingas angelas atsiunčiamas iš dangaus išgelbėti Petrą. (Ten pat, 145,146)

Dangaus gyventojai stebi kovą, kurią, atrodytų, beviltiškais aplinkybėmis tęsia Dievo tarnai. Pasiekiamos naujos pergalės, kai krikščionys, susiburdami aplink Savo Išgelbėtoją, žengia į priekį, kovodami gerąją tikėjimo kovą. Visi dangaus angelai pasiruošę padėti nuolankiems tikintiesiems Dievo žmonėms, ir kada Viešpaties darbininkų armija čia žemėje gieda šlovinimo giesmes, chorai danguje prisijungia prie jų su neapsakomu Dievo ir Jo Sūnaus šlovinimu...

Kiekvienas tikras Dievo vaikas gali neabejoti dėl dangiškų būtybių bendradarbiavimo. Nematomos galingos šviesos armijos būna šalia romių ir nusižeminusių, kurie tiki ir pasitiki Dievo pažadais. Kerubai, serafai ir kiti galingi Dievo angelai stovi Dievo dešinėje, būdami „*tarnaujančiomis dvasiomis, išsiųstomis patarnauti tiems, kurie paveldės išgelbėjimą*“ (Hbr 1,14). (Ten pat, 154)

„Vargšas šaukėsi, ir Viešpats išgirdo, iš visų vargų išgelbėjo.“ Ps 34,7.

Pasakojimai apie Pilypą, angelo iš dangaus nurodymu einantį pasitikti tiesos ieškotojo, apie Kornelijų, kurį aplankė angelas su žinia nuo Dievo, apie mirčiai pasmerkta kalėjime Petrą, kurį išgelbėjo angelas, rodo apie artimą ryšį tarp dangaus ir žemės.

Dievo darbininkui šie pasakojimai apie angelų apsilankymus turėtų suteikti jėgos ir drąsos. Šiandien, kaip ir apaštalų dienomis, dangaus žinianešiai yra pasklidę po visą žemę, pasiruošę paguoti nuliūdusius, apsaugoti neatgailavusius, laimėti žmonių širdis Kristui. Mes negalime matyti jų asmeniškai, bet, nežiūrint į tai, jie yra su mumis saugodami ir vesdami.

Dangus priartėja prie žemės dėka paslaptinių laiptų, kurie yra tvirtai pastatyti ant žemės, o jų viršus siekia Amžinojo sostą. Angelai nuolatos kyla ir leidžiasi šiais ryškiais ir spindinčiais laiptais, nešdami Tėvui vargstančių ir kenčiančių maldas ir atnešdami palaimą ir viltį, padrąšinimą ir pagalbą žmonių vaikams. Šie dangiškieji angelai sukuria dangišką atmosferą aplink mūsų sielas, pakeldami mus link nematomo ir amžino. Savo kūniškomis akimis mes negalime pamatyti jų... Tik dvasinė klausa gali išgirsti dangišką harmoningą balsą...

Dievas paveda Savo angelams gelbėti Savo išrinktuosius nuo nelaimių, apsaugoti juos nuo maro, „vidudienį siautėjančio sunaikinimo.“

Vėl ir vėl angelai kalbėjo su žmonėmis, kaip žmogus kalba su draugu ir lydėjo juos į saugias vietas. Vėl ir vėl padrąsinantys angelų žodžiai atgaivindavo nusivylusias ištikimųjų dvasias ir, nukreipdami jų mintis aukštyn nuo žemiškų dalykų, leido jiems tikėjimu pamatyti baltus drabužius, karūnas, palmių pergalės šakas, kurias nugalėtojai gaus, kai apsups didingą baltą sostą. (AA 152,153)

„Kai atjojo netoli Damasko, staiga jį apšvietė iš dangaus šviesa. Nukritęs žemėn, jis išgirdo balsą: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji?““ Apd 9, 3. 4.

Su galilėjiečių mokinių, bendravusių su Jėzumi, tikėjimu ir patirtimi Evangelijos darbe susivienijo ir Jeruzalės rabino karštas uolumas bei intelektualinė jėga. Romos pilietis, gimęs pagonių mieste bei žydas ne vien tik savo kilme, bet ir auklėjimu, patriotiniu pasišventimu bei religiniu tikėjimu, mokėsis Jeruzalėje pas žymiausią iš rabinų ir susipažinęs su visais įstatymais ir tėvų tradicijomis, Saulius iš Taršo labiausiai didžiavosi savo tauta ir karščiausiai degė panieka kitoms tautoms. Būdamas dar jaunas vyras, jis tapo garbingu sinedriono nariu. Į jį buvo žvelgiama kaip į daug žadantį žmogų, uolų tėvų tikėjimo gynėją.

Teologinėse Judėjos mokyklose Dievo Žodis buvo pakeistas žmogiškų išvedžiojimų. Dėl rabinų tradicijų ir išvedžiojimų jis neteko savo galios... Labai neapkęsdami Romos okupantų, jie puoselėjo pasiryžimą ginklu atgauti savo tautinę nepriklausomybę. Jie neapkentė ir žudė Jėzaus pasekėjus, kurių ramybės žinia taip prieštaravo jų ambicingiems planams. Šiuose persekiojimuose Saulius vaidino patį nuožmiausią ir negailestingiausią vaidmenį...

Prie Damasko vartų gautas Nukryžiuotojo regėjimas pakeitė visą jo gyvenimo tėkmę. Persekiotojas tapo mokiniu, mokytojas — mokiniu. Dienos, praleistos Damaske, tamsoje ir vienatvėje, buvo lyg metai jo patyrimo. Senasis Testamentas, įrašytas jo atmintyje, tapo studijų medžiaga, o Kristus — jo Mokytoju. (Ed 64, 65)

Paulius nemanė, kad labai daug ką paaukojo, iškeisdamas savo fariziejiškumą į Jėzaus Kristaus Evangeliją... Kai Paulius pamatė, kad eina klaidingu keliu, jis susiejo save pagal gautą Dievišką šviesą su žmonėmis, kuriuos manė, kad reikia nušluoti nuo žemės paviršiaus... Jis mokė apie Kristų, gyveno Kristumi, ir mirė kankinio mirtimi dėl Kristaus. (MS 41,1894)

IŠ SAULIAUS Į PAULIŲ, Lapkričio 29

„Kelkis, eik į miestą; tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti.“ Apd 9,6.

Nuostabiame Pauliaus atsivertime matome stebuklingą Dievo jėgą. Jėzus, Kurio vardo jis nekenė ir niekino labiausiai iš visų, atskleidė Savo Pauliui, norėdamas pakeisti jo beprotišką, tačiau sąžiningą karjerą, kad Jis galėtų ši nieko gero nežadanti įrankį padaryti rinktiniu indu, nešant Evangeliją pagonims... Dangiška šviesa apakino Paulių, tačiau Jėzus, Didysis aklųjų Gydytojas, neišgydė jo. Jis į Pauliaus klausimą atsakė: „*Kelkis, eik į miestą; tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti*“ (Apd 9, 6). Jėzus ne vien tik galėjo išgydyti Pauliaus aklumą, bet atleisti jo nuodėmes bei apibūdinti jo pareigas, apibrėžiant ateities kelią. Nuo Kristaus turėjo tekėti visa galia ir malonė, bet Jis nedavė Pauliui paskyrimo jo atsivertime į tiesą nepriklausomai nuo neseniai Jo įkurtos bažnyčios žemėje.

Nuostabi šviesa, suteikta Pauliui, pritrenkė ir suglumino jį. Jis buvo visiškai palaužtas. Šio darbo joks kitas žmogus negalėjo atlikti už Paulių, tačiau Kristus kiekvienam Savo tarnui turi numatęs ypatingą darbą. Jėzus nurodė jam kreiptis į Jo tarpininkus bažnyčioje, gaunant tolimesnį jo pareigos pažinimą. Taip jis pripažino Jo įkurtos bažnyčios autoritetą ir teises. Kristus atliko Savo darbą apsi-reikšdamas ir įtikindamas, ir dabar Paulius turėjo mokytis iš tų, kuriuos Dievas paskyrė mokyti tiesos. Kristus pasiunčia Paulių pas Savo išrinktus tarnus, taip susiedamas jį su Savo bažnyčia. Tie patys žmonės, kuriuos Paulius norėjo sunaikinti, turėjo tapti jo mokytojais tos religijos, kurią jis niekino ir persekiojo...

Pas Ananiją buvo atsiųstas angelas, liepdamas jam nueiti į namus, kur Saulius meldžiasi dėl to, ką jis toliau turėtų daryti... Kristaus vietoje Ananijas palietė Pauliaus akis, kad jos atgautų regėjimą. Kristaus vietoje jis uždėjo savo rankas ant jo ir meldėsi Kristaus vardu, ir Saulius gavo Šventąją Dvasią. (3T 429-433)

„Ir nevykau į Jeruzalę, pas anksčiau už mane pašauktus apaštalus, bet iškeliavau į Arabiją ir paskui vėl grįžau į Damaską.“ Gal 1,17.

Pauliaus gyvybė buvo pavojuje, ir jis gavo nurodymą iš Dievo kuriam laikui palikti Damaską. Jis iškeliavo į Arabiją. Ten būdamas vienas, jis turėjo puikią galimybę bendrauti su Dievu ir mąstyti. Jis troško pabūti vienas su Dievu, iširti savo širdį, nuoširdžiai atgailauti ir per maldą bei tyrinėjimą pasiruošti darbui, kuris jam atrodė per didelis ir per sunkus. Jis buvo Dievo, o ne žmonių pasirinktas apaštalas, o jam paskirtas darbas buvo išskirtinai tarp pagonių.

Būdamas Arabijoje, jis nebendravo su apaštalais, bet visa širdimi ieškojo Dievo, pasiryžęs nepasiduoti, kol nebus garantuotas, kad jo atgaila priimta ir atleistos jo didelės nuodėmės. Jis nepasidavė kovoje tol, kol neturėjo užtikrinimo, kad Jėzus bus su juo jo ateinančiame tarnavime.

Nuo šiol jis ne tik nešiosis su savimi Kristaus regėtą šlovę, kuri buvo apakinusi jį, bet jis troško turėti užtikrinimą, kad Kristaus malonė niekada jo nepaliks. Paulius suartėjo su dangumi. Jėzus bendravo su juo ir sustiprino tikėjimą, apdovanodamas jį Savo išmintimi ir malone. (SR 274, 275)

Visiems, kurie yra mokomi Dievo, reikia ramios valandos apmąstymui, bendravimui su gamta ir su Dievu... Jiems reikia įsigyti asmenišką patyrimą suprantant Dievo valią. Mes, kiekvienas asmeniškai, turime išgirsti Jį kalbant į mūsų širdis. Kai nutyla visi balsai ir tyloje mes stojamės prieš Jį, ši sielos ramybė leidžia išgirsti Dievo balsą... Skubančios minios sukuryje ir lekiančio gyvenimo įtampoje, tas, kuris taip atsigaišina, bus apšviestas šviesa ir ramybe. Jis įgaus naujų fizinių ir protinių jėgų. Jo gyvenimas taps kvapniu aromatu ir atskleis dievišką jėgą, kuri pasieks žmonių širdis. (MH 58)

Gruodžio

[337]

PAULIUS IŠAUKŠTINA KRYŽIŲ, Gruodžio 1

„Mat buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir Tą nukryžiuotą. Aš buvau pas jus silpnas, virpantis iš baimės. Mano kalba ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymas.“ 1Kor 2,2-4.

Paulius buvo įpratęs savo pamokslavime naudoti oratorišką stilių. Jis buvo žmogus, gimęs kalbėti karalių akivaizdoje, priešais didžius ir išsilavinusius Atėnų vyrus, o savo intelektualinius sugebėjimus jis labai vertino ruošiant kelią Evangelijai. Jis bandė tai panaudoti Atėnuose: iškalbingumą sutikti su iškalbingumu, filosofiją su filosofija, logiką su logika, tačiau jis nepatyrė tokios sėkmės, kokios tikėjosi. Vėlesni apmąstymai leido jam suprasti, kad reikia kažko daugiau už žmogišką išmintį... Jis privalo gauti jėgos iš aukštesnio šaltinio. Tam, kad įtikintų ir atvėstų nusidėjėlius, į jo gyvenimą turi ateiti Dievo Dvasia ir pašventinti kiekvieną dvasinį vystymąsi. (6BC 1084)

Pauliui kryžiaus tema kėlė didžiausią susidomėjimą. Nuo to laiko, kai paliko nukryžiuoto Nazariečio persekiotojo karjerą, jis nenustojo šlovinti kryžiaus... Iš asmeninės patirties jis žinojo, kad, jei nusidėjėlis pamatys Tėvo meilę, išreikštą Jo Sūnaus aukoje ir atsидуos dieviškai įtakai, tai jo širdyje įvyks permaina ir nuo tos akimirkos Kristus taps viskuo visame.

Savo atsivertimo metu, Paulius buvo įkvėptas troškimo padėti aplinkiniams pamatyti Jėzų iš Nazareto, kaip Gyvojo Dievo Sūnų, galintį pakeisti ir išgelbėti. Nuo tos akimirkos jo gyvenimas tapo pašvęstas rodyti Jėzaus meilę ir jėgą... Apaštalo pastangos neapsiribojo vien tik viešomis kalbomis, buvo daug tokių, kurie tokiu būdu nebūtų pasiekti... Jis lankė ligonius ir liūdinčius, guodė prislėgtuosius ir pakėlė nusivylusius. Ką tik jis darė ar kalbėjo, viskuo jis aukštino Jėzaus vardą...

Paulius suprato, kad sėkmės rezultatas slypi ne jame, bet Šventosios Dvasios buvime, Kurios maloninga įtaka pripildė širdį. Savasis „aš“ buvo paslėptas, o Kristus atskleistas ir išaukštintas. (AA 245-251)

„O būdamas pas jus ir stokodamas, ne vieno neapsunkinau. Neturte sušelpė mane iš Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojasi ir ateityje saugosiuos tapti jums našta bet kuria prasme.“ 2Kor 11,9.

Paulius buvo palapinių audėjas ir jis save išlaikė užsiimdamas šiuo amatu. Taip dirbdamas, jis skeidė Evangeliją tiems, su kuriais susitikdavo ir tokiu būdu daugelį iš paklydimo atvedė į tiesą. Jis nepraleisdavo nei vienos galimybės pakalbėti apie Išgelbėtoją arba padėti patekusiems į nelaimę. (Letter 107, 1904)

Apaštalo Pauliaus istorija aiškiai rodo, kad fizinis darbas negali būti žeminantis ir nesuderinamas su tikru didingumu ir žmogiško ar krikščioniško charakterio išskėlimu. Jo manymu, tos darbo išsvargintos rankos nesumenkino jo jaudinančių, jausmingų, protingų ir iškalbingų kreipimūsi... Šios darbo išsvargintos rankos, kurias jis parodydavo žmonėms, liudijo, kad jis nepriklausė nuo jokio žmogaus dėl savo išlaikymo... Kartais jis paremdavo savo bendradarbius, pats kęsdamas alkį tam, kad galėtų padėti kitiems. Savo uždarbiu jis dalijosi su Luku ir padėjo Timotiejui, įsigyjant būtinus reikmenis kelionei. (Letter 103, 1900)

Paulius parodė pavyzdį, priešingą bažnyčioje įsivyrąjančiai nuomonei, kad Evangelija gali būti sėkmingai skelbiama tik tų, kurie visiškai laisvi nuo būtinumo dirbti fizinį darbą. Jis praktiškai parodė, ką gali padaryti pasišventę eiliniai nariai tose vietose, kur žmonės nėra susipažinę su Evangelijos tiesomis. Jo poelgis įkvėpė daugelį nuolankių darbininkų troškimo daryti viską, kas yra jų jėgose, padedant Dievo darbui, tuo pat metu kasdieniniu darbu išlaikant save...

Kada kai kurie, turintys ypatingų talentų, yra kviečiami pašvęsti visas jėgas mokyti ir skelbti Evangeliją, daugelis tų, ant kurių nebuvo uždėtos žmogaus rankos palaiminimui, yra kviečiami suvaidinti svarbų vaidmenį gelbstint sielas... Pasiaukojantis Dievo tarnas, kuris nepailstamai dalijosi Dievo Žodžiu, savo širdyje nešioja sunkią našta... Jo atlyginimas neturi įtakos jo darbui... Iš dangaus jis gavo savo pavedimą ir aukštyn į dangų jis žvelgia dėl atlyginimo, kada jam pavestas darbas bus atliktas. (AA 355, 356)

„Daug įtikėjusiųjų ateidavo išpažinti ir pasisakyti, ką buvo padarę. Nemaža užsiiminėjusių kerais sunešdavo savo knygas ir visų akyse sudegindavo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimt tūkstančių sudabro drachmų.“ Apd 19,18.19.

Sudegindami savo burtų knygas, Efezo tikintieji parodė, kad tie dalykai, kuriais jie anksčiau mėgavosi, dabar tapo pasibaisėtini. Būtent per magiją jie įžeidė Dievą ir pastatė savo sielas į didelį pavojų. Todėl nenuostabu, kad jie parodė tokį pasipiktinimą magija... Išsaugodami šias knygas, mokiniai būtų išsaugoję gundymą. Parduodami jas, jie būtų pastatę gundymus kitų kelyje. Jie išsižadėjo tamsos karalystės ir, sunaikinant jos galią, jiems tokia auka nebuvo per didelė. Taip tiesa patyrė pergalę prieš žmogaus išankstinę nuostatą ir meilę pinigams... Įtaka to, kas įvyko, buvo žymiai didesnė nei Paulius įsivaizdavo. Ši žinia plačiai pasklido iš Efezo, suteikdama ryškumo Kristaus darbui. Dar ilgai po to, kai pats apaštalas baigė darbą, šių įvykių prisiminimai gyveno žmonių širdyse ir buvo prie-monėmis laimint žmones Evangelijai.

Naiviai tikima, kad pagoniškas prietaringumas išnyko dvidešimtojo amžiaus civilizacijoje. Tačiau Dievo Žodis ir faktai liudija, kad šiame amžiuje raganavimas yra praktikuojamas lygiai taip, kaip senovėje magų burtininkavimas. Senovinė magų sistema iš esmės yra tas pat, ką mes šiandieną vadiname spiritizmu. Šėtonas randa priėjimą prie tūkstančių protų, save pristatydamas mirusiųjų draugų pavidalu...

Pagonių burtininkai buvo tas pat, ką mes šiandien vadiname spiritistų mediumais, aiškiaregiais ir ateities būrėjais... Jei uždanga būtų pakelta nuo mūsų akių, tai mes pamatytume blogio angelus, plušančius ir panaudojančius visus savo sugebėjimus išvedžiojant ir naikinant. Ten, kur stengiamasi žmones priversti pamiršti Dievą, ten yra šėtonas su savo kerinčia galia... Apaštalo perspėjimas Efezo bažnyčiai turėtų perspėti ir Dievo žmones šiandien: *„Ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos.“* (Ef 5,11). (Ten pat, 288-290)

„Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaistumu.“ ITim 4,12.

Timotiejus buvo paprastas jaunuolis, kai Dievas jį pasirinko būti mokytoju. Dėka teisingo auklėjimo jo principai buvo tokie tvirti, kad jis buvo tinkamas šioms rimtoms pareigoms. Jis su Kristaus romumu vykdė savo pareigas. Jis buvo ištikimas, tvirtas ir teisingas, todėl Paulius pasirinko jį būti palydovu savo darbe ir kelionėse. Jei Timotiejui tektų susidurti su paniekinimu dėl jo jaunumo, Paulius rašė jam: *„Niekas tegul neniekina tavo jaunystės.“* Jis galėjo tai rašyti, nes Timotiejus nepasitikėjo vien tik savimi ir nuolatos ieškojo patarimo.

Yra daug jaunų žmonių, kurie gyvena vadovaudamiesi impulsais, o ne protu. Žengdamas kiekvieną žingsnį, Timotiejus klausė: „Ar tai yra Viešpaties kelias?“ Jis neturėjo ypatingų talentų, bet visus savo sugebėjimus pašventė Dievui ir Jo tarnavimui, o tai padarė jo darbą vertingą. Jame Viešpats matė protą, kurį Jis gali keisti ir ruošti Šventosios Dvasios išliejimui.

Dievas panaudos jaunimą šiandien taip, kaip Jis panaudojo Timotiejų, jei jie paklus Jo vadovavimui. Tai yra jūsų privilegija — būti Dievo misionieriais. Jis kviečia jus darbuotis dėl savo draugų. Suraskite tuos, kurie, jūsų manymu, yra pavojuje ir su Kristaus meile pabandykite jiems padėti. Kaip jie pažins Išgelbėtoją, jei negalės matyti Jo savybių Jo pasekėjuose? (7BC 915)

Aukščiausias mūsų jaunimo tikslas neturėtų būti stengimasis patirti kažką naujo ir neištirto. Viso to nebuvo Timotiejaus galvoje ir darbuose. Jie neturėtų pamiršti, kad viso gėrio prieš rankose esančios jėgos užtektų juos sunaikinti. Jis buvo labai protinga būtybė, užėmusi aukštą vietą tarp angelų ir galiausiai tapusi maištininku, kuris dabar pavergia savo jėga daug aukštą intelektą turinčių žmonių. Jaunimas turėtų paklusti Šventojo Rašto mokymui ir jausti jį į savo mintis ir kasdieninio gyvenimo poelgius. Taip jie išugdys savybes, aukščiausiai vertinamas dangiškose buveinėse. (YI May 5, 1898)

„NUO VAIKYSTĖS“, Gruodžio 5

„Tu nuo vaikystės pažįsti Šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganymui per tikėjimą Jėzumi Kristumi.“ 2Tim 3,15.

Mes matome privalumus, kuriuos turėjo Timotiejus, matydamas teisingo pamadumo ir tikro tikėjimo pavyzdį. Religija buvo jo namų atmosfera. Dvasinė religijos jėga jo namuose išsaugojo jį tyrą kalboje ir nepavergtą jokiems puolusiems sentimentams. (7BC 919)

Dievas liepė žydams mokyti savo vaikus Jo reikalavimų ir supažindinti juos su tuo, kaip Jis elgėsi su jų tėvais. Tai buvo viena iš ypatingų tėvų privilegijų, kurių atlikti negalėjo niekas kitas. Mylinčios tėvo ir motinos širdys, vietoje svetimų lūpų, turėjo mokyti savo vaikus. Mintys apie Dievą turėjo būti siejamos su kasdieninio gyvenimo poelgiais. Galingi Dievo darbai, išgelbstint Savo žmones ir pažadai apie ateisiantį Atpirkėją, turėjo būti dažnai prisimenami Izraelio namuose. Didžios tiesos apie Dievo Atvaizdą ir ateities gyvenimą giliai įsirėžė jaunuolio prote. Jis buvo išmokytas matyti Dievą ir gamtoje, ir apreiškimo žodžiuose. Dangaus žvaigždės, laukų gėlės ir medžiai, didingi kalnai ir čiurlenantys upeliai — visa tai kalbėjo apie Kūrėją. Rimtas aukojimo tarnavimas, garbinimas šventykloje ir pranašų žodžiai buvo Dievo apsireiškimas.

Toks buvo Mozės auklėjimas kukliame kambarėlyje Gošeno žemėje, Samuelio auklėjimas ištikimosios Onos; Dovydo — gyvenant tarp Betliejaus kalnų; Danieliaus — prieš nelaisvei atskiriant jį nuo tėvo namų. Tokie buvo ir ankstyvieji Kristaus gyvenimo metai Nazarete; toks buvo ir Timotiejaus auklėjimas, kada iš senelės Loidės ir mamos Eunikės jis pažino Šventojo Rašto tiesas. (PP 592)

Tėvai, jūsų laukia didelis darbas dėl Jėzaus... Šėtonas bando vaikus pritraukti prie savęs, bet jūs galite pasiekti pergalę, vesdami juos pas Jėzų, tik dėka ryžtingų asmeninių pastangų. (ISM 319)

***„Verčiau stenkis Dievui pasirodyti tinkamu darbininku, neturinčiu ko gėdytis, be
iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį.“ 2Tim 2,15.***

Paulius mylėjo Timotiejų kaip savo tikėjimo sūnų (1Tim 1, 2). Didis apaštalas dažnai pasiimdavo jaunesnįjį mokinį su savimi, klausinėdavo jį apie Raštų istoriją ir, kartu keliaujant iš vienos vietos į kitą, kruopščiai mokė jį sėkmingai dirbti. (AA 204)

Glaudus ryšys tarp Pauliaus ir Timotiejaus prasidėjo su Timotiejaus atsivertimu, ir jis vis stiprėjo kartu dalinantis viltimi, sunkumais ir misionieriško gyvenimo vargais, kol jie, atrodytų, tapo kaip viena. Metų ir charakterio skirtumai jų meilę tik dar labiau pagilino. Karšta ir atkakli Pauliaus dvasia rado poilsį ir paguodą švelniame, paklusniame ir santūriame Timotiejaus nusistatyme. Ištikimas draugo tarnavimas ir meilė nuskaidrino daugelį tamsių apaštalo gyvenimo valandų... Visa, kuo galėjo būti sūnus mylimam ir garbingam tėvui, jaunasis Timotiejus buvo daug mačiusiam ir vienišam Pauliui. (7BC 917)

Paulius mylėjo Timotiejų, nes šis mylėjo Dievą. Jo praktinis pamaldumas ir tiesos pažinimas suteikė jam išskirtinumo ir įtakingumo. Jo namų pamaldumas nebuvo pigus įprotis, bet tyra, jautri ir netinkamų sentimentų nesuteršta įtaka... Dievo Žodis buvo taisyklė, kuria vadovavosi Timotiejus. Jo mintyse visą laiką buvo aukščiausio standarto siekimas. Jo namų mokytojai bendradarbiavo su Dievu, mokydami šį jaunuolį pakelti tas naštas, kurios turėjo užklupti jį gyvenime. (Ten pat, 918)

Savo darbe Timotiejus nuolatos ieškojo Pauliaus patarimų ir pamokymų. Jis nesielgė skatinamas impulso, bet vadovavosi ramiu apmąstymu... Šventoji Dvasia jame rado tą, kuris gali būti keičiamas ir formuojamas kaip šventovė apsigyventi Dievui.

Kai Biblijos pamokos yra įgyvendinamos kasdieniniame gyvenime, jos palieka gilų ir ilgai išliekantį poveikį charakteriui. Šios pamokos Timotiejus mokėsi ir ją naudojo gyvenime. (AA 205)

„Aš karštai prašau dėl Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius, dėl Jo apsiareiškimo ir karalystės: skelbk Žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas.“ 2Tim 4,1.2.

Savo paskutiniame laiške Timotiejui Paulius iškėlė priešais jaunąjį darbininką aukštą idealą, nurodydamas į pareigas, gulančias ant jo, kaip Kristaus tarnautojo, pečių...

Paulius liepia skelbti Žodį, o ne žmonių papročius ir posakius, būti pasiruošusiam liudyti Dievą, jei tik atsiras tokia galimybė, priešais didelį susirinkimą ar žmonių ratelyje, kelyje ar prie laužo, draugams ar priešams, sunkioje aplinkoje ar sunkiai dirbant, pavojuje ar paniekinime.

Baimindamasis, kad Timotiejaus švelnus ir nuolankus būdas gali jį atriboti nuo esminės jo darbo dalies, Paulius jį drąsino ištikimais peikti nuodėmę ir aštriai pabarti tuos, kurie yra kalti dėl didelio blogio. Bet tai jis turėjo daryti „su ištverme ir pamokymu“...

Yra sunku nepakęsti ir sudrausminti nuodėmę, tuo pat metu rodant gailestingumą ir švelnumą nusidėjėliui. Kuo uolesnės bus mūsų pastangos pasiekti širdies ir gyvenimo šventumą, tuo jautresnis bus mūsų nuodėmės supratimas ir ryžtingesnis nepritarimas bet kokiam nukrypimui nuo tiesos. Mes turime saugoti save nuo netinkamo griežtumo, bet taip pat turime būti atsargūs, kad nepamestume iš akių nuodėmės nuodėmingumo. Klystančiam reikia rodyti Kristaus meilę ir kantrybę, tačiau atsiranda pavojus rodymo tokios didelės tolerancijos jo paklydimui, kad jis gali pamanyti, jog niekas neturi teisės jo sudrausti...

Su augančia panieka Dievo Įstatymui atsiranda padidėjęs nepasitenkinimas religija, auga išdidumas, meilė malonumams, nepaklusnumas tėvams ir nuolaidžiavimas sau. Mąstantys protai su susirūpinimu klausia: „Ką būtų įmanoma padaryti, ištaisant šį nerimą keliantį blogį?“ Atsakymas yra randamas Pauliaus raginime Timotiejui: „Skelbk Žodį!“ Tik Biblijoje galime rasti patikimus poelgių principus. Tai yra Dievo valios nuorašas, Dieviškos išminties išraiška. (Ten pat, 501-506)

„Pasiimk ir atsivesk Morkų, jis bus man naudingas padėjėjas.“ 2Tim 4,11.

Morkaus motina buvo krikščionė, o jos namai Jeruzalėje tapo prieglobsčiu mokiniams... Morkus pasisiūlė Pauliui ir Barnabui juos lydėti jų misionieriškoje kelionėje. Jis jautė Dievo palankumą širdyje ir troško visiškai save pašvęsti Evangelijos tarnavimui...

Jų kelias buvo varginantis. Jie kentė sunkumus ir nepriteklių ir iš visų pusių buvo apsupti pavojų. Tačiau Paulius su Barnabu išmoko pasitikėti Dievo jėga ir jų širdys buvo pripildytos aistringos meilės žūstančioms sieloms. Kaip ištikimi ganytojai, ieškantys prarastos avies, jie neieškojo patogumų ir lengvesnio gyvenimo. Pamiršdami save, kamuojami nuovargio, alkio ir šalčio, jie nesvyravo. Jie turėjo tik vieną tikslą: išgelbėti tuos, kurie toli nuklydo nuo kaimenės...

Apimtas baimės ir nusivylimo, Morkus kuri laiką abejojo dėl savo ketinimo visiškai pasišvęsti Viešpaties darbui. Nepratęs prie sunkumų ir kelyje susidūręs su nepritekliais bei išbandymais, jis prarado drąsą... Jis dar turėjo išmokti su drąsia širdimi susidurti su pasipriešinimais, persekiojimais ir pavojais. Apaštalams vis žengiant pirmyn, iškilo didesni sunkumai ir įbaugintas, visiškai netekęs drąsos, Morkus atsisakė eiti toliau ir sugrįžo į Jeruzalę.

Po tokio pabėgimo Paulius susidarė nepalankią ir netgi griežtą nuomonę apie Morkų. Kita vertus, Barnabas buvo linkęs atleisti jam dėl jo patyrimo stokos. Jam rūpėjo, kad Morkus neapleistų tarnavimo, nes jame jis pastebėjo savybes, kurios jį gali padaryti naudingu Kristaus darbininku. Praėjus keletui metų toks jo rūpestis Morkumi buvo labai apdovanotas, nes jaunuolis visiškai atsidavė Viešpačiui ir Evangelijos skelbimui sunkiose teritorijose. Dėka Dievo palaimos ir išmintingo Barnabo mokymo, jis tapo vertingu darbininku. Vėliau Paulius susitaikė su Morkumi ir priėmė jį kaip savo bendradarbį. (Ten pat, 166-170)

„Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasauli, nėra jame Tėvo meilės.“ IJn 2,15.

Tarp Pauliaus padėjėjų Romoje buvo daug jo draugų ir būsimų bendradarbių. Lukas, „mylimas gydytojas“ ... vis dar buvo su juo... Su juo buvo taip pat Demas ir Morkus...

Lyginant su ankstesniu Morkaus gyvenimu, dabar jo krikščioniškas patyrimas subrendo. Giliau studijuodamas Kristaus gyvenimą ir mirtį, jis aiškiau suprato Gelbėtojo misiją, Jo vargus ir kovą. Išgelbėtojo kojų ir rankų randuose skaitydamas apie Jo tarnavimą žmonijai ir pasiaukojimą gelbstint žūstančius ir puolusius, Morkus užsidegė noru sekti Mokytoją pasiaukojimo keliu. Dabar, dalindamasis įkalinto Pauliaus dalia, jis kaip niekada anksčiau suprato, koks svarbus pasiekimas yra laimėti Kristų ir begalinė netektis — laimėti pasaulį, o netekti sielos, už kurios atpirkimą buvo pralietas Kristaus kraujas. Susidurdamas su rimtais išbandymais ir pasipriešinimu, Morkus nesvyravo ir išliko išmintingu ir mylimu apaštalo padėjėju.

Demas, kurį laiką buvęs ištikimu, vėliau išsižadėjo Kristaus. Prisimindamas tai, Paulius rašė: „*Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane*“ (2Tim 4,10). Vardan pasaulio, Demas iškeitė viską, kas buvo kilnu. Tokie neapgalvoti buvo jo mainai. Pasiimdamas tik pasaulio turtus ir garbę, Demas faktiškai liko vargšas, kad ir kiek turtų jis galėjo vadinti savo nuosavybe. Tačiau Morkus, pasirinkdamas kentėti dėl Kristaus, kartu su Dievo Sūnumi, tapo dangaus turtų paveldėtoju. (Ten pat, 454, 455)

Jei leistume savo protams daugiau mąstyti apie Kristų ir dangišką pasaulį, tai rastume galingą stimulą ir paramą, kovojant Viešpaties kovas. Mąstant apie geresnes žemes, greitai tapsiančias mūsų namais, išdidumas ir meilė pasauliui netektų savo galios mums. Šalia Kristaus bet koks žemiškas patrauklumas netektų savo vertės. (SL 91)

„Jau ne kaip vergą, o daugiau — kaip mylimą brolių. Jis ypač brolis man, o juo labiau tau, ir kaip žmogus, ir kaip Viešpaties tikintysis.“ Fm 16.

Tarp atidavusių savo širdis Dievui dėka Pauliaus darbo Romoje, buvo Onesimas, pagonis vergas, kuris nuskriaudė savo šeimininką Filemoną, krikščionį iš Kolosų, ir pabėgo į Romą. Iš savo širdies gerumo Paulius pasistengė padėti kenčiančiam bėgliui jo skurde ir nelaimėje, o tada pasistengė tiesos šviesa apšviesti jo aptemusį protą. Onesimas klausėsi gyvybės žodžių, išpažino savo nuodėmes ir priėmė tikėjimą Kristumi. Paulius patarė jam nedelsiant sugrįžti pas Filemoną ir prašyti atleidimo bei pagalvoti apie ateitį. Apaštalas pažadėjo pasirūpinti iš Filemono pavogta pinigų suma... Tai buvo rimtas išbandymas tarnui, sugrįžti pas šeimininką, kurį buvo nuskriaudęs. Bet jo atsivertimas buvo nuoširdus ir jis nenusigrėžė nuo savo pareigos...

Pauliaus laiškas Filemonui rodo Evangelijos įtaką tarno ir šeimininko santykiams. Vergvaldystė buvo įteisinta visoje Romos imperijoje, todėl daugelyje bažnyčių, kuriose darbotvė Paulius, buvo galima rasti šeimininkų ir vergų...

Apaštalo darbas nebuvo savavališkai ar akimirksniu pakeisti nusistovėjusią visuomenės tvarką. Mėginimas tai daryti, būtų apribojęs sėkmingą Evangelijos plitimą. Jis mokė principų, kurie lietu patį vergystės principą ir, įgyvendinti praktikoje, jie būtų iš tiesų pakeitę visą sistemą... Tapęs tikinčiu, vergas tapdavo Kristaus kūno nariu ir kaip toks turėjo būti mylimas ir laikomas kaip brolis, ir kartu su savo šeimininku laikomas Dievo palaimų ir Evangelijos privalumų paveldėtoju. Kita vertus, tarnai turėjo atlikti savo pareigas: „*Ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią*“ (Ef 6, 6).

Krikščionybė stipriai sieja šeimininką ir tarną, karalių ir jo pavaldinį... Jie buvo nuplauti tuo pačiu krauju, atgaivinti ta pačia Dvasia ir tapo viena Jėzuje Kristuje. (AA 456-460)

„Todėl ir mes, šitokio debesies liudytojų apsupti, nusimeskime visas naštas bei nuodėmės pinkles ir išstvermingai bėkime mums paskirtose lenktyne, žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir išstobulintoją Jėzų. Jis vietoj Sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.“ Hbr 12, 1. 2

Laiške hebrajams yra nurodytas vienintelis tikslas, kuris turėtų apibūdinti krikščionio bėgimą dėl amžinojo gyvenimo... Pavydas, kerštas, galvojimas apie pikta, piktžodžiavimas, godumas — visa tai yra našta, kurios krikščionis turi išsižadėti, jei nori sėkmingai dalyvauti bėgime dėl amžinybės. Bet kokia kaina turėtų būti padėtas į šalį kiekvienas įprotis ir poelgis, vedantis į nuodėmę ir pažeminantis Kristų. „Argi nežinote, — klausia Paulius, — kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną.“ Kad ir kaip uoliai ir atkakliai bėgikai besistengtų, prizas atiteks tik vienam...

Taip nėra krikščionio kovoje. Nei vienas, sutikęs su sąlygomis, nebus nuvilts bėgimui užsibaigus... Bėgimas nėra skirtas tik greičiausiam, o kova tik stipriausiam. Ir silpniausias iš šventųjų, kartu su stipriausiuoju, gali gauti nemirtingos šlovės karūną...

Kad nereikėtų bėgti akiai ar neužtikrintai šiame krikščioniškame bėgime, Paulius atsidavė stropioms treniruotėms. Žodžiai „aš tramdau savo kūną“ tiesiogiai reiškia griežtą discipliną, išsižadėjimą troškimų, paskatinimų ir aistrų...

Štai kokį vienintelį troškimą laimėti bėgimą dėl amžinojo gyvenimo Paulius ilgėjosi pamatyti atsiskleidžiant Korinto tikinčiųjų gyvenimuose. Jis žinojo, kad siekiant Kristaus idealo, jie turės visą gyvenimą grumtis, ir iš šitų grumtynių negalima pasitraukti. Jis ragino juos kovoti laikantis taisyklių, diena iš dienos ieškant pamaldumo ir moralinio pranašumo. Jis maldavo juos numesti visas naštas ir veržtis link tikslo, kuris yra tobulumas Kristuje. (Ten pat, 312-315)

Šioje šviesoje nieko nėra per mažo, kas galėtų padėti ar sukliudyti. Kiekvienas poelgis uždeda savo svorį ant svarstyklių, kuris nulemia gyvenimo pergalę ar pralaimėjimą. O atlyginimas, kurį gauna laimingieji, bus proporcingas energijai ir uolumui, su kuriais jie kovojo. (Ten pat, 313, 314)

„Visuomet dėiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: dėiaukitės!“ Fil 4,4.

Ten, kur būdavo rizikuojama principu ar pareiga, didysis apaštalas Paulius išlikdavo nepajudinamas, tačiau mandagumas, tapęs išskirtiniu jo charakterio bruožu, atvėrė jam duris į aukščiausius visuomenės sluoksnius. Paulius niekada nesuabejojo Dievo sugebėjimu ar Jo noru duoti jam pakankamai reikiamos malonės gyventi krikščioniškai... Jis negyveno po abejonių debesimi, apgraibomis susirasdamas kelią netikrumo tamsoje ar murmėdamas dėl sunkumų ir išbandymų. Iki mūsų dienų atskamba dėiaugsmingo balso aidas, kupinas vilties ir drąsos. Paulius turėjo sveiką religinį patyrimą. Kristaus meilė buvo svarbiausia jo pokalbių tema ir galinga jėga, valdžiusį jo gyvenimą.

Pačiose beviltiškiausiose situacijose, kurios sukeltų depresiją nepilnai pasišventusiam krikščioniui, jis likdavo tvirtas, pilnas vilties, drąsos ir dėiaugsmo... Tą patį dėiaugsmą ir viltį mes matome jam sėdint ant laivo denio, aplinkui siaučiant audrai, dūžtant laivui. Jis duoda nurodymus laivo kapitonui ir išgelbsti visų laive esančių gyvybes. Nors ir būdamas kaliniu, jis iš tikro buvo laivo šeimininkas, laisviausias ir laimingiausias žmogus ant denio...

Jis nepabūgo netgi stovėdamas priešais žemės karalių ir kilminguosius, kurie savo rankose laikė jo gyvybę, nes jis buvo atidavęs savo gyvybę Dievui, kuri buvo paslėpta Kristuje. Savo paslaugumu jis suminkštino galingų žmonių širdis, nežiūrint į tai, kokio smarkaus temperamento, kokie blogi ir puolę jie buvo savo širdyse ir gyvenime... Jo Visas jo elgesys pasižymėjo tinkamomis manieromis ir tikru mandagumu. Kai kalbėdamas jis ištiesdavo savo rankas, kaip buvo įpratęs, tai žvangančios grandinės nesukeldavo jam gėdos. Į jas jis žiūrėjo kaip į garbės ženklą ir dėiaugėsi, kad gali kentėti dėl Dievo Žodžio ir Jėzaus Kristaus liudijimo... Jo mintys buvo tokios aiškios ir įtikinančios, jog vertė pasi-leidusį karalių drebėti... Malonė, lyg malonės angelo, jo balsą, kartojantį kryžiaus istoriją ir neišmatuojamą Jėzaus meilę, darė švelnų ir aiškų. (ST Nov. 6,1879)

„Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Jėzuje Kristuje.“ Fil 3,13.14.

Paulius darė daugelį dalykų. Jis buvo išmintingas mokytojas. Visi jo laišakai yra pilni pamokų, nubrėžiančių tinkamus principus. Jis dirbo savo rankomis, nes buvo palapinių audėjas ir taip užsidirbdavo kasdieninei duonai. Jis nešė sunkią bažnyčių našta. Jis uoliai stengėsi parodyti jų klaidas tam, kad jie galėtų pasitaisyti bei nebūti išvedžioti ir nenuklystų nuo Dievo. Jis nuolatos stengėsi padėti jų sunkumuose, tačiau, nežiūrint į tai, pareiškė: „vien tai darau“ ... Gyvenime jis turėjo daug atsakomybių, tačiau priešais save jis išlaikė „tik vieną“: nuolatinį supratimą, kad Dievas yra šalia, visa laiką nukreipiant akis į Jėzų, jo tikėjimo Autorių ir Užbaigėją. (Letter 135,1897)

Didis tikslas, kuris skatino Paulių žengti į priekį, nežiūrint į sunkumus ir vargus, turėtų skatinti ir kiekvieną krikščionį darbininką visiškai save pašvęsti Dievo tarnavimui. Pasaulis darys viską, kad atitrauktų jo dėmesį nuo Gelbėtojo, tačiau jis turi žengti tikslo link, parodydamas pasauliui, angelams ir žmonėms, kad viltis matyti Dievo veidą yra verta visų pastangų ir aukų, kurių reikalauja šios vilties pasiekimas. (AA484)

Pats menkiausias iš Kristaus mokinių gali tapti dangaus gyventoju ir neišnykstančio Dievo palikimo paveldėtoju. O, kad kiekvienas galėtų apsispręsti priimti dangišką dovaną ir tapti paveldėtoju Dievo palikimo, kuris yra apsaugotas nuo bet kokio sunaikinimo! Pasirinkite ne pasaulį, bet geresnį likimą! Veržkitės prie to tikslo, apdovanojimo už Dievo pašaukimą Jėzuje Kristuje. (FE 235)

Greitai mes tapsime mūsų Karaliaus karūnavimo liudininkais. Tie, kurių gyvenimai buvo paslėpti su Kristumi, kurie kovojo gerąją tikėjimo kovą šioje žemėje, tie švęs Išgelbėtojo šlovę Dievo karalystėje. (9T 287)

„Paulius atsakė: „Aš stoviu prieš ciesoriaus teismą ir ten privalau būti teisiamas. Aš nepadariau žydams skriaudos, kaip tu pats puikiai žinai. Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką nors verta mirties, tai neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami kaltinimai nepagrįsti, niekas neturi jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!““ Apd 25,10.11,

Dar kartą dėl neapykantos, kilusios iš fanatizmo ir išdidumo, Dievo tarnas buvo priverstas kreiptis pagalbos į pagonis. Ta pati neapykanta privertė pranašą Eliją bėgti ir kreiptis pagalbos į Sareptos našlę, o Evangelijos žinianešiams nusisukti nuo žydų ir skelbti savo žinią pagonims. Su tokia pat neapykanta turės susidurti ir Dievo žmonės, gyvenantys šiame amžiuje. Tarp daugelio, vadinančių save Kristaus pasekėjais, yra tas pats išdidumas, forma-lizmas, savanaudiškumas ir neigimo dvasia, kurie užėmė tokią didžiulę vietą žydų širdyje... Paskutinės krizės metu, kurią tuoj teks išgyventi, ištikimi Dievo tarnai susidurs su tuo pačiu širdies kietumu, žiauriu pasiryžimu ir nepalenkiama neapykanta.

Kiekvienam, kuris tomis piktomis dienomis ryšis tarnauti Dievui taip, kaip liepia sąžinė, prireiks drąsos, tvirtumo, Dievo ir Jo Žodžio pažinimo, nes tie, kurie yra ištikimi Dievui, bus persekiojami, jų motyvai iškreipiami, geriausios pastangos klaidingai aiškinamos, o jų vardai taps blogio sinonimu. Šėtonas dirbs su visa savo galia, kad paveiktų širdis ir aptemdytų supratimą, kad blogį pateiktų kaip gėrį, o gėrį kaip blogį...

Dievas nori, kad Jo žmonės pasiruoštų netrukus ateisiančiai krizei. Tik tie, kurie suderino savo gyvenimus su dangiškuoju standartu, išstovės tvirtai išbandymų ir sunkumų metu. Kada pasauliniai valdovai susivienys su religijos tarnautojais, diktuodami sąžinės klausimuose, tada ir pasirodys, kas iš tiesų bijosi ir tarnauja Dievui. Dieviškas charakteris švies ryškiausiai, kada tamsa bus tamsiausia... Kai iš visų pusių tiesos priešai stebės Viešpaties tarnus, kad galėtų pražudyti, Dievas juos stebės, kad galėtų išgelbėti. Jis jiems bus lyg didžiulės uolos šešėlis nuvargusioje žemėje. (AA 430-432)

„Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko. Tenebus jiems tatai palaikyta nusikaltimu! Viešpats buvo su manimi ir mane sustiprino, kad per mane toliau skelbimas pasiektų pilnatvę ir visos tautos jį išgirstų; Jis mane ištraukė iš liūto nasrų.“ 2Tim 4,16.17.

Kai Paulius buvo pašauktas į teismą stoti imperatoriaus Nerono akivaizdon, tai grėšė neabejotina mirtimi... Šią sunkią valandą tarp Romos krikščionių nebuvo nė vieno, kuris atsistotų šalia jo... Paulius priešais Neroną, koks nepaprastas kontrastas! ... Vien Nerono vardas vertė pasaulį drebėti. Užsitraukti jo nemalonę reiškė netekti nuosavybės, laisvės, gyvybės, o jo nepasitenkinimo reikėjo bijoti labiau nei maro.

Neturėdamas pinigų, draugų, patarimo, pagyvenęs kalinys stovėjo priešais Neroną: imperatoriaus veido išraiška buvo pažymėta gėdingų aistrų, siautėjančių jame, o kaltinamojo veidas kalbėjo apie širdį, turinčią ramybę Dieve. (Ten pat, 492-494)

Kaip galima tikėtis, kad Neronas, kaprizingas, aistringas ir pasileidęs tironas, gali suprasti ar įvertinti šio Dievo vaiko charakterį ir motyvus? ... Tą dieną vienas priešais kitą stojosi priešingų mokymo sistemų rezultatai: — gyvenimas nevaržomo pataikavimo sau ir visiško pasiaukojimo gyvenimas. Čia stovėjo dviejų gyvenimo teorijų atstovai: visiškas savanaudiškumas, kuris nevertina nieko, ką galėtų paaukoti už trumpalaikį pasitenkinimą ir savęs išsižadanti ištvermė, pasiruošusi, jei reikia, paaukoti patį gyvenimą dėl kitų gerovės...

Žmonės ir teisėjai į jį žiūrėjo su nuostaba. Jie dalyvavo daugelyje teismų ir matė daugelį nusikaltėlių, tačiau jie niekada nematė žmogaus, kupino, atrodytų, tokio švento romumo... Jo žodžiai palietė stygas, kurios sujauđino net pačias kiečiausias širdis. Melą nugalėjo aiški ir įtikinanti tiesa... Žodžiams, ištartiems tuo momentu, buvo lemta sukrestti tautas...

Ištikimas tarp netikinčių, paklusnus tarp nepaklusnių, jis išskyla kaip Dievo atstovas, o jo balsas, kaip balsas iš dangaus... Jo žodžiai yra lyg pergalės šūkis viršum kovos bildesio. (ST Dec. 5, 1906)

„Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teismo vainikas, kuriuo mane tą Dieną apdovanos Viešpats, teisingasis Teisėjas, ir ne tik mane, bet ir visus, kurie su meile laukia Jo pasirodant“. 2Tim 4,7.8.

Per visą savo ilgą tarnavimą Pauliaus ištikimybė Gelbėtojui nesusvyravo. Kur jis bebūtų buvęs — ar priešais rūščius fariziejus, ar Romos pareigūnus, ar priešais įniršusią minią Lystroje bei sugniuždytų nusidėjėlių Makedonijos kalėjimo požemiuose, ar kalbėdamas su panikos apimtais jūreiviais skęstančiame laive, ar vienas stovėdamas priešais Neroną ir gindamas savo gyvybę — jis niekada nesigėdijo to kelio, kurį pats skelbė. Vienintelis jo krikščioniško gyvenimo tikslas buvo tarnauti Tam, Kurio vardas kadaise jam kėlė panieką. Šio tikslo išsižadėti nesugebėjo priversti nei pasipriešinimas, nei persekiojimai. (AA 500)

Pauliaus gyvenimas buvo pavyzdys tiesų, kurių jis mokė ir čia glūdėjo jo jėga. Jo širdis buvo pripildyta gilios atsakomybės, jis dirbo artimai bendraudamas su Tuo, Kuris yra tiesos, malonės ir teisingumo šaltinis... Žengiant į priekį per pasaulio bejėgiškumą ir jo priešų pasipriešinimą, meilė Gelbėtojui buvo tas neblėstantis motyvas, kuris palaikė jį kovoje su savimi ir su blogiu.

Ko bažnyčiai reikia šiomis sunkiomis dienomis, tai kariuomenės darbininkų, kurie, kaip Paulius, išmoko būti naudingi, turi gilų patyrimą su Dievu ir yra pilni uolumo bei užsidegimo. Reikia pasišventusių ir pasiaukojančių žmonių, nevengiančių išbandymų ir atsakomybės, drąsių ir ištikimų, kurių širdyse Kristus yra šlovės viltis ir kurių lūpos yra paliestos šventos ugnies...

Ar mūsų jaunimas perims šią šventą atsakomybę iš savo tėvų rankų? Ar jie ruošiasi užpildyti tuštumą, atsiradusią po ištikimojo mirties? Ar bus atkreiptas dėmesys į apaštalo paliepimą, išgirstas kvietimas priimti atsakomybę, nekreipiant dėmesio į savanaudiškumą ir ambicijas, kurios tyko jaunimo?

„Meilė — ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir atsiuntė Savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes. Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus.“ 1Jn 4,10.11.

Po Kristaus užžengimo dangun Jonas tapo ištikimu ir uoliu darbininku... Jo širdyje spindinti meilė Kristui skatino jį uoliai ir nepailstamai dirbti dėl žmonių, o ypatingai dėl savo brolių krikščioniškoje bažnyčioje.

Kristus liepė Savo pirmiesiems mokiniams vienas kitą mylėti taip, kaip Jis juos mylėjo... Nužengus Šventajai Dvasiai, kada mokiniai ėjo skelbdami gyvąjį Išgelbėtoją, jų vienintelis troškimas buvo sielų gelbėjimas. Jie džiaugėsi bendravimu su šventaisiais malonumu, jie buvo švelnūs, rūpestingi, pasiaukojantys ir trokštantys bet ką paaukoti vardan tiesos. Savo kasdieniniame bendravime vienas su kitu jie atskleidė meilę, kurią jiems išliejo Kristus...

Bet palaiptui viskas pasikeitė... Tikintieji pradėjo ieškoti trūkumų vienas kitame. Jie pametė iš akių Gelbėtoją ir Jo meilę... Jonas, suprasdamas, kad broliška meilė nyko bažnyčioje, ragino tikinčiuosius pastoviai siekti tokios meilės... Ne pasaulio pasipriešinimas kelia didžiausią pavojų Kristaus bažnyčiai. Blogis, puoselėjamas tikinčiųjų širdyse, atneša skaudžiausią nelaimę ir rimtai pristabdo Dievo darbo pažangą. Nėra geresnio būdo susilpninti dvasingumą už puoselėjimą neapykantos, įtarumo, ieškojimo klaidų ir pikty spėlionių. Kita vertus, didžiausias liudijimas, kad Dievas siuntė Savo Sūnų, yra harmonija ir vienybė tarp skirtingų žmonių, esančių Jo bažnyčioje...

Netikintieji stebi, ar krikščionybę išpažįstančiųjų tikėjimas turi šventinančios įtakos jų gyvenimams, ir jie labai greitai pastebi charakterio trūkumus ir veiksmų nepastovumą... Visi krikščionys yra vienos šeimos nariai, visi to paties dangiškojo Tėvo vaikai, turintys tą pačią viltį į nemirtingumą. Juos jungiantis ryšys turi būti labai artimas ir švelnus... „Nemylėkite žodžiu“ — rašo apaštalas, „bet darbu ir tiesa.“ (Ten pat, 546-551)

„Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet iširkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų.“ 1Jn 4,1.

Bėgant metams ir augant tikinčiųjų skaičiui dėl savo brolių Jonas dirbo su religiniu uolumu ir ištikimybe. Bažnyčia gyveno sunkiu laikotarpiu. Šėtoniškos apgavystės egzistavo visur. Šėtono žvalgai, sėdami melą ir nesutarimus, stengėsi sukelti pasipriešinimą Kristaus mokymui ir per tai nesutarimai užgriuvo bažnyčią... Taip daugelis buvo nuvesti skepticizmo ir apgavystės labirintais.

Matydamas nuodijančias klaidas, besiveržiančias į bažnyčią, Jonas labai liūdėjo. Jis matė pavojus, su kuriais susiduria bažnyčia. Ir į šią padėtį jis sureagavo greitai ir ryžtingai. Jono laišškai dvelkia meilės dvasia. Susidaro įspūdis, lyg jis būtų rašęs plunksna, pamirkyta meilėje. Bet, susidūręs su tais, kurie laužydami Įstatymą, tarėsi gyveną be nuodėmės, jis nesivaržydamas perspėjo dėl jų paklydimų...

Mums leista taip pat vertinti, kaip ir apaštalas, tuos, kurie tariasi esą Kristuje, bet tuo pat metu gyvena laužydami Dievo Įstatymą. Šiomis dienomis egzistuoja panašus blogis, kuris kėlė grėsmę ankstyvosios bažnyčios klestėjimui, todėl į apaštalo Jono mokymą šiais klausimais turėtų būti rūpestingai atsižvelgta... Mylėdami sielas, už kurias numirė Kristus, mes neturime daryti kompromiso blogiui. Mes neturime vienytis su maištininkais ir vadinti tai gerumu. Dievas iš Savo žmonių šiame amžiuje reikalauja stovėti už tai, kas teisinga taip tvirtai, kaip Jonas prieš sielas naikinančius paklydimus...

Jis pareiškė, kad žinojo, ką buvo matęs ir girdėjęs... Jis kalbėjo iš širdies, trykštančios meile Gelbėtojui ir jokia jėga negalėjo sustabdyti jo žodžių...

Todėl tegul kiekvienas tikintysis iš savo asmeniško patyrimo sugeba pripažinti „jog Dievas tiesakalbis“ (Jn 3, 33). Jis gali paliudyti apie tai, ką matė, girdėjo, jautė apie Kristaus jėgą. (Ten pat, 553-556)

„Kiekvienas, kuris turi Jame tokią viltį, skaitina pats save, nes ir Jis yra skaitus.“
1Jn 3, 3.

Jonas mokė šventumo, todėl savo laiškuose bažnyčiai jis padėjo neklystanti pagrindą krikščioniškam elgesiui. Jis mokė, kad krikščionis privalo būti tyras širdyje ir gyvenime. Jis niekada neturi pasitenkinti tuščiu išpažinimu. Kaip Dievas yra šventas Savo veiklos srityje, taip ir puolęs žmogus, per tikėjimą Kristumi, turi būti šventas savo veiklos srityje.

Yra išpažįstančių tikėjimą, kurie skelbia, kad yra visiškai Viešpaties ir savinasi teises į Dievo pažadus, tuo pat metu atsisakydami paklusti Dievo įsakymams. Šie Įstatymo laužytojai reikalauja visko, kas yra pažadėta Dievo vaikams, tačiau jie save apgaudinėja, nes anot Jono, tikroji Dievo meilė atsiskleis paklusnume visiems Jo įsakymams. Nepakanka tikėti tiesos teorija, išpažinti tikėjimą Kristumi... Jonas rašė: *„Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis ir nėra jame tiesos“* (1 Jn 2, 4).

Jonas nemokė, kad išganyką galime užsitarnauti paklusnumu. Paklusnumas yra tikėjimo ir meilės vaisius. Jei mes esame Kristuje, jei Dievo meilė pasilieka širdyje, tai mūsų jausmai, mūsų mintys ir mūsų veiksmai bus harmonijoje su Dievo valia...

Yra daug tokių, kurie, stengdamiesi paklusti Dievo įsakymams, neturi tikros ramybės ir džiaugsmo. Tai atsiranda dėl tikėjimo nerangumo. Jie vaikšto lyg druskinga žeme, sausa dykuma. Jie siekia mažai, nors galėtų siekti daugiau, nes nėra ribų Dievo pažadams. Tokie žmonės neteisingai parodo pasišventimą, kuris ateina per paklusnumą tiesai. Viešpats norėtų matyti visus Savo sūnus ir dukteris laimingus, paklusnius ir pilnus ramybės. Per tikėjimą kiekvienas charakterio trūkumas gali būti pakeistas, kiekvienas susitepimas išvalytas, kiekvienas netobulumas ištaisytas ir kiekvienas privalumas išvystytas. (Ten pat, 559-564)

„Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Jėzuje Kristuje, bus persekiojami.“ 2Tim 3,12.

Nuostabią pamoką gali gauti krikščionis, stebėdamas persekiojamo apaštalo gyvenimą. Dievas neapsaugo nuo piktų žmonių intrigų, bet paverčia jų pastangas pasitarnauti geram dėl tų, kurie išbandymuose ir sunkumuose išsaugo savo tikėjimą ir paklusnumą...

Tikėjimo paskirtis yra pasitikėti Dievu tamsiausią valandą ir net tada, kai esi labiausiai išvargęs, jausti, kad mūsų Tėvas vis tiek laiko vairą Savo rankose. Tik tikėjimo akis gali pažvelgti už esamųjų dalykų ir tinkamai įvertinti amžinųjų turtų vertę.

Jėzus nesiūlo Savo pasekėjams vilties pasiekti žemišką šlovę, turtus bei lengvą gyvenimą. Vietoje to, Jis kviečia visus eiti savęs išsižadėjimo ir paniekimo keliu. Tas, Kuris atėjo atpirkti pasaulio, susidūrė su suvienytomis blogio jėgomis... Taip bus visiems, kurie yra dievobaimingi Jėzuje Kristuje. Persekiojimai ir panieka laukia kiekvieno, kuris yra pripildytas Kristaus Dvasios...

Visais amžiais šėtonas persekiojo Dievo žmones. Jis kankino juos ir žudė, tačiau mirdami jie tapdavo nugalėtojais. Puolę žmonės gali kankinti ir nužudyti kūną, bet jie negali paliesti gyvenimo, kuris yra paslėptas su Jėzumi Kristumi Dieve. Jie gali uždaryti žmones į kalėjimą, bet negali įkalinti dvasios.

Per persekiojimus ir sunkumus Dievo šlovė ir charakteris atsiskleidžia Jo išrinktuosiuose... Jie seka Kristumi nepaisant nuožmies kovos. Jie kenčia savęs išsižadėjimą ir patiria karčius nusivylimus. Bet taip jie supranta, kas yra kaltė ir nuodėmės praeikimas ir į tai žvelgia su pasibjaurėjimu. Būdami Kristaus kančių dalininkais, jie žvelgia už tamsos į šlovę, sakydami: „Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta“ (Rom 8,18). (Ten pat, 570-572)

„Palaiminti jūs, kai dėl Manęs esate niekinami ir persekiojami bei meluojant visaip žmeižiami. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“ Mt 5,11.16.

Jonas gyveno iki žilos senatvės. Jis buvo Jeruzalės ir didingos šventyklos sunaikinimo liudininkas. Paskutinio iš mokinių, kuris buvo artimai susijęs su Gelbėtoju, žinia turėjo didžiulę įtaką skleidžiant tiesą, kad Jėzus buvo Mesijas, Pasaulio Atpirkėjas...

Žydų vadovai buvo pilni karčios neapykantos Jonui dėl jo nepalaužiamos ištikimybės Kristaus darbui. Jie paskelbė, kad jų pastangos, nukreiptos prieš krikščionis, nepasieks jokių rezultatų tol, kol Jono liudijimas skambės žmonių ausyse. Drąsaus liudytojo darbas turi būti nutildytas tam, kad Jėzaus darbai ir stebuklai būtų pamiršti.

Jonas buvo iškviestas į Romą, kad būtų išbandytas jo tikėjimas. Čia valdininkams apaštalo mokymas buvo klaidingai nušviestas. Netikri liudininkai apkaltino jį erezijų skleidimu... Jonas už save kalbėjo aiškiai ir įtikinamai... Tačiau, kuo įtikinamesnis buvo jo liudijimas, tuo gilesnė buvo jo priešininkų neapykanta. Imperatorius Domicianas buvo pilnas įniršio. Jis negalėjo nei ginčytis su Kristaus ištikimu gynėju, nei prilygti tai jėgai, kuri lydėjo jo tiesą. Bet vis tik jis apsisprendė nutildyti jo balsą.

Jonas buvo įmestas į verdančio aliejaus katilą, bet Viešpats išsaugojo Savo ištikimojo tarno gyvybę taip, kaip Jis išsaugojo tris žydų jaunuolius liepsnojančioje krosnyje. Į žodžius: „Taip tegul žūsta visi, kurie tiki tuo išvedžiotu, Jėzumi Kristumi iš Nazareto“, Jonas atsiliepė: „Mano Mokytojas kantriai atsidavė viskam, ką šėtonas ir jo angelai galėjo išgalvoti, kad pažemintų ir kankintų Jį. Jis atidavė Savo gyvybę, kad išgelbėtų pasaulį. Aš esu pagerbtas galimybe kentėti dėl Jo. Aš esu silpnas nuodėmingas žmogus. Kristus buvo šventas, romus ir tobulas. Jis nenusidėjo, o Jo lūpose nebuvo jokios Klastos.“ Šie žodžiai padarė savo, ir Joną iš katilo ištraukė tie patys žmonės, kurie jį ten įmetė. (Ten pat, 569, 570)

„Nebijok busimųjų kentėjimų! Štai velnias įmes r kai kuriuos jūsiškius į kalėjimą, kad būtumėte išbandyti. Jūsų laukia dešimties dienų priespauda. Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ Apr 2,10.

Imperatoriaus įsakymu Jonas buvo ištremtas į Patmo salą, pa-smerktas dėl Dievo Žodžio ir Jėzaus Kristaus liudijimo (Apr 1, 9). Priešai manė, kad taip jo įtaka nebebus jaučiama ir, galiausiai, jis mirs nuo sunkių išmėginimų ir sielvarto.

Patmas — nyki, uolėta sala Egėjo jūroje, Romos valdžios pasirinkta nusikaltėlių ištrimimui, bet Dievo tarnui šis nykus būstas tapo dangaus vartais. Čia, atskirtas nuo užimto gyvenimo ir aktyvaus ankstesnio darbo metų, jis mėgavosi Kristaus, Dievo ir dangaus angelų draugija ir iš jų gavo nurodymus ateities bažnyčiai... Uolėtoje Patmo saloje Jonas bendravo su Savo Kūrėju. Jis peržvelgė savo gyvenimą ir nuo minties apie gautas palaimas jo širdis prisipildė ramybės...

Šiuose vienišuose namuose Jonas turėjo galimybę atidžiau nei bet kada anksčiau tyrinėti dieviškos galios pasireiškimą, užrašytą gamtos knygoje ir įkvėptuose puslapiuose... Anksčiau jo akys regėjo miškais apaugusias kalvas, žaliuojančius slėnius ir derlingas lygumas. Regėdamas tokį gamtos grožį, jis su pasitenkinimu tyrinėjo ją, bandydamas pastebėti Kūrėjo išmintį ir sumanumą. Dabar jis buvo apsuptas vaizdų, kurie daugeliui gali pasirodyti niūrūs ir neįdomūs, tačiau Jonui taip neatrodė. Jį supo nyki, apleista aplinka, bet virš jos nusidriekęs mėlynas dangus buvo toks ryškus ir nuostabus, kaip ir dangus virš jo mylimos Jeruzalės. Grubiose ir šaltose uolienose, gilybių paslaptingume ir tvirtumos šlovėje jis įžvelgė svarbias pamokas. Visa tai liudijo apie Dievo jėgą ir šlovę...

Uolos jam priminė Kristų, jo jėgos Uolą, kurios pavėsyje jis be baimės galėjo pasislėpti. Būdamas ištremtas į uolėtą Patmą, apaštalas dar uoliau ieškojo Dievo ir į dangų kilo karščiausios maldos. (Ten pat, 570-572)

„Liksiu vis tas pats, kai jūs pasensite; kai jūs pražilste, nešiosiu ir tada. Aš — Tas, Kuris nešiojau, Aš — Tas, Kuris nešios, Aš — Tas, Kuris jus neš ir išgelbės.“ Iz 46,4.

Jono istorija duoda nepaprastą pavyzdį, kaip Dievas gali panaudoti pagyvenusius darbininkus. Kai Jonas buvo išstremtas į Patmo salą, daug kas manė, kad jis jau baigė savo tarnavimą, kad jis yra sena ir palūžusi nendrė, galinti bet kurią akimirką nulūžti. Bet Viešpats matė, kad jis dar gali būti naudingas. Nors ir atskirtas nuo ankstesnio darbo, jis nenustojo būti tiesos liudininkas. Net ir Patme jis draugavo ir vedė pas Kristų žmones. Jis skleidė džiaugsmingą žinią, skelbdamas prisikėlusį Išgelbėtoją...

Švelniausią pagarbą reikėtų rodyti tiems, kurie visą savo gyvenimą pašventė Dievo darbui. Šie pagyvenę darbininkai ištikimai išstovėjo audras ir išbandymus. Jie gali turėti trūkumų, tačiau jie vis dar turi talentų, leidžiančių jiems stovėti savo vietoje Dievo darbe. Nors ir išvarginti ir negalintys pakelti sunkių našų, kurias gali ir turi nešti jaunesnieji, patarimai, kuriuos jie gali duoti, yra aukščiausios vertės.

Jie galėjo padaryti klaidų, bet iš savo nesėkmių jie išmoko vengti klaidų ir pavojų, ir ar dėl to jie nesugebėtų duoti išmintingo patarimo? Jie atlaikė išbandymus ir sunkumus, ir nors dabar jie neteko savo energijos, Viešpats jų neatmeta. Jis duoda jiems ypatingos malonės ir išminties... Viešpats trokšta, kad jaunesnieji darbininkai įgautų išminties ir jėgų bendraudami su šiais ištikimais žmonėmis...

Kai tie, kurie visą savo gyvenimą praleido tarnaudami Kristui, artinsis prie savo žemiško tarnavimo pabaigos, jie, Šventosios Dvasios apšviesti, bus paskatinti perpasakoti patyrimus, kuriuos turėjo Dievo darbe. Prisiminimai apie Jo nuostabius santykius su Savo žmonėmis, Jo didelį gerumą, gelbstint juos iš sunkumų, turėtų būti kartojami naujai įtikėjusiems. Dievas nori, kad pagyvenę ir patyrę darbininkai stovėtų savo vietose, darydami savo darbą gelbstint žmones, kad šie nebūtų parbloškėti galingos blogio bangos. Jis troškta, kad jie nenusiimtų šarvų tol, kol Jis nepalieps jiems tai padaryti. (Ten pat, 572-574)

„IKI ŠIOL VIEŠPATS MUMS PADĖJO“, Gruodžio 24

[360]

„Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo vardo, skelbkite Jo darbus tautoms! Giedokite Jam, šlovinkite Jį giesmėmis, kalbėkite apie visus Jo nuostabius darbus.“ Ps 105,1.2.

Dievo elgesys su Savo žmonėmis turėtų būti dažnai primenamas. Kaip dažnai buvo nužymimas Viešpaties kelias Jo santykiuose su senovės Izraeliu. Kad jie nepamirštų savo praeities istorijos, Jis liepė Mozei įamžinti šiuos įvykius giesmėse, kurių tėvai galėtų mokyti savo vaikus. Jie turėjo surinkti visus paminklus ir pastatyti matomoje vietoje. Buvo panaudotos didelės pastangos išsaugant juos, kad, kai vaikai paklaus apie juos, visa istorija galėtų būti pakartota. Taip nuolatos turėjo būti prisimenami Dievo pagalba, gerumas ir malonė rūpinantis Savo žmonėmis ir juos gelbstint. Mes esame raginami: „*Prisiminkite ankstesnes dienas, kada jūs ap-šviesti ištvėrėte didžią kentėjimų kovą*“ (Hbr 10, 32). Šioje kartoje dėl Savo žmonių Viešpats veikė kaip stebuklus darantis Dievas... Mums dažnai reikia prisiminti Dievo gerumą ir šlovinti Jį už tai ir už Jo nuostabius darbus. (6T 364, 365)

Neišsižadėkime savo tikėjimo, bet kaip niekada turėkime tvirtą užtikrinimą: „*Iki šiol Viešpats mums padėjo*“ (1Sam 7,12), Jis padės mums ir iki galo. Pažvelkime į paminklinius stulpus, primenančius, ką Viešpats padarė gelbėdamas iš naikintojo rankų. Tegul iš mūsų atminties neišblėsta ir tesustiprina ateityje visos malonės, kurias mums Dievas padarė: nušluostytos ašaros, numalšintas skausmas, išsklaidytas nerimas, patenkinti poreikiai ir išlietos palaimos!

Mes galime tikėtis naujų sunkumų ateityje, tačiau, žvelgdami į praeitį, o taip pat į ateitį, mes galime tarti: „*Iki šiol Viešpats mums padėjo*“, „*Būk saugus visas savo dienas*“ (Ist 33, 25). Išbandymai neviršys mums duotų jėgų juos ištvėrti. Todėl dirbkime tai, kas mums pavesta, tikėdami, kad ir kas beatsitiktų, duota jėga bus proporcinga išbandymui. (SC 125)

„Nuo saulėtekio iki saulėlydžio tebūna šlovinamas Viešpaties vardai“ Ps 113,3.

Biblija ne ypatingai iškelia žmogų. Nedaug vietos yra skirta vardijant net ir pačių geriausių kada nors gyvenusių žmonių dorybes. Ši tyla nėra atsitiktinė. Visos gerosios savybės, kurias turi žmogus, yra Dievo dovana. Jų geri darbai yra atlikti dėka Dievo malonės per Kristų. Kadangi už viską jie yra skolingi Dievui, tai visa šlovė už tai, ką žmogus daro ar kuo jis yra, priklauso tik Jam vienam. Jie yra tik įrankiai Jo rankose. Dar daugiau, kaip rodo Biblijos istorija, yra pavojinga šlovinti ar išaukštinti žmogų, nes toks būtinais puls ir praras priklausomybę nuo Dievo. Žmogus kovoja su priešais, stipresniais už jį patį... Savo jėgomis mes negalime tęsti kovos. Visa, kas nukreipia mūsų protus nuo Dievo, kas veda į pasiaukštinimą ir pasitikėjimą savimi, ruošia kelią mūsų puolimui. Biblijos mintis verčia nepasitikėti žmogiška jėga ir padrašina pasitikėti dieviškąja. (PP 717)

Tikrai atsivertęs žmogus yra apšviestas iš aukštybių... Jo žodžiai, veiksmai ir motyvai gali būti klaidingai aiškinami, tačiau jam tai nesvarbu, nes jis siekia žymiai aukštesnių dalykų... Jam nėra svarbiausia išoriniai dalykai, ir jis netrokšta šlovės iš žmonių. Jo viltis yra danguje ir jis žengia tiesiai, žvelgdamas į Jėzų. Jis daro tai, kas teisinga todėl, kad tai yra teisinga. (5T 569)

Savo gerais darbais Kristaus pasekėjai turi pašlovinti ne save, bet Tą, Kurio malonės ir galios dėka jie visa tai daro. Per Šventąją Dvasią yra atliekamas kiekvienas geras darbas, ir Dvasia yra duodama šlovinti ne gavėją, bet Davėją. Kada Kristaus šviesa šviečia sieloje, lūpos bus kupinos šlovinimo ir dėkonės Dievui. Jūs mąstysite ir kalbėsite ne apie savo maldas, pareigas ar savęs išsižadėjimą. Turi būti išaukštintas Jėzus, savasis „aš“ paslėptas, o Kristus turi pasireikšti visur ir visame. (MB 80, 81)

„Tačiau teisusis laikosi savo kelio; žmogus švariomis rankomis vis stiprėja“ Job 17, 9.

Šventoji istorija pateikia daug pavyzdžių apie tinkamo mokymo pasekmes. Ji pateikia daug kilnių pavyzdžių apie žmones, kurių charakteriai buvo formuojami su Dievo pagalba, žmones, kurių gyvenimai buvo palaima aplinkiniams ir kurie pasaulyje stovėjo kaip Dievo atstovai. Tarp jų yra Juozapas ir Danielius, Mozė, Eliziejus ir Paulius — žymus valstybės veikėjas, išmintingiausias įstatymų leidėjas, vienas iš ištikimiausių reformatorių ir, išskyrus Tą, Kuris kalbėjo kaip joks kitas žmogus, įžymiausias mokytojas, kokį tik pasaulis yra pažinojęs.

Ankstyvaisiais savo gyvenimo metais, iš paauglystės žengiant į suaugusiųjų pasaulį, Juozapas ir Danielius buvo atskirti nuo savo namų ir paimiti nelaisvėn į pagoniškas šalis. Ypatingai Juozapas patyrė tokius gundymus, po kurių sekė didelės likimo permainos. Savo tėvo namuose buvęs švelniai globojamas vaikas; Potifaro namuose tapęs vergu, o vėliau — patikėtiniu ir draugas, verslo žmogaus, išprusęs dėka studijų, stebėjimų ir bendravimo su žmonėmis; faraono požemiuose kaip valstybės kalinys, nuteistas neteisėtai ir be vilties į išteisinimą bei išlaisvinimą; didžiulės krizės metu pakviestas vadovauti tautai — kas įgalino jį išsaugoti savo garbingumą? ...

Paklusnumas Dievui ir tikėjimas Neregimuoju buvo Juozapo inkaras. Čia slėpė jo jėgos paslaptis...

Savo išmintimi, teisingumu ir tyrumu, kasdieninio gyvenimo nuolankumu ir pasišventimu tarnauti žmonėms — pagonims, Juozapas su Danieliumi liko ištikimi savo anksčiau auklėjimo principams ir Tam, Kurio atstovais jie buvo...

Koks kilnus buvo šių jaunuolių gyvenimas! ... Tas pačias galingas tiesas, kurios atskleidė per šiuos žmones, Dievas trokšta atskleisti per šių dienų jaunimą ir vaikus. Istorija apie Juozapą ir Dovydą parodo, ką Dievas padarys dėl tų, kurie paveda save Jam ir visa širdimi stengiasi įgyvendinti Jo tikslus. (Ed 51-57)

„Kai apima baimė, aš pasitikiu Tavim“ Ps 56,4.

Tik Dievo artumo suvokimas gali išsklaidyti baimę, kuri nedrąšiam vaikui gyvenimą gali paversti našta. Tegul jis niekada nepamiršta pažado: „*Viešpaties angelas saugo tuos, kurie Jo pagarbiai bijo, ir juos gelbsti*“ (Ps 34, 8). Leiskite jam perskaityti tą nuostabią istoriją apie Eliziejų kalnų miestelyje ir galingą dangaus angelų apsaugą, išsirikiavusią tarp jo ir ginkluotos priešo kariuomenės. Tegul jis skaito, kaip pasmerktam mirti Petruui kalėjime pasirodė angelas ir kaip jis palydėjo Dievo tarną pro ginkluotą apsaugą, masyvias duris ir didžiulius geležinius vartus su skląščiais ir sijomis. Tegul jis skaito apie įvykį jūroje, kada audros, alkio ir darbo išvargintiems kareiviams ir jūreiviams kalinys Paulius, vežamas į teismą ir egzekuciją, ištarė šiuos didingus padaršinimo ir vilties žodžius: „Tačiau ir dabar patariu nenusiminti. Niekas iš jūsų nežus, tik laivas. Šią naktį man apsireiškė angelas Dievo, Kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė: „*Nebijok, Pauliau! Tu privalai stoti prieš ciesorių. Todėl Dievas tau dovanoja visus, kurie su tavimi plaukia*“ (Apd 27, 22-24). Tikėdamas šiuo pažadu, Paulius užtikrino bendrakeleivius: „*Nei vienam iš jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos.*“ Taip ir atsitiko. Dėl to, kad laive buvo vienas žmogus, per kurį Dievas galėjo dirbti, visas laivo ekipažas — pagonys, kareiviai ir jūreiviai — buvo išsaugotas. „*Visi išsigelbėjo ir pasiekė žemę*“ (Apd 27, 34.44).

Šie dalykai buvo užrašyti ne vien tam, kad mes juos skaitytume ir stebėtumės, bet kad tas pats tikėjimas, kuris veikė tuose Dievo tarnuose, galėtų veikti ir mumyse. Nė kiek ne menčiau nei Jis veikė tada, Jis veiks ir dabar ten, kur yra tikinčios širdys, galinčios būti Jo jėgos tarpininkais.

Tegul nepasitikintys savimi, kuriuos toks pasitikėjimo trūkumas verčia atsisakyti atsakomybės, būna mokomi pasitikėjimo Dievu. Taip daugelis tų, kurie kitaip būtų buvę bereikšmiai pasaulyje ir, gal būt, bejėgė našta, galės pasakyti su apaštalu Pauliumi: „*Aš visa galiu Tame, Kuris mane stiprina.*“ (Fil 4,13). (Ten pat, 255, 256)

„Juk nors teisusis septynis kartus parpuola, jis vėl atsikelia, o nedorėlį užklumpa nelaimė.“ Pat 24,16.

Įkvėptoji plunksna, būdama ištikima savo pareigai, pasakoja mums apie nuodėmes, kurios nugalėjo Nojų, Abraomą, Lotą, Mozę, Dovydą ir Saliamoną ir kaip Elijo stipri dvasia palūžo nuo gundymo sunkaus išbandymo metu. Ištikimai yra užrašyti Jonos nepaklusnumas ir Izraelio stabmeldystė. Petro išsižadėjimas Kristaus, aštrus ginčas tarp Pauliaus ir Barnabo, pranašų ir apaštalų puolimai ir trūkumai — visi jie yra aiškiai išdėstyti... Priešais mus yra tikinčiųjų gyvenimai su visais jų trūkumais ir kvailystėmis, skirti tapti pamoka visoms po jų seksiančioms kartoms. Jei jie būtų buvę be jokių silpnybių, jie būtų buvę daugiau nei žmonėmis, o mūsų nuodėmingos prigimtys būtų nusivylę, siekiant tokio tobulumo. Bet matydami, kur jie kovojo ir pralaimėjo, kur jie pasisėmė drąsos ir su Dievo malone nugalėjo, mes esame padrąsinti žengti į priekį per kliūtis, kurias puolusi prigimtis padeda mūsų kelyje.

Dievas visą laiką ištikimai nubausdavo už nusikaltimus. Jis siuntė Savo pranašus, kad perspėtų kaltuosius, parodytų jų nuodėmes ir paskelbtų jiems teismą...

Mums yra reikalingos tokios pamokos, kokias duoda Biblija, nes su nuodėmių atskleidimu taip pat yra užrašyta ir po to sekanti bausmė. Iš praeities mus pasiekė kaltųjų liūdesys ir atgaila, nuodėmės pažeistos sielos aimana, pasakojanti mums, kad žmogui kaip tada, taip ir dabar reikia Dievo atleidžiančios malonės...

Biblinė istorija sustiprina alpstančią širdį viltimi į Dievo gailestingumą. Mums nereikia nusivilti matant kaip kiti kovoja su nusivylimais, panašiais į mūsų, kaip buvo nugalėti gundymų, kaip ir mes, vis dėlto atsistojo ir buvo Dievo palaiminti. Įkvėptieji žodžiai guodžia ir padrąsina klystančią sielą. Nors patriarchams ir apaštalams nebuvo svetimos žmogiškos silpnybės, jie vis dėlto per tikėjimą įgijo gerą reputaciją. Viešpaties jėga jie kovojo savo kovas ir šlovingai nugalėjo. Taip ir mes galime pasitikėti atperkančios aukos jėga ir Jėzaus vardu būti nugalėtojai. (4T 12-15)

„Todėl džiūgaukite, dangūs ir jų gyventojai! Bet vargas žemei ir jūrai, nes pas jus nukrito velnias, kupinas baisaus įniršio, žinodamas mažai beturįs laiko“ Apr 12,12.

Per visus amžius Dievo paskirti liudytojai buvo niekinami ir persekiojami dėl tiesos. Juozapas buvo apšmeižtas ir persekiojamas... Dovydas, išrinktas Dievo pasiuntinys, buvo medžiojamas jo priešų kaip žvėris... Steponas buvo užmėtytas akmenimis dėl to, kad skelbė nukryžiuotą Kristų. Paulius buvo įkalintas, plakamas rykštėmis, apmėtytas akmenimis ir galiausiai nužudytas... Jonas buvo išstremtas į Patmo salą dėl Dievo Žodžio ir Jėzaus Kristaus liudijimo.

Šie žmogiško tvirtumo pavyzdžiai liudija apie Dievo pažadų ištikimybę, Jo išliekantį artumą ir palaikančią malonę. Jie liudija apie tikėjimo galią atremti pasaulio jėgas. (AA 575)

Mūsų laukiantis vargas ir didelis sielvartas pareikalaus tikėjimo, kuris galėtų pakelti nuovargį, delsimą ir alkį, tikėjimo, kuris nenusilptų net ir smarkiai išbandomas. (GC 621)

Daugelis iš įvairių tautų ir visų klasių, kilmingų ir vargšų, turtingų ir beturčių, juodaodžių ir baltųjų, patirs pačią neteisingiausią ir žiauriausią priespaudą. Dievo mylimieji, supančioti grandinėmis, leis kankinančias dienas už sunkių kalėjimo durų, pasmerkti mirti ar, atrodytų, palikti bado mirčiai tamsiame ir bjauriame požemyje... Jokia žmogiška ranka negali jiems padėti.

Ar Viešpats padės Savo žmonėms šią sunkią valandą? Ar Jis pamiršo ištikimąjį Nojų, kai teismai aplankė priešvaninį pasaulį? Ar Jis pamiršo Lotą, kada ugnis iš dangaus krito, sunaikindama Lygumos miestus? ... Ar Jis pamiršo Eliją, kada Jezabelė prisiekė įvykdyti jam Baalo pranašų likimą? Ar Jis pamiršo Jeremiją tamsiame ir niūriame kalėjime? Ar Jis pamiršo tuos pasmerktuosius karštoje krosnyje arba Danielių liūtų duobėje? ...

Nors priešai ir gali įmesti juos į kalėjimą, tačiau požemių siena negali nutraukti jų sielių bendravimo su Kristumi. Tas, Kuris mato jų silpnybes, Kuris žino kiekvieno išbandymą, yra virš bet kokių žemiškų jėgų. Angelai ateis pas juos į vienišas kameras, atnešdami šviesą ir ramybę iš dangaus. (Ten pat, 626, 627)

**„Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa tai bus jums pridėta.“
Mt 6, 33.**

Sis pažadas nenuvils. Mes negalime mėgautis Dievo palankumu, jei nesilaikome sąlygų, kuriomis Jo palankumas yra suteikiamas. Tai darant, pas mus ateis ta ramybė, pasitenkinimas ir išmintis, kurių pasaulis negali nei duoti, nei atimti... Nuolankus protas ir dėkinga širdis pakels mus aukščiau nereikšmingų išbandymų ir tikrų sunkumų. Kuo mažiau uolesni, energingesni ir budresni mes esame Mokytojo tarnavime, tuo daugiau protas links į save, paversdamas kalnelius tikrais sunkumų kalnais...

Dievo darbo našta, uždėta Mozei, padarė jį galingu žmogum. Daugelį metų ganydamas Jetro avis, jis įgijo patyrimą, išmokusį tikro nuolankumo... Paliepimas išvaduoti Izraelį atrodė neįgyvendinamas, tačiau su Dievo baime Mozė priėmė patikėtą darbą. Pastebėkite pasekmes: jis savo trūkumais neapribojo darbo, bet su Dievo jėga dėjo uoliausias pastangas, kad pašventintų save šiai šventai misijai.

Mozė niekada nebūtų pasiruošęs savo pareigoms, jei būtų laukęs, kad Dievas atliks darbą dėl jo. Šviesa iš dangaus nužengs pas tuos, kuriems jos reikia ir kurie jos ieško kaip paslėpto lobio. Bet jei mes pasinersime į pasyvumą, leisdami šėtonui mus kontroliuoti, tai Dievas neatsiūs Savo įkvėpimo mums. Mes visą laiką liksime silpni ir nenaudingi, jei nenaudosime tų galių, kurias Jis mums yra suteikęs. Reikia daug maldų ir energingo proto lavinimo, jei norime būti pasiruošę atlikti darbą, kurį Dievas mums patikėjo. Daugelis niekada nepasiekia tų vietų, kurias galėtų užimti, nes jie laukia, kol Dievas dėl jų padarys tai, kam Jis yra suteikęs jėgų patiems tai padaryti. Visi, kurie šiame gyvenime yra tinkami darbui, turi auklėti save, naudodami griežtą moralinę ir protinę discipliną, o tada Dievas padės jiems, sujungdamas dievišką galią su žmogiškomis pastangomis...

Klaidingi įpročiai nėra nugalimi vienkartinėmis pastangomis. Tik dėka ilgos ir griežtos kovos savasis „aš“ gali būti sutramdytas. (4T 610-612)

„Ką Galybių Viešpats nusprendė, kas galės panaikinti? Kai Jo ranka pakelta, kas galės ją atitraukti?“ Iz 14,27.

Kiekvienas veikėjas istorijoje stovi savo paskirtoje vietoje. Dievo didis darbas įgyvendinant Savo planą bus atliktas žmonių, kurie pasiruošę užimti pozicijas gėrio ir blogio atžvilgiu. Pasipriešinę teisingumui žmonės tampa bedievytės įrankiais. Tačiau jie nėra verčiami taip elgtis. Jie neturi tapti bedievytės įrankiais taip kaip ir Kainas...

Visų charakterių žmonės — teisūs ir bedieviai — stovės skirtingose vietose Dievo plane. Su suformuotais charakteriais jie suvaidins savo vaidmenį, įgyvendinant istoriją. Krizės metu, tinkamu momentu jie užims tas pozicijas, kurioms jie save paruošė. Tikintieji ir netikintieji užims savo vietas kaip liudytojai patvirtinti tiesą, kurios jie patys nesupranta. Visi prisidės įgyvendinant Dievo tikslus, taip kaip darė Anas, Kajafas, Pilotas ir Erodas. Nužudydami Kristų, kunigai manė, kad įgyvendina savo pačių tikslus, tačiau nesąmoningai jie įgyvendino Dievo tikslą. (RH June 12,1900)

Dievas žvelgia į mažą sėklą, kurią Jis pats sukūrė ir mato joje slypint nuostabią gėlę, krūmą ar didingą ir išsišakojusį medį. Taip Jis mato galimybes ir kiekviename žmoguje. Mes čia esame ne atsitiktinai. Dievas davė Savo planą mūsų gyvenimui ir trokšta, kad mes pasiektume aukščiausius standartus...

Jis nori, kad jaunimas lavintų kiekvieną sugebėjimą savyje ir jį aktyviai naudotų... Tegul jie žiūri į Kristų, kaip į pavyzdį, į Kurį jie turi tapti panašūs. Jie turėtų puoselėti šventą siekį savo gyvenime, kurį Jis atskleidė — padaryti pasaulį geresnį. Tai yra darbas, kuriam jie pakviesti. (MH 397, 398)

Jie turi... susieti save su visuomene ir gyvenimu taip, kad galėtų įgyvendinti Dievo tikslą, dėl kurio yra sukurti. (MYP 36)

* * * * *